
3 1761 08713621 4

Xenophon. Memorabilia

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

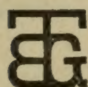
XENOPHONTIS

COMMENTARII

RECOGNOVIT

WALTHER GILBERT

EDITIO MAIOR STEREOTYPA

LIPSIAE
IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI
MDCCCXCVII

LIPSIAE: TYPIS B. G. TEUBNERI.

PRAEFATIO CRITICA.

Xenophontis commentarios recensenti omnino nitendum erat eis quae Cobet, L. Dindorf, Schenkl statuerunt. Imprimis id dubitari nunc iam non potest, quin multae non modo voces, sententiae, sectiones, sed etiam tota capita commentariorum non ab ipso Xenophonte sint scripta. Ac plura etiam, quam putaverunt Dindorf et Schenkl, aut interpolatori deberi aut aliunde in commentarios inserta esse, demonstratum est ab A. Krohn, Sokrates und Xenophon, Hal. 1875, qui tamen plurima falsa cum veris miscuit,*) et ab J. J. Hartmann in Analectis Xenophonteis (Lugd. Batav. 1887), qui liber egregius in manus meas pervenit, postquam operam meam fere absolvi et non pauca, quae Hartmann publicavit, iam ipse cognovi. Ego in textu ea tantum inclusi, quae tueri meo quidem iudicio nemo potest, eorumque nonnulla, quae per se bono scriptore digna sunt, uncinis alius formae (⟨. . . .⟩); in hac praefatione autem ita de singulis aut capitibus aut sectionibus disputavi, ut lector argumenta dubitationis cognoscat et facile ipse de genuitate possit iudicare.

In textu constituendo cum egregium subsidium praebeat Stobaei Florilegium (in Eclogis sunt tantum I, 1, 11—14. IV, 3, 3—6. 7, 2—10), in praefatione critica in usum lectoris asterisco praefixo ea capita aut eas sectiones notavi, quae totae apud Stobaeum leguntur.

*) Krohn genuina putat tantum I, 1. 2 (exceptis §§. 11. 29—48. 62—64). 3 (exceptis §§. 8—15). III, 9. IV, 1. 6 (exceptis §§. 1—12). 7. 8, 11. Ergo damnat etiam II, 2. 3. 6—10. III, 3—7!

Attuli in hac praefatione omnes bonas Stobaei lectiones, sed nihil (nisi quae librorum lectionibus praestant) propter solam Stobaei auctoritatem in textum recepi, praesertim cum non modo vitiose quoque multa apud Stobaeum legantur, sed etiam optimi Florilegii libri, Vindobonensis (Vind., in quo primi Florilegii libri desunt) et Escorialensis (Esc.), nondum aeque diligenter inspecti et collati sint atque Parisinus A (Stob. A). — Commentariorum optimi libri (post Duebnerum diligenter collati a Schenkelio, alter in Bursians Jahresberichten tom. 17, alter in Stud. Xenoph.) sunt **A** (Paris. 1302 saeculo XIII scriptus, tantum libros I et II continens, Gailii F) et **B** (Paris. 1740, saeculo XIV scriptus, Gailii D): uterque, ut bonas lectiones servavit (velut A I, 3, 12. II, 10, 2 *ἀνασώσῃ*; B III, 11, 1 *τὸ*), ita interpolationibus minime est vacuus (De A vide Nitsche in Jahresberichte der Zeitschrift f. Gymn.-Wesen 1877 p. 295 s.; cf. etiam I, 4, 8. II, 1, 5—8. De B cf. III, 5, 1. 4. 5. 10. III, 7. III, 8). Ceteri libri, quorum lectiones ego (nisi singulos nominavi) nota **ω** vel **Cω** signavi, sunt C (Paris. 1642, diligentissime*) a Schenkelio collatus in Stud. Xen., Gailii A), Parisini DEFGH (Gailii BCEGI), Vaticanus J (Gailii H), L, R, V (foede interpolatus), Vindobonenses tres (V^1 ex A descriptus, sed non pauca mutans; V^2; V^3), Vaticani tres, Venetus (cf. O. Keller in Philol. XLV, p. 184 ss.), Ambrosianus; primum librum continet K, excerpta N. Nullius horum librorum (praeter ABC) lectiones satis constant: nonnulla adnotavit Schenkl ex $DV^1 V^2 V^3$, quos totos contulit, praeterea de primo libro ex L, de tertio libro ex J et R. O et P sunt lectiones Petri Victorii in marginibus Florentinae (anni 1551) et Aldinae (anni 1525) ascriptae; ego eas raro memoravi, etiam rarius mg. Vill. (i. e. Villoisonii), Pith., Mead.

*) Paucis locis libri C lectionem addito interrogationis signo memoravi, non quo de diligentia et fide Schenkelii dubitarem, sed quod nonnumquam veritus sum propter silentium Schenkelii libro C id attribuere, quod Dindorf in textu exhibet.

(lectiones ascriptas in marginibus exempli Iuntinae ab anonymo, Aldinae a Pithoeo, Stephanianae ab Hutchinsono).

In adnotationibus criticis memoravi omnes librorum lectiones, quae possunt recipiendae videri; itaque libri A aut libri B varietates non aperte vitiosas aut deteriores, nisi Stobaei auctoritas adversus eas accedit, non praeterii (exceptis tamen, ubi aut *τε* omissum est aut unus liber in collocandis verbis deflectit aut A *πότερον* pro *πότερα* habet; minus recte fortasse neglexi *δηλονότι* pro *δῆλον ὅτι*, *τί δαί* pro *τί δέ* scriptum). Praeterea memoravi omnia, quibus ab hac editione discrepat textus aut Dindorfii sive in Oxoniensi sive in Lipsiensi (**Di.**, **Di.**[1], **Di.**[2]) aut G. Sauppii (**Spp.**) aut Schenkelii (**Sch.**) aut Breitenbachii (**Br.**), eaque, quae Dindorf (non inclusit sed) prorsus e textu removit, notavi verbo 'exstinxit Di.'. Ut non curavi lectioni unicuique nomen eius addere, qui primus eam commendavit aut recepit, ita parcus fui in afferendis coniecturis virorum doctorum, velut multas earum omisi quibus Cobet (**Cob.**), Hirschig (**Hi.**) aliique Batavi aut concinnitatem maiorem aut sermonem magis Atticum efficere voluerunt. Tamen plures quam vellem memoravi. Itaque, ne turbarem lectorem, multas et coniecturas et librorum lectiones inclusi (. . . .), ita dissensum meum indicans.

Orthographiae ut non curiosus fui, ita textum Dindorfii depravare nolui. Cum Dindorfio scripsi *Σωκράτη* contra libros (in A hoc nomen solet per compendium scribi; *η* habet B IV, 2, 3), *Ἀντισθένη* (sic II, 5, 1 B_2 C ω), *Ἐπιγένη*, *Ἑρμογένη*; *εὐφυᾶ* (I, 6, 13 cum C D V^2 al.) et *ὑγιᾶ* (IV, 2, 17 cum libris contra Stob., IV, 3, 13 cum D V^2); *ἐδυνάμην* et *ἐβουλήθην* (ut plerumque in libris est, ita contra meliores III, 13, 6. IV, 7, 6; IV, 2, 33 cum Stob.); *ηὐχόμην* et *ηὕρισκον* (libri *εὐ*); *ει* in secunda persona sing. med. (l. semper fere *ῃ*; sed praeter *βούλει*, *οἴει* cf. III, 3, 7. 6, 6. 7, 6. 7, 9. IV, 4, 7. 4, 9. 4, 25); *προόσπτηται* (l. *προσπτῆται*, III, 11, 5); *ᾔδη* (l. *ᾔδειν*) IV, 2, 24; *ᾖσαν* (l. *ᾔεσαν*, I, 2, 47. IV,

2, 40); *ἐνέγκοιμεν* (IV, 3, 9 cum C) et *ἐνεγκὼν* (II, 2, 5 cum A et Stob., III, 6, 18 cum C F, Ven., III, 5, 13 cum libris, IV, 8, 1 contra B G, I, 2, 53 contra libros), ut *ἐνεγκεῖν* ter, *ἔνεγκε* semel in libris est; *ἀργύρεια* (bis, libri *ἀργύρια*); *γίγνομαι* et *γιγνώσκω*; *ἐμπίμπλημι* ter (l. *ἐμπίπλ.*); *θάρρος* III, 5, 5 (l. *θάρσος*); *θέλειν* reliqui post longam vocalem (etiam II, 8, 2. Sed II, 6, 27 correxi cum Sch.; aeque videtur II, 6, 4 *κἀθέλων* aut *καὶ ἐθέλων* scribendum); scripsi *κάειν* I, 2, 54 (*κᾴειν* B) et *κλάοντας* II, 1, 12 contra libros; *λαγῶς* bis (libri *λαγὼς*); *λούμενοι* III, 13, 3 cum D E; *μῶρον* quater (l. *μωρὸν*); *οἶν*, *οἶες*, *οἰῶν* (l. *ὄϊν*, *ὄϊες*, *οἴων*); *παλαίτατος* III, 5, 9 cum R; *πλέον* (*πλεῖον* II, 5, 5 Aω, III, 14, 1 B. An recte?); *πρῴ* bis (l. *πρωΐ*); *σὺν* etiam ubi libri *ξὺν* habent; *φιλόνικος* contra libros etiam III, 4, 3, ubi Di.[2] *φιλονεικ.*; denique pro *ἐὰν* reliqui *ἢν* (I, 4, 18. III, 1, 11; sed videtur corrigendum), *ἂν* octies (sine dubio recte I, 2, 2. I, 2, 36. Omnibus locis corrigere vult Di.), pro *τε ἂν* (I, 2, 59) scripsi *τ' ἐὰν*, pro *μηδὲ ἂν* (I, 2, 36) *μηδ' ἐὰν*, pro *καὶ ἂν* (I, 2, 43. I, 6, 14. II, 2, 12) *κἂν*. Contra Dindorfium scripsi cum libris *γονεῖς* etc. (Di. *γονῆς* etc., fortasse recte; nam sic boni libri Platonis); accusativos *γονεῖς* etc. II, 2, 14. III, 5, 19. III, 7, 6 ter, III, 9, 10. III, 10, 6 (cf. IV, 4, 20; Di. semper *γονέας* etc.); *κερδῶν* (Di. *κερδέων*) I, 2, 22; *εὐεργετημένους* II, 2, 3 (Di. *εὐηργ.* Cf. v. Bamberg, Jahresberichte der Ztschr. f. Gymn.-Wesen, 1886 p. 46); *προέλεγεν* etc. ubi libri habent (I, 1, 5. I, 2, 32. I, 7, 1. IV, 5, 1; Di. *πρου* excepto IV, 5, 1); *οἰηθείημεν*, *προσθείημεν*, *ἐπιχειροίημεν*, *φαίημεν* (I, 5, 1. II, 1, 3 bis. II, 6, 1. IV, 5, 7. Nolui a libris discedere, quia quaestio mihi nondum videtur ad finem perducta. In tertia persona libri semper *-εῖεν*, *συμφαῖεν*); scripsi *δέεσθαι* et *δέεται*, ubi boni libri habent (I, 6, 10. II, 1, 30. II, 8, 1. III, 6, 13. 14 bis. IV, 8, 11. Cf. Ar. Nub. 74 *κατέχεεν*); scripsi contra libros et Di. (pro *ἀπόδωνται*) *ἀποδῶνται* III, 7, 6, cum vulgata *τιθοῖτο* III, 8, 10 (*τιθεῖτο* infra scripto *οι* C, fortasse recte. *τί-*

θοιτο Di.); scripsi cum libris *δεικνύουσιν* (I, 6, 3. IV, 3, 13), *μιγνύουσιν*, *ὀμνύουσιν* (III, 14, 5. IV, 4, 16), *ἐδείκνυε* (I, 1, 11. 5, 6. III, 4, 1. 9, 11 bis), *δεικνύων* (I, 3, 1. III, 10, 10. IV, 1, 3), *μιγνύων* (III, 14, 5 bis), etiam *δεικνύειν* III, 11, 1 (octies corrigit Di.); scripsi *ἐπιμελεῖσθαι* cum libris (tricies quinquies; Di. semper fere *ἐπιμέλεσθαι*. Cf. titulum Atticum anni 369 in Bulletin de corresp. héllen. III p. 474 l. 16), aeque cum libris *ἐπιμελεῖται*, *ἐπιμελεῖ*, *ἐπεμελεῖτο*, *ἐπιμελῆται* (septies; Di. *ἐπιμέλεται* etc.), contra in eis formis, quae vocalem o habent, scripsi (aeque libros secutus aut omnes aut bonos) quinquies decies *ἐπιμελόμενος*, semel (II, 8, 4) *ἐπιμελούμενος*, II, 4, 7 *ἐπιμέλονται*, II, 2, 6 *ἐπιμελοῦνται*, I, 2, 2 *ἐπιμελῶνται* (Di. semper *ἐπιμελόμενος*, *ἐπιμέλονται*, *ἐπιμέλωνται*); scripsi *γναφεῖς* III, 7, 6 (C, Ven., Di.: *κναφ*. Sed cf. v. Bamberg l. c. 1886 p. 19 et Plat. Soph. p. 227 A); *κλειδῶν* et quinquies *κλείω* (Di. contra libros *η*); addidi iota subscriptum in *θνῄσκειν*, *μιμνῄσκειν*, *σῴζειν*; addidi accentum in *ὣς δ' αὔτως* I, 7, 3; coronidem sustuli in *καλοκαγαθία*; scripsi *τἆλλα* (Di. *τἄλλα*). Alia nonnulla memoravi in notis. Praeterea his locis crasim removi a Di. contra libros adhibitam: III, 6, 6; I, 6, 5 et III, 10, 14; II, 1, 9. 7, 3. 8, 1 et 2. III, 2, 1. 4, 2 (sed cf. III, 11, 4); II, 2, 1 (sed cf. IV, 2, 25. Contra IV, 2, 22 ne Di. quidem crasim adhibuit); I, 6, 7. II, 7, 7. III, 8, 7; IV, 5, 10 (cf. IV, 3, 13. 2, 22. Non idem feci III, 9, 5); debui fortasse etiam III, 12, 7 (cf. IV, 5, 7; ceteris locis libri per crasim *τἀναντία* et *τοὐναντίον*). Elisionem discrepans a Di. non adhibui I, 2, 12. I, 5, 1. II, 1, 32. 2, 1. 2, 8. 7, 6. 7, 13. III, 4, 12 (etiam I, 2, 56 fortasse bis *μήτε* scribendum erat), adhibui I, 6, 15 cum A, III, 1, 5 cum Stob., IV, 4, 8 bis cum B C, IV, 6, 10 cum Stob. Esc., IV, 8, 10 cum C (etiam I, 2, 5 debebam fortasse *δ' ἑαυτοῦ* scribere, II, 10, 5 *γ' ἔφη* cum Veneto).

Denique gratias ago collegae meo B. Gerth qui me consilio et iudicio benignissime adiuvit.

Liber. I.

Cap. I. Sectiones 2 (inde a *διετεθρύλητο γὰρ*) —9 Hartmann putat spurias esse. Reprehendit quod hic daemonium Socratis refertur ad *τοὺς ὁμολογουμένους θεοὺς* et dicitur non minus *προτρέπειν* quam *ἀποτρέπειν*; praeterea offendit in *ταῦτα* (§. 5), *οὐδὲν καινότερον* (§. 5), *τὰ μέγιστα τῶν ἐν τούτοις* (§. 8), *τὰ ἀναγκαῖα* (§. 6); quod vero §. 2 *διετεθρύλητο δὲ* postulat pro *διετεθρύλητο γὰρ*, non vidit Xenophontem daemonium Socratis *μαντικὴν* nominare illudque ut documentum *μαντικῆς* afferre, et *ὅθεν δὴ* (§. 2) *κτλ.* usque ad *γὰρ ἔφη σημαίνειν* (§. 4) parenthesin esse explicandi et probandi causa additam. Iustius dubitaveris de §§. 17—19 (an 17—20?); vd. infra. — §. 1. *κατ' αὐτοῦ* | deleri mavult Sch. *ἡ κατ' αὐτοῦ* Di. in adn. — §. 2. *πολλάκις δὲ* Bω et (teste Sch.) A | (*πολλάκις δὲ καὶ* Br.). — §. 3. *οὗτοί τε γὰρ* | (*τε* om. AC). — *κἀκεῖνος δὲ* | *δὲ* om. BCω, fortasse recte. — §. 5. *καὶ* (ante *ψευδόμενος*), quod bene deest in V[1], exstinxerunt Di., Br. *καὶ οὐ* Cω. *κᾆτα* V, Zeune, Kuehner. — *ἀληθεύσειν* | *ἀληθεύειν* B. — §. 6. *νομίζοιεν* auctore Weiskio Di. | *ἐνόμιζεν* cum libris Br., ad quod et *καὶ* (ante *πράττειν*) minus convenit et *τὰ ἀναγκαῖα* et exempla §. 9 allata; omnino autem hic ab eis, quae (§. 4) Socrates ipse suadet daemonio monente, quam distinctissime *τὰ ἀναγκαῖα* discernenda sunt, id est ea quae hominibus licet certa coniectura assequi. — *ἔπεμπεν* | *πέμπειν* Di., Sch., quod bene excogitatum est, sed non necessarium. — §. 7. *ἢ ἀνθρώπων ἀρχικὸν* inclusi; si serventur, certe, ut iam Weiske vidit, transponenda sunt. — *πάντα* | (*καὶ πάντα* Cob.). — *μαθήματα* | *μαθητὰ* Cob., Di., recte sic interpretati locum; nam *μαθήματα* praedicatum est et idem significat atque *μαθητά*. — (Includit

hoc verbum Sch.). — *αἱρετὰ* B_1 | (*αἱρετέα* A C ω). — §. 8. *γὰρ τῷ* B ω, C marg. | *γάρ τοι* A C. *γάρ τοι τῷ* K, Spp. — *ἐνοικήσει* AB_2V^2 | *οἰκήσει* cet. — *στρατηγικῷ* | (*στρατηγῷ* A). — *ἵν' εὐφραίνηται* | (cum Herchero, cui assentitur Di.[2], includit Sch.). — *στερήσεται τῆς πόλεως* | *τῆς πόλεως στερήσεται* B. — §. 9. (*τὴν* ante *ναῦν* del. Hi.; contra *τὸ* ad *ζεῦγος* apponi vult Sch.). — *ἀθέμιτα* DV^1 (corr.) $V^2V^3B_5$ | *ἀθέμιστα* A B ω, Br. — *§. 11. *ᾗπερ* | (*ᾗσπερ* Haupt, quod vult pro *περὶ ᾗσπερ* dictum esse, nimis argute inter *ὥσπερ* et *ᾗπερ* distinguens). — *ἔχει* | (*ἔφυ* cum FL Di.[2], Sch., Spp., Br.). Mundus non deorum numine sed necessitate rectus magis Graecis a deorum cultu videbatur abhorrere quam opiniones philosophorum de rerum origine, cum dei non ante initia rerum fuisse visi sint. Minime autem ad talem mundi ordinem pertinent quae Socrates ipse (an potius Stoicus?) disserit I, 4. — *ἀπεδείκνυε* | (*ἐπεδείκνυεν* C al., Stob. et Priscian.). — *§. 12. *αὐτῶν* | *περὶ αὐτῶν* cum Eusebii libris nonnullis Hi., Sch. — *τἀνθρώπινα* libri fere omnes; et *ἀνθρώπινα* libri | *τἀνθρώπεια* C_1 aliique, Di.[2], Sch.; et *ἀνθρώπεια* C s. v., Di.[2], Sch., Spp., Br. Recte ut videtur, sed idem sic etiam I, 2, 18 corrigendum putem, ubi eadem significatio est ('negotia et officia hominum'); cf. I, 1, 15. 16. 19. II, 1, 32 (ubi vide). IV, 6, 5. Alia est verbi *ἀνθρώπινος* significatio (I, 1, 9. 4, 13. IV, 3, 14. 7, 10. Oec. 21, 12; praeterea I, 3, 4. IV, 1, 2. 2, 27; I, 4, 16; IV, 2, 25). — *§. 13. *αὐτοῖς ἐστιν* | *ἐστιν αὐτοῖς* Stob. — *οὐ δυνατόν ἐστιν* | *οὐ δυνατὸν* mavult Di. *ἀδύνατόν ἐστιν* Stob. — *§. 14. *φοβερὰ* | *δεινὰ* Stob. — *εἶναι δοκεῖν* | *δοκεῖν* Pluygersium secutus includit Sch. Debebat aut *δοκεῖν* retinere aut *εἶναι δοκεῖν* includere. — *ἀπολέσθαι* Stob. | *ἀπολεῖσθαι* cum libris Spp., Br.; quod si scripsisset Xenophon, scripsisset *γενέσθαι* sine *ἄν*. — §. 15. *καὶ ὅτου* B, Euseb. | (*καὶ ὅτου δ'* A C ω, Br.). — §. 16. *ἀνθρωπείων* libri (nam Sch. videtur in nota errasse) | *ἀνθρωπίνων* Di.[2] (lapsu calami?), Spp. Vd. ad I, 1, 12. — *καὶ περὶ τῶν ἄλλων* | melius deest; nam propter praecedens *περὶ τῶν ἀνθρωπείων* exspectes *καὶ τἄλλα*. — §. 17—19 (an 17—20?) dubitationem aliquam mihi movent, maxime sectionis 17 initium, quo deleto fortasse scribendum *Ὅσα δὲ πάντες ᾔδεσαν, οὐ θαυμαστὸν, εἰ μὴ τούτων*

ἐνεθυμήθησαν Ἀθηναῖοι (Ἀθ. potius quam οἱ δικασταί; cf. §§. 1. 20). Nam ὑπὲρ τούτων (sed cf. ad IV, 3, 12) dubitatione non caret, et nimium concedunt verba οὐδὲν θαυμαστὸν et Ὅσα μὴ φανερὸς ἦν (cf. §. 10 init.). Sed etiam §§. 18. 19 possunt suspectae videri: §. 18. argute Socratis iustitia ad pietatem et religionem refertur; §. 19 quod dicuntur οἱ πολλοὶ credere, deos non omnia et sentire et scire, hoc minime convenit Atheniensium de deis opinionibus, quamquam scio lectorem hic posse ablegari ad fabulas quasdam Homeri aliorumque. Tamen mihi argumenta mea ad certum iudicium sufficere non videntur. — §. 18. ἐν ᾧ ἦν κατὰ τοὺς νόμους βουλεύσειν includit Bischopio et Dindorfio[2] auctore Sch.; sed videntur propter παρὰ τοὺς νόμους haec verba a scriptore ipso apposita. — ἐν τῷ δήμῳ sine iusta causa includit Dindorfio[2] auctore Sch. — ἐννέα στρατηγοὺς inclusit Sch., quem secutus sum; suspecta sunt non tam propter verborum collocationem quam propter numerum cum octo fuerint et propter omissum articulum, cui tamen convenit initium narratiunculae βουλεύσας γάρ ποτε. Contra Di. secutus Uptonum et Valckenarium a Xenophonte abiudicat τοὺς ἀμφὶ Θράσυλλον καὶ Ἐρασινίδην. — §. 19. πάντα μὲν ἡγεῖτο | ἡγεῖτο πάντα μὲν A, Br. — §. 20. περὶ θεοὺς (ante μὴ) | περὶ τοὺς θεοὺς cum libris nonnullis Spp. — περὶ (τοὺς) θεοὺς (ante οὔτε) et περὶ θεῶν ne posuit quidem in textu Di. Est sane utrumque spurium, quamquam περὶ (τοὺς) θεούς, quod retinet Spp., non abhorret a ratione grammatica, quia cum ἀσεβὲς iungi potest.

Cap. II. §. 2. (ἂν post ἄλλους damnat Hartmann). — §. 3. γε post καίτοι suspectum Cobeto et Dindorfio. Sed cf. IV, 2, 7. Cyrop. III, 1, 38. Aristoph. Ach. 610. Nub. 876. Eur. Iph. Taur. 720, quem locum ipse Di. non sollicitat. — ἑαυτῷ | αὑτῷ BC aliique. Cf. ad §. 49. — τοιούτους | (τοιούσδε BCω). — *§. 4. ὅσα | (ὅσα γε V, Spp.). — (τὸ δὲ ὅσα .. ἐδοκίμαζε inepte enuntiata videntur Hartmanno). — ἔφη libri et Priscian. XVIII, 157 et 188 | (om. Stob. Includit Dindorfio auctore Sch.). — §. 5. ἀλλ' οὐ μὴν . . . διαίτῃ, quae adhuc viri docti servaverunt, interpolator addidit, ut τῶν μὲν γὰρ ἄλλων ἐπιθυμιῶν explicaret: nam et θρυπτικὸς ab Atticis

alienum est (cf. Di. ad Cyrop. VIII, 8, 15) et series sententiarum his verbis turbatur. — *οὐ μὴν οὐδ' ἐρασιχρηματους γε τοὺς συνόντας ἐποίει. τῶν μὲν γὰρ ἄλλων ἐπιθυμιῶν ἔπαυε, τοὺς δὲ ἑαυτοῦ ἐπιθυμοῦντας οὐκ ἐπράττετο χρήματα* | Sch. iudicans haec verba foede interpolata esse proponit *οὐ μὴν οὐδ' ἐρασιχρήματός γε· τοὺς γὰρ ἑαυτοῦ ἐπιθυμοῦντας οὐκ ἐπρ. χρ.* (cf Stud. Xen. p. 118). Sed sententia est: ‘nam ut ceteris cupiditatibus eos liberavit (scilicet non modo ipsa pecuniae cupiditate, sed maxime eis, in quas explendas pecunia insumitur, velut in cupiditates venerias), ita ea cupiditas, quam solam excitavit, cupiditas cum ipso colloquendi, sine sumptibus explebatur’ (sic etiam Hartmann p. 115). Neque inde a §. 3 exponitur, quomodo Socrates moribus exemplo fuerit, sed inde a §. 2 (*ἀλλ' ἔπαυσε μὲν*), quales exemplo et (cf. §. 4 *οὐκ ἐπῄνει, ἐδοκίμαζε*) doctrina et quovis modo adulescentes conformaverit. Quod autem §. 6—8 uberius et tamquam digressione cur Socrates pecuniam non postulaverit explicatur, hoc mirum non est, quia talibus in rebus imprimis exemplo adulescentes permoventur. — §. 6. *ἀπεκάλει* | *ἐπεκάλει* Br. (non libri, nisi errore Di. et Sch. tacent). — *ἂν* (inclusum) exstinxit Di. — §. 9—11 Hartmann graviter putat corruptas. Ego non haereo in *ἐπ' ἄλλα τοιαῦτα*, quod *κυβ.*, *τέκτονι*, *αὐλητῇ* non obiecta puto, sed dativos praedicativos. A Socratis autem doctrina abhorruisse *τὸ νομίζειν ἱκανοὺς ἔσεσθαι τὰ συμφέροντα διδάσκειν τοὺς πολίτας* non concedo (cf. I, 2, 15. IV, 1, 2 al.), etiamsi ipse Socrates hoc non est pollicitus. Quod vero §. 10. 11 tantum altera pars criminis (*ποιεῖν βιαίους*) refutatur, altera (*ἐπαίρειν καταφρονεῖν τῆς καθ. πολ.*) silentio praeteritur, hoc consilio facit Xenophon, quia hoc crimine liberari Socrates non potest. — *§. 10. *ἔσεσθαι* Aω, Stob., quocum congruit *γίγνεσθαι* (cf. IV, 1, 5 *ἐξαρκέσειν*. IV, 2, 1 *διοίσειν*. IV, 2, 6 fin. *ἔσεσθαι*) | *εἶναι* BC, Di., Sch., Spp., Br. — *ἔχθραι καὶ κίνδυνοι* | (*ἔχθρα καὶ κίνδυνος* Stob.). — *οὔκουν* | (*οὐκοῦν οὐ* Stob.). — *τὰ τοιαῦτα πράττειν* Mehlero et Dindorfio[2] auctoribus inclusa non incluserunt Di., Br. Editores priores scripserunt aut *τὸ τοιαῦτα πράττειν* aut *τὸ τὰ τοιαῦτα πρ.* — §. 11. Hanc sectionem damnat Krohn p. 90, quod erunt, qui probent;

ego dissentio. — §. 12. Ἀλλ', ἔφη γ' (γ' om. A) ὁ κατήγορος, Σωκράτει | (Ἀλλὰ Σωκράτει γ', ἔφη ὁ κατήγορος, ut est §. 49. 51, Di., Sch.) Ceterum dubium est an comma post Ἀλλ' exstinguendum sit (sic Spp.). — (καὶ ante ὁμιλητὰ addunt B_1 C aliique). — πλεονεκτίστατος BCω, Sch. | κλεπτίστατος A, Di., Spp., Br. — καὶ φονικώτατος ex A addidit Schneider, deest in CLV²V³ aliisque (etiam in B?); non includunt Di., Spp., Sch., Br. Cf. Centralblatt 1877, 1103. — (τε post ἀκρατέστατος om. CDLV² al.). — ὑβριστότατος | (ὑβριστικώτατος BV). — καὶ βιαιότατος alterum, quod deest in C, Stephano et Bessarione auctoribus inclusum est, retinent Di., Spp., Sch., Br.; sed Sch. iudicat utrumque καὶ βιαιότατος spurium videri. — §. 14. τε post βουλομένω damnat Hartmann; sed cf. III, 5, 3. IV, 2, 40. — §. 15. φῇ | (φήσει A). — §. 16. μᾶλλον αὐτῷ BV¹ (et sec. Gailium A; sed Di. et Sch. tacent) | αὐτῷ μᾶλλον Cω, Di., Spp., Sch. — (§§. 17. 18 Hartmann putat a manu recentiore retractatas). — §. 18. ἀνθρωπίνων | ἀνθρωπείων? Vide ad I, 1, 12. — *§. 19. (οὐ δυναμένους includi vult Sch.). — *§. 20. (καὶ post διὸ om. Stob.). — διδάξεαι libri, Stob. A | μαθήσεαι Stob. Vind.; cf. Bergk ad Theogn. v. 35. — συμμίσγῃς A | (συμμιγῇς BCω, Stob.). — τοτὲ μὲν Cω et Plat. Protag. p. 344 D | ὁτὲ μὲν A (epice). ποτὲ μὲν Stob. A (ut saepe est apud Platonem et praeterea Soph. Ant. 366, ubi Sophocles hunc versum videtur respexisse). In B deest. — *§. 21. τούτοις | (τοῦτό γ' Stob.). — (ἐπῶν delet Cob.). — νουθετικῶν | (νουθετητικῶν B). — ἐπεθύμει | (ἐπιθυμεῖ C al., Stob.). — *§. 22. ἐγκυλισθέντας ABω, Stob. | ἐκκυλισθέντας C (?), DV², Ven., Ruhnken, Di., Spp., Br., Sch. (ideoque Cob. etiam παραχθέντας pro προαχθέντας). Ego non video, cur ἐγκυλίεσθαι non possit aeque cum praepositione εἰς iungi atque ἐμπίπτειν et similia. — *§. 23. σωφρονήσαντα — δυνηθέντα | (σωφρονήσαντας — δυνηθέντας A). — (πάντα μὲν οὖν ... χαρίζεσθαι male damnat Hartmann). — ἐν τῷ γὰρ αὐτῷ Aω, Stob. | ἐν γὰρ τῷ αὐτῷ B, Di., Sch., Spp., Br. — §. 24. διὰ δύναμιν δὲ BCω; vd. Bornem. et Kuehnerum | διὰ δὲ δύναμιν A, Di., Sch., Spp., Br. — κολακεύειν auctore Ernestio inclusum exstinxit Di. (δεινῶν κολακεύειν, ut δυν. κολ. interpretatus est

Ernesti, etiam scribi vult Schwartz in Mnemosyne XIV p. 442). — (καὶ ῥᾳδίως πρωτεύων damnat Hartmann). — §. 25. διεφθαρμένω auctore Pluygersio inclusum exstinxit Di. Retinet Br. Etiam καὶ Dindorfio suspectum videtur. — §. 26. τούτου | τοῦτο A pr. (cf. τούτω B_3 V[1]). — §. 27. κιθαριστής A et (tacentibus Di. et Sch.) B | (καὶ κιθαριστής C ω). — §§. 29—38 damnant Krohn (p. 91 ss.) et Hartmann, argumentis usi satis gravibus. Inclusi §§. 29 (inde a *Κριτίαν μὲν τοίνυν*) —31. Non offendo in πειρῶντα χρῆσθαι (nam non puto pro πειρώμενον χρ. dictum, sed χρῆσθαι . . . ἀπολαύοντες liberius additum), in καθάπερ . . . ἀπολαύοντες (cum ipse Critias talis sit), in iterato προσ (προσαιτεῖν, προσδοῦναι), in πρὸς τοὺς πολλοὺς post ὑπὸ τῶν πολλῶν repetito (§. 31). Neque me movet, quod Critias, qui §. 18. 24. 26 σωφρονῆσαι et τῶν ἐπιθυμιῶν κρατῆσαι dicitur Socratis disciplina, hic libidinosum se praebet; nam non mirum si cupiditates aliquando surrexerint, atque haud scio an omnino alia fuerit illa σωφροσύνη (§. 12. ὑπερηφάνω §. 25. Cf. I, 3, 8). Sed non inter se conveniunt, quod ceteris locis dicitur Critias discessisse a Socrate, cum se aptum ad res civiles putaverit (§. 16. 47), hic vero discidium oritur (§. 31 ἐξ ὧν δὴ καὶ ἐμίσει. Cf. §. 30 οὐχ ὑπακούοντος οὐδὲ ἀποτρεπομένου). Imprimis autem inepta est, quod Krohn et Hartmann omittunt, altera pars sectionis 31: nam cum mirum sit Critiam λόγων τέχνην (rhetoricam vel dialecticam) vetantem Socrati voluisse illudere, tum διαβάλλων πρὸς τοὺς πολλοὺς alienum est a Critia (ut τὸ κοινῇ τοῖς φιλοσόφοις ἐπιτιμώμενον, sumptum e Platonis Apologia); praeterea recte Krohn in ultima huius sectionis sententia offendit. Postremo, id quod vel gravissimum puto, mihi videntur non inter se convenire, quod §. 38 (cf. §. 33 init.) causa irae et arcessendi Socratis (ergo causa Socratis vetandi cum adulescentibus colloqui) ab iis repetitur, quae libere de triginta tyrannis dixit, §. 31 autem iam ipsam legem adversus λόγων τέχνην constitutam Critias dicitur iam dudum iratus Socrati (propter res §§. 29 s. memoratas) et ut obtrectaret illi (ergo ut eum vetaret cum adulescentibus colloqui) edidisse. Ne nomen quidem Euthydemi, cui in dubiis libri quarti capitibus

occurrimus, suspicione caret. — Contra non potui ab animo impetrare ut §§. 32—38 a Xenophonte abiudicarem. Leve est quod Krohn dicit Socratem et scurriliter hic loqui et minis tyrannorum obmutescere, tamquam ei contumacia et morte fama fuerit quaerenda. Non magis me movet, quod Hartmann offendit in *ἀγνοοῖτο* (§. 33), *πολλοὺς προυτρέποντο ἀδικεῖν* (§. 32 pro *ὡς πλείστους ἀνέπλησαν τῆς αὐτῶν ἀδικίας*); ferri fortasse potest *εἶναι σὺν τοῖς ὀρθῶς λεγομένοις* (§. 34). Sed ipse offendo in *καὶ τοῖς νέοις ἀπειπέτην μὴ διαλέγεσθαι* (§. 33), quia §. 35 init. idem illud (idque tamquam *εὐμαθέστερον*) praecipitur: itaque aut haec verba cum praecedenti *τε* secludenda sunt aut, quod ego puto, potius *ὁ δὲ Σωκράτης ἐπήρετο* (§. 33) . . . *ὅλως μὴ διαλέγεσθαι* (§. 35), in quibus non pauca displicent, ab interpolatore addita. Post *ἐδεικνύτην αὐτῷ* (§. 33) addendum est (ab interpolatore exstinctum) *ὃν νομοθέται ὄντες ἔγραψαν, λόγων τέχνην μὴ διδάσκειν*: nisi potius tota illa lex de *λόγων τέχνῃ* ideoque etiam verba *τόν τε νόμον ἐδεικνύτην αὐτῷ καὶ* interpolatori debentur. Initium sectionis 32 si quis ab interpolatore mutatum putet, non obloquor; ego ad *ἐδήλωσε* subaudio *εἰ φαῦλα πράττοντας ὁρῶν ἐπήνει*. — §. 29. *ἐπιτιμῴτο* A | *ἐπετιμᾶτο* BCω; sed sic pro *τοίνυν* exspectes coniunctionem adversativam. — §. 30. *προσκνῆσθαι* B (cf. C al.) | *προσκνήσασθαι* A, Suid., Phot. — *ὕδια* Photius et Crameri Anecd. Par. IV, 176 | *ὑΐδια* libri et Suid. — §. 31. *αὐτῷ* | *αὐτὸ* A. — *οὐδὲ* | *οὔτε* libri. — *τοῦτο* omittit A. — *ἄλλον του* A | *ἄλλον* BCω, fortasse recte. — §. 32. *οἷ* (ante *δοκοίη*) | *σοὶ* libri. (Ceterum *οἷ* vult v. Bamberg Zeitschrift f. Gymn.-Wesen 1874 p. 1, 1). — *τῆς πόλεως* | *πόλεως* A, ut duabus lineis ante libri omnes. Cf. IV, 2, 2 al. — §. 33. *καλέσαντε* Di. | *καλέσαντες* libri, Br. — *εἴ τι* | (*ὅ τι* A). — §. 34. *ἂν εἴη* Di.[1] in adn. | *εἴη* libri, Di. — §. 35. *ἀμφίβολον* | *ἀμφίλογον* B. — *ὡς ἄλλο τι ποιῶ ἢ τὰ προηγορευμένα* Cobeto auctore inclusi cum Sch. (ego dubitanter), exstinxit Di., retinent Spp., Br.; pro *μὴ ἀμφίβολον ᾖ* scribendum videtur aut *μὴ ἀμφίβολα ᾖ* (Sch.) aut *μηδὲν ἀμφίβολον ᾖ* (Buechsenschuetz) aut *μηδὲ τοῦτο ἀμφίβολον ᾖ* (Spp.). Dubitationem aliquam movet, quod exspectatur aut *ὡς ποιῶ παρὰ τὰ προηγορευμένα*

aut *ὡς ἄλλο τι ποιῶ ἢ ἃ ἔξεστιν*, idque maiorem quam forma *προηγορευμένα* (cf. *προσαγορεῦσαι* III, 2, 1) et enuntiatio *ὡς ἄλλο τι ποιῶ*, quae haud scio an eodem iure ad *εἶναι ἀμφίβολον* (vel potius *ἀμφίλογον*, ut in B est) adiungatur atque saepius (velut Dem. p. 908, 6. p. 897 fin.) ad *ἀμφισβητεῖν* (hic: *ἵνα μὴ ἀμφισβητεῖν δύνησθε, ὡς ἄλλο τι ποιῶ* etc.; i. e.: 'ne mihi obicere possitis me aliud facere etc.'); minus recte Aken (Ztschr. f. Gymn.-W. XXI p. 159 s.) interpretatur 'ne contradicere possim vobis dicentibus me aliud facere etc.'. — §. 36. *ἄν τίς με* libri | *ἄν τί με* Cob., Di.[1], Sch., Br. — §. 37. *τοῦ τε δικαίου καὶ τοῦ ὁσίου καὶ τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων* male Dobraeum secutus exstinxit Di., *τῶν ἑπομένων* interpretans 'ceteris huius modi artificibus'. Cf. Schenkl Stud. Xenoph. p. 160 s.; omnino Socratem non id modo spectare ut tyrannos ad causam interdicti aperiendam inducat, sed maxime ut quam iniuste illi faciant ostendat, et convenientius est personae eius et apparet ex §. 34. — *ποιήσῃς* | *ποιήσεις* C (?), Kiddio auctore Di., Sch. Sane saepe in libris confunduntur *ει* et *ῃ* (ut II, 1, 12 al.; cf. ad II, 6, 29 et II, 1, 1). Sed eius legis, ex qua Attici post *ὅπως* et *ὅπως μὴ* coniunctivum aoristi secundi admiserint (ut post *φυλάττεσθαι* III, 6, 16, *φοβεῖσθαι* II, 9, 3, *ἐπιμελεῖσθαι* II, 2, 6. II, 10, 2, *μηχανᾶσθαι* III, 11, 9, *μεριμνᾶν* III, 5, 23; coni. praes. post *μηχανᾶσθαι* II, 3, 9. II, 6, 35, *φεύγειν* IV, 2, 22, *φροντίζειν* II, 4, 2), coniunctivum aoristi primi activi et medii non admiserint, neque ratio est neque auctoritas. Cf. ad II, 1, 19. 2, 10. 4, 2. 10, 1 et (v. l.) II, 1, 1. — §§. 39—48 damnat Krohn, §§. 40—46 Xenophonteas, sed inepto loco positas putat Hartmann. Non probo argumenta eorum, velut quod Krohn affirmat *μηδεμίαν εἶναι παίδευσιν παρὰ τοῦ μὴ ἀρέσκοντος* (§. 39) de eis qui Socratis disciplina usi *σώφρονες* fuerint non potuisse dici, ex §. 46 concludendum esse Periclem ipsum adulescentem captiones sophistarum (qui tum nondum fuerunt) didicisse, denique Periclem vinci captionibus Alcibiadis. — §. 40. *ἑαυτοῦ* | *αὑτοῦ* BC. — §. 41. *τούτου τυχεῖν* | (*τυχεῖν τούτου* A). — §. 42. *οὐδέν τι* | *οὐδέν τοι* BC. — *νομίσαν* Reiske | *ἐνόμισαν* libri. — §. 43. (*ὥσπερ ὅπου ὀλιγαρχία ἐστὶν* damnat Hartmann). — *κρατῶν*

τῆς πόλεως | (κρατῇ τῆς πόλεως καὶ A). — §. 44. φάναι καὶ ἀνομία | καὶ ἀνομία φάναι A. — ἀλλὰ βιασάμενος Cobeto auctore includunt Di., Sch., aut ne βιασάμενος ἀναγκάσῃ pleonasmum efficiat (sic Sch. Stud. Xen. p. 156; sed ἀναγκάζειν possumus etiam ἄνευ βίας) aut ne βία vox verbo βιάζεσθαι explicetur. Ego ἀλλὰ βιασάμενος inter commata posui, ut indicarem haec verba non partem definitionis esse, sed explicandi et probandi causa apposita ('nicht durch Ueberredung, sondern eben durch Gewalt; nicht durch Ueberredung, d. h. eben durch Gewalt'). — ἀναγκάζει | (ἀναγκάσει BCJ). — §. 45. ἢ μὴ φῶμεν εἶναι | εἶναι ἢ μὴ φῶμεν A, Br. — §. 46. ἑαυτοῦ AV[1] | σαυτοῦ B_3Cω, Di., Spp., Br. αὐτὸς αὑτοῦ Cob. αὐτὸς σαυτοῦ Sch.; ἑαυτοῦ pro σεαυτοῦ est II, 6, 35 (bis), II, 1, 30 (? cf. II, 1, 7). Cyrop. V, 4, 37. VI, 3, 27. Hell. IV, 1, 35; ἑαυτῶν pro ὑμῶν αὐτῶν Hell. I, 7, 29. — ταῦτα, quod inclusi, habent Cω, Di., Spp., Br.; omittunt A (qui πάντων in marg. habet), V[2], Sch.; περὶ ταῦτα B_1 (ἑαυτοῦ omittens). — §. 48. Ἑρμογένης | Ἑρμοκράτης libri. — Σιμμίας | Σιμίας (propter inscr. Att.) et III, 11, 17 et hic Di. — Φαιδώνδας B, Ven. | (Φαιδώνδης Aω). — καὶ ἄλλοι οἱ | (καὶ ἄλλοι δὲ Hartmann). — (οὐδὲν om. A.). — §. 49. πείθων | πειρῶν, pro quo certe πειρώμενος proponendum erat (non conferri potest I, 2, 29), male K. Lincke de Xen. Cyrop. interpolationibus p. 35. Ad πείθων, quod solum hic aptum est, confer Arist. Nub. 783 ss. 1150 ss. — ἑαυτῷ (cf. §§. 8. 51. 52. IV, 5, 1) nominatim testatur Priscian. XVII, 125 | αὑτῷ libri, Br.; sic IV, 7, 1 et v. l. I, 2, 3. IV, 5, 2. — ἑλόντι | (ἑλόντα A). — καὶ | (Cobeto auctore exstinxit Di., inclusit Sch.). — §. 52. πρὸς ἑαυτὸν | πρὸς αὑτὸν C (?), Ernesti, Di., Sch., Spp.; quod videtur scriptor vitasse propter παρ' αὐτοῖς. — §. 53. τε post συγγενῶν exstinxit Di. et Spp. — ἀνθρώπου | (ἄνθρωποι Schwartz in Mnemosyne XIV, Hartmann). — δὴ ὅτι | διότι libri. — §. 54. ἑαυτοῦ, ὃν Cob. probante Dindorfio[2], Sch. | ἑαυτοῦ ὃ libri, Di., Spp., Br. — τοῦ σώματος includit Cobeto auctore et probante Dindorfio[2] Sch.; contra Br. ὃ πάντων μάλιστα φιλεῖ spuria esse putat, quibus verbis hic non facile careas. — καὶ ἀποτέμνειν | καὶ ἀποτέμνειν τε AB. Conicias ἀποτέμνειν τε, si τε in hac locutione usitatum esset. —

τούτου χάριν Cω (et A?) | Malim *τούτων χάριν* cum B (et sec. Gailium A; sed etiam Sch. tacet). — *αὐτοὺς* | *αὐτοῖς* A. — §. 56. Ante *Ἡσιόδου* Breit. colon posuit, post *ὄνειδος* comma; sed sic exspectes *Ἡσιόδου μὲν γὰρ τὸ*. Supplendum est ad haec verba *ἐκλεγόμενον*. — *ἀεργίη* | *ἀεργείη* A al. et hic et §. 57. — *§. 57. *διομολογήσαιτο* | *διωμολογήσατο* Stob. — *εἶναι* (post *ἀγαθὸν*) om. Stob., ante *ἀνθρώπῳ* collocant DEG. — *ἀγαθοὺς* Weiskio auctore inclusum exstinxerunt Di., Spp. — (*τὸ* om. Stob.). — §. 58. *ὃν δ' αὖ* | *ὅντινα δ' αὖ* libri, quod irrepsit e versu primo. — §. 59. *καὶ γὰρ ἑαυτὸν . . . παίεσθαι* male incl. Di.², Sch. — *ὠφελίμους, ὄντας μήτε στρ. μήτε πόλει μήτε* libri et (sic interpungens; cf. IV, 2, 28. 29. 32 al.) Br. | Commate ante *ὄντας* non posito *μηδὲ* (post *πόλει*) suspicatus est Di.¹, melius *καὶ* post *ὄντας* inserunt cum Ernestio Di.², Sch., Spp. Sane in collocatione verbi *ὄντας* offendas; sed ea re praestat librorum scriptura, quod sic sola verba *τοὺς μήτε λόγῳ μήτ' ἔργῳ ὠφελίμους* ultimum Homeri versum interpretantur. — *ἄλλως τ' ἐὰν* | *ἄλλως τε ἂν* A B. *ἄλλως τε κἂν* Ernesti. Cf. Xen. Hipparch. 8, 14. Isae. 3, 69. Isocr. 2, 51. 4, 66. Thuc. 6, 72, 3 (ubi editores *καὶ* inserunt). Soph. O. R. 1114. Quamquam res dubia est, tamen fortasse Graeci neglegentia quadam ita locuti sunt. — §. 61. *πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους* | (*πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις* A). — *ὀνομαστὸς* | *ὀνομαστότατος* A. — §§. 62. 63 Hartmanno auctore inclusi. Nam apparet *καὶ κατὰ τοὺς νόμους δὲ . . . πώποτ' ἔσχε* spuria esse et praeterea aut eam quae praecedit aut eam quae sequitur (*πῶς . . . γραφῇ*) sententiam. Etiam de §. 64 (*ὃς ἀντὶ . . . πόλει*) Hartmann dubitationem movit, sed in eo certe errans, quod hic *ἀνακεφαλαιώσει* locum non esse dicit. — §. 62. *βαλλαντιοτομῶν* Di., Sch.; cf. etiam Schanz Plat. VII p. VII | *βαλαντιοτομῶν* libri, Spp., Br. — §. 63. *κακῶς συμβάντος*, quocum confer Cyrop. V, 4, 14, non recte includunt Mehler (qui *συμβάντος* post *κακοῦ* inserit), Di., Sch.; nam clades in malis est, non item bellum per se. (*κακῶς ἀποβάντος* Hartmann). — §. 64. *ἂν ἔνοχος* A | *ἔνοχος ἂν* BCω. — (*ὡς . . . ἐγέγραπτο* et *ὃ δὴ ᾐτιᾶτο* damnat Hartmann). — *μάλιστα πάντων ἀνθρώπων* A | *μάλιστα τῶν ἄλλων ἀνθρώπων* BCω, quocum conferri possunt *πλείστην τῶν προγεγονότων*

III, 5, 11 (et similiter Symp. 8, 40), *οὐχ ἥκιστα δὲ τούτῳ* III, 4, 11, *μόνος τῶν ἄλλων* (Lycurg. §. 67. 102 et saepius apud Demosth.); vd. Krueger Gr. Gr. §. 47, 28, 10. — *ᾐτιᾶτο* | *ᾐτίατο* Struve, Di., Sch. propter *ἐγέγραπτο*; sed non eadem utriusque verbi ratio est. — *καλλίστης* | *καλλίστης τε* B. — *οἶκοι* AD; cf. Cyrop. VIII, 1, 2. Hell. IV, 8, 5. VII, 5, 5 et complures Platonis aliorumque locos, quibus locis tamen omnibus tantum *πόλεις* (non item *οἶκοι*) subiectum est | (*οἴκους* BCω; cf. I, 1, 7. II, 1, 19. III, 6, 14. IV, 1, 2).

Cap. III. §. 1. *Ὡς* | (*Οἷς* Hartmann). — *ἀποκρίνεται* ACα (ut quidem videntur) | *ὑποκρίνεται* B, Kuehner, Weissenborn. — §. 2. *ἢ ἄλλο τι* | (*ἢ εἰ ἄλλο τι* A ut II, 9, 4). — §. 3. *κεχαρισμένα τοῖς θεοῖς* invertit A. — (*τοῦ ἔπους τούτου* invertit A) — *δ' ἔρδειν* AB et (teste Di.; sed Sch. tacet) C | *ἔρδειν* DV². editores. Sed possunt ut in legis aut epistulae (Dem. 9, 27. 44 al.) ita in poetae verbis afferendis particulae servari; cf. Plat. Euthyphr. 12 C al. — §. 4. (Huic sectioni hic locum esse non recte negat Hartmann). — *αὐτὸν* om. A. — *§. 5. *θαρραλέως* | (*θαρρ. τε* A). — *οὐκ οἶδ' εἴ τις οὕτως ἂν* | *οὐκ οἶδ' ἂν εἴ τις οὕτως* Cob., Sch. — *ἐπὶ τοῦτο* B_3 ELV² | *ἐπὶ τούτῳ* ABC al., Stob., Kuehner. — *§. 6. *ἐπὶ δεῖπνον ἐλθεῖν* invertit Stob. — (*ὥστε* corruptum putat Hartmann). — *κόρον* AB_1 Cω, Stob. A | (*καιρὸν* B_3 ω, Stob. Esc.). — *πείθοντα* | *ἀναπείθοντα* Stob., Plut. Mor. 128 D, Clem. Paed. II, p. 173, 33, Cob., Sch., recte ut videtur. — *§. 7. *τοιούτοις πολλοῖς* | (*τοιούτους πολλοὺς* A. *τοιούτοις πολλοὺς* commendat Sch.). — *καὶ* ante *ἀποσχόμενον* damnat Bornemann. — *τοῦ* (post *ἀποσχόμενον*) B, Stob. A_1, Madvig | *τὸ* ACω, Di., Spp., Sch., Br., quod neque tuetur IV, 7, 5 neque Plat. Republ. I p. 354 B et similia. — *κόρον* AB_1 ω, Stob. A corr. | (*καιρὸν* B_3 Cω, Stob.). — *τῶν* ante *τοιούτων* om. A. — §. 8. *τῶν* (ante *τοιούτων*) | (*τὸν* AC al., Stob. Esc.). — *Ἀλκιβιάδου* | *Ἀξιόχου* Cob. hic et §. 10 propter Symp. 4, 12 ss. — Krohn (p. 96 ss.) a Xenophonte abiudicat totum hoc de osculo colloquium (ut videtur quidem, inde ab *ἀλλὰ καὶ Κριτόβουλον* §. 8 usque ad *πράγματα παρέχοι* §. 14, cum relinquenda sint §. 8 *Ἀφροδισίων . . . σωφρονεῖν* et §. 14 *αὐτὸς δὲ πρὸς . . . ἀωροτάτων*). Offendit, quod nimis augentur osculi pericula

et Alcibiadis nomen pro Axiochi nomine scriptum est; de §. 14 init. vd. infra; cetera levissima sunt, quod Xenophontis nomen hic legitur, vel voces *θρασὺς* (cui oppositum est *σωφρονικός*), *σωφρονικὸς*, *ῥιψοκίνδυνος*, *θερμουργὸς*, *λεωργὸς*, (*προτροπάδην*, *ἀπενιαυτίζω*, *προνοητικός*). — §. 9. *θερμουργότατον* | *θερμουργότατόν τε* A. — §. 10. *ῥιψοκίνδυνον* | *ῥιψοκινδύνου* N, Di., Sch. — *§. 12. *οἶσθ' ὅτι* Stob. | *οἶσθ' ἔφη* AB aliique, Spp. *οἶσθα ἔφη ὅτι* C aliique, Br. — *ἡμιωβελιαῖα*; cf. Meisterhans Gramm. der att. Inschriften p. 9 | *ἡμιοβελιμαῖα* A. *ἡμιωβολιαῖα* BCω, Stob., editores. — *τοῦ φρονεῖν* Cω, Stob. | *τὸ φρονεῖν* AB. — *§. 13. *ἐάν τις* ABCω, Sch. | *ἐὰν δέ τις* cum Stobaeo (an Stob. A *δὲ* omittit non post *τοῦτο*, sed post *ἐάν*?) ceteri editores, quod quo iure pro *ἀλλ' ἐάν τις* dicatur ego non video. *ἐὰν* (*δέ*) *τις αὐτὸ θεᾶται*, quae A post *τοιοῦτον* ponit, exstinxit Di.[2] (cf. Di.[1] in adn.), includunt Sch., Br. — *ἴσως . . . . τιτρώσκουσι* exstinxit Di., qui spuria esse primus vidit. — *μόλις* | *μόγις* Stob. — *ἂν ἴσως* B_3C al. | *ἴσως* AB al.; *ἄν πως* Cob., Di.[2], Sch. — *τὸ δῆγμα*, quod om. B_1, spurium esse primus vidit Di.[1], exstinxit Di.[2] — *ὑγιὴς γένοιο* | (*ὑγιὲς γένοιτο* Stob.). — §. 14. Sectionem totam damnat R. Lange, Nitsche in Bursian's Jahresberichten tom. 9, Weissenborn; iam Di.[1] *ἀφροδισιάζειν πρὸς τοιαῦτα* sana esse negavit; cf. ad §. 8. — §. 15. Sectionem totam spuriam esse primus dixit Di.[1], exstinxit Di.[2], retinet Br. Sane praeter *παρεσκευασμένος* ex superiore sectione repetitum nihil eorum quae Dindorfio displicent, ferri non potest: nam etiam *ἂν* in priore colo aptum est, *ἀρκούντως* autem (ut *ἀξιολόγως* et *ἀξίως μνήμης* IV, 5, 9) appositum propter immodicas oblectationes hominum voluptati deditorum (*τὰς μὲν ἡδονὰς τὰς ἀρκούσας οὐδὲν ἧττον ἂν ἔχοιμι, λυποῦμαι δὲ πολὺ ἔλαττον*); quod vero Di. *λυπεῖσθαι οὐδὲν* desiderat, hoc in hominem omnino non convenit. Tamen cum omnino I, 3, 15 et I, 4, 1 non recte inter se opponuntur, tum ita cultus quoque deorum (cf. I, 3, 1—4) memorandus erat. — *παρεσκευασμένος* A | *κατεσκευασμένος* BCω, Weissenborn.

Cap. IV. Auctore Krohn (Sokrates und Xenophon p. 1—21) totum colloquium, quod Weissenborn (deleta sectione 1 et voce *πρῶτον* §. 2) post I, 3, 4 inseri vult, ego ita inclusi, ut

indicarem per se esse egregium, sed, cum et ante et post disseratur de temperantia et abstinentia, ab hoc loco longe alienum. Id quoque mihi Krohn persuasit, non a Xenophonte scriptum hoc caput esse, maxime quod ea doctrina, ex qua anima humana pars videtur animae mundanae (compara §. 8 cum Cyrop. VIII, 7, 20; cf. etiam §. 17 *τὴν ἐν τῷ παντὶ φρόνησιν*), Stoica est, non Socratica, et quod §. 6 scriptor verba Aristotelis (*περὶ ζῴων μορίων* p. 658 B 15 et p. 661 B 8; compara etiam p. 661 B 14 et p. 687 A 7 cum §. 12 et §. 14) expressit; nam potius Aristotelem partem eorum, quae de natura scripsit, de Socrate sumpsisse credi non potest. Praeterea poetica sunt *γεινάμεναι* §. 7 et *ἑρπετοῖς* §. 11. Ceterum cf. ad IV, 3. Haud dubie autem interpolatori tribuenda est §. 1. Ne moneam *κολαστηρίου ἕνεκα* singulare esse, ineptum hic est discrimen, quod fit inter *προτρέψασθαι ἐπ' ἀρετὴν* (sive *ἐλέγχειν τοὺς πάντ' οἰομένους εἰδέναι*, cuius exempla apud Xenophontem sunt III, 6. IV, 2) et *προαγαγεῖν ἐπ' ἀρετήν*; nam capite 3 minime memoratum est illud *ἐλέγχειν τοὺς οἰομένους πάντ' εἰδέναι*, sed aeque atque in sequentibus capitibus Socratis exemplum et doctrina; sin quis statuat capite 3 de exemplo Socratis disseri, capitibus sequentibus sermones eius referri, neque hoc recte statuitur neque sic discrimen inter *προτρέψασθαι* et *προαγαγεῖν* factum minus ineptum est. — §. 1. *οἷς* Jacobs, Sch. | *ὡς* (quod defendi potest, sed minus convenit ad *τεκμαιρόμενοι*) libri, Di., Spp., Zeller Philosophie der Griechen II[3], p. 88 not., qui adversariorum de Xenophonte iudicia hic memorari censet. — *εἰ* (post *δοκιμαζόντων*) om. libri (excepto B_3). — §. 2. Post *θεοῖς* addunt *μὴ μαχόμενο[ν]* AB_1, *μηχανώμενον* ceteri praeter CV; ex hoc additamento (orto ex *μαντικῇ χρώμενον*) veteres editores confecerunt *οὔτ' εὐχόμενον*. — §. 3. *διθυράμβῳ* | *διθυράμβων* $V^1 V^3$, Cob.; sed vide singularem Plat. Hipp. mai. p. 292 C. — §. 4. *ὑπὸ* BC ω | *ἀπὸ* A, Spp., Br., haud scio an recte. — *ἕνεκά ἐστι* | *ἕνεκ[ά] ἐστι* Br. — *ἔργα κρίνεις* | *κρίνεις ἔργα* A. — §. 5. *δοκεῖ σοι ἐξ ἀρχῆς ποιῶν* | *δοκεῖ ἐξ ἀρχῆς ὁ ποιῶν* B; in A *ὁ* supra versum, in C al. *ὁ* deest. — *προσετέθησαν* BV V^3 | (*προετέθησα[ν]* ACω). — §. 6. *τάδε* ABV^1 | *τόδε* C marg., ω, Di., Spp., Sch., Br.

— ὡς δ' ἂν | (ὡς δὲ A). — ἠθμὸν | ἠθμὸν libri. — λεαίνειν BCω; sic etiam Arist. περὶ ζῴων μορίων p. 661 B | (καταλεαίνειν A, Cob. Idem vir doctus et Di.[1] θεῖναι pro καταθεῖναι). — πεὶ | ἐπὶ libri. — ante εἰσπέμπεται B addit πάντα. — ἀποτρέψαι | (ἀποτρέψαι Cob.). — καὶ ἀπενεγκεῖν recte damnata Cobeto exstinxit Di., retinet Spp. — §. 7. φιλοζῴου | φιλοζώου Di., Br. — τεχνήμασι (cf. ἔργα et μηχανήμασι) ABEJV[1] | τεχνήματι Cω, Di., Sch., Spp., Br. — τοῦ (ante θανάτου) om. B. — §. 8. δ' ἐν σαυτῷ Sch. in adn. | δὲ σαυτῷ AB. δὲ σαυτὸν Cω, editores. — φρόνιμόν τι δοκεῖς | δοκεῖς τι φρόνιμον A, Br. — Ἐρώτα γοῦν (vel γ' οὖν cum Sauppio) καὶ ἀποκρινοῦμαι | Bessarione auctore exstinxit Di., inclusit Sch. haec verba, quibus deletis μὲν ante φρόνιμον cum Cobeto addendum est. Sed non sunt delenda: Aristodemus, quid velit Socrates, nondum percipiens dicit: 'Explora me, iam respondendo et disputando me prudentem esse demonstrabo'. — φρόνιμον (post οἴει) B_3 | φρόνιμος libri. — ὑγροῦ | (ὑγρὸν A). — οὕτως V | ὡς ABCω, quod sane defendi potest. — §. 9. Μὰ Δί' οὐ | (Νὴ Δί', οὐ Cob., Sch.). Ego interpunctionen ante οὐ delevi, quia non tam III, 13, 3 al. confero quam III, 4, 3 al. et traductionem quandam statuo. Cf. ad II, 7, 4. — οὐδὲν C (?), V | οὐδὲ ABω. — §. 10. ἢ ὡς | ὡς libri. — ὄν, quo aegre careas et quod post μεγαλοπρεπέστερον facile excidit, addidi cum Wyttenbachio. — σὲ | σε editores. Sed ἀξιοῖ σὲ θεραπεύειν ('te dignum putat quem colat'; cf. §. 11 init.) opponitur praecedenti τῆς ἐμῆς θεραπείας et insequenti τιμητέον αὐτό ('ipsum'). — §. 11. εὖ ἴσθι | εὖ γὰρ ἴσθι A. — θεᾶσθαι | (θεάσασθαι BJ). — ἐνεποίησαν | ἐποίησαν A, Sch. Solum hoc verbum inclusit Coraës et Sch., non item καὶ ὄψιν καὶ ἀκοὴν καὶ στόμα, fortasse recte. Verba inclusa exstinxit Di. — §. 12. τὸ δὲ . . . παρέχειν | Non inclusit Kuehner. Ego quoque rectius non inclusissem, quia puto haec verba ab eo ipso scripta, qui totum colloquium composuit. Ceterum μέχρι γήρως damnat R. Lange. — §. 13. ἄνθρωποι BCω | οἱ ἄνθρ. A. ἅνθρωποι Spp., Sch. Cf. ad §. 14. — ἢ πρὸς (ἢ τὰ πρὸς interpres Engelmannianae) μάθησιν ἐκπονῆσαι includit Di.[2], Sch. Sane suspicione non vacant. — ἱκανωτέρα ἐστὶ Pluygersio auctore includit Sch. —

§. 14. κατάδηλον | (κατάδηλόν ἐστι A). — ἄνϑρωποι libri | ἅνϑρωποι Hindenburg, Di., Sch., Spp. Sed articulus non magis requiritur, quam II, 7, 8. III, 12, 5. IV, 3, 7 (bis). III, 6, 2 (dat.). IV, 6, 6 (acc.). IV, 3, 10 al. Cf. ad §. 14, ad IV, 2, 26, ad III, 4, 1. — οὔτε γὰρ | οὔτε γοῦν B. — §. 15. σοὶ σὺ Di.² in praef., Sch. | σου σὺ A. σου σοὶ V¹. σὺ BCω, Di., Spp. σοὶ Cob., Br. (Sch. praeterea κἀμοὶ ante συμβούλους addit). — σοὶ σὺ AB pr. — §. 16. Ante ἀνϑρώπους bene addunt τοὺς GJ, Spp., Sch., Br. — ὅτι om. A. — §. 17. ὁ σὸς | (ὁ σοὶ Reiske). — τῷ ante παντὶ deest in libris. — ἡδὺ ᾖ | (δοκῇ Pluygers). — §. 18. Post ἐπιμελεῖσϑαι libri (excepto N) addunt aut αὐτὸ aut αὐτούς. — §. 19. μὲν οὖν A (et C?) | μὲν Bω. — οὐ μόνον probabiliter post ποιεῖν collocat Sch. auctore Dindorfio (in Add.).

Cap. V. Totum caput damnat Krohn (p. 98—102). Etiam Hartmann abesse mavult, quod eo deleto caput 6 bene ad caput 3 adiungatur. Fortasse recte; sed argumenta virorum doctorum (velut quod hic Xenophontis nomen legitur) ad certum iudicium non sufficiunt. De sectionibus 4—6 vide infra. — *§. 1. Εἰ δὲ δὴ . . . τοιάδε auctore Krohn inclusi, quia de abstinentia iam I, 3, 5—14 disseritur. Xenophon scripsit Ἔλεγε δὲ καὶ τοιάδε (περὶ ἐγκρατείας sive περὶ σωφροσύνης) vel simile. — τε (post καλὸν) om. A et Br. τι B. — εἴ τι | εἴ πῃ Stob. — λέγων εἰς ταύτην | εἰς ταύτην λέγων Di.¹ in Add., Sch., recte, nisi verba spuria essent. — (ἑλέσϑαι ἄνδρα invertit A). — Post ὅντιν' addunt ἂν libri et Stob. — ἢ πόνου om. V¹, Rapero auctore inclusi, ut Di.², Sch., fortasse non recte. — σῶσαι et κρατῆσαι | σώσειν et κρατήσειν Cob., Di., Spp., Sch. Sed vide exempla non facile correcta Plat. Rep. 415 C. Dem. 9, 5 ἐπεί τοι, εἰ πάνϑ' ἃ προσῆκε πραττόντων οὕτω διέκειτο, οὐδ' ἂν ἐλπὶς ἦν αὐτὰ γενέσϑαι βελτίω eaque quae affert Frohberger ad Lys. 12, 19; 19, 8; locos Xenophonteos congesserunt Rehdantz ad Anab. VII, 2, 25, Buechsenschuetz ad Hell. I, 6, 14. Ceterum non obloquor, si quis statuat et Dem. 9, 5 et hoc loco ἂν duplicem vim habere; contra id non concedo de οἴομαι aliter iudicandum esse atque de ἐλπίς ἐστιν. — *§. 2. ἡγησαίμεϑ' ἂν Stob., Di., Sch. | ἡγησόμεϑα libri, Spp., Br., fortasse recte. — ἐπιστασίαν Stob. | ἐπίστασιν libri. — τοιοῦτον | (τὸν τοιοῦτον Stob.)

— *§. 4. 5. ἐν συνουσίᾳ . . . ψυχὴν | Inclusi has quattuor sententias: prima et secunda (§. 4) ordinem sententiarum interrumpunt et turbant, praeterea prima ieiunissima est, in secunda κρηπῖδα (ἀρετῆς εἶναι ἐγκράτειαν) poetice dictum est et, ut recte Krohn monet, Stoicorum vel Cynicorum doctrinae conveniens, non Socraticae; quarta sententia iteratur male (eoque peius propter ἢ τίς) exitus sectionis 3, neque puto quemquam propter insequens ταῖς τοιαύταις ἡδοναῖς (cf. III, 5, 19 al.) eam esse desideraturum. — πρῶτον | πρώτην Stob., Di., Sch., fortasse recte. — *§. 5. ἂν (ante ἄνευ) om. libri et Stob. (et Di.[2]), addidit primus Cob.; contra post μάθοι τι addunt ἂν Cω, Spp., Br. — ἐλευθέρῳ μὲν . . . τοιούτου cum insequenti δὲ inclusi ut ex initio sectionis 3 conficta. Certe dicendum erat ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ εὐκτὸν μὲν εἶναι μὴ τυχεῖν δούλου τοιούτου, αὐτὸν δὲ δουλεύοντα etc. Gazda (Ztschr. f. Gymn.-Wesen 1878) proposuit τοῖς τοιούτοις (scil. δεσπόταις) pro ταῖς τοιαύταις ἡδοναῖς: sed οὕτω γὰρ ἂν μόνως ὁ τοιοῦτος σωθείη sine dubio non ad servum mali domini, sed ad servum cupiditatum referenda sunt. — δουλεύοντα; cf. III, 11, 1. 2 al. | δουλεύοντι B, Stob. — ἱκετευτέον Stob. | ἱκέτευ cum eraso compendio A_1. ἱκετεῦον A_2. ἱκέτευ″ B. ἱκετεύειν Cω, Spp., Br., quod per se defendi potest, sed correctura verbi in archetypo trunci videtur. — §. 6 inclusi Schenkelio auctore (vd. Stud. Xenoph. p. 117). — ἐπεδείκνυεν | ἀπεδείκνυεν B. — μόνον | (μόνων A).

Cap. VI. §§. 1—10 (ut quae sequuntur) damnat Krohn (p. 141) argumenta non proferens. Ego hoc colloquium Cynico (cf. etiam §. 10: ἐγὼ μὲν νομίζω . . . ἐγγυτάτω τοῦ θείου) potius attribuere, quam Socrati, magistro Antisthenis, non puto necessarium. Exitus sectionis 10 loquacitatis crimine non vacat; vd. infra. — §. 2. σιτία deteriores | σιτεῖα B. σῖτα (ut est II, 1, 33 σίτων καὶ ποτῶν) A (etiam C?), Di., Sch., Spp., Br., non reputantes etiam II, 1, 24 A aperto vitio σῖτον pro σιτίον habere (ubi est σιτίον ἢ ποτὸν ut III, 8, 1). — §. 5. λάβωσιν AB (certe tacet etiam Sch.) | λαμβάνωσιν Cω, vulgo, Spp., Br. Nonnumquam legitur praesens, ubi aoristum exspectes, ut II, 2, 12 ἐντυγχάνοις, II, 1, 16 καταμανθάνῃς

(cf. IV, 2, 3 *προτιθείσης* et praeterea II, 6, 7). — *ὄντα* om. A. — *ὁ μὲν . . . ὁ δὲ* | *ὁ μὲν πεινῶν . . . ὁ δὲ διψῶν* Cob., Sch. ex Teletis fragmento apud Stob. Flor. 5, 67. Sed, hoc si voluisset Xenophon, scripsisset ut Teles *ἐσθίει καὶ* pro *ἐσθίων*, *πίνει καὶ* pro *πίνων*. — §. 6. *οἶσθ'* B C ω, Stob. | (*οὐκ οἶσθ'* A). — *ὅποι* | *ὅπου* libri, Br., qui tamen *ὅπου* melius defendisset, si ad asperitatem viarum, quas perambulabat Socrates, retulisset. — *τοῦ* post *κωλύωνται* add. Stob. Esc. — §. 7. *τε* post *κρείττους* om. A, Stob. A. — *μελετήσωσι* Stob. | *μελετῶσι* libri, Spp., quod, quamquam *μελετήσωσι* concinniorem sermonem facit, tamen ferri potest; vd. insequens *μελετῶντι* et cf. ad §. 5. — *ἐμοὶ . . . μελετῶντι* libri | *ἐμὲ . . . μελετῶντα* editores. Cum genetivo comparationis post dativum cf. Anab. II, 5, 13. Cyrop. 8, 7, 12. Pro *ῥᾷον* (scil. *εἶναι*; cf. III, 10, 5, ubi recte Br. *ἥδιον* adiectivum, *τοὺς ἀνθρώπους* obiectum esse vult) fortasse scribendum est *ῥᾴονα*. — §. 9. (*τε* om. A C). — *ἐγὼ τοίνυν διατελῶ ταῦτα νομίζων* incluserunt Di.², Sch., Spp., Br. Sed bene dicit Socrates: 'E ceterorum negotiorum prospero eventu non tantum gaudium capimus quantum si arbitramur et nos ipsos meliores fieri et meliores amicos nobis comparari; ego igitur (hic idem fere atque 'ego autem'; cf. Cic. de imp. Pomp. §. 28 al. Isocr. Paneg. §. 103, Dem. de cor. §. 302 al.) haec semper arbitror'; *ταῦτα* est '*ἐμαυτόν τε βελτίω γίγνεσθαι καὶ φίλους ἀμείνους κτᾶσθαι*. Videntur viri docti eo decepti, quod Xenophon *νομίζων* pro *ἡγούμενος*, quod ipsum repetere poterat, substituit. — *δὴ* A C ω, Stob. Vind. | (*μὴ* B_1, Stob. A_1). — *ἢ* (ante *πλείων*) A ω | *ἦ* BC. *ἢ* B_3 ω. Om. Stob. (qui *πλέον* habet), Di., Sch. — *ῥάστοις* V³, Stob. | *ῥάστοις ῥάστως* A B C ω. — *ἀρκούντως χρώμενος* | *ἀρκούμενος* Di.² in praef. — *§. 10. *δὲ νομίζω* C ω, Stob. | *δ' ἐνόμιζον* A B pr. — *καὶ τὸ μὲν θεῖον . . . κρατίστου* abesse malim. — §§. 11—15 (an 14?) aliunde tracta putat Hartmann, argumenta non afferens. Idem ego censeo: Socratem *τὰ τῶν πάλαι σοφῶν βιβλία κοινῇ σὺν τοῖς φίλοις ἀνελίττοντα καὶ τὰ ἐν τούτοις ἀγαθὰ ἐκλεγόμενον* (excerpentem) animo mihi fingere non possum; §. 13. conicias laudari eum, qui florem aetatis amico fruendum praebeat; totus locus fortasse ex I, 2, 7 s. conformatus. Itaque §§. 11—14

cludendas puto. Sectio autem 15 per se bona, sed hic iena est. — §. 11. *δίκαιον μὲν* A et (cum taceat Di.) B | *ὲν δίκαιον* Cω). — *γοῦν* | (*γὰρ*, ut II, 1, 1, A, Spp.). — *καίτοι γε* | (*καίτοι γε* B; vd. ad I, 2, 3). — (*νομίζων* post *εἶναι* B). - *ἔλαττον* | *ἐλάττω* A. — *§. 13. *τοῦτον* post *φίλον ἑαυτῷ ιῆται* collocat Sch., scite conferens quae quattuor lineis post guntur. — *ὥσπερ πόρνους* non inclusit Di.[1] — *ποιεῖται* DFJV²V³ | *ποιῆται* B, Stob. Esc. *ἑαυτῷ ποιῆται* A. — *§. 14. *φελήσεσθαι* | (*ὠφεληθήσεσθαι* A, cui minus convenit *παρ' ὧν*; . ad II, 7, 8). — *βιβλίοις* | (*βίβλοις* B). — *φίλοι* ABCω, ob. | *ὠφέλιμοι* V, Di., Sch., Spp., Br., quod alienum ab hoc co est. Nam Socrates hac sectione uberius de se exponit, uod priore sectione generatim posuit, probos homines, ut re iuventutis, ita sapientia non pecuniam quaerere, sed bonos nicos; exponit igitur (modeste ad primam pluralis personam eclinans), se tamquam fructum sapientiae id spectare, ut octrina bonos amicos conciliet; cf. etiam *ἥδομαι φίλοις ἀγαθοῖς* et I, 2, 7. 8 (quem locum scriptor harum sectionum mihi detur imitatus). Quod autem illi iam supra *φίλοι* dicuntur *ὺν τοῖς φίλοις*), hac in re neminem puto offendere. — *§. 15. *οῖτο . . . πράττοι . . ἐπίσταιτο* | *ἡγεῖται* C aliique. *πράττει* AC iique. *ἐπίσταται* nonnulli (*ἠπίστατο* B pr.). Nam hoc loco detur Di. de AB nihil praetermisisse. Praestat optativus.

Cap. VII. Hoc caput putat Hartmann, cum per se improndum non sit, sed moleste ordinem turbet, ab imitatore iquo (cf. II, 6, 36—39) compositum. Socraticum certe videtur. - §. 1. *εὐδοξίαν* V³N (et C?) | *εὐδοξίᾳ* ABCω. — *ὃ* deest in oris. — §. 2. (*τῶν ἐχόντων* post *μιμητέον* addit A). — *σκευήν καλὴν* Cob. | *σκεύη τε καλὰ* libri, Br. — §. 3. *τοῦτ' εἴη* eindorf | *ταύτῃ* (*μὴ ταύτῃ* B₁) libri, quod si servetur, certe *πηρὸς* et *ἀθλιώτερος* scribendum sit (Br. in adn.). — *τε* post *βερνᾶν* addunt BCω, Br., recte om. AE. — *αἰσχρῶς ἂν καὶ* J | *αἰσχρῶς τε καὶ* BCω, fortasse recte. — §. 5. *οὐ μικρὸν* ω | *τὸν μικρὸν* A. *τὸν οὐ μικρὸν* Cω. — *μὲν οὐδ'* A (sed asum), V¹BC, ceteri libri fere omnes | *μὲν* Di., Sch., Spp., r., ita resecantes elegantiam graeci sermonis, cui non obstat uod *οὐ* aliquanto artius cum *μικρὸν* iungendum est. —

ἐξηπατήκοι | ἐξηπατήκει libri. — ἐμοὶ . . . διαλεγόμενος in clusit Dindorfio auctore Sch., quem, quamquam τοιάδε (pr τοιαῦτα) et verba ex initio capitis repetita suspicionem mo vent, non secutus essem, nisi quae insequuntur spuria essent

Liber II.

Cap. I. Totum caput damnat Krohn (p. 115—125) argu mentis inanibus, velut bene se habent §. 17 τὴν βασιλική τέχνην (cf. IV, 2, 11), qua voce non Socrates, sed Aristippu cum irrisione quadam utitur, et §. 10 Πάνυ μὲν οὖν, qui Aristippus, qui τοῖς ἄρχουσιν opponit non (ut Socrates) τοὺ δουλεύοντας, sed τοὺς ἐλευθέρους vel τοὺς ἐν ἐλευθέρᾳ πόλε ἀρχομένους, facile se putat suam sententiam probaturum ess De §§. 1. 4—7. 20. 21 ss. vd. infra. — §. 1. Ἐδόκει . . πόνον et πρὸς τὰ τοιαῦτα Dindorfio auctore (cf. Di.[1] p. VI cum Sch. inclusi; solum πρὸς ἐπιθυμίαν includunt Spp. et B — ἀντιποιήσεται DV[2] | ἀντιποιήσηται ABCω. Cf. ad I, 2, 37 sed variandi (ut II, 2, 10) hic causam idoneam non video. – γοῦν | (γὰρ A, ut I, 6, 11). — §. 3. προσθεῖναι A | προσεῖνα Cω, B in rasura. — §§. 4—6 inclusi cum Sch. (Stud. Xe p. 120 ss.); §§. 4. 5 iam inclusit Di.[2] Locus omnino non care elegantia, neque omnia Schenkelii argumenta probo, velu adulterum maritus et ipse ulcisci poterat et (Lipsius De attische Process p. 402 ss. 773) apud thesmothetas accusar Sed non apte §§. 4. 5 exponitur, quae, ut se quisque tueatu opus sint, cum supra (cf. §. 2 μὴ τὰ τῆς πόλεως ἄπρακτα γι γνηται) exponatur, quid rei publicae commoda postulent; etiam minus apte sermo ab hominibus ad principatum instruendi ad ea quae ad omnes homines pertinent deflectit et §. 6 pau latim (cf. τοὺς πολλοὺς, ἀμέλεια, maxime autem τὰς γεωργικὰ quod hic alienum est) ad homines ad principatum instruendo redit. Praeterea displicet ἢ τὰ λοιπὰ ζῷα §. 4. — §. 4. ἀνι λογίζεσθαι | (λογίζεσθαι A). — §. 5. ὥσπερ | (καὶ A, Br.). – ληφθέντα | ληφθέντι B. — §. 7. Sch. putat Xenophonte scripsisse Οὐκοῦν τοὺς μὲν οὕτω πεπαιδευμένους εἰς τοὺ ἀρχικοὺς, τοὺς δὲ μὴ εἰς τοὺς μηδ' ἀντιπ. τοῦ ἄρχειν τάξομε

erte interpolatori debetur *τοὺς ἐγκρατεῖς τούτων*, et quia ei on recte opponitur *τοὺς ἀδυνάτους ταῦτα ποιεῖν* et quia neque ost §. 6 (*ψύχη καὶ θάλπη*) neque post §. 4 (*πόνους* et *μαθεῖν*) ptum est. — *καὶ* post *ἐπειδὴ* damnat Hartmann; sed. cf. rueger Gr. Gr. §. 69, 32, 17. — *σεαυτὸν* | (*ἑαυτὸν* AJ; cf. ad , 2, 46). — §. 8. *ἐλλείπειν* | *ἐκλείπειν* AB_1. — *προεστῶτα* | ποεστάναι καὶ A). — *τοῦτο πῶς* | (*καὶ τοῦτο πῶς* A). — . 9. *ἔχειν αὐτούς τε* Valckenarius, Reiske, Sch. | *ἔχειν αὐτοῖς τε* ibri. *ἔχειν αὐτοῖς τε* Br., Spp. *ἔχειν τε* Di. *αὐτοῖς τε* Spp. a praef. — *γε μέντοι* A | *μέντοι* B. *τοίνυν* Cω. — §. 10. ότεροι | *πότερον* AB_1. — *ἡμεῖς* post *ἴσμεν* A. — *οἱ κρατοῦντες* *οἱ κρατούμενοι* | ante *ἥδιον* in B; malit quis ea post *ζῆν* egi. (Inclusit Di.[2], cf. Di.[1] in adn.). — §. 11. *ἐμαυτὸν* ABV[1] | ῦ *ἐμαυτὸν* Cω, Spp., Br. — *δοκεῖ* | *δοκῇ* libri. — §. 12. *εἰ* ὲν | *εἰ μέντοι*, quod ex insequenti irrepsit, libri. — *ἀξιώσεις* . . *θεραπεύσεις* C | *ἀξιώσῃς . . . θεραπεύσῃς* ABω. — *ἄρχε-* *θαι μηδὲ*, ut III, 14, 7, primus Di. | *ἄρχεσθαι μήτε* libri. Dam- at Madvig. — *καθιστάντες* (cf. Eur. Androm. 635) | *καθίσαντες* f. Symp. 3, 11. Cyrop. II, 2, 14. 15) Di., Spp., Sch. — §. 14. oniecturas protulerunt etiam nuper Gazda, Hartmann, non ntellegentes *τοὺς γὰρ ξένους . . . ἀδικεῖ* interrogationis partem sse. — *ἀμύνονται* | *ἀμυνοῦνται* Di., Spp., Sch., fortasse recte. – §. 16. *λαγνείαν* | (*λιχνείαν* male Schwartz in Mnemosyne IV). — *καταμανθάνῃς* | exspectes *καταμάθῃς*; sed cf. ad , 6, 5. — §. 17. *τέχνην* | (*τύχην* Schwartz l. c.). — *ἢ ὅλως* . . *πολιορκεῖσθαι* | inclusi verba frigida, in quibus *πο-* ιορκεῖσθαι non aptum est et ex §. 13 sumptum. *ἐγὼ μὲν γὰρ* . . *ὑπομένειν* delevit Di., inclusit Sch.; sed non olent haec nterpolatorem, videtur autem Aristippus tamquam proverbio sus puerorum Lacedaemoniorum verbera significasse. Totum ocum servant Spp., Br. — *ἄλλο γε ἢ* C al. | *ἀλλά γε ἡ* A. λλ' *ᾧ γε ἡ* B_1 aliique. *ἄλλο γε ἢ ὅτι* Sch., quod non ne- essarium est. Male colon ante *ἄλλο*, interrogationis signum ost *ὑπομένειν* Spp. ponit (ut Weissenborn, qui *τί ἄλλο ἢ* cribit; *τί δ' ἄλλο γ' ἢ* voluit Jacob), in praef. *ἄλλως* com- endans. — §. 18. (*διαφέρειν* ante *τῶν τοιούτων* A). — ονῶν Stob. | *φρονῶν* libri. — *§. 19. *ἢ* ante *ἵνα φίλους* add.

Stob. — *χειρώσωνται* ABC al., Stob. A | *χειρώσονται* GJ, Stob. Esc., Di., Spp., Sch., fortasse recte, sed cf. ad I, 2, 37. — *§. 20. Dubito de hac sectione, qua colloquium haud scio an minus bene concludatur quam sectione 19. In plurali *ῥᾳδιουργίαι* non videtur offendendum, sed ieiunum est *ἀξιόλογον* (*ἐπιστήμην*), languidum *ὥς φασιν οἱ γυμνασταὶ* multoque languidius *ὥς φασιν οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες*. — *οἴεσθαι χρὴ* Stob. | *οἶσθα χρῆν* vel *χρὴ* libri. — *σώματι . . . ἐνεργάζεσθαι* | (*σώματος . . . ἐργάσασθαι* Stob.). — *ἵκηαι* A, Stob. A | (*ἵκηται* BCω, Stob. Esc.). — *τόπῳ φησὶν* inclusi. *τόπῳ* incluserunt cum alii tum Sch. *καὶ ἐν ἄλλῳ . . . ἔχῃς* includunt cum Valckenario Spp., Br. *μαρτυρεῖ . . . ἔχῃς* includit Di. — *μὴ τὰ μαλ.* | (*μή τι μαλ.* AB_1 al.). — *μῶσο* ex librorum lectionibus restituit Ahrens. — *§§. 21—34. Non Xenophontea videtur lepida Prodici fabula, quacum Krohn confert Cyneg. 13, 1. 2. Recte monet Krohn non potuisse Socratem serio uti declamatione sophistae; sin quis ex §. 34 (*ἐκόσμησε* etc.) concludat potius cum irrisione quadam Prodici verba referri, id obstat, quod in hoc cum Aristippo colloquio irrisioni non est locus, nisi forte vim eorum quae dixit Socrates voluit ipse prorsus infringere. — *§. 21. *τοῦ* ante *Ἡρακλέους* addunt Cω, Stob. — (*ἤδη* ante *οἱ νέοι* Stob.). — *γιγνόμενοι* | (*γενόμενοι* V^1, Sch.). — *ποτέραν* | *ὁποτέραν* DEV, Stob. — *§. 22. *προσιέναι* Stob. | *προιέναι* libri. — *χρῶμα* Stob. | *σῶμα* (cf. Oecon. 10, 7) libri, Spp., Br. — *καθαρότητι* (cf. Oecon. 10, 7) CV^1 (aliique?) | *καθαριότητι* B, Stob. *καθαρροτι* A. *καθαρειότητι* Di., Sch. — *τὴν δ' ἑτέραν* | (*τὴν δέ γε ἑτέραν* Stob. Esc.). — *τεθραμμένην* | (*τεθρυμμένην* V^1, fortasse etiam A pr.; commendat Sch.). — *δοκεῖν φαίνεσθαι* recte tuetur Di.[1] — *σχῆμα* | (*σῶμα* A; contra de B dubito). — *ἔχειν* | (*ἔχουσαν* Hirschig). — *ἡ ὥρα* Stob. | *ὥρα* libri, Spp., Br. — *ἐπισκοπεῖν* | *ἐπισκοπεῖσθαι* Stob. Esc. (*περισκοπεῖν* Hirschig, Cob.). — *§. 23. *ποιησάμενος* (scil. *ἐπὶ τὸν βίον τράπῃ*) AGV^3, Stob. | *ποιήσῃ* BCω, Di., Sch. (*ποιήσῃ ἄσμενος* Liebhold in Philologo 37 p. 569). — *ἐπὶ* inclusi cum Hirschigio et Sch., exstinxit Di. — *§. 24. *διέσει* plane singulare est | *δεήσῃ* A. *διοίσει* Di., Sch.; sed hoc poeticum. *διαιτήσει* Valckenarius. Alii alia (*διάξεις*, *διατελέσεις*, *διαγενήσει*,

διαβιώσει). — *σιτίον* P | *σῖτον* libri. — *ἀκούσας* Stob. | *τί ἀκούσας* libri, Spp. Br. — *ἂν* ante *ὀσφραινόμενος* additur Cobeto auctore; sed potius *ἡσθείης* cum Stobaeo omittendum est. — *§. 25. *ἂν δυνατὸν ᾖ* | (*δυνατὸς εἶ* A). — *§. 26. *φίλοι, ἔφη* | *φίλοι* AC, Stob. — *ὑποκοριζόμενοι* (pro quo *ὑποκνιζόμενοι* Cob.) inclusi cum Br., quamquam verbum veterum testimoniis satis firmatur. Ego iis assentior, qui *ὑποκοριζόμενοι* ('blandientes') post *Εὐδαιμονίαν* collocant, etsi ita *ἡ Κακία* videtur tamquam suam causam prodere. Aliam viam init Sch. in adn. — *§. 28. *οἱ θεοὶ* Stob., Sch. | *θεοὶ* libri, Di., Spp., Br. — *σοι* (ante *βούλει*) om. A, habet sub versu B. — *καὶ* (post *εἰ δὲ*) om. Stob., cum punctis habet A. — *σὺν* (ante *πόνοις*) exstinxit Di., inclusit Sch.; sed corpus exercetur non *ἱδρῶτι*, sed *σὺν ἱδρῶτι*. — *§. 29. *βραχεῖαν ὁδὸν* | *βραχεῖαν* N, Hirschig, Sch. — *§. 30. (*μηδὲν . . . ἐθέλουσα* spuria putat Sch.). — *πεινῆν* et *διψῆν* | *πεινῆσαι* et *διψῆσαι* A. — *πίνουσα* libri et Stob., cf. §. 31 exit. | *πίνουσα καὶ* Clemens Strom. II, 485, 30, Di., Sch., Spp., Br. — *ὀψοποιίας* Tillmanns, Sch. | *ὀψοποιεῖς* B_1. *ὀψοποιοὺς* ACω, Stob., Di., Spp., Br. — *μηχανωμένη* | (*μηχανᾷ*, supra *καὶ* addens, Hi.). — *πίῃς* Stob. | *πίνῃς* libri, Clem. l. c. — *στρωμνὰς* | (*κλίνας* Clem. l. c.). — *τὰς κλίνας καὶ* om. Clem. l. c., Schneidero auctore inclusi cum Schenkelio. — *παρασκευάζῃ* Clem. l. c. | *παρασκευάζεις* libri, Stob. — *ποιῇς* | *ποιεῖς* libri. *ποιήσεις* Stob. — *ἑαυτῆς* AB_1 aliique, Stob.; cf. ad I, 2, 46 | *σεαυτῆς* aut *σαυτῆς* C al., Di., Sch., Spp., Br., recte ut videtur. — *§. 31. *σεαυτῆς* | *ἑαυτῆς* Spp., Br., quod sane hic malis, quam §. 30. — *τρεφόμενοι* | (*φερόμενοι* Ruhnken, Di., Sch.). — *§. 32. *καλὸν* | *καλὸν οὐδὲν* Hirschig; alii *οὐδὲν* ad *γίγνεται* addi volunt. — *ἀνθρώπειον* A_1, Stob. Esc., Sch. | *ἀνθρώπινον* BCω, Di., Spp., Br. — *προσήκει* | (*προσήκω* Schneidero auctore Sch.). — *§. 33. *ἀπολείποντες* | *ἀπολιπόντες* B_1 GJ, Stob. — *ὅταν δ'* | (*ὅταν δὲ δὴ* Stob. Esc.). — (*Ἡράκλεις* spurium putat Cob.). — *κεκτῆσθαι* | *κτήσασθαι* bene Stob. — §. 34. *διώκει* | *διοικεῖ* Stob., Cob. *διῴκει* Ruhnken. *διῄει* Coraës; aut hoc aut *διηγεῖτο* scribendum est.

*Cap. II. §. 1. *αὐτοῦ* AC | *αὑτοῦ* Stob. *ἑαυτοῦ* Bω; cf. Cyrop. VI, 2, 40. — §. 2. *ἐσκέψω* | (*ἐπεσκέψω* A, Br.). —

οὕτω Stob. | εἶναι ABCω. Omittunt Spp., Br. — §. 3. εἴ γ' οὕτως | εἰ οὕτως Stob. — ἂν om. A; ante εὕροιμεν habet B, fortasse recte. — Colon post φεύγομεν delevi. — παύσαντες | παύσοντες libri, Stob. — §. 4. καὶ μὴν . . . οἰκήματα si quis abesse mavult, non obloquor. — §. 5. ᾗ BD, Stob. | (ἧς Cω). — τὰ κεχαρισμένα Stob. | κεχαρισμένα libri, Br. — νυκτὸς | (νύκτας A aliique). — τίνα | εἴ τινα Stob., Di., Sch. — §. 6. ὅπως . . . γένωνται | (ὅπως ἂν . . . γένοιντο A). — §. 7. εἶπεν ABC al., Stob. | ἔφη Br. — καὶ (post εἰ) habet solus V. — ἔφη, οἴει A, Stob. | (οἴει, ἔφη BCω). — ἔφη, μητρὸς | μητρὸς Stob. ἔφη τῆς μητρὸς libri, Br. — §. 8. δυσάνεκτα primus inclusit Di.; non solent talia ad πράγματα παρέχειν addi. Minus recte potius δυσκολαίνων damnat Hartmann. — §. 9. αὕτη | αὐτὴ libri, Stob. — ἃ Stob. | om. libri. — (ἔφη post οἶμαι Stob. A). — §. 10. ὑγιάνῃς AC | ὑγιαίνῃς B_1, vulgo, Br. ὑγιανεῖς B_3, Di., Sch., Spp. ὑγιαίνοις Stob. Cf. ad I, 2, 37; de constructione bene variata (ὑγιάνῃς — ἔσει) vd. Kuehnerum. — ἀγαθὰ exstinxit Di.[2], retinent Spp. et Br. collato III, 14, 3. — μητέρα ante φέρειν A; om. Stob., quod probat Di. — §. 11. (δεῖν om. A, ut I, 2, 42 B_1, includit Br.). — §. 12. βούλει σὺ V^2C | βούλει σοὶ FGV^3; βουλήσῃ ABω, Stob. — ἐντυγχάνοις | exspectes ἐντύχοις; sed cf. ad I, 6, 5. — γενέσθαι | γίγνεσθαι Stob. — §. 13. ἀποδιδόντας Cω, Stob. | ἀποδόντας ABV^1J, Sch. — τοὺς ante γονέας addunt Hindenburg, Sch. — τούτῳ | (τούτου Schwartz in Mnemosyne XIV). — θυόμενα auctore Di. et τούτου ante πράξαντος includit Sch.; contra πραττόμενον sive γενόμενον ante illud τούτου addunt Reiske et Cob. Sed cf. Plat. Republ. X p. 604 B al. — (καὶ post κοσμῇ om. G pr., Stob.). — §. 14. ἐθελήσωσι A | ἐθελήσουσι B_1. ἐθέλωσι B_3Cω, Stob., fortasse recte. — φυλάξῃ DEJ, Stob. | οὐ φυλάξῃ ABC al. αὖ φυλάξῃ veteres editores.

*Cap. III. §. 1. χρήματα | Miror Sch., Di., alios proposuisse θρέμματα, βοσκήματα, πρόβατα, κτήματα, quod opes (χρήματα) neque apte mentis expertes dicerentur neque tutelae et praesidii (βοηθείας, adversus fures similesque) indigerent. Necessarium esse hoc ipsum χρήματα apparet ex §. 2 init.; perstringit enim Socrates §§. 1—4 non tam veram causam dis-

cordiae Chaerecratis et Chaerephontis, quam eos, qui malunt totum soli patrimonium (χρήματα) habere quam fratres. — ἀδελφοὺς (ut §. 2) | ἀδελφὸν Di., Sch. Sed non huc referendum est insequens τοῦ δὲ, sed, ut ἑνὸς ostendit, ad ipsum Chaerephontem, et καὶ ταῦτα ... ἑνὸς adiunguntur non ad νομίζουσι, sed ad σὺ εἶ. — §. 2 Sch. minus recte post §§. 3. 4 collocari vult. Ego ordinem sententiarum ab interpretibus aliis aliter explicatum interpunctione mutata significavi. Apte ad §. 1 fin. adiunguntur §§. 2. 3, in quibus aeque atque in exitu sectionis 1 Socrates argumentatione ex contrariis usus perversitatem eorum ostendit, qui pecuniam (patrimonium) malunt quam fratres. Non minus apte §. 4 ad §§. 2. 3 adiungitur. Dicit enim Socrates perverse multos (§. 2), cum sciant civium opera se suaque tutiora esse, non reputare fratrum opera se suaque defendi, et (§. 3) cum alios amicos concilient, fratres neglegere; atqui (§. 4) neminem esse amiciorem quam fratrem, neminem magis esse tutum minusque ab hominibus vexari quam qui fratres habeat. — δύνανται AB | δύναται Cω, Stob., Di., Sch. Hoc si scribitur, videatur et post ἔχει et post ἀγνοοῦσι (ubi editores punctum habent) non colon, sed comma ponendum, ut §§. 2. 3 totae pendeant a θαυμαστόν. — τἀρκοῦντα Stob. | ἀρκοῦντα libri; cf. I, 2, 1. Oec. 2, 8. — §. 5. τοῦ ante παντὸς addit Coraës. — (τί om. AB_1FG). — §. 6. καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ (ut §§. 8. 15. 17. IV, 5, 11) Stob. | καὶ ἔργῳ καὶ λόγῳ libri, Spp., Br., fortasse recte; cf. Cyrop. IV, 1, 2. Similiter variatur ordo verborum εὖ λέγειν et εὖ ποιεῖν §. 8 et 9. — §. 9. γε post Θαυμαστά om. A, Stob. — ἀγαθὸν AB, Stob. | ἂν ἀγαθὸν JC al., Di., Sch., Spp., Br. Post ἀγαθὸν addit ἄν, sed expunctum, Stob. Vind. Ego ἂν eo minus apponendum puto, quod Socrates ipsa Chaerecratis verba ex §. 5 repetit. — μηχανᾶσθαι | μηχανήσασθαι Stob. Vind. — ᾖ B, Stob. | εἴη A. ἔσται Cω. — §. 10. οἴομαι ABCω, Stob. | οἶμαι Di., Sch. — §. 14. φιλίαν Bω, Stob. | (φύσιν Aω. πρᾶξιν V). — ἐξεργάσασθαι ABCD$V^1V^2V^3$, Stob., Sch. | ἐξεργάζεσθαι Di., Spp., Br. — §. 15. (γε post τούτου om. Stob.). — καὶ λόγου καὶ ἔργου | καὶ ἔργου καὶ λόγου C aliique, Spp. — §. 16. (τῷ ante πρεσβυτέρῳ addit Stob.). — συντυγχάνοντι | Accusativum

Hirschig. — *καὶ καθήμενον* Stob. | *καὶ οὐ καθ.* libri. *οὐ καὶ καθ.* Edwards. — *λόγων* (cf. Cyrop. VIII, 7, 10) Valckenarius, editores | *λόγοις* AV[1]. *λόγῳ* BCω, Stob.; fortasse recte se habet *λόγῳ* (*τοῦ πρεσβυτέρου*) *ὑπεῖξαι*. — *δοίης* A, Stob. | (*διδοίης* BCω). — §. 17. *ἐπιδεῖξαι* | Cobeto auctore exstinxit Di., inclusit Sch.; contra *ὢν* pro *εἶναι* Hirschig. Singularis est (nam non comparari potest IV, 1, 3 multoque etiam minus IV, 4, 18) infinitivus pro participio, sed defenditur infinitivis similiter post *εἰδέναι* (Cyrop. VIII, 3, 44. 7, 12. Soph. Ant. 474. 1064 et saepius; cf. etiam ad IV, 6, 6) et *γιγνώσκειν* (II, 6, 35; et saepius sic Xen. aliique) scriptis; vd. Kuehner Gr. Gr. §. 484, Matthiae Gr. Gr. §. 549, Adn. 2. Hic autem haud scio an ideo participium Socrates vitaverit, ne verum aut suum videretur malum de Chaerephonte iudicium. — *ἐκεῖνος . . . φαῦλος . . . ἄξιος* | (Accusativos Stob.). — *ἑαυτὸν* Bω | *αὐτὸν* AC; om. Stob. — §. 18. *ἃς* | (*ὣ* Di. in adn.). — *ἀλλήλοιν* | *ἀλλήλαιν* libri. *ἀλλήλαις* Spp. — §. 19. *πεποιημένοις . . . ὠφελείᾳ* om. libri, servavit Stob. — *τἆλλα* Stob. | *τἆλλά τε* libri. — *τὰ πλέον* | *πλέον* B, Stob., fortasse recte; vd. ad II, 3, 2. — *δοκοῦντες* ABCDEG, Stob. | *καὶ δοκοῦντες* Spp. — *ἅμα ἐπ'* Stob. | *ἅμα τὰ ἐπ'* C (et D?). *ἅμα καὶ ἐπ'* ABω, Spp., Br., fortasse recte (*καὶ* = idque).

Cap. IV. In suspicionem vocat Hartmann (p. 135. 162 s.), quod huius colloquii (cf. II, 10), quod nullo respondente Socrates habet, oratio taedium moveat et magis rhetorem deceat quam Socratis discipulum; sine iure offendit in *ἀνατίθεσθαι* (pro *ἀνατιθεμένους* §. 4) et in *συνεπισχύει* transitive posito (§. 4. Cf. Oecon. 11, 13); deleri vult *ὁρᾶν ἔφη* bis §. 2, semel §. 4 (sed, etsi non placent haec iterata, aut nihil delendum aut §. 2 secundo loco *ὁρᾶν ἔφη τοὺς πολλούς*). Quamquam caput dubitatione non caret, tamen neque Hartmanni argumenta sufficiunt neque cetera quae ex §§. 1—6 afferri possunt: §. 4 nobis potest mira videri; sed Socrates potissimum facile poterat numerum inire amicorum suorum adulescentium. §. 5 non ideo minus apta est, quod §. 1 dixit Socrates *πολλῶν ἀκούειν, ὡς κτημάτων κράτιστον εἴη φίλος*. In §. 6 neque offendendum est aut in *συμβοηθεῖ* (nam etiam is *βοηθεῖ*, qui sua

ipse pericula defendit; cf. II, 8, 6 al.) aut in *συμπείθων* (quod non multum differt a *πείθων*, ut Plat. Leg. p. 720 D), neque *τινα* (quamquam ego quidem interpretor 'amicum', non 'alium communi amicorum opera adiuvandum') magis dubitationem movet quam pluralia *πράττοντας* et *σφαλλομένους*. Rectius dubitaveris de §. 7, quae videri potest ex II, 3, 19 conficta: exemplo arboris fructiferae haud scio an Socrates non sit usus (sed pecudum); cum rectum sit *πρὸ τοῦ φίλου ἐξήρκεσεν*, audacter dictum est *πρὸ αὐτοῦ ἐξειργάσατο* etc.; mireris *προακούουσι τὰ ὦτα* ('pro homine audiunt'; etiam variae lectionis Cyrop. IV, 3, 21 *ἵππον ἀνθρώπου προακούοντα* alia est ratio); haud scio an minus elegans sit *λείπεται* (non *τῶν ποδῶν* etc., sed) *τῶν τοῖς ποσὶ διανυτομένων* etc. Sed non perveni ad certum iudicium. — §. 1. *ἂν* ante *εἴη* om. E, exstinguunt editores. — §. 2. *κτήσωνται* ABω | *κτήσονται* Ven. (*κτήσεται* C secundum Di.), editores. Sed cf. ad I, 2, 37; constructionis autem (ut II, 2, 10) variatae (*κτήσονται* . . . *σώζωνται*) non magis rationem video quam II, 1, 1. — *αὐτοῖς* AB | *ἑαυτοῖς* Cω, Di., Sch., Spp., Br. — §. 3. *τἆλλα τὰ* A | *τἆλλα* BCω. — *ἀχθομένους τε* ACJ (aliique?) | *ἀχθομένους* B, Di.[1], Br. — §. 4. *τούτους* B (?) | *τούτοις* ACω et (errore) Di.[1]. — §. 6. *τῶν κοινῶν πράξεων* (ubi ego non suppleam *τῆς κατασκευῆς*) libri | *τῆς τῶν κοινῶν πράξεως* eleganter Schneider, Di., Sch. *τῶν κοινῶν πραγμάτων* A. — §. 7. *οἱ* ante *ὀφθαλμοὶ* deest in libris. — *πολλάκις δὲ* DEB_3 | *πολλάκις* AB_1C al.; fortasse recipiendum est hoc asyndeton explicativum, cf. Krueger Gr. Gr. §. 59, 1, 5. — *πρὸ* (ante *τοῦ φίλου*) | (*πρὸς* libri, ut A etiam *πρὸ αὐτοῦ*; sic minus recte editores nonnulli Soph. O. R. 134).

Cap. V. Etiam hoc caput Hartmann (p. 135) in suspicionem vocat. Sed offensae sectionum 4. 5 librariis, non scriptori videntur imputandae. — *αὐτοῦ* ante *τοῦ ἀμελοῦντος* B. — §. 2. *δυοῖν* | *δύο* libri. — *οὐδ'* habent ACω, editores; om. BF, recte, quia Socrates servos dicit tanti constare, Antisthenes autem (excepto colo ultimo) amicos pretio aut maiore aut minore sibi dignos videri. — §. 3. *ἐγὼ γοῦν* | *ἔγωγ' οὖν* BC; cf. IV, 6, 4. — *προτιμησαίμην* | *προτιμήσαιμ' ἂν* Cob.,

Di., Sch.; sed vide medium *τιμᾶσθαι πρό τινος* Thuc. I, 33, 2. III, 40, 6. — *ἂν* post *ἑλοίμην* om. libri fere omnes. — *πρὸ* (ante *πάντων*) inclusi cum Schneidero (sic etiam Hartmann), quia *πρίασθαι πρὸ χρημάτων* nihili est. *καὶ πόνων* male includunt Di., Sch.; cf. II, 1, 20. — §. 4. 5. *ἄξιος* (ante *εἶναι*) | *ἄξιον* Sch. in adn. — *ἀκούων* Di., Madvig, Sch. | *ἀκούω* libri, Spp., Br. — *καὶ* ante *τὰ τοιαῦτα πάντα* (quae sic cum *ἀκούειν*, non cum *σκοπῶ* iunguntur) inserui cum Madvigio et Sch.; nam male hic illa cum *σκοπῶ* iunguntur, ut iis, qui *καὶ* non inserunt (cf. I, 1, 7), post *πάντα* addendum sit *ἀκούων* (Hartmann) vel *λογιζόμενος* vel simile. — *καὶ ἀποδῶται* ABCω, Spp., Br. | *καὶ ἀποδίδοται* V. *ἀποδίδοται* Coraës, Di., Sch. Sane *ὥσπερ ὅταν* pro *ὥσπερ* Epicorum more scriptum a Xenophonte alienum videtur. Sed mihi et periodus displicet, quam Coraës constituit, et *ὅταν πωλῇ* ineptum videtur; itaque ni audentius visum esset, expuncto *ὅταν* et transposito *τις* scripsissem *ὥσπερ οἰκέτην πονηρόν τις πωλεῖ καὶ ἀποδίδοται τοῦ εὑρόντος*.

Cap. VI. §. 1. *Ἐδόκει . . . λέγων*, quia tantum ad. §§. 1—7 pertinent, damnat Hartmann. — §. 2. *τῶν* (ante *πλησίον*) Cω | *τῶν του* B. *τοῦ* (*του*) AV¹. fortasse *του τῶν* (cf. II, 8, 1)? — *μισεῖ* | *μισεῖν* libri. — *πάνυ γ'* B, Cob.; cf. III, 4, 7. 10. Oecon. 17, 15 | *πάνυ* ACω; cf. Ar. Plut. 393. — §. 4. *τι* (ante *κερδανεῖ*) om. Cω, Br., Spp., habent AB (certe tacent Di. et Sch.). — *οὖν* post *ἀφεκτέον* addit B. — *στασιώδης* | *στασιώτης* Di.¹ in adn. — *ἔχει* | (*ἔχοι* Hartmann). — *ἐπιχειρήσομεν* | (*ἐπιχειρήσωμεν* B). — §. 5. *ὃς* BCω; cf. §§. 6. 7. 8 | *ὅστις* A, Di., Sch., Spp., Br. — *ἂν* om. libri et editores, addidit Nitsche (Bursians Jahresberichte tom. 9). — *ᾗ* B al. . . . *τυγχάνῃ*; cf. §§. 6. 7. 8 | *εἴη* A, Di., Sch., Br. *ἐστὶ* C al., Spp., . . . *τυγχάνει* libri et editores. Ut *ἐστὶ* correctura, ita *εἴη* vitium pro *ᾗ* videtur (sic *εἴη* pro *ᾗ* in A: 3, 9. 5, 5). — *τοῦ* B, Sch. | *διὰ τοῦ* Cω, Di., Spp., Br. (cf. Fleckeisens Jahrbücher tom. 115 p. 466 s.). — *εὔοικος* B_1, J, Vat. 1; cf. Dio Cass. 44, 39 | *εὔνους* A, Di., Sch., Spp., Br. *εὔορκος* Cω, cum veteribus Kuehner. Neutrum recte opponitur verbis *δαπανηρὸς* et *μὴ αὐτάρκης* (§. 2). *αὐτάρκης* voluit Hindenburg. — *ἐλλείπεσθαι* libri; cf. de re equ. 3, 8. | *λείπεσθαι* Cob., Di., Sch., quod sane verbo *φιλό-*

νικος commendatur. — §. 6. ἂν . . . δοκιμάσαιμεν | (ἂν om. AB al. δοκιμάσωμεν B). — §. 7. τοὺς ὕστερον | (τοὺς ὑστέρους B al.). — (ὁρῶ post τοῖς πρόσθεν Cω, Br.) — §. 9. κάπροι | ἐχθροὶ libri, Br. — οἵ ταῦτα Sch. Stud. Xenoph. p. 172 | ταῦτα BCV¹ω. τοιαῦτα AD, Di., Br. οἵ τοιαῦτα Spp., Sch. — §. 11. μάθοιμεν | (μανθάνοιμεν B). — Ταύτην | ταύτην Di., Spp. Sch. lapsu calami. — (οὖν post Ταύτην om. B). — §. 12. νομιεῖ | νομιεῖς libri. — Οὕτω μὲν γὰρ . . . ἰσχυρός ἐστιν ego Socrati attribui (cf. §§. 7. 14) interrogationis signo post λέγειν posito. — §. 14. μέλλομεν | μέλλοιμεν libri, Br., quod sane defendi potest. — κτήσεσθαι C | κτήσασθαι AB aliique, ut II, 7, 10; cf. Krueger Gr. Gr. §. 53, 8, 4. Lys. XV, 10. — λέγειν τε καὶ πράττειν | incluserunt Schuetz, Di., Spp., Sch., ita sententiarum seriem (cf. §§. 11—13) interrumpentes; etiam §. 15 respiciuntur ἄνδρες ἀγαθοὶ λέγειν τε καὶ πράττειν. Magis etiam ad §§. 11—13 (et ad §. 16 init.) aptum esset αὐτοὺς ἡμᾶς δεῖ γενέσθαι οἵους ἀγαθὰ λέγειν τε καὶ πράττειν (quod sensit librarius, qui in A εὖ ad πράττειν addidit); sed verbis minus subtilibus (at idem fere significantibus) transitus fit ad id quod §. 14 fin. et §. 16 med. dicitur, hominem nequam bonos amicos conciliare non posse. — καὶ πονηρὸν A (et C?) | πονηρὸν Bω, fortasse recte. — §. 17. Ὃ ταράττει GJV²V³ | Οἶδα ἔφη ὁ Σωκράτης ὃ ταράττει ABF et G in marg.; ᾗ ταράττει CD; ᾗ ὃ ταράττει E; Ταράττει Sch.; Θράττει Cob., Di. Ad Ὃ (an potius Ἢ ὃ?) ταράττει ὅτι etc. cf. Plat. Rep. VI p. 491 B. Lys. p. 204 C. Apol. p. 18 C. Isocr. Paneg. §. 176 multaque similia apud Lysiam aliosque. — τὰ ante καλὰ primus addidit Cob. — §. 19. οἵ μὲν οὖν | (οἵ μὲν γὰρ AC al.). — §. 21. ταῦτα | τὰ τοιαῦτα A. — μισητὸν | μισητὸς libri, ut ante C aliique δυσμενὴς μὲν (pro quo B et Vatic. 1: ἡδὺς μέν ἐστι). (Quia active dictum est, μισητικὸν voluit Schn.) — §. 22. ἄνευ πόνου | ἄνευ πολέμου Heindorf. — καρτερεῖν A (?) BDEG, Vat. 1 | ἐγκαρτερεῖν C al. (de A certe tacent Di. et Sch.), Br. Ceterum obiectum verbi λυπεῖν sunt rivales et aemuli, minime (quod interpretes volunt) ipsi pueri puellaeve; nam id ab hoc loco alienum est eaque fortasse de causa (nam aliam rationem equidem non video) Weissenborn καὶ δύνανται πεινῶντες . . .

ἐπαρκεῖν ἀλλήλοις inclusit. — §. 23. *νομίμως* | *νομίμων* libri. — §. 25. *τε* (post *αὐτὸς*) | *τι* AB_1C aliique. — *καὶ* ('auch') ante *ἄρξας* Sauppio auctore includit Sch. — *τε* post *καλῶν* addunt AJ; cf. §. 22. 28. — §. 27. *κἂν* | *ἐὰν* Hirschig, Sch.; sed est *καὶ* ad *συμμάχων δεήσεται* referendum; cf. III, 1, 5 (et *καὶ εἰ* IV, 3, 12). Malim *καὶ ἐὰν*. — *κρεῖττον* | (*ῥᾷον* Hartmann; cf. Bornemann). — Post *ἐλάττονας* addunt *ὄντας* Hindenburg, Hirschig, Sch.; quod non addendum est, sed supplendum. — *εὐεργεσιῶν* | *εὐεργετῶν* libri. — §. 28. *καὶ* ante *ἀντεπιθυμεῖσθαι* exstinxerunt Di., Sch.; retinent Spp., Br., fortasse recte. — §. 29. *τούτων* | *τούτου* A, Schenkl Stud. Xenoph. p. 172; sed *τούτων* referendum est ad *ἀντιφιλεῖσθαι* etc. — *βούλοιο* C ω | *βούλῃ* A (pro quo in B *βούλει* scriptum, ut §§. 33. 35 in AB, §. 36 in B, §. 39 in AB_1V^1), haud scio an recte. — *τὸ* (post *διὰ γὰρ*) | (*τοῦ* AC al.). — §. 31. *ἔστιν* AB_1V^1 | *ἔνεστιν* C ω, editores. — *ὑπομένειν* ante *ποιεῖν* A. — *πέπεισμαι* | *πέπυσμαι* male Ernesti, Sch., cum hic Socrates non tam rem ipsam quam causam rei memoret. — *φεύγειν* | (*καταφεύγειν* supra scripto *ἀποφ.* A). — §. 32. (*οὖν* om. A, includunt Cob. et Sch., ille inserens ante *οὐ προσοίσοντος*, ubi *οὖν* non magis requiritur quam §. 33 init.). — *πρὸς τὸ στόμα* alterum exstinxerunt Di., Spp., incluserunt Sch., Br. Cum irrisione quadam Critobulus Socratis verba iterat. — §. 33. *μου* | om. A. *οὗ* male Poehlig. Vexatus est ab interpretantibus locus minime dubius, in quo *οἱ καλοὶ* (non minus quam §. 32) sunt *οἱ τὰ σώματα καλοί*, *οἱ ἀγαθοὶ* autem imprimis iidem, qui §. 32 *οἱ αἰσχροὶ* dicuntur. — §. 35. *ἑαυτοῦ* $ABDV^3$; cf. ad I, 2, 46 | *σεαυτοῦ* CE; *σαυτοῦ* Di., Sch., Spp., Br. — *ἑαυτοῦ* BDV^3; cf. ad I, 2, 46 | *σαυτοῦ* Di., Sch., Spp., Br. *καὶ ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς . . . ἑαυτοῦ* om. ACEJ. — §. 36. *οὔχ, ὥς π.* | rectius esset *οὐχ ὥς π.* (aut *οὔ, ὥς π.*): sed nolui legentem impedire. — *προμνηστρίδας* libri; cf. Lobeck ad Phryn. p. 256 (cf. 760) | *προμνηστρίας* Di., Sch. — *οὐκ ἐθέλειν ἐπαινεῖν* AB_1FJ, G marg., Br., Spp. | *οὐκ ὠφελεῖν ἐπαινεῖν* CDE. *οὐκ ὠφελεῖν ἐπαινούσας* B_3G, Kuehner[1]. *οὐκ ὠφελεῖν* Kuehner[2], Weissenborn. *οὐκ ἐπαινεῖν* (ut Aspasia subiectum huius verbi sit) Cob., Di., Sch., Br. in adn., Hartmann (qui praeterea *ἀγαθὰς*

delet). Non discessissent viri docti ab optimorum librorum fide, si reputassent *μετὰ μὲν ἀληθείας τἀγαθὰ διαγγελλούσας δεινὰς εἶναι συνάγειν ἀνθρώπους* idem esse atque *μετὰ μὲν ἀλ. τἀγ. διαγγέλλειν, ἵνα συνάγωσιν ἀνθρώπους, δεινὰς εἶναι* ('sie seien zwar gross darin durch das Ausposaunen der wahren Vorzüge Menschen zur Verbindung zusammenzuführen, aber gegen die Wahrheit zu loben entschlössen sie sich nicht'). — *προμνησαμένην* | *προμνηστευσαμένην* B_1 al. — §. 37. Post *ὠφελείᾳ* malim interrogationis signum. — *σε* post *πειρᾶσθαι* om. A, fortasse recte; cf. II, 7, 9. — §. 38. *ὡς ἂν στρατηγικῷ* | Monet me Gerth (sic etiam Hartmann p. 141, qui tamen de ceteris locis non recte iudicat) aut *ἂν* expungendum esse aut *ὡς ὄντι* (minus placet *ὡς ἀνδρὶ*) *στρ.* cum Weiskio scribendum. Certe comparari non possunt III, 6, 4. III, 8, 1. Anab. V, 7, 22. Cyrop. I, 3, 8 (cf. Cyrop. V, 4, 29). Dem. 21, 14; non magis possunt comparari Dem. 1, 21. 18, 197. 291. Comparari possunt Dem. 23, 154. Lys. 1, 12 (sed Lysiae loco nunc *δὴ* pro *ἂν* scribitur). — *τινας . . . ἑαυτῶν* BCω | *τινα . . . ἑαυτοῦ* A (etiam A_1), fortasse recte. — §. 39. Post *οἶμαι δεῖν ἡμᾶς* in libris excidit *ποιεῖν οὕτως* (Bessario; aliter verba collocat Br.) aut *τὰς ἀρετὰς μελετᾶν* aut simile. *οὕτως οἶμαι δεῖν θηρᾶν ἡμᾶς* (*ἡμᾶς θηρᾶν*) V, Spp.

Cap. VII. Hartmann mavult capita 9 et 10 ut exempla amici beneficiis conciliati statim post caput 6 (ergo ante cap. 7. 8) collocari; praeterea primam sententiam capitis 7 damnat. Arridet sane transpositio; sed exordium capitis 7, quo alia capitum 7—10 ratio constituitur, non tam ineptum est quam Hartmanno videtur: nam bene discernuntur eae amicorum angustiae, in quibus consilio tantum Socratis opus erat (*τὰς μὲν δι' ἄγνοιαν, γνώμῃ ἀκεῖσθαι*, Capp. 7. 8), eaeque, in quibus re (sive tutela sive pecunia) alter ab altero adiuvandus erat (*τὰς δὲ δι' ἔνδειαν, διδάσκων ἀλλήλοις ἐπαρκεῖν*, Capp. 9. 10). — §. 1. *μεταδιδόναι* post *τοῖς φίλοις* A. — §. 2. (*τοὺς* ante *ἐν τῇ οἰκίᾳ* addit A). — *τὰ ἔπιπλα δὲ* | *τὰ δ' ἔπιπλα* BCJ. — *ἀργύριον* post *ὁδῷ* collocari vult Hartmann, quod placet, sed non necessarium est. — §. 3. *ὅ τι* | *ὅτι* editores. — *πολλοὺς* (post *σὺ δὲ*) | Miror Di., Sch., Br. (cf. etiam Spp.) malle *οὐ*

πολλοὺς aut ὀλίγους, qua coniectura tertium comparationis tollitur. — §. 4. Νὴ Δί' | Offenderunt Zeune, Schneider, Di. Ego Νὴ Δί' (et hic et §. 6) traductione quadam ad insequentia refero (cf. §. 3) ideoque comma pro colo posui. Cf. III, 6, 2. IV, 2, 35. 6, 10. Oecon. 7, 37. Symp. 4, 8. 5, 1; Demosth. 39, 32. 32, 29 al. et 19, 285 al. Cf. ad I, 4, 9. Alia est ratio verborum Ναὶ μὰ Δί' §. 14 ('Sane me suo cibo alit; nam'), ad quae cf. I, 3, 12. II, 5, 3 al. — §. 5. γ' ἄλφιτα | (τὰ ἄλφιτα A J). — καὶ πάντα ταῦτα | καὶ ταῦτα πάντα Hartmann, qui non recte putat viros doctos καὶ ('auch') interpretari 'und'. — §. 6. Κύρηβος | Κύριβος vel Κύρικος libri. — χλαμυδουργίας | χλαμυδοποιίας A. — χλανιδοποιίας | χλαμυδοποιίας B, sed eadem manu corr. — §. 7. αὐτοὺς μηδὲν ἄλλο ποιεῖν | μηδὲν αὐτοὺς ποιεῖν ἄλλο A, Br. — ἐργασίαν Cω | ἐνέργειαν AB₁, quod scriberem, nisi haec vox recentior videretur. — §. 8. ἐπιμελησόμεναι CF | ἐπιμεληθησόμεναι ABω, apud Atticos tantum hic et Aeschin. 3, 27. — ὠφελησόμεναι | ὠφεληθησόμεναι (cf. Cyrop. III, 2, 20) libri, Spp., Br., cui verbi formae non convenit ἀπ' αὐτῶν; cf. III, 3, 15. I, 6, 14, praeterea III, 7, 9. 11, 3. — ποτέρως γὰρ . . . ἐπιτηδείων mihi suspecta: nam hic locus de modestia et iustitia, cum non desideratur in hoc colloquio, tum adiungendus erat δὲ (non γὰρ) particula et inserendus post §. 7, priusquam transitus fieret ad ipsas illas cognatas Aristarchi. — §. 9. ἐφ' ἑαυταῖς | (ἐπ' αὐταῖς A). — προστατήσῃς | (προστάτης ᾖς BC). — χαίροντα A | χαίροντά σε BCω, fortasse recte. Cf. II, 6, 37. — §. 10. ἐργάσεσθαι D₂ | ἐργάζεσθαι J. ἐργάσασθαι ABCω, ut II, 6, 14. — Pro ἀντ' exspectaveris ἂν ἀντ'. Sed est ἄν, quod grammatica postulare videatur, omissum ut Cyr. III, 3, 17. Dem. 8, 65. 9, 7 aliisque locis, ubi scriptor non asseverare vult aliquid tamen re vera fieri non debere. — γυναικὶ BCω, Nitsche | γυναιξὶν A. — καὶ κάλλιστα, quod B post καὶ ἥδιστα habet, miror nemini suspectum esse visum. — §. 11. καλῶς ante δοκεῖς B. — ὑπομενεῖν | ὑπομένειν libri. — §. 12. ἐκ τούτων δὲ | (ἐκ τούτων δὴ Sch. Stud. Xen. p. 176). — χαίρων | (ἅπαντα B). — §. 14. δύναισθε | δύνασθε A al. et (corr. ex δύνασθαι) B.

Cap. VIII. §. 1. ἀφῃρέθημεν (nos Athenienses) libri |

ἀφῃρέθην μὲν Hindenburg, Di., Spp., Sch. — *μοι οὐδὲν* A ante *ὁ πατήρ*. — *τινος* | (*τῶν* A; cf. II, 6, 2). — §. 2. *ἄν*, quod addidit Cob., om. libri et Br. — *Ἀληθῆ* | *Εὔδηλον* A. — §. 3. *τῷ* inclusit Di.[1], Sch., exstinxit Di.[2], retinent Spp., Br. — *τοῦ* | (*που* B al.). — *ἔργων* | *ἔργοις* A. — *καρποὺς* | *τοὺς καρποὺς* A, Spp., Br. — §. 5. *ὑπαίτιον* | *ὑπαίτιος*? Certe accusativus notandus. — Post *χαλεπὸν* addunt *μὲν* Hindenburg, Hirschig, Sch. — *διαγίγνεσθαι* | (*διαγενέσθαι* A). — §. 6. *εὐγνώμονας* | (*συγγνώμονας* A). — (*ποιεῖν ὑπομένειν* invertit Hartmann).

Cap. IX. §. 1. (*εἴη* et prius *ἔφη* om. B). — §. 2. *ἀπερύκωσι* | *ἐρύκωσι* A; cf. Anab. III, 1, 25. — §. 4. *ἔφη ῥᾷστον εἶναι* | *εὐφυέστερος ὢν* V. *εὐφυέστερος* Ruhnken, Sch. *ἔφη ἐραστὸν εἶναι* dubitanter Madvig. *γὰρ* non ad *πένητα* referendum est, sed ad *ἀνευρίσκουσιν*. — *ἤ τι* | (*ἢ εἴ τι* A, ut I, 3, 2). — *ἂν ἔδωκε* Coraës, Br. | *ἔδωκε* libri. *ἐδίδου* Coraës, Di., Spp., Sch. — §. 5. (*ὁ* om. A). — *ἀποστροφὴν* | *ἀποτροφὴν* libri. — *του τῶν* | *τῶν* libri. *τῳ τῶν* Madvig (qui *ἐνευρίσκει*). *τῶν του* Sch. in adn., quod ab Atticismo alienum est (Krueger, Gr. Gr. §. 47, 9, 20). Contra ante *προσεκαλέσατο* lacunam notavit Di., *αὐτῶν τινα* cum V addunt Br. et (in uncinis) Spp. — *ἀνευρίσκει* A | *ἴσως ἕν' εὑρίσκει* B. *ἐνευρίσκει* Madvig. *ἑνὶ* (potius *ἑνὸς*!) *εὑρίσκει* Nitsche (Bursians Jahresberichte tom. 9). *ἀνευρήκει* Cω. — *προσεκαλέσατο* Sch. | *προσεκαλεῖτο* A, Di., Spp., Br. *προεκαλέσατο* BC et ut videntur deteriores omnes. — §. 6. *ἀπηλλάττετο* | (*ἀπήλλαττεν* Nitsche l. c.). — §. 7. *ἀπολαύωσιν* | *ἀπολαύσωσιν* A. — (*δὴ* post *οὕτω* om. BCω). — §. 8. *οὐχ ὅτι μόνος* | *οὐ μόνος* Ernesti, Hartmann. — *ἄλλων* | (*ἄλλων τῶν* A).

Cap. X. §. 1. *σοι* (dat. incommodi ut Oec. 2, 14. Hell. 7, 5, 25; cf. infra *τίς σοι κάμνῃ*, *τίς σοι τῶν γνωρίμων*) | *σε* CJ, Di., Sch. — *ἀνασώσῃ* A (consulto et hoc et *σῶστρα* §. 2; cf. *διασωθῇ* §. 2 fin.) | *ἀνακομίσῃ* BCω. *ἀνασώσει* Di., Sch.; sed cf. §. 2 fin. et ad I, 2, 37. — §. 2. *σῶστρα τούτου* A | *Σώστρατον* BG. *σῶστρα* CDE, fortasse recte. — *κάμνῃ* | (*καὶ νοσῇ* A). — *τῶν οἰκετῶν* post *πολὺ* om. A. — *κινδυνεύει* Cω | *κινδυνεύοι* AB, quod ab hoc loco alienum videtur. — §. 3. *παραμόνιμον* | *παράμονον* libri. — *καὶ τὸ κελευόμενον ἱκανὸν*

(*ὄντα* errore hic addidit Di.[1] in adn. et Spp.) *ποιεῖν* Schuetzio auctore inclusum exstinxit Di., retinent Spp. et Br. — §. 5. *καλῶς γε* | (*καλῶς τε*, ut III, 3, 4 in libris est, Schneider, Di., Sch. Sed cf. II, 1, 8 init.). — (*ταῦτα* ante *πραχθῆναι* A). — §. 6. (*τὸν* om. A).

Liber III.

Cap. I. Damnat Krohn (p. 140—144), ex Cyrop. I, 6 et (§. 7, quam iniuria reprehendit) ex Cyrop. VI, 3, 25 confictum ratus; egregium praedicat Hartmann. Non offendo in eo, quod Socrates iuvenem iubet orationem sophistae audire, quae audientibus (nisi arrogantes fiunt) nec nocet nec prodest: nam nullo amici damno hoc ideo facit, ut arrogantiam sophistae impugnet. Et puto §§. 1—9, quae speciem Socratici sermonis prae se ferunt (in *καλὸν δὲ καὶ* §. 7 post *δεῖ* offendit Krohn), genuinas esse, si post *τοὺς κακοὺς κρίνειν* (aut, si malis, iam post *οὐκ ἐδίδαξεν*) statim sequebatur *Νὴ Δί', ἔφη, πάλιν* ... *ἀποπέμψασθαι* (§. 11 exit.). Nam §§. 10 et 11 (usque ad *διεσαφήνιζε ταῦτα*) non genuinas puto: *εἰ μὲν ἀργύριον δέοι ἁρπάζειν τοὺς φιλαργυρωτάτους* etc. iure reprehendit Krohn, quamquam in eo errat, quod exemplum (cf. Hor. Ep. II, 2, 26—40) esse putat, cum analogia sit (sed satis inepta); gravius est, quod succumbit Socrates quaestione nec integra relicta nec apte ad finem perducta (*οὐ τοίνυν* . . . *εἶεν* §. 10), neque hoc tribuendum Xenophonti ipsi videtur, qui suam de re militari scientiam (§. 11 init.) addere voluerit. — *§. 1. (*Ὅτι δὲ* ... *διηγήσομαι* suspecta Dindorfio, quod *ὡς* aut *ὅπως* pro *ὅτι* exspectetur et quod Stob. illis verbis omissis *ἀκούσας δὲ*, non *ἀκούσας γὰρ* habet). — *ἔλεξε* | *ἔλεγε* Stob. — *ἐν τῇ πόλει* Cobeto auctore exstinxit Di., inclusit Sch. Non reputaverunt etiam mercennarios duces, velut quos Cyrus conduxit, *στρατηγοὺς* dici. — *τυχεῖν* BJ, Stob. | *τυγχάνειν* C al., Br. — §. 2. *ἐν τῇ πόλει* | *τῇ πόλει* Cob., Di. (Totum inclusit Sch.; cf. ad §. 1). — §. 4. *προσέπαιζεν* $B_1 \omega$ | (*προσέπαιξεν* $C\omega$). — *καὶ* in libris est post (prius) *οὕτω*; om. Spp., Br. — *φαίνεσθαι* | (*ἔσται* B_1). — *§. 5. *καὶ ἐὰν* libri; cf. ad II, 6, 27 | *κἂν* Stob., Di., Sch. — *§. 6. *πόλεμον* om. Stob. — *καὶ φυλακτικόν τε*

καὶ κλέπτην | offendit Weiske. — δεῖ Stob. | ἃ δεῖ libri. — *§. 7. συντίθεται B aliique, Stob. | συντίθενται CDV², Spp. Nullo iure includit Sch. Rectius secludas οἰκία, ut mihi suasit Gerth; sed cf. III, 11, 7 φίλους et τοὺς λαγῶς. — *§. 8. ὅμοιον | (ὅμοιον τοῦτο Hartmann). — τούς τε πρώτους ἀρίστους δεῖ τάττειν καὶ τοὺς τελευταίους Cω, Stob. (cf. Cyrop. VII, 5, 65 cum ipsius Di. adn.; an quisquam vocaverit in dubitationem Dem. 4, 35 ἄν τε δεινοὶ λάχωσιν ἄν τ' ἰδιῶται οἱ τούτων ἑκατέρων ἐπιμελούμενοι?) | τούς τε ἀρ. δεῖ πρώτους τάττειν καὶ τελευταίους B, et sic omisso τε (quod lectionem hanc ex vulgata ortam esse prodit) Di., Br. et (πρώτους ante δεῖ collocans) Spp. πρώτους μὲν τοὺς ἀρ. δεῖ τάττειν καὶ τελευταίους Hirschigio auctore Sch., sed ipse mavult πρώτους μὲν καὶ τελ. δεῖ τάττειν τοὺς ἀρ. — χειρίστους | χείρους Stob. — μὲν τῶν Stob. | μὲν αὐτῶν libri. — *§. 9. ἐν μέσῳ | μέσον Stob. — *§. 10. διαμαρτάνοιμεν | διαμάρτοιμεν Stob. — ἐπαίνου C ω, Stob. | ἐπαίνων B. — εὐεύρετοι eleganter inde a Dindorfio | εὐαίρετοι libri et Stob., quod sane defendi potest (cf. I, 1, 7. IV, 7, 6 Stob.). — §. 11. ὅπῃ | (ὅποι C aliique, Stob.). — ἑκάστῃ τῶν τάξεων Schuetz, Di.[1] | ἑκάστῳ τῶν τακτέων libri. ἑκάστῳ τῶν ταγμάτων Stob., Spp., Sch., Br. ἑκάστῳ incluso τῶν ταγμάτων Di.[1] in Add., Di.[2], Sch. Stud. Xen. p. 158; sed hic genera aciei, non partes aciei memorari apparet ex eis quae sequuntur (καὶ μὴν . . . προσήκει). — Οὐ πάνυ | Οὐ πάνυ μέντοι Stob. Vind. — ἦν C ω | (εἰ B).

*Cap. II. Damnat Krohn (p. 145); contra Hartmann originem Socraticam et Xenophonteam (imprimis propter exitum) recte obtinet, sed ab alio ex dialogo Xenophonteo excerptum putat. Obscuritate laborant ἆρά γε ὅτι αἰχμητής . . . στρατοπέδῳ τούτου αἴτιος εἴη. Nam Homerus Agamemnonem ducem laudaverat et ut bonum regem et ut fortem pugnatorem: ex laude boni regis quid de duce concludat Socrates, apparet; sed ex laude fortis pugnatoris concludi non poterat eum facere, ut totus exercitus fortiter pugnaret, nisi aut addebatur Homerum in Agamemnone ipsius fortitudinem adeo laudare non potuisse aut ex 'regis' munere efficiebatur 'regem' sua fortitudine non posse contentum esse. Quae obscuritas num

ipsi Xenophonti imputari possit certe dubito. Gerth suadet, ut §§. 2. 3 deleantur, offendens etiam in *τοῦ ἑαυτοῦ βίου προεστήκοι*. — §. 1. *σῶαί* et *σῶοί* libri, Stob. | (bis *σῷ* Di., Sch.). — §. 2. *αἰχμητής τε* R, Stob. | *αἰχμητής τε καὶ* BCω. — *εἰ μόνος* | (*εἴ τις μόνος* Hartmann). — *μόνον* Cω, Stob. | *μόνου* B, Di.[1] in Add., Di.[2], Spp., Br. Sed adiectivum non ad *βίου*, sed ad *ἑαυτοῦ* addendum erat. — *βασιλεύοι* Cω | *βασιλεύει* B, Stob., fortasse recte. — *δι' αὐτὸν* | *διὰ τοῦτον* Stob. — *πρὸς τοῦτο* Stob. | *πρὸς τούτοις* (vel *τούτους*) libri. — §. 4. *κατέλιπε* libri, Stob. | *κατέλειπε* editores.

Cap. III. Sententiarum ordo inde a §. 8 hic est: 'Ut tibi pareant equites, debes et ipse esse rei equestris gnarissimus (§. 9) et dicendi peritus (§. 10). Si non perspicis oratione opus esse hipparcho, non reputasti omnia disci et doceri oratione (§. 11), aut non reputasti etiam in equitibus ambitionem (*φιλοτιμίαν*) esse excitandam (§§. 14. 15): nam ut chori Atheniensium palmam ferunt non quod cantu Athenienses praestent aut corporibus, sed quod praeter ceteros ambitiosi sunt (§§. 12. 13), ita equites quoque, si ambitio (oratione) excitabitur, excellent equis armis disciplina fortitudine (§. 14).' Favet huic sententiarum ordini lectio *τοῦτο* (ex Bω) §. 14 a me recepta. Sed duo possunt in hoc capite egregio dubitationem movere: Primum obscurius est initium sectionis 14 (*τοῦ ἱππικοῦ τοῦ ἐνθάδε εἴ τις ἐπιμεληθείη*), maxime quod orationis (at §. 15 *ἐπὶ ταῦτα προτρέπειν*) hic mentio non fit; sed hoc videtur Xenophonti, non librariis imputandum Tum dubitationem movere potest initium huius loci (§. 7. *Θήγειν* ... *πειράσομαι, ἔφη*), quo lecto non facile perspicitur hoc quoque ad necessitatem orationis (§§. 11 ss.) pertinere: neque enim artius iungendum est cum initio sectionis 8, ubi *πείθεσθαι* non 'suaderi', sed 'parere' esse ex sequentibus apparet. Tamen haec quoque obscuritas Xenophonti imputanda est: nam haec verba (*Θήγειν* . . . *πειράσομαι, ἔφη*) non delenda esse, sed ex iis quoque necessitatem orationis ostendi, videtur inde apparere, quod §. 14 praeter *εὐταξίαν* memoratur *τὸ ἑτοίμως κινδυνεύειν πρὸς τοὺς πολεμίους*. — §. 1. *ἡμῖν* om. B. — §. 2. (*καὶ* ante *ὅτι* addit B_1). — *οἴει τῇ πόλει βέλτιον ἂν* BCω |

τῇ πόλει βέλτιον οἴει ἂν JR. οἴει ἂν τῇ πόλει βέλτιον P, Di., Sch., Spp. — ἐφ' ἧς libri et Stob. | ἐφ' ἣν Cob., Di., Sch., Spp., Br.; cf. Plat. Men. p. 90 B. Leg. p. 808 E. Ego non ausus sum vulgatam corrigere, non tam quod genetivus saepe legitur apud recentiores (cf. Plut. Nic. 13. Fab. Max. 21. Mar. 14. Dio 9. Ant. 42. Pyrrh. 26. Lys. 23 al.), sed quod hic cogitatione confusa videntur ἐπ' ἀρχὴν et ἐπὶ ἵππων τε καὶ ἀμβατῶν. — ἀμβατῶν Cω, Stob. | ἀναβατῶν B, ut omnes §. 5. — *§. 3. (τοῦτο post πρῶτον Cω). — τὸ ἔργον; cf. Cyrop. II, 1, 11 | (ἔργον Cob.). — ἵππον Vat. 1, Stob. | ἔργον BCω. — *§. 4. καὶ ὃς om. Stob. — καλῶς τε | καλῶς γε Weiske, recte ni fallor; cf. II, 10, 5. — καὶ ante τῶν ἵππων addit Stob. A. — *§. 5. αὐτοὺς, quod non habet Stob., retinent Spp., Br. — *§. 6. οἵοις περ | (οἵςπερ C al., Stob. A). — πόλεμοι Stob. | πολέμιοι libri. — *§. 7. Τί γάρ | Τί δέ (δαί Vind.) Stob. — γοῦν | (οὖν B, cf. Stob.). — ἅπερ B aliique, Stob. | (εἴπερ CFJ). — ποιεῖ Stob. | ποιεῖν libri. — εἰ δὲ μὴ | om. Stob., secludi vult Di. — *§. 8. πείθωνται | πείθονται F, Stob. πείσονται Cob. — *§. 9. ἐν πλοίῳ libri, Stob. | ἐν πλῷ Cob., Di., Spp., Br., Sch. Sed cf. III, 9, 11, ubi plane eadem exempla afferuntur. — οἱ πλέοντες exstinxerunt Di., Spp., Br. Ego dubito etiam an genuinum sit. — εἰκὸς | εἰκός γε Stob. A. — *§. 10. πρὸς τούτῳ B al. | (πρὸς τοῦτο C al., Stob.). — σοι δέοι | σε δέοι Stob. — *§. 11. (λέγειν post δύνασθαι Stob.). — νόμῳ μεμαθήκαμεν | (Offendit Hartmann; sed consuetudo quoque νόμος est). — μάλιστα (ante ἐπιστάμενοι), pro quo μάλα Stob., exstinxit Di., retinent Spp., Br. — §. 12. εἷς | (delet Dobree. τις Sch. in adn.). — ὁ (ante εἷς) deest in libris. — §. 14. ὡς Pflugkio auctore inclusum exstinxit Di., Spp. Retinet Br., διενέγκοιεν scribens et Hell. VI, 3, 12 conferens, cuius loci alia ratio est. ὡς δεῖ Reiske. — τοῦτο (cui opponitur χορός §. 12) Bω, Di.[1] | τούτῳ CJ, Di.[2], Sch., Spp., Br. — διενεγκεῖν primus Reiske | διενέγκοι ἐν B. διενέγκοιεν C, Br.; alii libri διενεγκειεν, διενεγκεν. — (τῇ ante ὅπλων addit B). — §. 15. ὠφελήσῃ B | ὠφεληθήσῃ Cω.

Cap. IV. §. 1. οἱ ante Ἀθηναῖοι addunt CJ; sed cf. 5, 2. 3 al. — ἔχων primus Cob. | ἔχω libri. — ἅμα δὲ καὶ BC |

ἅμα δὲ vulgo, Di., Spp., Sch., Br. — *πω* BG | *πώποτε* Cω, fortasse recte. — §. 3. Alterum *ἐστὶν* suspectum Dindorfio. — *Μὰ Δί'* | (*Νὴ Δί'* Hartmann; cf. ad I, 4, 9. II, 7, 4). — §. 4. *στρατιᾷ* | *στρατηγίᾳ* CDEGJ recte, ut mihi videtur. — §. 5. *ἐξευρίσκῃ τε* | *ἐξευρίσκηται* libri. — *ἂν* post *μᾶλλον* deest in libris (excepto Veneto), addunt OP. — *§. 7. *οἱ ἀγαθοὶ* Stob. | *ἀγαθοὶ* libri. *ἀγαθοὶ* Di. in adn. — *§. 8. *παρασκευάζειν* | (*κατασκευάζειν* Stob.). — *προστάττειν* | *προστατεῖν* plerique; aliud Stob. A. — *καὶ μὴν τὸ* | *καὶ μὴν καὶ τὸ* C al. *καὶ μὴν* Stob. — *προσήκειν* et *§. 9 *οὐ καλὸν* | *προσήκει* et §. 9 *οὐκ* Stob., recte fortasse. — *§. 11. *παριεῖς* Cob. | *παριεὶς* aut *παρίεις* B_1Cω, Stob. | *παρίῃς* B_2G, Di., Spp., Sch., Br. — *τούτων* (post *οὐχ ἥκιστα*), quod Herbst et Bornemann male cum *ἀπαράσκευος* iungunt, in suspicionem vocatum est; sed Di. confert Plat. Men. p. 99 D. Cf. ad I, 2, 64. — §. 12. (*εὖ* post *καταφρόνει* addit Stob. A. *σὺ* addit Gaisford; sed cf. 3, 15. 6, 16. 7, 9. Melius *οὖν* addit Cob.). — *τὸ δὲ μέγιστον . . . τὰ κοινά* inclusa a Di.[1] exstinxit Di.[2], retinent Spp. et Br. Potius *οὐ γὰρ ἄλλοις . . . οἰκονομοῦντες* delevit Schneider. — *δὲ* ante *μέγιστον* om. libri, Di.[1], Spp. — *οὐδετέρα* | *οὐδέτερα* BC al., Sch. — *οὐ γὰρ* | (*οὐδὲ γὰρ* Spp. in adn.). — *οἱ* ante *τὰ ἴδια* deest in libris. Potest defendi librorum scriptura ('non aliis, quam quibus iidem utuntur cum suas res administrant'). — *οἷς οἱ* | *ὅσοι* BCω. *ὡς οἱ* J.

Cap. V. Hoc colloquium Socratis habitum est paulo antequam coniuratio anni 411 exoreretur et consilium quadringentorum constitueretur (cum §§. 2 ss. cf. Thucyd. VIII, 61, 1. 98, 2. 4 et praeterea 71, 1. 3: Nitsche in Bursians Jahresberichten tom. 9). Contra Hartmann non modo (quod omnes concedunt) §§. 25—27 ex Xenophontis ingenio additas putat, sed etiam §§. 2 ss. (post annum 371), ideoque statuit totum colloquium post annum 371 commentariis (ab ipso Xenophonte) insertum esse. Etiam minus probabiliter negat caput 6 (maxime propter §. 12. An potius §. 11?) e Socratis sententia scriptum esse. — §. 1. *ἐνδοξοτέραν* | *εὐδοξοτέραν* BF. Illud I, 2, 56, hoc IV, 2, 28 (etiam Stob. Esc.). — §. 2. *ἐκλεχθῆναι* | *ἐκλεγῆναι* C. Et *ἐγλεγήσεσθαι* et *ἐγλεχθῇ* habet titulus Att. anni

439 a. Chr. (Vide *Ἀθήναιον* VIII p. 408 l. 16). — *Ἀθηναίων* | *Ἀθηνῶν* libri, quod defendi potest (cf. Bornemann); sed solebant talia nomina per compendia scribere librarii. — §. 3. *μεγαλοφρονέστατοι* Cob. | *φιλοφρονέστατοι* libri. — *τε* post *προτρέπονται* delet Madvig; sed cf. Di. ad IV, 2, 40. I, 2, 14. — §. 4. *ὅτε . . . ἐγένοντο* Cobeto auctore inclusa exstinxit Di.², retinet Spp. Quae si quis defendere vult, ei scribendum est non tam *ὅτε B. οὐ μόνοι ἐγένοντο* (Kuehner²), quod non convenit ad res, quam *ὅτε B. μόνοι γένοιντο* (*ἐγίγνοντο* Madvig?). — §. 5. *εὐαρεστοτέρως* | *εὐαρεσκοτέρως* libri. — §. 6. *ὅταν* et *ἔστ' ἂν* invertit Coraës. — *πολεμίους* V | *πολέμους* BCω. — §. 7. *ἀνερασθῆναι* Schneider | *ἀναιρεθισθῆναι* BDE. *ἀνερεθισθῆναι* C al., vulgo. — §. 8. *οἱ* ante *ἄλλοι* Cobeto auctore inclusit Sch., exstinxit Di., Br. — *ἐξωρμῶμεν* B | *ἐξορμῷμεν* Cω, Di., Spp., Sch., Br. — §. 9. *ἀκηκοότας* Schneidero auctore exstinxit Di., inclusit Sch. — §. 13. *ἔφη, οἶμαι* invertit B. — *ἀθληταί* Weiske | *ἄλλοι* libri. — §. 14. *βελτίους* | (*βελτίστους* CDE). — §. 16. *οὕτω* (ante *πείσονται*) | *οὗτοι* libri. — §. 17. *ἀτηρία* B, Vat. 1. | (*ἀπορία* D, Weissenborn. *ἀπειρία* C al., Di.¹. Suspicati sunt viri docti *ἐπήρεια*, *ἀπειροκαλία*, *ἀπείθεια*, *πονηρία*, *ἀταξία*, *ἀτασθαλία*). — *ἀεὶ* ante *μάλα φοβοῦμαι* B. — §. 20. *Οὐ* (ante *μέμφομαι*) | *οὐδενῶν* B. Inde *οὐδὲν* Di. in adn. — §. 21. *οἱ* BJ et *ἄρχοντες* B | *ὅσοι* et *ἄρχουσιν* Cω. — §. 22. *συνηχέναι* BF | (*συνενηνοχέναι* Cω). — *ὠφέλιμον* post *εἰς στρατηγίαν* B. — §. 24. *οὐδ'* (ante *οἰόμενος*) libri | *οὐκ* Schneider, Di., Sch., ita tollentes elegantiam sermonis (= 'ut non ita est, ita ne putas quidem ita esse'. Nos: 'dass du es auch gar nicht glaubst'). — §. 25. *διέζωσται* | *διέζωται* Di. in adn., quod propter inscriptionum exempla necessarium videtur. — §. 26. (Delet K. Lincke). — *Τί δέ; ἐκεῖνο* BJ | post *δέ* inserunt *σε* FV², *γε* CDEG, *σὺ* V et nonnulli editorum. — §. 27. *ὡπλισμένους* | (*ὁπλισαμένους* B). — §. 28. *τι αὐτῶν* BJ | *τι* Cω, Br.

Cap. VI. §. 1. *τῶν ἄλλων* Heindorf | *ὄντων ἄλλων* libri, pro quo certe requireretur *ὄντων* (*ἄλλων*) *πολλῶν*. *ὃν τῶν ἄλλων* Hindenburg, quod deleto *δὲ* (post *Σωκράτης*) scriberem, nisi sic periodus displiceret. (*τῶν μὲν ἄλλων* Cob., cui non convenit *μόνος*). — §. 2. *ἐπαρεῖς* | *ἐπαίρεις* BCJ. —

§. 4. ὡς ἂν | (ὡς πρῶτον Hartmann. Cf. ad II, 6, 38). — §. 5. ἔφη post Λέξον δὴ om. B. — §. 6. ἐπιμεληθῆναι τούτων (i. e. τῶν ἀναλωμάτων καὶ προσόδων) | ἐπιμ. τούτου Pluygers, Di., Sch. — §. 8. ἧττων τῶν (cf. §. 7) | ἢ τῶν eleganti et ingeniosa coniectura Hirschig, Di., Sch., Spp. — §. 9. πεζικὴν | πεζὴν Di., Sch., fortasse recte. — καὶ τὴν | (καὶ B). — σοι, ἔνεγκε, ἔφη | (σοί γε ἔφη γε ἔνεγκε B). — §. 10. τήν γε C al. | τήν τε BJF. — προστατείας | προστατίας B. προστασίας Di. in Add., ut II, 8, 4. III, 4, 6. III, 6, 1. 2 προστατεῖν pro προστατεύειν. — ἤδη σοι | σοι ἤδη G, Bornemann, Spp. ἤδη om. C (aliique?). — (τε post ὁπόσαι om. BG). — συμβουλεύσεις V | συμβουλεύειν BC et ut videntur alii, ex quibus συμβουλεύσειν notatur. — §. 11. κλέπτεσθαι B | (καὶ ἅπτεσθαι Cω). — εἰδῶμεν | (ἴδωμεν BFGJ). — §. 12. Σκώπτομαι B_1 al. | (Σκέπτομαι CF. Σκήπτομαι OP, Madvig, Sch., insulsum et certe in futurum cum Schneidero mutandum). — §. 13. ἔφη, οἶδ' | (εὖ οἶδ' B). — (ἀλλ' ἔσκεψαι damnat Hartmann). — τοῦτο (cf. Cyrop. VI, 3, 1. Comm. I, 2, 19 al.) | τούτου VB_3DR, Di., Sch., Spp. — §. 14. (μὲν post εἴσεται B). — οἰκιῶν | (οἴκων Hirschig). — πρῶτον post ἐπειράθης B. — §. 15. πείθειν | bene πεῖσαι B. — §. 16. ἢ ante λέγειν om. Cω, fortasse recte. — οἷοι . . . πράττοντες deleri vult Hartmann. Displicent sane haec verba, sed deletis eis (aut deletis ὅσους . . . πράττοντες) sententia non eleganter est conformata.

Cap. VII. §. 3. ἃς Cob. | αἷς libri et editores. Nisi nunc fallor, non debui a libris discedere (αἷς = ἐν αἷς: cf. Krueger Gr. Gr. §. 51, 11, 1). — §. 4. ἰδίᾳ τε . . . ἀγωνίζεσθαι | (ἰδίᾳ τε καὶ δημοσίᾳ διαλέγεσθαι ὥσπερ οὐδὲ ταὐτὸν ἰδίᾳ τε καὶ ἐν τῷ πλήθει ἀγωνίζεσθαι B). — §. 5. ὅτι οὔτε | οὔτε BCω. ὥστε JR. — αἰσχύνει (itemque §. 6). | αἰσχυνεῖ (-νῇ) hic et §. 6 libri. — §. 7. σὺ γὰρ (cum puncto post καταγελασθῇς) Schneider | οὐ γὰρ libri, quod defendi potest, si reputatur interrogationem non tam ad ὀκνεῖς λέγειν pertinere quam ad bina contraria, quae hic inter se opponuntur, maximeque ad dativos participiorum. — (σου post καταφρονοῦσι om. CDE et secundum Gailium B). — διαλεγόμενος | (διαλεγομένου BCDE).

Cap. VIII. Hoc caput Hartmann censet Xenophonte indignissimum. Sed quamquam §§. 2. 3 minus placent (nam de

§. 1 vd. infra) et fortasse *ἀγαθὸν πυρετοῦ* §§. 3. et 7 dubitationem movet, tamen quae hic (et IV, 6, 8. 9; cf. IV, 2, 31 ss.) disputantur, non 'captiunculae' sunt, sed sine dubio Socratica. Sermonum autem series hoc capite haud ita turbatur, cum iam transitus fiat ad ea, quae Socrates de vita quotidiana et de privatis negotiis praecepit, et non male vel totum caput cum capite 9 cohaereat vel §§. 8—10 (sed etiam cum §§. 4—7 confer III, 10, 9—15) cum eis quae capite 10 disseruntur; ceterum vide ad caput 9. — Contra recte Hartmann offendit in §. 1 et fortasse recte etiam in partibus sectionis 2 (*ἐάν τι ἐνοχλῇ ἡμᾶς δεόμεθα τοῦ παύσοντος* et *ᾗπερ καὶ ποιεῖν κράτιστον*). Nam quamquam consilium refutandi (*ἐλέγχειν*) ego non puto alienum ab Aristippo, quem Aristoteles sophistam nominaverit, et quamquam hic Aristippus non ideo minus captiosus est, quod eadem quaerendi fallacia utitur ipse Socrates IV, 2, quo capite sine dubio captiosus et est et esse vult (cf. §. 33 et 39 *τοὺς τυράννους*), tamen suspicionem movet quod II, 1 minime Socrates usus erat elencho sophistico (*ὥσπερ αὐτὸς ὑπ' ἐκείνου τὸ πρότερον ἠλέγχετο*); alienum videtur *οὐχ ὥσπερ οἱ φυλαττόμενοι, μή πῃ ὁ λόγος ἐπαλλαχθῇ*, non quo explicari non possit (sic non recte Hartmann), sed quod revera hoc in respondendo a Socrate cavetur; dici non potest *πράττειν τὰ δέοντα* pro *λέγειν τὰ δέοντα*; cf. etiam *πεπεισμένοι* a Schneidero correctum. Ideo videtur tota §. 1 eicienda et §. 2 scribendum *Ἀρίστιππος δὲ ἐπιχειρῶν ἐλέγχειν τὸν Σωκρ. ἤρετο εἴ τι* etc.; praeterea exstincta videntur ab interpolatore verba Xenophontis, sine quibus caput 8 ad caput 9 adiungere non poterat. In sectione 2 *ἀπεκρίνατο ᾗπερ καὶ ποιεῖν κράτιστον* aut certe *ποιεῖν* includerem, si *ποιεῖν* (pro *λέγειν*) aeque ineptum putarem atque §. 1 *πράττειν*. — §. 1. *πεπεισμένος* Schneider | *πεπεισμένοι* libri, Br., Spp., quod aegre defenditur notione 'homines' ex *οἱ φυλαττόμενοι* assumpta. — §. 2. *οἷον ᾖ* | (*οἷον εἰ* B). — *ποιεῖν* abesse malis. — §. 3. *Ἆρά γε* CV³ | *Ἆρα γὰρ* Bω. — §. 4. *ἀνθρώπῳ . . . πρὸς πάλην* | (*ἄνθρωποι πάντως ἀνόμοιοι ἄλλος γὰρ πρὸς δρόμον ἕτερος πρὸς πάλην* B et Vaticani tres, unde *πάντως* ante *ἀνόμοιος* addendum fortasse esse putant Bornemann et Sch.). — *καλὸς* VV² | *καὶ ἄλλος* Cω. — *καὶ* ante

ἀσπὶς addit E. — *προβάλλεσθαι* BD, V² pr. | *προβαλέσθαι* Cω, Di. — §. 6. *ἑαυτῶν* | (*αὐτῶν* B). — §. 7. *τό τε λιμοῦ* J | *τό γε λιμοῦ* BCω. — *§§. 8—10. Prorsus inique de hoc loco iudicat Hartmann p. 143. Etiam in *ὁ ἥλιος ὑπὲρ τῶν στεγῶν πορευόμενος* (pro *τὸ τὸν ἥλιον . . . πορεύεσθαι*) *σκιὰν παρέχει* ego non offendo. — *§. 8. (*γε* post *Ἄρα* om. Stob. A). — *οἵαν χρὴ* | (*οἵαν δεῖν* Stob. A). — *§. 9. *συμφαῖεν* libri, Stob. Vind. | (*συμφαίη* Stob. A, quod Schneidero placuit). — *παστάδας* | (*πύλας* B. *παραστάδας* Stob.). — *οἱ ψυχροὶ μὴ ἐμπίπτωσιν* | *μὴ οἱ ψυχροὶ παρεμπίπτωσιν* Stob. A. — *§. 10. *καταφεύγοι* | (*καταφεύγοις* Cob.). — *ἐμφανεστάτη* servaverunt libri, *ἀστιβεστάτη* Stob. et nonnulli deteriorum.

Cap. IX. Indignissimum Xenophonte putat Hartmann, inique iudicans; certe Socratica quae hic disputantur sunt omnia; vide infra de singulis capitis partibus. Putaveris in eo esse offendendum, quod non pauca quae aut hoc capite aut octavo disseruntur, facile videantur IV, 6 similiter disseri; itaque Nitsche (Bursians Jahresberichte tom. 9) suspicatus est haec tria capita artius inter se iuncta fuisse. Tamen non eadem eorum ratio est: nam IV, 6 dialectice notiones derivantur et definiuntur, III, 9 practice quid quidque sit praecipitur, ut vita ratione bona instituatur; eaque de causa bene sequuntur (III, 10—14) quae de privatis negotiis et de vita quotidiana Socrates praecepit. Hoc sane confiteor malle me hunc ordinem: III, 9. III, 8. III, 10; et haud scio an caput 9 post insertum sit, sed a Xenophonte ipso. — *§§. 1—3. Inique iudicat Hartmann. Nam exemplo Thracum et Lacedaemoniorum ostendit Socrates, quod quisque genus pugnandi usu didicerit, in eo fortiorem eum esse; eaque re probat singula genera fortitudinis et omnino fortitudinem usu cognitioneque singulorum periculorum et omnino periculorum augeri; hoc autem plane Socraticum est. — *§. 2. *Λακεδαιμόνιοι* BJ, Stob. | *καὶ Λακ.* Cω, Br. — *ἐν* ante *πέλταις* et ante *τόξοις* addunt libri, om. Stob. — *ἂν* post *ἐθέλοιεν* om. Stob., fortasse recte. — *§. 3. *τὴν* ante *φύσιν* om. Stob. — *γενέσθαι* | *γίγνεσθαι* Stob. A. — §. 4. Miror hanc sectionem, cum locus et elegans sit et plane Socraticus, Hartmannum reprobasse. — *τῷ* bis

Heindorf | τὸ bis cum BJ al. Leonclavius, σοφόν τε καὶ σῶφρον scribens, pro quo Stephanus σοφοῦ τε καὶ σώφρονος maluit. τὸν bis cum CDFRV²V³ Edwards, χρῆσθαι αὐτοῖς et (quod unum tamen verbum retineri potest) εὐλαβεῖσθαι delens, (Bornemann σοφόν τε καὶ σώφρονα delens, qua lectione insequens interrogatio inepta fit). — ἀκρατεῖς εἶναι BCω | ἐγκρατεῖς εἶναι Ven., mg. Vill., miro consensu editores, interrogationem irridentis adversarii non intellegentes. ἐγκρατεῖς ne ferri quidem potest, nisi supra Edwardsii lectio recipitur, ut in definitione temperantiae (cf. IV, 6, 2—6) cognoscendi tantum honesta, non item faciendi honesta mentio fiat; et praeterea non dubito quin Xenophon et καὶ ante τοὺς ἐπισταμένους addidisset et pro ἐγκρατεῖς iterasset σώφρονας. — Ante ἀσόφους Schuetz τοὺς addit. Sed ne ad interpretationem quidem talem confugiendum est nobis qui supra ἀκρατεῖς restituerimus. Bene se habet: 'Certe non rectius quemquam dixerim sapientem et intemperantem, quam eundem insipientem et intemperantem; nam qui quae bona esse cognoscunt tamen non faciant, omnino non inveniuntur.' — ἀκρατεῖς | (ἀμαθεῖς B_1 marg., CFGJ). — §. 5. Iustius, quam ceteras, hanc sectionem (cf. IV, 6, 6) Hartmann damnat, praesertim cum μανία (§. 6. 7) ea male a σοφίᾳ (§. 4) dirimatur. Tamen in usum eorum, qui corrigendo offensiones tollere malunt, reliqui disputationem meam, ut scripta erat, antequam Hartmanni librum viderem. — μὴ ἐπισταμένους | ἐπισταμένους οὐ libri. — καὶ post οὕτω ('igitur') cum Heindorfio inclusi, male retinent Di., Sch., Spp., Br. Potuit etiam scribi aut οὕτω δὴ aut καὶ οὕτω. Sed malo οὕτω τά τε δίκαια καὶ τἆλλα καλά τε κἀγ.; nam utique displicet τὰ καλά τε κἀγ., quod, si infra Xenophontem voluisse putas ἐπεὶ οὖν τά τε δίκαια καὶ τἆλλα ὅσα ἀρετῇ πράττεται πάντα καλά τε κἀγαθά ἐστιν, potius supra, ubi ταῦτα legimus, requiritur, sin autem illud ταῦτα (ut ego puto) significat τά τε δίκαια καὶ πάντα ὅσα ἀρετῇ πράττεται vel τά τε δίκαια καὶ τἆλλα καλά τε κἀγαθὰ, hic minus aptum videtur. — (οὕτω . . . ἁμαρτάνειν delet Schneider). — ἀρετῇ | σοφίᾳ recte Reiske. Aegre ἀρετῇ defendi potest hac interpretatione: 'Cum autem virtus aliqua, sive iustitia sive alia, id sit, quo et iusta et

cetera honesta fiunt, apparet eam virtutem, sive iustitiam sive aliam dictam, esse sapientiam.' Alii putant scriptorem voluisse scribere quae decem lineis ante attuli; sed videtur voluisse non id solum efficere sapientem iustum esse et iustum sapientem, sed etiam ipsam iustitiam, *qua* (cf. IV, 6, 7) iusti sumus, esse sapientiam. — §. 6. 7. Acerbissime improbat Hartmann: non recte. Nam minime initium sectionis 6 inepte translatum est ex I, 2, 50 (potius illic consulto Xenophon doctrinam Socratis obscurat); sed sine dubio Socrates *μανίαν* nominare solebat contrarium *σοφίας καὶ σωφροσύνης* (cf. I, 1, 16 multosque Platonis locos), et *μαινομένους* (vel, ut hic est, sed sine discrimine, *ἐγγυτάτω μανίας*) dicebat (non *τοὺς ἀνεπιστήμονας*, sed) *τοὺς οἰομένους εἰδέναι ἃ μὴ ἴσασιν*. Etiam quae de iudicio hominum diverso a Socratis iudicio afferuntur (*τῶν μέντοι πολλῶν* etc.) bene se habent, et aptissima sunt quae §. 7 afferuntur exempla. Sed ultimam sententiam (*τοὺς δὲ μικρῶν . . . καλεῖν*) seclusi ut longe ab hoc loco alienam; nam aut nihil amplius exspectatur aut (quod malim) *τοὺς δὲ τῆς ἑαυτῶν ψυχῆς διαμαρτάνοντας οὐ δοκεῖν τοῖς πολλοῖς μαίνεσθαι* vel simile quid. — §. 6. *ἔφη εἶναι* invertit B. — *σοφίᾳ* | *σοφίας* B. — *ἀνεπιστημοσύνην* | *ἀδαημοσύνην* (cf. Antiatt. Bekk. p. 80, 6) Ruhnken. — *ἃ μὴ* | *μὴ ἃ* libri (ut *μὴ τοὺς* III, 10, 15 BDE). — *καὶ* ante *γιγνώσκειν* addunt libri. — §. 7. *ἐπιθέσθαι* BGHJ | *ἐπιτίθεσθαι* Cω, Spp., Br. — *μικρὸν* Cω, Br. | *μικρῶν* B, Di., Spp., Sch. — De verbis inclusis vd. supra. — *§. 8. (Alienam putat Hartmann). — *τοῦτο μέντοι* B (similiter *τοῦτο μὲν* J), Stob. | (*τοῦτο δὲ* C, vulgo). — *δὲ ἀεὶ* B, Vatic. 1. | *δὲ δεῖ* CDEJ, G pr. (*δὲ δὴ* Stephanus). *δὲ* Stob. — *§. 9. (Alienam esse censet Hartmann ineptamque videri comparanti I, 2, 57). — *μέν τι* CV², Stob. | (*μέντοι* Bω). — *§§. 10—13. Non recte Hartmann putat absurdissime has sectiones addi; non recte (nam cf. III, 3, 9. III, 1, 4. Plat. Gorg. 259 AB) ei videtur a Xenophonte (et Socrate?) alienum, ea *βασιλείας* (quo nomine Socrates utebatur auctione quadam; cf. IV, 2, 11. II, 1, 17) definitione contentum esse, qua nil nisi *σοφίαν* quandam eam esse discamus (*τοὺς ἐπισταμένους ἄρχειν* §. 11), cum alibi Xenophon hanc esse regis sapientiam demonstret,

ut amicos beneficiis sibi devinciat; potius illud (cf. III, 1, 4) plane Socraticum est. Ceterum debebat Hartmann (cf. Anal. Xen. p. 14) ea, quae §. 11 fin. de feminis dicuntur, genuitatis signum putare. — *§. 10. εἶναι om. Stob. — *§. 11. ἐπίστασθαι ἐπιμελεῖσθαι — · Heindorf ad Plat. Protag. p. 311 D, ubi sane ellipsis minus dura est | ἐπίστασθαι, ἐπιμελεῖσθαι priores. ἐπίστασθαι ἐπιμέλεσθαι ἐπιμελομένους (sed sic potius: ἐπίστασθαι αὐτοὺς ἐπιμελομένους) Weissenborn. — *§. 12. γε (post ἐπικειμένης) | τε BCω. δὲ Stob. — μὴ πείθηται . . . εὖ λέγοντι solus habet Stob. — ζημιωθήσεται libri, Stob. | ζημιώσεται Di., Sch. Sed passivum legitur non modo Dem. 23, 80. Lys. 6, 15, sed etiam (ubi item medium exspectes) Lys. 8, 18. 29, 4. Isae. 1, 23. 10, 16. — *§. 13. ἀποκτείναντα J, Stob. | (ἀποκτείνοντα BCω, Br.). — πότερα Stob. | πότε libri. — τοῦτο BR, Stob. | (ταῦτα Cω, Br.). — *§§. 14. 15. Propter Hartmanni censuram moneo sententiam harum sectionum esse hanc: optimum munus et negotium (ἐπιτήδευμα) id esse quod bene geratur, qualecunque sit, malum vero vel splendidissimum negotium, si male geratur. Quod quam arte cum §§. 10—13 cohaereat facile apparet. — *§. 14. ἀπεκρίνατο εὐπραξίαν libri, Stob. A | ἀπεκρίνατο· Εὐπραξία Stob. Esc., Cob., Di., Spp., Sch., Br. Sed non memini me in Commentariis orationem directam legisse post ἀπεκρίνατο, ut saepe est in Apologia. — νομίζοι | (νομίζει C_2, Stob. A et Esc.; cf. ad III, 13, 2). — Πᾶν | (Πάνυ B et Stob. A, alter etiam οὖν ἐναντίον). — τύχην καὶ πρᾶξιν invertit Stob. A et Esc. — εἶναι post ἡγοῦμαι addit Stob. A et Esc. — μαθ. τε καὶ μελ. τι | μαθ. τι καὶ μελ. C (aliique?), Stob. A et Esc., fortasse recte.

Cap. X. Hartmann iudicat haec tria colloquia, etsi non illepida sint et ad cognoscendum Socratem utilissima, tamen iniuria inter se iungi, perverso loco posita esse, non eo consilio scripta, quod primis verbis (ἀλλὰ μὴν . . . ὠφέλιμος ἦν) indicatur. Nihil in hac reprehensione verum est: nam profuit (ὠφέλιμος ἦν) Socrates artificibus etiam si solam cognitionem artis augebat, non item usum artis; omnia haec colloquia et cum artificibus sunt et quid pulcrum sit in arte exponunt; quam bene caput 10 (maxime §§. 9—15: 'pulcrum

esse quod utile sit' Hartmann) cum capite 8 iungatur, memoravi ad cap. 8 et 9. Sane recte monet Hartmann tertium colloquium (in quo nihil novi Pistiae suadetur, sed tantum id, quod Pistias facit, definiendo et ratione explicanda probatur) a primo et secundo diversum esse. Sed non minus a primo (in quo Socrates, ut est eius sententia a Parrhasio et ab artificibus *ἠθογράφοις* omnium temporum diversa, Parrhasio praecipit, ut non modo corpora pulcra sola eligat, sed etiam solos animos pulcros et vitiis liberos, *τὰ καλὰ ἤθη*) diversum est secundum: nam minime Clito praestantissimus est artifex (ut Hartmann putat), sed sollers banausus; neque ei id Socrates praecipit quod putat Hartmann ('colloquitur Socrates ut appareat, utrum accurate omnia sint colligenda, quae ad externam speciem pertineant, an ceteris omissis ea sint proponenda, unde mens indolesque hominis cognosci possit'), sed ut non minus, quam corporum motūs, exprimat *τὰ τῆς ψυχῆς πάθη* (non *ἤθη*), id quod iam inde a Calamide conati sunt boni sculptores Graecorum. — §. 1. *τινι* B | (*τισι* CDEG). — *ἡ* ante *γραφικὴ* collocat Stob. | *ἡ* ante *εἰκασία* collocant CDEGJ. *ἡ* om. B, Spp., Br., fortasse recte. — *φωτεινὰ* libri et Stob. | *φανὰ* Porson, Di.; cf. IV, 3, 3. 4. — *§. 2. *κάλλιστα* | (*κάλλη* B). — *§. 3. *τὸ πιθανώτατον* Stob. | *πιθανώτατον* BV³. *πιθανώτατόν τε* Cω. — *ἀπομιμεῖσθε* Stob. | *ἀπομιμεῖσθαι* libri. — *ἦθος* Cω | om. B. *εἶδος* speciose Stob. (ut §. 5 falso *εἴδη* B). — *ἔστι* om. Stob. — *§. 4. *τό τε* Stob. | *πώποτε* libri. — *τοῦτό γε* V | *τό γε* libri, Stob. — *ὄμμασι* | (*σώμασι* Stob. A). — *οἵ τε φροντίζοντες καὶ οἱ μὴ* deleri vult Hartmann, itemque ego putaveram deleto *καὶ οἱ μὴ* scribendum esse *οἵ γε φροντίζοντες*, quia ad quaestionem responsum minus convenit; sed ea, quae in libris est, quaestio per se hic est aptior. — *§. 5. *σωφρονικὸν* B, Stob. | (*σωφρονητικὸν* Cω). — *§. 6. *Κλείτωνα* | *Κλίτωνα* et infra *Κλίτων* Stob. — *καλοὶ οὓς* Dindorf, Sch. | *ἀλλοίους* libri et Stob., Spp., Br., quod frigidam laudem continet neque ad insequens *ψυχαγωγεῖ* aptam. — *ζωτικὸν* | *ζωτικοὺς* Schneider, Di., Sch., quod mihi videtur propter praecedens *τοὺς ἀνθρώπους* (nisi hoc cum Stobaeo omitti velis) a Xenophonte vitatum et hic eo minus necessarium, quod *φαίνεσθαι*

subiectum non verbi *ἐνεργάζει τοῖς ἀνθρώποις*, sed verbi *ψυχαγωγεῖ* est. Cf. *§. 7 *τὸ ἔργον* (non *τὰ ἔργα*) ante *τοὺς ἀνδριάντας*. — *§. 8. *πάθη* | (*ἤθη* Stob.). — *ἡ ὄψις* Stob. | *ὄψις* libri. — *τὰ ἔργα τῆς ψυχῆς τῷ εἴδει* scripsi (collocans ut IV, 3, 4) secutus Hartmannum, qui bene proponit *τὰ ἔργα τῷ τῆς ψυχῆς εἴδει* | *τὰ τῆς ψ. ἔργα τῷ εἴδει* libri et Stob. — §. 9. *τὸ τὰ* V (et B, cum sileat Di.) | *τῷ τὰ* Cω. — §. 10. *πλείονος* | om. CDEJ. *πλείστου* BG_2, quod fortasse non spernendum est; cf. §. 14. — *Τὸν δὲ* B | *Τὸν* Cω. — *ἀποδεικνύων* | *ἐπιδεικνύων* libri, Br., quem vide. Sed irrepsit *ἐπιδ.* ex §. 9 init. Ceterum cf. ad IV, 4, 10. — §. 12. *ᾧ ἂν* | *ᾧ ἐὰν* libri. — §. 13. *εἴ τι* | (*ὅ τι* B). — *κρεμάμενοι* | (*κρεμαννύμενοι* CJ). — §. 14. *ἔγωγε* | (*ἐγὼ* B). — §. 15. *Αὐτός, ἔφη, τοῦτο λέγεις* | (*Αὐτὸ, ἔφη, τοῦθ' ὃ λέγεις* Bornemann. *Αὐτὸ, ἔφη, τοῦτο λέγω* Schneider. Cf. §. 14 init.). — *πάνυ* B (cf. G) | (*τὰ νῦν* Cω).

Cap. XI. Imprimis damnat Krohn; lepidissimum esse, sed melius cum II, 6—10 iungendum censet Hartmann. Ego iudicare nolo. — §. 1. (*ἦν* om. B. *ἢ ὄν. ἦν Θεοδότη* ut moleste interposita inclusit Di.[2]. Sed tuetur ea §. 2 init.). — (*τινὸς* ante *τῶν* collocant DEJ, *αὐτῆς* post *παρόντων* DE). — *εἰσιέναι* | (*ἰέναι* B). — *καλῶς* | *καλὰ* Hartmann, quo non opus est; nam cf. II, 7, 6. — §. 3. *τὸν* Gail dicit esse in BCEGJ, non esse in D. Cum autem non sit in BC, putem potius in solo D esse. Expungendum igitur videtur. — *κερδαίνει* | (*κερδανεῖ* B). — *ὠφελήσεται* | (*λήψεται* B). — §. 4. Ante *μητέρα* Hirschig et Sch. male addunt *τὴν*. Scilicet dubium erat, num ipsa mater esset. — *ἐσθῆτί τε* B, Sch. | *ἐσθῆτι* Cω, Di., Spp., Br. — *Ἀλλὰ μὴ* (cf. IV, 2, 10) | *Ἀλλὰ μὴν* B. — §. 5. *ἔφη* prius om. B. — *οἰῶν* libri | *ἢ οἰῶν* Stephanus, Di., Spp., Sch., male unam sententiam in duas discindentes. Ego commate non post *κτῆμα*, sed ante *φίλων* posito indicavi *κρεῖττον* quoque ad *τὸ κτῆμα* pertinere et infinitivum epexegesin esse, ut Plat. Apol. p. 37 D: *καλὸς οὖν ἄν μοι ὁ βίος εἴη . . . ἄλλην ἐξ ἄλλης πόλεως ἀμειβομένῳ καὶ ἐξελαυνομένῳ ζῆν*. cf. Plat. Polit. VIII. p. 566 B et Krueger Gr. Gr. §. 57, 10, 6. 7. — (*καὶ βοῶν* ante *καὶ αἰγῶν* Cω). — §. 7. *ἀτέχνως* | (*ἀτεχνῶς* Br.). —

§. 8. ἀποφεύγειν | ἀποδιδράσκειν B. — §. 10. ἦ et καταμανθάνεις | (ἡ B. καταμανθάνει BDEGJ). — δὲ τρυφῶντα | δ' ἐντρυφῶντα ('eum, qui tibi petulanter et proterve illudit, te cum contemptu tractat') Cob., Di., Sch., Spp., Br. Sed et minus crassa Minerva Socrates de Theodota loquitur, quam ut eam ludibriis adulescentium obiectam tamquam vile scortum dicat, et recte inter se opponuntur ὁ ἐπιμελόμενος (= officiosus qui colit, 'aufmerksam') et ὁ τρυφῶν (= superbus qui ut colatur postulat, 'verwoehnt und anspruchsvoll'). Sic τρυφᾶν saepius, quam de amantibus, de matronis et uxoribus (velut Ar. Nub. σεμνὴν τρυφῶσαν) et de pueris amatis: Plat. Men. p. 76 B ἐπιτάττεις ἐν τοῖς λόγοις, ὅπερ ποιοῦσιν οἱ τρυφῶντες ἅτε τυραννεύοντες. Alia sed similis est verbi significatio Plat. Prot. p. 327 E. — γε μὴν εὖ; cf. I, 4, 5 | (μὲν δὴ B. μὲν εὖ C). — ἀρεστοί | ἄριστοί libri. — ἡ Θεοδότη | ὦ Σώκρατες B. — §. 12. μικρότατα B | (σμικρότατα Cω). — §. 13. προσφέρῃ (ante πρὶν) | (προσφέρηται CDEJ). — (§§. 13. 14 includit Weissenborn). — §. 14. τῶν (post ἐμποιεῖν) BCDEG | τῷ τῶν J, Ven., Di., Sch., Spp., Br. — μὴ φαίνεσθαι Cob. | φαίνεσθαι libri, quod non male se haberet, si ἀλλὰ pro καὶ ante διαφεύγουσα legeretur. — τὰ αὐτὰ | (τὰ τοιαῦτα CEJ). — §. 15. οὖν ἂν | ἂν οὖν CGJ. — §. 16. ἐάσουσί | (ἐῶσί Schneider). — §. 18. φιλωτέρα | φιλτέρα Di., Sch., formam apud prosaicos Atticos non usitatam. φιλαιτέρα Anab. I, 9, 29.

Cap. XII. (Hartmann putat hoc caput apte adiungi capiti III, 7, qui eius locus sit capitibus 8. 9. 10 aut damnatis aut transpositis). Exordium excidisse putat Sch. — §. 1. γὰρ ἔφη | γὰρ B. μὲν ἔφη Cω. — §. 2. τε post ζῶντες om. Cω. — §. 3. Interpunctionem correxi. Nam tria (cf. triplex καὶ μὴν) interrogantur: num possit metu vacare, ne quid mali in bellis accidat corpus non exercenti (§. 1 fin. 2), num ea mala levia putet et leviora labore excercitationum (§. 3 init.), num de commodis corporis bene exercitati dubitet aut ea contemnat (§. 3 fin. — §. 7). In quibus ne id quidem ratione caret quod in tertia parte inter commoda iterum inseruntur mala in bellis evitata (§. 4: καὶ πολλοὶ μὲν . . . διαφεύγουσι), de quibus iam in prima parte dictum erat. — §. 4. διὰ ταῦτα posterius

exstinxit Di., retinet Br. — §. 5. ἡ πόλις post δημοσίᾳ B, quod longe praestat | ἡ πόλις ante οὐκ ἀσκεῖ Cω, editores. — §. 6. δοκεῖ ἐλαχίστη . . . χρεία Hirschig | δοκεῖς ἐλαχίστην . . . χρείαν libri, Spp., Br. Sed sic exspectaveris δοκοίης ἂν; nam hoc non potest statui, hic Socratem respicere Epigenis doctrinae dediti 'Ἰδιώτης εἰμί' (§. 1). — σώματος | τοῦ σώματος Hirschig, Sch. — λήθη δὲ | λήθη σε Di.², Sch. typographi errore. — §. 7. καὶ post γιγνομένων exstinxerunt Di., Spp., Br. — §. 8. γηρᾶναι | γηρᾶσαι libri. — ποῖος | οἷος eleganter Hartmann, quod recepissem, nisi dubitationem moveret, quod sequitur ταῦτα ἰδεῖν (non τοιοῦτον ἑαυτὸν ἰδεῖν).

Cap. XIII. (De genuitate capitum XIII et XIV dubitat Nitsche Bursians Jahresberichte tom. 9; etiam Hartmann statuere se posse negat, utrum a Xenophonte an ab interpolatore colloquia horum capitum congesta sint). — §. 1. τὸ εἰ BGJ | εἰ Cω, ut IV, 4, 5 CDE. — λυπεῖ | λυπεῖν P, Di., Sch., Spp. Sed cf. Isae. I, 20. Lys. XII, 38. XXII, 19; non dissimilis anacoluthia Plat. Apol. p. 37 CD. Lys. XII, 36, ubi vide Frohberger. — §. 2. ἐσθίοι | ἐσθίει B_1CDE, ut §. 4 χαλεπαίνει CD, §. 3 male πίνει CDEG; cf. ad III, 9, 14. Alia est ratio indicativi aoristi §. 1. 6. — (ἔφη post παύσασθαι B). — Post ὑγιεινότερον addunt φησὶ B (punctis suppositis), DGJR. — §. 3. ἐστὶν ὥστε λ. | ἔσται ὥστε λ. B, Vat. 1. ὥστε λ. ἐστιν Cω. — Πότερον δὲ . . . ἔφη habent soli BF, G marg. — ἀρρωστούντων | (νοσούντων B). — §. 4. βλακότατος R | βλακώτατος BCω, quod haud scio an defendi possit, quia βλᾶξ ex μἄλἄξ ortum est. βλακίστατος Athen. VII, 277 D, quod analogiae ceterorum in αξ terminantium respondet, sed videtur praecedenti ὀψοφαγίστατος deberi. Cf. IV, 2, 40. — §. 5. (καὶ ante alterum περιπατήσας addunt BJ). — Interrogationis signum non post περιπατεῖς, sed post ἀναπαύσει posui. — οὓς | (τοὺς omisso περιπατεῖς B). — §. 6. ἀλλὰ | (ἄλλ' ἢ Weiske). — κενὸς ἔφη BGJ | (ἔφη κενὸς Cω). — τι post πῶς exstinxit Di., Spp., Br. πῶς δὴ Hindenburg. — δοκεῖ | δοκεῖν Cob., Di., Sch., Spp., Br Sed reliquerunt δοκεῖ non modo IV, 6, 2, sed etiam IV, 3, 10, ubi iustius offendas. Cf. Plat. Euthyphr. p. 2 C et sic saepius ni fallor. — τοσούτῳ | (τοσοῦτον BCR, Br. collato Plat. Apol. 25 D).

Cap. XIV. §. 1. *δεῖπνον* BD | *τὸ δεῖπνον* Cω. — *τό τε μὴ* Herbst | *τε μὴ* libri. Male *μὴ* deleri volunt Leisner, Hartmann. — §. 2. *ποτε τῶν συνδειπνούντων τινὰ* B | *τινα τῶν συνδειπνούντων* Cω. — *τούτῳ γε* B, Vat. 1 | *γε τούτῳ* Cω. — §. 3. Post *εὔχωνται* Cob. addi vult *διδόναι*; cf. II, 2, 10. — §. 4. (*τῷ σίτῳ ὄψῳ ἢ τῷ ὄψῳ σίτῳ* invertunt BJ). — *χρήσεται* | *χρῆται* B. — §. 5. *ἅμα πολλὰ ἐσθίων καὶ* retinent Spp., Br. — §. 6. *ἐπεσθίειν* CJRV² et s. v. D; cf. §. 3 | *ἐσθίειν* B al., Di., Spp., Sch., Br. — Ante *μὴ παρόντων* libri addunt *ἢ* (sed in B expunctum). — *χρῆσθαι* | *χρήσασθαι* B. — §. 7. *τὸ εὐωχεῖσθαι . . . ἐσθίειν καλοῖτο* libri, Spp., Br. | *εὐωχεῖσθαι . . . τὸ ἐσθίειν καλοῖτο* Lange, Coraës. *τὸ ἐσθίειν . . . εὐωχεῖσθαι καλοῖτο* Reiske, Di., Sch. Sed cum *ἐσθίειν* latius pertineat quam *εὐωχεῖσθαι*, non *τὸ ἐσθίειν ἐστὶν εὐωχεῖσθαι*, sed potius *τὸ εὐωχεῖσθαί ἐστιν ἐσθίειν*. Neque tantum Dem. 23, 33 (*τὰ ἄποινα χρήματα ὠνόμαζον*) aliique loci a Reiskio et Dindorfio (praef. ad Dem. ed. Lips. p. LXII s.) in suspicionem vocati comparandi sunt, sed etiam loci Platonici velut Euthyphr. p. 13 A. D (*τὴν γὰρ θεραπείαν οὔπω ξυνίημι ἥντινα ὀνομάζεις; τίνα ποτὲ λέγοις τὴν θεραπείαν τῶν θεῶν*). — *ἃ* J | *ἵνα* BCω. *ἅτινα* vulgo, Br. — *μηδὲ* Di., ut II, 1, 12 | *μήτε* libri.

Liber IV.

*Cap. I. Totum caput cum prima sententia secundi damnat Hartmann argumentis plerisque aut levibus aut falsis (velut non recte interpretatur *Οὕτω δὲ* §. 1 init., non recte §. 2 improbat, quod etiam ceteri Athenienses de bona indole non tam ex factis, quam ex discendi studio et facultate coniecturam fecerint). Tamen sectionis 5 verbosa subtilitas etiam mihi displicet; de sectione 1 et initio secundae vide infra. — §. 1. *σκοπουμένῳ τῷ καὶ* Stob. A | *τῷ σκ. τε καὶ* Stob. Esc. *τῷ σκ. τοῦτο καὶ εἰ* (*οἱ* D) libri et omisso *εἰ* Br. — *αἰσθανομένῳ* | (*αἰσθομένῳ* Stob.). — Stob. Esc. om. *ὅτι οὐδὲν . . . ἐκεῖνον*; Stob. A om. et *ὅτι οὐδὲν ὠφ. ἦν* et *καὶ μετ᾽ ἐκείνου . . . ἐκεῖνον*; Weiske *ἐπεὶ καὶ . . . ἐκεῖνον* seriem sermonis turbare putat; totam sectionem usque ad *ἐκεῖνον* spuriam esse putat Di.; et primam

sectionem et alterius initium ab eo, qui librum Xenophonteum retractavit, conformata esse censet Sch. Ego eo minus obloquor viro docto, quod etiam ultima sectionis 1 sententia qua ratione addita sit non intellego. — §. 2. Ante *μάθοιεν* libri addunt *ἄν*. — *πάντων* | (*τούτων* Stob. Esc.). — *οἰκίαν* | *οἶκον* Hirschig, Sch., recte ut videtur. — §. 3. *γιγνομένας* (post *ἀναγώγους δὲ*) | *γενομένας* Schneider, Di.[1]. — §. 4. *ἐργάζεσθαι* (ut infra) libri | *ἐξεργάζεσθαι* Stob. — Post *διὸ πλεῖστα* addit *τε* Stob. — *ἐργάζεσθαι* | (*ἐργάζονται* C ω). — §. 5. *εὖ τε* Stob. | *οὔτε* libri. — *ἢ καλῶς ἢ* ante *ἱκανῶς* exstinxit Di.[1], retinent Spp., Br.; *ἱκανῶς ἢ καλῶς* habet Stob. Cf. Hell. I, 7, 31. — *δοκῶν* Stob. | *δοκεῖν* B C ω.

Cap. II. Caput egregium quanto insequentibus praestet, facile apparet. Et quamquam in eo facile videatur inesse copia et ubertas magis Platonica quam Xenophontea (singulare in eo nihil est praeter *ἁπλοΐζεσθαι* §. 18. Dubitet quis de *ὑπὲρ* §. 23; sed cf. ad IV, 3, 12) compluresque loci Apologiae Platonicae similes sunt (§. 6; quae §. 10 de rhapsodis dicuntur; §. 2, ubi etiam quaestionem de Themistocle illam mireris, nisi is, qui interrogavit, iam ipse Euthydemum respexit *κινεῖν αὐτὸν βουλόμενος*), tamen recte de hoc capite nemo dubitavit praeter Krohnium (qui tamen nihil de eo memorat). — §. 1. *ἐν σοφίᾳ* B V[3] | *ἐπὶ σοφίᾳ* C ω. — *οὔπω* | *οὕτως* libri. — §. 3. *συνεδρίας* C (cf. J) | *συνέδρας* B D E F. — *ἐστιν* post *εὔδηλον* om. C ω, Sch. — *δημηγοριῶν* | *δημηγορικῶν* libri fere omnes. — §. 4. *ἀπὸ ταὐτομάτου* (ut omnes §. 2) D V[2] | *ἀπ᾽ αὐτομάτου* B C G V[3]. — §. 5. *ἐπιτήδειον . . . ἐντεῦθεν* exstinxit Di., inclusit Sch. — *γ᾽ ἂν* libri (nam errat Di.) | *γὰρ* secundum Gailium (tacet Schenkl Stud. Xen.) B in dittographia (*γ᾽ ἂν αὐτοῖς ἐπιτήδειον γὰρ αὐτοῖς εἴη*). *γὰρ ἂν* temere Weiske. — §. 6. *λέγοι* | *λέγει* B C (aliique?). — Male *μὴ* ante *πειρῶνται* addunt C E F J et *οὐ* ante *καθ᾽ ἑαυτοὺς*, quod habet G, omittunt B_1 C (aliique?). — §. 8. *ἀκούοντος* | (*ἄκοντος* post Weiskium male Hartmann). — *συνῆχας* (ut *ἔτι γε συνάγω*) | (*λο* B_1 sub voce, ut voluerit *συνείλοχας*; cf. §. 10 init.). — *καὶ ὁ Εὐθύδημος* (ante *Νὴ*) om. C ω. — §. 9. *γε* post *ἄγαμαι* habent soli B J. — §. 10. *συλλέγεις* | (*συλλέγει*,

ut §. 1, Di.[1] in adn.). — *καὶ τοῦτο* | *καὶ τούτῳ* BG₂. *κἂν τούτῳ* Bornemann. *τοῦτο* defendunt Di. et Br. ut pro dativo positum; rectius Kuehnero videtur accusativus relationis, dubito autem an potius ad *γνωμονικοῦ* quam ad *δεῖ* pertineat. — *ἐπιθυμεῖς, ἔφη, γενέσθαι ἀγαθὸς* | (*ἔφη, ἀγαθὸς βούλει γενέσθαι* B). — *ὡς δὲ* | (*ἐπεὶ δὲ* B). — *§. 11. *τῆς* ante *καλλίστης* om. Stob. A (secundum Di. hic, non supra) et Vind. — *καὶ* ante *οὐχ οἷόν τε* om. Stob., quo propter *γε* facile careas. — *§. 12. *σὺ δὴ* | (*σὺ ἤδη* Stob.). — *ἂν ἐξηγήσασθαι* Stob. | *διεξηγήσασθαι* BGV³. *ἂν διηγήσασθαι* CDEJG₂. *ἂν διεξηγήσασθαι* Spp., Br. — *οὐ δύν. ἐγὼ* | *ἐγὼ οὐ δύν.* Stob. — *δύναμαι* CDEGJ, Stob. | *δύνωμαι* B, Di., Sch., Spp., Br. Sed vide Kuehnerum et cf. Plat. Prot. p. 312 A, Men. p. 89 C; in *μὴ οὖν* autem non magis offendendum est quam alibi in *μῶν οὖν*, praesertim cum hic in *μῶν* suam vim *οὖν* particula non retinuisset. — *τοιαῦτα* (*τὰ τοιαῦτα* Esc.) post *ὁρᾶν τε* Stob. — *§. 13. *ἐνταυθοῖ* bis; cf. non modo Plat. Apol. p. 33 D al., sed etiam titulum (Bull. IV p. 226, 13) ab O. Riemanno (Revue de philol. V p. 168) allatum | (*ἐνταυθεῖ* bis FG. *ἐνταυθὶ* bis Di., Spp.). — *τιθῶμεν* libri et Stob., Br., ubi vide; respondet Euth. *ποίει*, non *ποίησον* | *θῶμεν* Mead., Di., Spp., Sch. — *ἔφη* ante *δοκεῖ* Stob. Esc. — *§. 14. Omisi *τὸ* ante *ψεύδεσθαι* cum libris et Stob., ante *ἐξαπατᾶν* cum BCD et Stob., addunt Di., Spp., Sch., Br. Mire statuunt viri docti, horum infinitivorum, quae ad *ἔστιν* pertinent, eandem esse rationem quam duorum insequentium, quae ad *ποτέρωσε θῶμεν* pertinent. — *θῶμεν* bis | *θῶ* priore loco Stob. (Esc.; *θῶ καὶ* Stob. A), altero BV³ et Stob. (sed habet Stob. A *οὐκοῦν . . . ἀδικίαν* tantum in margine. De Esc. nihil notatum est). Commendatur *θῶ* eo quod Euth. dixerat *ποίει*, non *ποιῶμεν*. — *Δῆλον ὅτι ἔφη* Stob. A; cf. Br. ad III, 7, 1 | *Δῆλον ὅτι* Stob. Esc. *Δῆλον ἔφη ὅτι* libri et editores. — *κλέπτειν* Stob., Cob.; cf. §. 15 | *κακουργεῖν* libri, Di., Spp., Br. — (*Τί δὲ* pro *Τὸ δὲ* ante *ἀνδραποδίζεσθαι* Stob.). — (Post alterum *καὶ τοῦτο* addunt *ἔφη* BG). — *§. 15. (*γὰρ* om. Stob.). — Stob. habet *πρῶτα ὑπέλαβον* et *μόνους*. — *ταῦτα καὶ* | *πάντα καὶ* Cω. — *§. 16. *τὰ τοιαῦτα* | (*ταῦτα* Stob.). — *ὁ Εὐθύδημος* om. Stob. — *§. 17. *παύσῃ* | *καταπαύσῃ* Stob. — *τῆς ἀθυμίας*

B, Stob. et *τοὺς στρατιώτας* B, Stob. (et C, cum sileat Schenkl) | *τὰς ἀθυμίας* CEFJ et B super lineam. *τοῦ στρατεύματος* EFJ. *τοῖς στρατιώταις* B super l. — *ποτέρωθι* (post *στρατιώτας*) | *ποτέρωσε*, ut est infra (ubi errore *ποτέρωθι* Br.) et bis §. 14, scribunt Cob., Di., Sch. Quamquam aeque variatur inter *τιθέναι πρός τι* et *τιθέναι πρός τινι* (§. 15 fin.; minus recte etiam §. 17 fin. *πρὸς τῇ δικαιοσύνῃ* Stob. A), tamen hic *ποτέρωσε* probabile est propter responsum. — *σιτίον* | (*σῖτον* Stob., ut vitiose IV, 2, 18). — *ἢ* ante *ξίφος* om. Stob. — *καὶ τοῦτο* | *καὶ αὐτὸ* Stob. A. — *ἔφη* om. Stob. — *§. 18. *ἁπλοίζεσθαι* Di. | *ἀπλοΐζεσθαι* libri, Spp., Br. — *§. 19. *παραλίπωμεν* | praesens habet C et Stob. A. — *§. 20. (*Ναὶ* om. B, Stob.). — *φαίνομαι* | (*φαίνεται* Stob.). — (*μοι* om. B, Stob. A). — *§. 22. *διὰ σοφίαν ἢ δι' ἀμαθίαν* invertit Stob. — (*γε* post *πλεῖστοι τῶν* om. Stob., Cob.). — Ante *δίκαια* addit *τὰ* Stob., fortasse recte; certe sic acerbior reprehensio. — §. 23. *διατειναμένους* | *διατεινομένους* (super *διατιμωμένους*) Stob. A. — *πῶς . . . ἀθύμως* | Suspiceris *ἀθύμως* delendum esse, nisi similia exempla exstant, quae ego non memini. — *§. 24. *Δελφοὺς δὲ* Cω | *Δελφούς γε* B. (*Δελφοὺς* Stob. vulgo, Cob.). — *πάνυ τοῦτό γε* | *τοῦτο πάνυ* Stob.; sed in A tota sectio deest. — *§. 25. *μόνον* ante *τὸ ἑαυτοῦ* Stob.; sed haec quoque in A desunt. — *ἰσχυρὸς* BC (aliique), Stob. | *ἰσχυρός ἐστιν* vulgo, Spp., Br. — (*τὰ* post *τἆλλα* om. BD). — *οὕτως ἑαυτὸν* BCω | *οὕτως ὁ ἑαυτὸν* Stob., editores omnes inde a Bornemanno. Sed displicet sententia (nam sic *πρὸς τὴν ἀνθρ. χρείαν* addendum erat potius ad *ἔγνωκε* quam ad *ἐπισκεψάμενος*), si putamus *ὁ ἑαυτὸν ἐπισκεψάμενος . . . χρείαν* parenthesis instar insertum (sic Kuehner). Multo autem peius est, si (sic Breit.) anacoluthia statuitur: nam sic non convenit responsum, in quo sic *τὴν αὑτοῦ δύναμιν* non ad subiectum *ὁ μὴ εἰδώς*, sed (si addebatur) ad praedicatum *ἀγνοεῖν* addendum erat; sed potius in ipsa quaestione desideratur sic *ἔγνωκεν ἑαυτὸν* pro *ἔγνωκε τὴν αὑτοῦ δύναμιν*. — *§. 26. *πάσχουσιν* B al. | (*παρέχουσιν* JC_1). *ἴσχουσιν* Stob. — *ἄνθρωποι* BJ, Stob. | *οἱ ἄνθρωποι* nonnulli. *ἄνθρωποι* C (?), Di., Spp., Sch., Br. Cf. ad I, 4, 13 14. — *διὰ τοῦτο* | *διὰ τὸ αὐτὸ* bene Stob. —

(καὶ ante διὰ delet Bornemann). — *§. 28. γε (post προΐστασθαι) Steph., Br. | τε libri et Stob., Di., Spp., Sch. Inclusit τε Schneider. Ceterum Sch. cum Stephano ἐθέλουσι post τούτους addi vult (Sch. δὲ pro τε suspicans). — πάντα ante ταῦτα om. Stob., inclusi cum Di., Sch.; sic §. 29 πάντα ad διὰ ταῦτα in B additum est. — *§. 29. ὅ τι C_2, DEFG; cf. §. 28. 27 | (om. B. ἃ C_1. τί Stob.). — κακῶς τε Stob. (τε respondet insequenti καὶ) | κακῶς δὲ libri et editores; sed neque δὲ aptum est neque sic formatum est initium sectionis 28. — αὑτοῖς Stob. | ἑαυτοῖς libri. — ὅσαι ἂν Stob. | ὅσαι ἐὰν libri. — *§. 30. ἔφη, ὦ Σώκρατες BDEG sec. | invertunt C al., Stob. — *§. 31. αὐτὰ | ταῦτα Stob.; sed in Stob. A et Esc. tota sectio deest. — αὐτὸ τὸ B | (αὖ τὸ CDEJ. αὐτὸ G pr. αὐτὸν FG sec. τὸ Stob., Cob.). — καὶ τὰ BV^3 | (καὶ J. τὰ Cω, Stob.). — *§. 32. στρατείας | στρατιᾶς Stob., ut IV, 4, 1 CD; cf. v. Bamberg Jahresber. d. Ztschr. f. Gymn.-Wesen, 1886, p. 22. — (ὅτι om. Stob.; cf. I, 3, 12 AB, Spp.). — Ταῦτα οὖν, quod postulatur responso Euthydemi, libri et Stob. Esc. | (Τὰ οὖν Stob. A). — τί μᾶλλον Stob., quod praefero propter insequens Οὐδέν | μᾶλλον libri, Di., Sch., Spp., Br. — *§. 33. Τί δέ | Τί δαί (ut saepe Stob. et B) B_1 pr., DE, Stob., Spp., Br. — ἀνασπάστους B, G mg., Stob. | ἀναρπάστους male Cω. ἀναπάστους J. — *§. 34. (καὶ ante εὐδαιμονεῖν addit Stob. A). — συντιθείη | συντεθείη Cω. συντιθεῖ et συντιθῇ Stob. A et Vind. συνθείη B, Di.[1]. — εὐδαιμονοίη | εὐδαίμων εἴη Stob. — *§. 35. παρακεκινηκότων | (παρακεκινημένων Stob.). — §. 37. καὶ δῆμον . . . ἔγωγε habet B, om. Cω, incl. Di. — γε (post Οὐδὲν) Stob. | δὲ Cω. om. B. — *§. 38. πολλὰ Stob., Cω | (πολλὰ ἔχουσιν B). — οἶδα Stob. | οἶδα γὰρ libri, Spp., Br. Id quidem certum videtur, ὀρθῶς γάρ με ἀναμιμνήσκεις parenthesin esse et Καὶ νὴ Δία (cf. ad II, 7, 4) iungenda esse cum οἶδα etc. Itaque γὰρ post οἶδα, si recipitur, non affert causam affirmationis Καὶ νὴ Δία, neque magis ad totam sententiam referendum est (sic Br.; sed huic interpretationi non convenit καὶ), sed, si recipitur, anacoluthia quadam parenthesin explicat ('Und wahrlich, denn mit Recht erinnerst du mich, ich kenne nämlich auch u. s. w.' Sic Kuehner). — §. 39.

τοὺς μὲν τυράννους libri et Stob. | τούτους μὲν Cob. τοὺς μὲν male Buechsenschuetz. τοὺς μὲν τοιούτους vult Sch. Cum τυράννους voce hic non facile careas, debebant certe proponere τοὺς μὲν τυράννους τούτους. Sed recte vulgatam defendit Br. — §. 40. βλακοτέρους B | βλακωτέρους Cω; cf. ad III, 13, 4.

Cap. III—VI. Quamquam ego capita 3. 4. 5 spuria puto, tamen, quia argumenta non tam firma sunt, ut de eis dubitari non possit, in textu constituendo malui, quidquid defendi potest, servare; simul hac instituta ratione volui, quantum defensoribus horum capitum aut mutandum aut corrigendum sit, ostendere. Veniam igitur peto a lectore, si, quae tota potius sunt damnanda, videbor dissecuisse. Contra genuinum puto caput 6, quamquam non nego potuisse haec quoque colloquia per se bona et sine dubio Socratica aliunde in commentarios inferri. Tantum de prima sententia huius capitis dubito et de nomine Euthydemi, quod, ut cap. 3. 5 interpolator eo usus est, fortasse etiam hoc capite interpolator inseruit; primam autem sententiam, quae aegre ita defenditur, ut Ὡς putetur idem esse atque Ὅπως (cf. infra τὸν τρόπον τῆς ἐπισκέψεως: nam non id voluit Xenophon ostendere omnino dialecticos Socratem suos fecisse), recte damnavit Sch., meoque iudicio (aliter Sch.) sic sequentia (Σωκράτης γὰρ etc.) satis bene ad exitum capitis 2 adiunguntur, ut correctura non egeant.

Cap. III. Hoc caput, cuius sectiones 13 et 15—17 sine dubio spuriae sunt (quamquam servatae a Br., Spp.), totum includunt Di. (cf. praef. Ox. p. X ss.), Sch. (cf. Stud. Xenoph. p. 126 ss.), uberiore disputatione damnat Krohn (p. 46—60). Argumenta ex serie sermonum (a Dindorfio) petita et ex similitudine satis exigua, quae intercedit cum I, 4, refutavit Br. (cf. ad cap. 4); de ceteris, quae in §§. 3—12 et 14 reprehensa sunt, suo loco dicetur, sed omissis levioribus, velut quod Krohn ex I, 2, 17 concludit Socratem non id primum studuisse ut discipulos adhortationibus modestos faceret (sed cf. I, 1, 18 διαλεγόμενον κάλλιστα περὶ ἀρετῆς), quod putat εἴς τε πόλεμον (§. 10) ad elephantos (non equos) referri necesse esse, quod ἑρμηνείαν (§. 12) a Xenophonte abiudicat (cf. I, 2, 52.

Oec. 11, 23), quod ei male videtur §. 14 ab igne fulgurum fulmen ipsum (potius *Κεραυνὸς* quam *κεραυνὸς*), quod cerni non possit, distingui. Tamen veri simile est, hoc caput bonum (quamquam quarto libri primi inferius) non esse genuinum. Nam cum alterum de providentia divina caput non Socraticum sit (I, 4), suspicio oritur, hoc quoque caput (IV, 3) non Socraticis, sed Stoicis assignandum esse, qui doctrinam de providentia (*πρόνοια*) excoluerunt; cf. Krohn. Singula quae dubitationem moveant non multa sunt: *ἀναπαυτήριον* §. 3, *αἰσθήσεις* ('Sinnesorgane' ut I, 4, 6) §. 11, *ὑπὲρ* §. 12 (sed vide ibi). — §§. 1. 2 non potuerunt sic a Xenophonte conformari; ut legentibus satisfacerem, inclusi *καὶ μηχανικοὺς* et exitum sectionis 2; contra reliqui sectionem 1 (quamquam displicet *ταῦτα δυναμένους*) et initium sectionis 2 (*περὶ θεοὺς σωφρονεῖν* est etiam I, 1, 20): sine dubio alienum est (cf. Sch.) *καὶ μηχανικοὺς*, quod male referunt ad caput 7 (ne id quidem Xenophontem videri explicare, quomodo Socrates adulescentes *πρακτικοὺς* fecerit, exposui ad IV, 5, 1. 2); notandum est *οὕτως ὁμιλοῦντι*; mirum est non significari (*πρὸς τὸν Εὐθ. τοῦτον*? §. 2) cum eodem Euthydemo proximum sermonem fuisse; minus recte pro *διηγοῦντο* Herbst aliique requirunt *διηγοῦνται*. — *§. 3. *φωτὸς* libri et Stob. (Ecl. I, 1, 37 W.) | *φάους* Porson. — *§. 4. *φωτεινὸς* | *φανὸς* Porson; cf. III, 10, 1. — (*τῆς ἡμέρας* om. B, post *ἡμῖν* collocant CJ). — *τῆς νυκτὸς τὰς ὥρας* BJ, Stob. | invertunt Cω, Di., Spp., Sch., Br. — *§. 5. *αἳ* om. Stob., *παρασκευάζουσα* (i. e. *παρὰσκευαζούσας*) scribens. — *§. 6. (*οὕτω* ante *παρέχειν* Stob.). — *ἄξιον* | (*ἄξιον ὂν* Dobree). — *συμφύειν* Stob. | *καὶ φυτεύειν* libri. *καὶ συμφύειν* Br. — (*πᾶσι* om. Stob.). — *αὐτὰ* | (*ταῦτα* B, Stob.). — §. 8. *διελήλυθε* om. B. — *ἔνθα ὧν* libri | *ἔνθα* Di., Sch., Spp., Br. Interpretor *ἀναστρέφεσθαι* non 'reverti', sed 'versari'. Ceterum haud scio an *καὶ ἐνταῦθα* etc. ad utrumque solem (et hibernum et aestivum) pertineant; Di. quoque sic censuisse ex commate ante haec verba posito conici potest. — *μάλιστ' ἂν* | *μάλιστα* libri. *ἔνθα ἂν μάλιστα* Kuehner[2] in App. — Pro *ἀνθρώπων ἕνεκα* Sch. non requireret *τῶν ζῴων ἕνεκα*, si dubitationem Euthydemi (§. 9 fin.) totam respexisset (recte de hoc loco etiam

Hartmann p. 115). — *γιγνομένοις* B | *γιγνόμενα* CD al., Br. — §. 10. *οἰῶν* B | (*ὑῶν* C_1 ω). — *βοῶν καὶ ἵππων* BCJ | (*ἵππων καὶ βοῶν* vulgo). — *ἄνθρωποι* | (*ἄνθρωπος* BG). — *δοκεῖ* | Exspectes *δοκεῖν* iustius quam III, 13, 6, ubi editores nunc scribunt. Nam hic *δοκεῖ* defendi non potest, nisi aut supra *ἄνθρωπος* cum BG scribas aut *δοκεῖ* impersonale putas sermoni (ut *οἶμαι*) insertum; sed sic etiam *ὡς ἐμοὶ δοκεῖ* Oec. 21, 12. — *ἣ* in libris deest. — *τροφὴν* | (*τὴν τροφὴν* B). — *χρῆται* BC_1J | (*χρῶνται* ω). — *πολλὰ* | (*πάντα* B). — §. 11. *τὰ κακὰ ἀλεξόμεθα* | (*τῶν κακῶν ἀπεχόμεθα* B). — §. 12. *ᾗ* Reiske, cum insequens *ταύτῃ* non satis defendant III, 5, 2. Oec. 18, 2. Symp. 4, 17. Anab. II, 6, 7. Hier. 7, 12 | *εἰ* libri, Di., Spp., Sch., Br., pro quo requiras *ἐὰν* cum coni. — *ὑπὲρ* | *περὶ* Valckenarius. Sed hic haud scio an ne statuendus quidem sit (cf. III, 6, 13 al.) usus ille (*ὑπὲρ* pro *περὶ*) Demosthenis aetate pervulgatus et ne ab antiquioribus quidem plane alienus (cf. I, 1, 17?; IV, 2, 23. Soph. O. R. 1444. Plat. Leg. p. 776 E). — *ταύτῃ* | *ταύτην* C ω; *ταῦτα* J; om. B, Di., Sch., Spp., Br. — *αὐτοὺς* (ipsos) *ἡμῖν* C ω | *ἡμῖν αὐτοὺς* B, Di., Spp., Sch., Br. — *γίγνοιτο* B (certe silent Di., Sch.) CE | *γίγνοιντο* vulgo, Br. — *σοι* om. B. — §. 13. *δέ γε* B ω | *δὲ* CJ, Di., Spp., Sch.; *δ'* Ven. Ceterum non recte lacunam statuunt Valckenarius ante *Ὅτι*, Weiske post *θεούς*. — *ἐννόει δὲ ὅτι καὶ αὐτοὶ . . . ἀόρατος ἡμῖν ἐστιν* inclusi cum Herbstio et W. Dindorfio (sic etiam Krische, Forschungen p. 220 ss.), cum Gerth malit *καὶ ὁ τὸν ὅλον κόσμον . . . ἐννόει δ' ὅτι* includere: distinctio inter deum superiorem, qui mundum regat, et deos inferiores, qui sua quisque dona dent, videtur a Socrate et Xenophonte aliena (quamquam aliter censet Zeller Philosophie der Griechen II[3], p. 146), neque minus (quod de deo illo superiore dicitur) *πάντα* (vel *κόσμον*) *θᾶττον νοήματος ὑπηρετοῦντα παρέχων*; ante *χρωμένοις* articulus aegre deest neque potest apponi; obscuritate laborant extrema verba, in quibus requirimus *γιγνώσκεται* (pro *ὁρᾶται*) et *αὐτὸς* aut ante *ἀόρατος* (Sch.) aut ante *δὲ τάδε οἰκονομῶν* (Schuetz); denique §. 14 init. scripsisset Xenophon *ἐννόει δὲ καὶ ὅτι*, si praecessit *ἐννόει δὲ ὅτι*. — *ἀγήρατα* | *ἀγήρατον* (cf. Cyr. VIII, 7, 22) Steph., Sch., recte ut

videtur. — ὑπηρετοῦντα ἀναμαρτήτως invertit C ω. — τάδε V³ | τόδε B C ω. — Ceterum haec ex Xenophonte afferunt Stobaeus (Ecl. II, 1, 20), Clemens (Protrept. p. 61, 12. Strom. V, 714, 12) aliique, conformata ad exitum huius sectionis et ad initium insequentis: *Δαίμονες οἱ τὰ μέγιστα διαπρασσόμενοι ἥκιστα ἀνθρώποισιν ἐπιφαίνονται* (non habet Clem.)· *ὁ γοῦν πάντα* (*τὰ πάντα* Protr.) *σείων καὶ ἀτρεμίζων ὡς μὲν μέγας τις καὶ δυνατὸς, φανερὸς* (*φανερὸν* Stob.), *ὁποῖος δέ τις* (*δ' ἐστὶ* Strom. *δὲ τὴν* Stob.) *μορφὴν, ἀφανής· οὐδὲ μὴν ὁ παμφαὴς δοκῶν εἶναι ἥλιος οὐδ' οὗτος* (*αὐτὸς* Protr.) *αὐτὸν ὡς ἔοικεν ὁρᾶν ἐπιτρέπει* (*ἔοικεν ὁρᾶν αὐτὸν ἐπιτρέπειν*), *ἀλλ' ἤν* (*ἄν* Stob.) *τις ἀναιδῶς αὐτὸν θεάσηται, τὴν ὄψιν ἀφαιρεῖται*. Respexit eundem locum (male intellegens) Cic. de r. nat. I, 12, 31. — §. 14. *ἥλιος* | Rectius scribi *Ἥλιος* monet Gerth. — *θεάσασθαι* B (cf. Stob. et Clem.) | *θεᾶσθαι* C ω, Di., Spp. — *οὔτ' ἐγκατασκήψας* B (certe tacent Di., Sch.) | *οὔτε κατασκήψας* C ω, Spp., Sch., Br. — *αὐτῶν* om. B. — *ἤ* D E V², G sec. | om. BC al. — §§. 15—17. seclusi, quas bene statuit Di. ex I, 3, 1. 3 esse confictas; nam quae illic duo diversa sunt praecepta (*νόμῳ πόλεως* §. 1 et *κατὰ δύναμιν* §. 3), ea hic ita conglutinata sunt, ut inepte alterum altero explicetur. Sectionis 17 exitus (inde ab *οὐ γὰρ*) insipidus et fatuus est; de initio huius sectionis vd. infra. — §. 16. *ἀθύμει ἔφη* invertunt CJ. — §. 17. *ἀλλὰ χρὴ . . . τιμῶν θεοὺς* includenda sunt iis, qui §§. 15—17 retinent, et, ut ego puto, vel ab eo, qui §§. 15—17 confinxit, post inserta. Ut tollerent offensionem repetiti *χρή*, conati sunt viri docti *χρὴ οὖν* aut ita interpretari, ut eo dicerent anacoluthia quadam iterari praecedens *χρή*, aut deleto eo scribere *θεούς· μηδὲν δὲ ἐλλείποντα*. Sed utrique rationi obstat *ἀλλά*. — *θεοὺς* | *τοὺς θεοὺς* B. — §. 18 spuria videtur; cf. 4, 25 fin.

Cap. IV. Sectiones 1—5 *πολλάκις* sine dubio spurias inclusi cum Geelio, Di., Sch., Spp.; vd. Di.¹ p. VII ss. Schenkl Stud. Xen. p. 129 ss. Contra Br. satis habet *ἐν ταῖς ἐκκλησίαις* (§. 2 init.) et totam sectionem quartam includere, Weissenborn omnia genuina putat praeter *τῶν εἰωθότων ἐν τῷ δικαστηρίῳ* (§. 4) et *καὶ ἔλεγε . . . πολλάκις* (§. 5). — Quae inde a §. 5 (*οἶδα δὲ*) sequuntur, editores genuina putant, et sunt

sane nonnulla digna Socratico sermone et sapientia (ut §. 14. 19): id tamen evicit Breitenbach (praef. §. 7 not.), hoc caput, cum neque ad caput 3 neque (capite 3 eiecto) ad caput 2 satis apte adiungatur, ceteris iam conscriptis minus idoneo loco (a Xen. ipso, ut putat Br.) insertum esse; (post I, 5 caput IV, 4 inseri vult Weissenborn). Krohn vero (p. 128—140) totum caput a Xenophonte et Socrate abiudicat. Putat enim omnino Socratem non familiariter cum sophistis collocutum esse, analogia Socratem usum esse (cf. IV, 1, 3 al.), sed §. 5 hanc disserendi rationem in ridiculum detorqueri (hac de re dissentio: cf. IV, 2, 6 al.), aeque §. 9 in ridiculum detorqueri Socratis studium redarguendi (idem etiam I, 4, 1 in commentarios invectum est); responsum *εἰ μὴ λόγῳ, ἀλλ' ἔργῳ ἀποδείκνυμαι ἃ δοκεῖ μοι δίκαια* §. 10 (quod omisit Krohn, qui tamen §. 11 recte improbavit) plane alienum est a Socrate, qui non acquievit, si quis recte aliquid agebat, sed postulavit, ut etiam, quid quidque esset, definiretur. Inde a §. 14 fin. desinit Hippias sophista esse et semper assentitur. Non recte Krohn negat (propter I, 2, 9 ss.) Socrati *τὸ νόμιμον δίκαιον* visum esse (nam etiamsi Socr. leges quasdam reprehendit, tamen voluit aut, ut antiquarentur, persuaderi aut etiam minus rectis oboediri; cf. Plat. Crit.), vituperat belli exemplum §. 14, putat Socratem §. 16 (nam cf. potius Langium et Kuehnerum) de proposito aberrare, fortasse ne id quidem recte negat cives (ephebos) iurasse *ὁμονοήσειν* (§. 16). Sed in §. 16 mirus est pluralis *αἱ γερουσίαι*, obscuritate laborat *τοῖς αὐτοῖς ἥδωνται* (et fortasse etiam *τοὺς αὐτοὺς ποιητὰς αἱρῶνται* post *χοροὺς κρίνωσι*), in §. 17 offendendum est in ordine sententiarum, in loquacitate, in initii inepta ieiunitate magis quam in tribus singularibus verbi *πιστεύειν* constructionibus. De §§. 19—24 taceo, quod ad redarguendum Hippiam (§. 14 init.) necessarium est demonstrari esse etiam leges quae numquam possint mutari (leges divinas); sed nobis, quae §§. 20—23 leguntur, nec placere possunt nec subtiliter videntur disputata. — §. 2. *καὶ ὅτε* (priore loco) | *καί ποτε* Ernesti. — *ἐν ταῖς ἐκκλησίαις* | *ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ* Bake. — *ἄλλον οὐδένα* invertunt CJ. — §. 4. *διὰ τὰ τοιαῦτα* | *διὰ ταῦτα* B. — *ἀφεθεὶς*

ὑπὸ τῶν δικαστῶν invertunt CJ. — *§. 5. (§. 5 οἶδα usque ad §. 25 ἀρέσκει habet Stob. Flor. 9, 60. In A sunt tantum §§. 10 exit. 13—18 init. 24. 25. Sed plura habet Vind., velut §. 11). τὸ εἰ | εἰ CDE, ut III, 13, 1 C ω. — φασὶ . . . διδαξόντων non incl., sed exstinxit Di.². Inter τύχοι et ἐὰν pro colo rectius comma posuissem. — δικαίους C ω, Stob. | δικαίως BJV²V³, Vat. 1. — ποιήσασθαι C ω, Stob. | πρίασθαι BF, Vat. 1. — Post διδάξασθαι add. τὸ δίκαιον CJ. — εἰδέναι Stob. | εἶναι libri. — ὅποι | ποῖ Stob. — *§. 7. Post ἐπίστασαι comma habent Spp., Br. — ἀντειπεῖν | ἀνειπεῖν libri. εἰπεῖν Stob. — *§. 10. ἀποδείκνυμαι | ἐπιδείκνυμι Stob., ut eandem praepositionis varietatem supra C habet et §. 1 C pr. Hae lectiones, quamquam §. 12 ἐπίδειγμα est, eo magis spernendae sunt, quod etiam §. 18 perverse ἐπιδείκνυμαι C (aliique) et Stob. habent. Cf. ad III, 10, 10. — πράττων | (πραττόντων Stob. et secundum Gailium B). — οὐδ' ἂν . . . εἴη Stob. | οὐδ' . . . ἂν εἴη CF. οὐδ' . . . εἴη B. οὐδ' ἔσται DEG. — *§. 11. φίλους ἢ πόλιν (πόλεις CDEJ) libri | invertit Stob. — *§. 12. τὸ νόμιμον CDV², Stob. | τὸν νόμιμον B. — *§. 13. Οὐ γὰρ | (Οὐκ ἄρα Stob., Hartmann). — μᾶλλον post σου (an potius post γὰρ?) addidi, cum in libris et apud editores absit. Necessarium videtur, nisi malis ἢ ποῖον δίκαιον delere. — ἢ ποῖον: cf. Cyrop. I, 6, 43. IV, 3, 19. VII, 3, 10 al. | ὁποῖον B (ut §. 17 ὅπως pro ἢ πῶς). — τούτοις (ante πειθόμενος) | (τοιούτοις DEF; omittit Stob.). — Πῶς γὰρ . . . ἄδικος servavit solus Stob. — *§. 14. αὐτοὶ οἱ G marg., Stob. | αὐτοῖς (αὐτοὺς C) οἱ libri. — αἱ ante πόλεις om. B, Stob., fortasse recte. — *§. 15. καταμεμάθηκας | (μεμάθηκας idque ante ἔφη Stob. A). — *§. 16. (initio om. Stob. γε et utrumque τε). — τοῖς αὐτοῖς ἥδωνται (τοὺς αὐτοὺς εἰδῶνται) | post αὐτοῖς excidisse putat θεάμασιν vel ἀκούσμασιν Reiske, σιτίοις Madvig, ᾄσμασιν Sch. — οὔτ' οἶκος | οὔτ' αὖ (i. e. ἂν?) οἶκος B. — *§. 17. παρακαταθέσθαι libri, Stob. Esc.; cf. Symp. 8, 36 | (παρακαταθήκας Stob. A). Non recte interpretantur locum, qui τίνι ad παρακαταθέσθαι pertinere volunt et πιστεύσειεν ἂν μᾶλλον παρακαταθέσθαι vertunt 'magis credit (pro certo habet) deponere se posse', tamquam βέλτιον pro μᾶλλον legatur; sententia est 'cuinam magis ita confidit,

ut (apud eum) deponat'. Magis etiam singularis est secunda verbi *πιστεύειν* constructio (*τίνι δ' ἂν . . . πιστεύσειαν ἢ ἀνοχὰς ἢ σπονδάς*). — (*υἱοὺς ἢ θυγατέρας* invertit Stob.). — *τῷ δ'* | *τίνι δ'* Stob. — (*χάριν κομιεῖσθαι* invertit Stob.). — *ἢ ᾧ* Stob. | *ἢ ᾧ ἂν* libri; etsi saepe (cf. II, 6, 29 al.) *βούλοιτο ἂν* pro *βούλεται* (cf. supra *νομίζει*) dicitur, tamen hic *ἂν* eo minus retinendum est, quod sic *ἂν* etiam post *καὶ ᾧ* addendum esset. — *§. 18. *μὲν οὖν* | (*μὲν* B, Stob. A). — *§. 19. *ἔφη χώρᾳ* invertit Stob. — (*οὖν* om. BEJ). — *τοὺς νόμους* ante *τεθεικέναι* Stob., (suspecta putat Di.). — *τοὺς νόμους . . . θεῖναι* deleri vult Ernesti. — *σέβειν* | (*εὐσεβεῖν* Stob.). — *§. 20. *ἔφη* post *Ὅτι* BJ, Stob. | *ἔφη* post *τινας* Cω, Br. — *§. 21. *διδόναι* | *δοῦναι* Stob. — *§. 23. *οὕς γε* | (*ὅτε* Stob.). — *παιδοποιεῖσθαι* (prius) | *τεκνοποιεῖσθαι* Stob. — *ἔφη* post *Δῆλον ὅτι* om. Stob. — *οὕτω* (ante *παιδοποιούμενοι*) Stob. | om. libri. — *ἄλλοι ἔφη* invertit Stob. — *§. 24. Inter *Νόμιμον* et *ἔφη* addunt *μὲν* Cob., Di., Sch. — *γιγνόμενοι* | (*γεν.* Stob.). — *θείοις* V | *θεοῖς* libri et Stob., Br., ubi vide. — *ταῦτα πάντα* invertit Stob. — §. 25. *Τοιαῦτα . . . πλησιάζοντας* non incl. Spp., Br.

*Cap. V. Hoc caput, quod habet Stob. Flor. 17, 45 omissis §§. 1 et 2 usque ad *διαλεχθέντα* et §. 12 inde a *δεῖν οὖν*, totum servant Spp. et Br., totum includit Di. (cf. Di.[1] p. XII s.), totum damnat Krohn (p. 102—110); §§. 1—12 (usque ad *δυνατωτάτους*; nam quae sequuntur putat ex IV, 6, 15 huc translata) includit Sch. (cf. Stud. Xen. p. 133 s.). Ego quoque non puto hanc declamationem Xenophontem scripsisse, sed satis habui nonnullas sententias includere, quae vel ab eo, qui hoc caput conscripsit, alienae mihi videntur. Quam non placeat totum, facile videt lector; singula quae displicent suo loco memorabo, sed omissis levioribus Dindorfii et Schenkelii argumentis, quorum alter offendit in *κωλυτικώτερον* (§. 7), *ἀξιολόγως ἥδεσθαι* et *ἀξίως μνήμης* (§. 9; cf. I, 3, 15), *τὰς ἐγγυτάτω ἡδονὰς* (§. 10), alter praeterea in *πρῶτον μὲν . . . ἔπειτα* (§. 1), in *οὐ δοκεῖ σοι* inter cetera verba inserto (§. 6), in *αἰσθανομένους* (§. 6, pro quo vult *αἰσθομένους ἤδη*?). — §. 1. 2 inclusi primas tres sententias (*Ὡς δὲ . . . ὑπομιμνήσκων*) et in quarta *πρὸς Εὐθύδημον*. De secunda sententia cum

dubitari possit, sine dubio spuriae sunt prima et tertia. In prima displicet πρακτικωτέρους, quod agendi facultas, etsi temperantiā et abstinentiā carere non potest, tamen non ipsa abstinentiā continetur. Si vero initium capitis 3 genuinum putatur, hic πρακτικωτέρους etiam ineptum est; nam initio capitis tertii legimus σωφροσύνην (cuius pars ἐγκράτεια est) adulescentibus a Socrate mandatam esse, priusquam eos πρακτικοὺς faceret; quo igitur modo eos πρακτικοὺς fecerit, minime explicatur capite 5 (ut putant Kuehner et Br.), sed aut memoratur capite 7 (αὐτάρκεις ἐν ταῖς προσηκούσαις πράξεσιν) aut (quod rectius) omnino non certo aliquo capite exponitur. In tertia sententia imprimis offendit μεμνημένος περὶ et quod non ἐγκρατείας, sed τῶν πρὸς ἀρετὴν ('quamlibet virtutem') χρησίμων mentio fit. Secunda sententia δὲ pro γὰρ scripto servari potest; sed certe ne haec quidem ita, ut tradita est, a Xenophonte potuit conformari; nam non pauca (velut ἠσκηκὼς αὑτὸν, scil. πρὸς ἐγκράτειαν) displicent magis etiam quam ὑπάρχειν (cf. Demosth. 4, 29 al.), quod iam Stephanus voluit deleri. Praeterea inclusi (dubitanter) πρὸς Εὐθύδημον, quia, nisi aliquid secundae sententiae simile praecessit, post καὶ collocandum erat περὶ ἐγκρατείας (etiam cum iam caput 4 insertum erat). Stobaeus totum hoc initium capitis non habet. — ἑαυτῷ | (αὐτῷ CJ). — ὑπάρχειν om. DEJ; vd. supra. — τοιάδε | (τοιαῦτα CEJ). — (κρῆμα om. B). — §. 3. διὰ ante τοῦ σώματος om. Stob. (sed non item §. 11), improbat Sch. hic ut I, 5, 6. II, 5, 6. — Ἴσως γὰρ ἐλευθέριον etc. | Docetur, non, ut solet Socrates, quaerendo elicitur. — τὰ τοιαῦτα | (τὸ ταῦτα Stob.). — §. 4. ἔφη ante εἰκότως addunt Cω, non habent BJ, Stob. — Πότερα | (Πότερον Cω). — §. 5. Δουλείαν . . . δεσπόταις non multum aberat quin includerem. Nam cum sic responsum non efficiatur ipsa quaestione, Socrates potius quaesivisset aut Ποίαν δὲ δουλείαν ἡγεῖ τὴν παρὰ τοῖς κακίστοις δεσπόταις; (scil. Κακίστην) aut Τίνα δὲ δουλείαν κακίω ἡγεῖ τῆς παρὰ τοῖς κακίστοις δεσπόταις; (scil. Οὐδεμίαν). — §. 6. ἀκρασία | ἀκράτειαν (sed ἀκρατίαν Schanz Plat. II 2) Xenophontem scripturum fuisse hic et in eis quae sequuntur dicit Di. Cf. Symp. 8, 27, 32.

— (*τοῦτ' ἔφη* om. B). — §. 7. *Σωφροσύνης* | *Σωφροσύνη* BJ. *Σωφροσύνην* Cω, Stob. — *Τοῦ δ' ἐπιμελεῖσθαι . . . ἔγωγ' ἔφη* inclusi, non quod omittuntur in Stob. A, sed quod processum sermonis turbant, cum *ἐπιμελεῖσθαι ὧν προσήκει* non ad *σωφροσύνην* pertineat, sed ad *σοφίαν*, de qua §. 6 dictum erat. Interpolator putabat insequentibus (*Τοῦ δὲ ἀντὶ . . . κάκιον εἶναι*) non sectiones 6 et 7 (init.) respici, sed tantum sectionem 7 (init.), eaque de causa id apposuit, ad quod *τούτων* (*τῶν ὠφελούντων*) *μὲν ἐπιμελεῖσθαι* etc. referri possent. — *εἶναι ἀκρασίας* B | *ἀκρασίας εἶναι* Cω, Stob. — §. 8. *Οὐκοῦν καὶ τῶν* Stob. Esc. | *Οὐκοῦν καὶ τὸ τῶν* libri, Stob. A. — *ἡ* ante *ἐγκράτεια* addunt Cω. — §. 9. Post *ἐκεῖνο δὲ* Stob. addit *ἔφη*. — *αὐτὴ* | An *αὕτη*? — *Ἡ μὲν ἀκρασία* Stob. A | *Ὥσπερ ἡ μὲν ἀκρασία* libri, Di.², Spp., Br., Sch., quod neque III, 10, 11 tuetur neque Plato Phaed. p. 90 A. Sane malim *Ὅτι ἡ μὲν ἀκρ.* vel *ἡ μὲν γὰρ ἀκρ.* vel simile; Gerth proponit Ὡς ἡ μὲν ἀκρ. ('nam', ut Cyrop. IV, 2, 25. 37). — *δίψος* B, Ven., Stob.; cf. I, 4, 13. Cyrop VIII, 1, 36. III, 1, 5 | *δίψαν* Cω, Di.², Spp. — *ἀγρυπνίαν* ineptum est (potius *πόνους*, ut II, 1, 30 *πονεῖν*); etiam pro *καρτερεῖν* Xenophon scripsisset *ἀναμένειν*. — *περιμείναντας* Stob. | *καὶ περιμείναντας* libri, Spp., Br. — *τὰ εἰρημένα* et *τοῖς εἰρημένοις*, cum ad diversas notiones referenda sint, recte notat Sch. — §. 10. *ἐχθροὺς* BDG, Stob. | *ἐχθρῶν* Cω, quod praestat; nam non potest comparari I, 5, 1. — *οὐδενὸς* | Malim *οὐδὲν* (*οὐδὲν οὐδενὸς* F), ut *τοῦ μαθεῖν* etc. etiam ad *μετέχουσι* referantur. — Displicet *τῶν τοιούτων . . . ταῦτα*. — *ἐπὶ τῷ* (post *κατεχομένῳ*) | (*περὶ τὸ* B). *τῷ* Schneider. Sed 'praepositione significatur simul locus, circa quem versatur cupiditas, ac finis, quem illa habet'; ad alterum confer *ἔχεσθαι ἐπὶ νόσου* (Soph. Ant. 1141), *ἔχεσθαι ἐν ἀπορίᾳ* (Plat.), ad utrumque *σπουδάζειν ἐπί τινι*. — §. 11. *ὡς* et *προσήκει* | *ὡς* om. Stob. A. *προσήκειν* B, Stob. A. — *διὰ* | cf. ad §. 3. — *Τί γὰρ* | (*Τίνι γὰρ* B_1DEGJ). — (*ποιεῖν* includit Cobeto auctore Sch.). — *σκοπεῖν τὰ κράτιστα τῶν πραγμάτων* (potius *πράξεων*! paulo aliter se habet *τὰ πράγματα* §. 12) malim includi ut non apte ex antecedentibus iterata; id quoque prodit interpolatorem, quod formula est *καὶ λόγῳ καὶ*

ἔργῳ, non λόγῳ καὶ ἔργῳ; (ideoque καὶ ante διαλέγοντας addidit Stob.). — καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ | (invertunt DEFG; cf. ad II, 3, 6). Ceterum sine iure hic offendit Sch.; nam delectus officiorum et utilitatum fit et disputando et faciendo. — §. 12. οὕτως | (τούτους Castalio). — In εὐδαιμονεστάτους sine iure offenditur; cf. §. 9 et 10 (ἡδοναὶ μέγισται). — ἐκ τοῦ | (ἐν τῷ τοὺς B). — δεῖν οὖν . . . διαλεκτικωτάτους | Inclusi has duas sententias, quas Stob. non habet, priorem, quia πρὸς τοῦτο fieri non potest quin aut ad διαλέγεσθαι aut ad διαλέγοντας referatur, sic autem exitus capitis non aptus est, alteram, quia iterata est ex prima huius sectionis sententia, quam ipsam includere minus recte maluerunt Schneider aliique. Ceterum dubitatio aliqua restat etiam de verbis καὶ διαλέγεσθαι δυνατωτάτους . . . πράγματα, praesertim cum tantum absit, ut iis transitus ad caput 6 paretur, ut καὶ διαλεκτικωτέρους (cap. 6, 1) etiam minus aptum videatur, si eiusdem rei iam in antecedentibus mentio facta est; ceterum cf. ad cap. 6 init.

Cap. VI. Totum caput damnat Hartmann, maxime quod multa eorum, quae in eo leguntur, alibi tractantur (imprimis III, 9); §§. 1—12 damnat Krohn, §§. 13—15 retinens (quae Hartmanno miserrimus pannus videntur). Ego argumenta huius iudicii satis gravia desidero; certe omnia speciem Socraticae doctrinae prae se ferunt. — Caput 7 ante caput 6 collocandum putat Sch. (Stud. Xen. p. 132), quod ἁπλῶς (7, 1) referendum est ad ἁπλούστατα 2, 40 (cf. Br. p. 10 not.); huic transpositioni quamquam ea favent, quae ad exitum capitis 5 disputavi, tamen non video, cur illud ἁπλούστατα ad ea tantum referatur quae ante dialecticam mandasse putatur Socrates, praesertim si (ut ego statuo) cap. 7 neque ad πρακτικοὺς neque ad μηχανικοὺς (IV, 3, 1) referendum est (cf. ad IV, 5, 1. 2). Damnatis vero capitibus 3—5 haec transpositio ne ferri quidem potest (cf. Hartmann p. 116 s.). — §. 1. Ὡς . . . λέγειν ab interpolatore profecta esse eumque etiam in eis quae sequuntur quaedam mutavisse putat Sch. Vd. supra ad Cap. III—VI. — σὺν | (ἐν B). — οὐδέποτ' | οὐδεπώποτε C al. — τὸν τρόπον BCDV²V³ | καὶ τὸν τρόπον vulgo. — §. 2. ὁ (ante εὐσεβής) exstinxissem, quod in responso (ὁ τοὺς

θεοὺς τιμῶν) articulus est, si constaret hoc *ὁ*, non insequens in B omitti. Gerth suadet ut ita scribatur *ὁ ποῖός τις εὐσεβής ἐστιν* (conferens Plat. Phaed. p. 78 B al.). — *δεῖ τοὺς θεοὺς τιμᾶν* B, Vatic. tres | *δεῖ τοῦτο ποιεῖν* Cω, Br. *δεῖ* ceteris omissis vult Di. — §. 3. *εἰδὼς εἰδείη* B | (*ποιῶν εἰδείη* Cω). — *εἰδὼς ὡς δεῖ* B | (*εἰδὼς* Cω). — §. 4. *Ἐμοὶ γοῦν* | *Ἔμοιγ' οὖν* C; cf. II, 5, 3. — *§. 5. (§§. 5. 6 habet Stob. Flor. 45, 16 Vindob.; in A desunt). *ὁ εἰδὼς ἃ* et (quod om. Stob.) *νόμιμος ἂν εἴη* inclusi cum Hirschigio et Sch. | Retinent, quod mireris, Di. (in textu), Spp., Br., Weissenborn, cum responsum tale neque ad quaestionem neque ad insequentia conveniat et pro *νόμιμος ἂν εἴη* certe requiratur *ὀρθῶς ἂν χρῷτο*. — *πρὸς ἀλλήλους χρῆσθαι* | Inclusi Dindorfio auctore cum Sch., quamquam ego, quod sic infinitivo aegre careo, malim totum *καθ' ἃ δεῖ πρὸς ἀλλ. χρ.* delere, si insequens sententia (*Οὐκοῦν οἱ κατὰ . . . Πῶς γὰρ οὔ;*) servatur. Retinent Di. (in textu), Spp. *πως ἀλλήλοις χρῆσθαι* cum libris nonnullis Ernesti. *ἀλλήλοις χρῆσθαι* Schneider, Hirschig, Br. — *Οὐκοῦν οἱ κατὰ ταῦτα . . . Εἰκός γ', ἔφη* aut certe (quam athetesim sufficere me bene monet Gerth) *Οὐκοῦν οἵ γε ὡς δεῖ . . . Εἰκός γ', ἔφη*, quamquam per se haec ratiocinatio apta est, tamen mihi spuria videntur et ad exemplum sectionis 4 conficta. Nam non modo post eam de novo oritur argumentatio, sed omnino in insequentibus id non respicitur, quod hic efficitur (*οἱ κατὰ τὰ νόμιμα τοῖς ἀνθρώποις χρώμενοι καλῶς πράττουσι τἀνθρώπεια πράγματα*, quod ipsum, nisi tota ratiocinatio deletur, hic addi malis, quam, ut nunc est, supplendum esse). — (Post *εἰκός γ', ἔφη* Schenkl Stud. Xen. p. 171 excidisse putat 'Muss jemand den Gesetzen gehorchen, wofern er gerecht handeln und thun soll, was seine Pflicht ist?' Fateor me neque rationem viri docti percipere neque omnino videre, quomodo ex §§. 5 et 6 init. continua argumentationis series addendo effici possit.). — *Οὐκοῦν οἱ τοῖς νόμοις . . . Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη* inclusi. Miror viros doctos non vidisse, hoc si antecessit, inepte sequi interrogationem *Δίκαια δὲ* etc., multoque etiam ineptius ea, quae ego inclusi, iterari verbis *Οἱ ἄρα ποιοῦντες* etc. — *§. 6. *οἶσθα, ἔφη* Cω, Stob. | *ἔφη, οἶσθα* B,

Di., Sch., Spp. — ἔφη post κελεύουσιν om. CFG. — Offendas in eo, quod bis terve legitur οἱ νόμοι, cum in accurata disputatione dicendum sit οἱ περὶ ἀνθρώπους νόμοι, quod tamen ne correctura quidem potest restitui. Sed hoc scriptori tribuendum, non librariis. — Οὐκοῦν οἵ γε . . . δίκαιοί εἰσιν priore loco delenda putavit Weiske. Quod facile veri simile videatur, non tam quod post iteratur eadem sententia, quam quod antecedens sententia (Οἱ ἄρα ποιοῦντες etc.) in posteriore argumentationis parte (Οἱ ἄρα τὰ περὶ etc.) assumitur ideoque putes illam esse ultimam prioris partis. Tamen ego verbis a Weiskio damnatis hic aegre caream. — ταῦτα ποιεῖν B, Stob. | ποιεῖν ταῦτα Cω, Sch., Br., fortasse recte. — Οἶσθα | Οἶδας fortasse recte libri, Stob., Priscian. XVIII, 243 (II, 329 H.), Br. Cetera exempla, e quibus imprimis memorandum Eur. Alc. 780, vide apud Lobeck. ad Phryn. p. 236 s. et in Kuehneri Gr. Gr. Etiam οἴδαμεν et οἴδασιν habent libri Xenophontis Anab. II, 4, 6 et Oec. 20, 14. — ἄλλα ποιοῦντας libri | Videtur Xenophon scripsisse ἄλλα ποιεῖν (de qua verbi εἰδέναι constructione cf. ad II, 3, 17): sic certe Priscianus, hoc ipsum nominatim testatus; suffragatur Stob., qui habet ἄλλα ποιεῖν εἰ οἴονται ποιεῖν ἐθέλοντας δεῖν, ubi ποιεῖν ἐθέλοντας glossa marginalis fuit ad ποιεῖν pertinens. — ἢ ἃ Priscian. l. c. | ἢ libri. εἰ Stob. — οὗτοι τὰ δίκαια BGJ, Stob. | invertunt Cω, Br. — ποτε abesse mavult Schneider. — ὁριζόμενοι om. Stob. — §. 7. ἄν, ἔφη, ἄλλῳ τις B | ἔφη, ἄλλῳ τις ἂν Cω. Duplex ἂν suspicatur Br. — ἕκαστος | (ἄνθρωπος B). — §. 9. ἔχοιμεν Cω; cf. §. 7 init. | ἔχοι B. (ἔχοις Di., Sch.). — ἢ ἔστιν ὃ ('*An* est *ullum* corpus καλὸν dictum, quod scias ad omnia καλὸν esse?') Ernesti, Coraës, Madvig, Br., Sch. | ἢ εἰ ἔστιν libri. ἢ καὶ ἔστιν ὀνομάζειν V et expuncto καὶ Kuehner. ἢ ἔχεις τι ὀνομάζειν Weiske. ἢ (exstincto vel incluso εἰ ἔστιν) Di., Spp., Weissenborn, longe aberrantes a scriptoris sententia (cf. §§. 7 fin. 8 init.). Ceterum interrogationis signum ante ἢ (nam πως ἄλλως verbis respicitur ad §§. 7. 8) in editionibus deest. — *§. 10. Ne quis in argumentatione offendat, moneo deductionem ordiri ab Ἆρ' οὖν τοὺς μὲν ἀγαθοὺς (§. 10 fin.); quae ante leguntur, tamquam praefatur Socrates. — δὲ Stob. |

om. BCFGJ. — *Νή Δί'* B, Stob. | (*Μὰ Δί'* Cω). — *Νὴ Δί'* | *Μὰ Δί'* Weiske, Di., Sch., hoc loco sane probabiliter. Sed cf. ad II, 7, 4; locorum ibi allatorum pars corrigi non potest. — *τῶν δειλῶν* (ut obscurius minusque apte cum *τῶν μαινομένων* iunctum) et praecedens *τε* (quod om. B) spuria puto. Interpolator eos addere voluit, qui (per se ignavi) quamquam non dementes sunt tamen pericula non vident. — *ἧττον ἔφη* Cω, Stob. | *ἔφη ἧττον* B, Di.², Sch., Spp., Br. — *§. 11. Post *ἕκαστοι* (post *αὐτοῖς* duabus lineis ante Stob. A) *ἑκάστοις* addit Stob. Esc. — *οἴονται* | *οἷόν τε* BC al., Stob. — Post *τί δέ* interrogationis signum posui; nam non possunt comparari §. 10. III, 1, 10 al. Ceterum non debent supervacaneae videri et haec interrogatio (*Τί δὲ . . . τοιούτοις*) et insequens, quibus de *χρῆσθαι* interrogatur, cum duabus praecedentibus interrogetur de *χρῆσθαι δύνασθαι*. — *§. 12. *τε τῶν* | *τῶν* B. *τε* Stob. secundum Di. — *κατὰ* | (*κατὰ τοὺς* Stob. priore loco). — *ταύτην μὲν* BJ, Stob. | *ταύτην* Cω. — §. 13. *ὃν* | (*ὧν* BCJ et fortasse alii. *οὗ* Weiske). — §. 14. *τὴν πόλιν ποιῶν* invertunt J, Br. — *μὲν οὖν* BG, Sch., cum §§. 13. 14 nusquam appositum sit *ἔφη* | *μὲν οὖν ἔφη* Cω, Di., Spp., Br. — *Εἰκός γε* B | *Εἰκότως γε* Cω. — §. 15. *τὴν* ante *ἀσφάλειαν* retinet Br., includunt Schaefero auctore Coraës et Sch., exstinguunt Di., Spp. Meo quidem sensu non possumus articulo hic carere. Sed neque videtur aptum 'veram (vel notam illam) *ἀσφάλειαν*' (sic Br.), neque bene articulo ad Homerum ('Homeri illam *ἀσφ. λόγου*'; Odyss. 8, 171. cf. Hesiod. Theog. 86) respicitur, quia sic statim addendum erat *ἣν καὶ Ὅμηρος τῷ Ὀδυσσεῖ ἀνέθηκεν*. Melius igitur locus se haberet, si *τοιγαροῦν ... παρεῖχε* abessent. — *πολὺ* | *πολλοὶ* BCJ. An *πολλῷ*? — *παρεῖχε* | *παρείχετο* BJ.

Cap. VII. Cf. ad cap. 6 init. — Totum caput suspectum Hartmanno; argumenta autem non affert nisi *ὅσα . . . πράττεται* §. 4 (vd. infra) et ingratas eiusdem sententiae iterationes (§§. 3. 6). Ego non video, quid in hoc capite dubitationem moveat, nisi quis aut §§. 6. 7 ad exemplum Apologiae Platonicae (p. 26 DE) scriptas putet (?) aut offendat in *ὅτι δὲ καὶ αὐτάρκεις . . . λέξω* (§. 1), quia haec verba non omnes res hoc capite narratas complectuntur; sed (id quod vel §. 9

ostendit) summa huius capitis scriptori visa est excitatum a Socrate illarum rerum studium, non nimia earum cura coercita. — §. 1. ἐδίδασκεν | (ἐδίδαξεν B). — ἀπειρότερος | (ἀπείρατος CFJ). — *§. 2. (τις post ἱκανός om. Stob., qui Ecl. II, 31, 127 W. habet §§. 2—10, ut Euseb. Praep. 14, 11, p. 743 B s. habet §§. 2—8). — ἢ ἔργον ἀποδείξασθαι (i. e. 'approbare exigenti') libri, Stob. | ἢ ἔργον ἀποδεῖξαι Eus. ἢ ἔργον ἀποδέξασθαι Anglus quidam. καὶ ἔργον (debebat καὶ τὸ ἔργον) ἀποδείξασθαι vult Br. — *§. 3. ταῦτα ἱκανὰ BCω | ἱκανὰ Stob. ἱκανὰ αὐτὰ Eus. αὐτὰ ἱκανὰ J. — μαθημάτων (ut non est §. 5 fin.) deleri vult Weiske. — *§. 4. ἀστρολογίας libri, Stob. | ἀστρονομίας (cf. §. 5) Eus., Sch. — ἕνεκα C al., Stob. | ἕνεκα τοῦ (i. e. ἕνεκά του?) BFGJ, Eus. — καὶ ὅσα ἄλλα . . . διαγιγνώσκοντας mihi videntur includenda; nam mirum est ὅσα ἢ μηνὸς ἢ ἐνιαυτοῦ πράττεται (in quibus etiam Hartmannum video offendere), nisi post ἐνιαυτοῦ additur ταῖς ὥραις vel simile. — *§. 5. καὶ ante τοὺς πλάνητας, quamquam videri potest praecedens καὶ ante appositionem eo iterari, recte suspectum visum (ni fallor, Nitschio). — πλάνητάς τε C, Stob. | πλανήτας τε B, Eus. — ἀσταθμήτους | (σταθμητοὺς Stob. ἀσταθμεῖς B). — (μὲν γὰρ om. Stob.). — *§. 6. εὑρετὰ | εὖ αἱρετὰ Stob., quod mihi potius dittographia videtur (αἱρετά I, 1, 7) quam εὐαίρετα (cf. III, 1, 10). — *§. 7. ὅτι (primo loco) Stob., Eus. | ὅτι ὡς B. ὡς Cω, Br. — καὶ ὅτι BJ, Stob., Eus. | (ὅτι καὶ Cω). — ἄνευ μὲν | (ἄνευ Stob.). — τὸν πάντα | πάντα τὸν Stob., Eus., recte ut videtur. — *§. 8. συνεσκόπει BCFG, Stob., Eus. | (συνεπεσκόπει vulgo, Br.) — *§. 9. ὅσα Cω, Stob. | ὁπόσα B, Di., Sch., Spp., Br. — προσέχοντα | (προσέχοντας Stob.). — πῶμα, cf. etiam Schanz Plat. XII, 1 p. V | πόμα libri, Stob. — συμφέροι | συμφέρει CFJ, Stob. — πῶς | ὅπως Stob. — (ὑγιεινότατα omisso ἂν BJ, Stob.). — αὑτοῦ (αὐτὸν D. ἑαυτῷ J) Weiskio auctore inclusum exstinxerunt Di., Spp., male servavit Schneider cum V et Ernestio τὸν . . . προσέχοντα scribens. — *§. 10. Cf. ad Cap. 8. — (θεοὶ om. Stob.).

Cap. VIII. Postquam Schneider sectiones plures huius capitis a Xenophonte abiudicavit, ceteras autem servavit, Apologiam ab interpolatore confictam esse (cum Valckenario) con-

firmans, Bornemann vero §§. 3—11 init. (usque ad *ἐπιμέλειαν*) et Geelius (De Apologia et postremo Memorabilium capite, Lugd. Bat., 1836) omnes sectiones ut ad exemplum Apologiae conflatas damnaverunt, non cessaverunt virorum doctorum de hoc capite controversiae. Id quidem inter eos qui integre iudicant nunc constat, non Commentariorum caput extremum ex Apologia, sed potius Apologiae §§. 2—6 (compluresque alios eius locos) ex illo esse confictas totamque Apologiam a Xenophonte esse abiudicandam. Sed de ipso Commentariorum capite extremo tanta permansit dissensio, ut Breitenbach exceptis verbis *εἰ γὰρ . . . ὁτιοῦν ποιεῖν* (§. 9) et Sauppe exceptis his verbis et praeterea sectione 3 totum caput genuinum putarent, Di. vero et Sch. totum caput cum ultima sectione prioris includerent. His ego accessi, nisi quod §. 11 excepta ultima eius sententia (an etiam prima eius sententia excepta, ut vult Krohn?) ut epilogum genuinum, sed initio truncum uncis liberavi. Omnino relego lectorem ad ea, quae Schenkl Stud. Xen. p. 135—152 subtiliter et acute disseruit; sed cum non modo leviora quoque argumenta ibi admisceantur, sed etiam gravioribus in rebus ego a Schenkelio dissentiam, ea quae gravissima videntur, perstringam. Ex initio Oeconomici (*Ἤκουσα δέ ποτε αὐτοῦ καὶ περὶ οἰκονομίας τοιάδε διαλεγομένου*) et Symposii (Ἀλλ' *ἐμοὶ δοκεῖ* etc.) non puto conici posse Oeconomicum et Symposium epilogo non interposito Commentariis esse continuata, sed id solum (ut statuunt Nitsche aliique) Oeconomicum et Symposium (post editos Commentarios) eo consilio scripta esse, ut quamvis non convenientia tamen illis aut adiungerentur aut (quod minus verisimile est) insererentur. Nam ego quidem non possum credere Commentariorum tamquam partem una cum ceteris publicatam Oeconomicum fuisse, in quo Xenophon uberius de una eademque re ita disseruit, ut nemini posset dubium esse, quin sua Socrati imputaret: neque ullius est momenti, quod etiam in Commentariis Xenophon paucis locis pauca tamquam furtim de suo admiscuit (III, 5, 26. 27. III, 3; II, 1, 21 ss.?); nam inter Oeconomicum et illos Commentariorum locos mirum quantum interest (Cf. Stud. Xen. p. 147—150). Non magis

me movet, quod Di. p. XIII dicit (cf. Sch. p. 137): 'quae caput octavum de Socrate postquam damnatus esset habet, ea fines scripti egrediuntur et aliena sunt a consilio quale initio declaratur, ut dictis factisque Socratis, antequam in ius vocatus esset, referendis iudicum sententia refellatur'. Nam suo iure potuit Xenophon hoc tamquam probabile ex consecutione addere, quo eodem imago dilecti magistri absoluta et perfecta fit, — si quidem apte adiunxit. Sed, ut nunc est, transitus, qui IV, 7, 10 et IV, 8, 1 ad mortem tum iam Socrati non damnosam, sed potius exoptabilem et ad constantiam ab eo post iudicium et ante illud servatam per oracula et omina fit, quibus uti ceteros voluerit, (IV, 7, 10) et per daemonium, quod non monuerit eum ante iudicium, indignus videtur Xenophonte, cum apta et arta sententiarum series a IV, 7, 9 ad IV, 8, 2 non efficiatur. Praeterea recte offenditur IV, 7, 10 in *μᾶλλον ἢ κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην σοφίαν ὠφελεῖσθαι* (pro *ἐν τοῖς ἀδήλοις τῇ ἀνθρ. σοφίᾳ ὠφ.*) et in *περὶ τῶν πραγμάτων*, IV, 8, 1 in mala sententiae structura, minus recte in *πάντες* et in *ἀνδρωδέστατα*, quocum Nitsche comparat *ἀνδρώδη* Antisthenis Socratici apud Athenaeum XII p. 534 C. §. 2 mihi videtur offensa vacare (aliter Sch. p. 138 s.); itaque dubitari potest an pars genuini epilogi fuerit. §. 3 etiam a Sauppio inclusa est, alii damnaverunt tantum *ἢ ποῖος ἂν εἴη . . . ἀποθάνοι*. Melius se habent §§. 4—6. 8. 10 (excepta ultima eius sententia) videturque hunc sermonem, quem ego uncis alius formae (⟨ ⟩) notavi, interpolator meliore ex fonte hausisse (sic A. Hug). Tamen eum non Xenophonteum vel certe non Commentariorum epilogo adiudicandum esse ea de causa verisimile est, quod Meletus (§. 4) ceteris Commentariorum locis consulto non nominatur; possunt praeterea displicere *διασκοπῶν . . . ἀπεχόμενος* (§. 4 exit.); minus recte Sch. in eo offendit, quod Socrates post ea, quae §. 4 leguntur, tamen narrat (§. 5) conatum se esse defensionem meditari. In sectionis 10 exitu (secludendo) offenditur in *καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους*, minus recte in priore huius sectionis parte in *ἐπιμελείας τεύξομαι*. Indigna autem hoc sermone et iis quoque, qui non Xenophonteum eum putant, secludenda est §. 7, ut apparet

non modo ex *παραθεωρῶν*, *οὕτως ἔχοντες περὶ ἐμοῦ*, *διόπερ*, sed etiam ex *καὶ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις ἐντυγχάνων* et ex *οὕτω διατετέλεκα περὶ ἐμαυτοῦ γιγνώσκων*, quod Bornemann seclusit; in §. 9 ferri non potest iteratum (cf. §. 8) *ἀλλὰ μὴν . . . γε* et sententia etiam a Spp. et Br. inclusa (*εἰ γὰρ . . . ὁτιοῦν ποιεῖν*). Contra in §. 11 Sch. nullo iure offendit et in similitudine, quam cum aliis locis intercedere non recte dicit, et in *μηδὲν ἄνευ τῆς τῶν θεῶν γνώμης ποιεῖν*, quocum Br. confert Anab. I, 3, 13. II, 7, 18. Hell. I, 2, 29; sed ultima eius sententia, cum languida et ieiuna est (cf. exitum epilogi Cyropaediae), tum propter *ταῦτα* duplex, sed diversum eleganti scriptore indigna. — §. 1. (*μὲν* om. B). — *ἤδη τότε* | *ἤδη* CJ. — *εἶτα ὅτι* | (*εἶτα* GJ). — Post *ἀχθεινότατον* addunt *τε* B, G sec., Di.[1], fortasse recte. — *ἐλευθεριώτατα* | (*ἐλευθερώτατα* Cob., Di.[1] in adn. Cf. II, 7, 4. I, 6, 3. Cum Dione Cassio 61, 15 cf. Mem. II, 8, 4). — §. 2. *θεωρία* | (*θεωρίς* Steph.). — *καίτοι τὸν* | (*καίτοι τῶν* CFGJ). — §. 3. *ὃν* | *ὃν ἂν* libri. — *εὐδαιμονέστερος* DV[2]V[3] | *εὐδαιμονέστατος* BCFGJ. — §. 4. *ὅπως* | (*Πῶς* ex Apol. §. 3 Di.[1]). — §. 5. *παραχθέντες* ex Apol. §. 4 | *ἀχθέντες* J. *ἀχθεσθέντες* BCω. — §. 6. *ἐμοῦ* C al. | *ἐμαυτοῦ* BDGJV[2]V[3]. — *μάλιστα* (ante *ἐπιμελομένους*) Bessario, Coraës, Sch. | *ἄριστα* libri, Di., Spp., Br. — §. 7. Ante *παραθεωρῶν* B *ἀνθρώπους* (abbreviatum) addit, fortasse recte. — (*τοὺς* inter *οἱ* et *ἄλλους* incl. Br.) — §. 8. *ἐπιτελεῖσθαι* (i. e. neque 'solvere, pendere tamquam tributum', ut interpretes volunt, neque passive 'solvi', sed 'evenire') | (*ἀποτελεῖσθαι*, pro quo certe activum requiritur, Apol. §. 6). — *καὶ ἐπιλησμ.* ante *ἀποβαίνειν* Cω, fortasse recte, idemque videtur voluisse Di.[2]. — *ἀβίωτος* | (*βιωτὸς* Bornem., quod miror multis placere; ut mihi, ita Hartmanno displicet). — §. 9. (*γὰρ* om. B. Idem *τοι* pro *τί*). — §. 11. *εἰπεῖν τε καὶ* aut deleri aut ante *λόγῳ* poni vult Schneider; vulgatam Br. ita defendit, ut *λόγῳ* ad utrumque verbum vel potius ad *διορίσασθαι* referat. — *ἄλλους . . . ἁμαρτάνοντας* JV[2] | *ἄλλως . . . ἁμαρτάνοντα* BCω. — *ἐλέγξαι* BGJ | *ἐξελέγξαι* Cω, Br. — *ἐδόκει* | (*ἐδόκει δὲ* BCGJ). — *ἀρέσκει* | (*ἀρέσκῃ* BGJ. *ἀρέσκοι* Ambr. 2, Schneider, ut in exitu Cyropaediae legitur). — *ἄλλων* CDJV[2] | *ἄλλον* Bω.

SUMMARIA.

I. Defenditur Socrates ab utroque accusatorum crimine: ostenditur eum minime contemptorem patriorum deorum fuisse, rerum naturae autem exquirendae studium improbasse (cap. I, 1); probatur Socratem iuvenes non corrupisse, idque inde a §. 9 Polycratis rhetoris criminibus quibusdam allatis et refutatis (cap. I, 2).

II. Demonstratur profuisse potius Socratis exemplum et colloquia:

Sacrificandi precandique ratione et sequenda deorum voluntate eum rectum fuisse deorum cultorem (I, 3, 1—4).

In cibo potu venere temperantiam eum et ipsum secutum esse et aliis commendasse (I, 3, 5 ss.). [Deos esse atque hominibus consulere demonstrat Socrates I, 4.] [Temperantiam oratione commendat Socrates I, 5.] Antiphontem sophistam obicientem sibi victum habitumque tenuem et gratis docendi consuetudinem refellit (I, 6).

Quomodo Socrates ab iactantia averterit homines (I, 7). Socratis cum Aristippo Cyrenaeo disputatio, qua ostenditur temperantia tantum et perferendis laboribus homines ad imperandum aptos et ab aliorum insidiis tutos fieri, atque eos famem sitim labores cetera propter fructum libenter perferre; adiungitur Prodici de Hercule pubescente fabula (II, 1).

Lamproclem filium matri iratum placat et pietatis causas docet (II, 2). Fratres invicem sibi iratos placat, concordiam commendans (II, 3). De amicitiae pretio (II, 4). Explorare se quemque, quanti ab amicis aestimari possit, et ut magni aestimetur elaborare debere (II, 5). De amicis cum deligendis tum conciliandis (II, 6).

Angustiis amicorum aut consilio dato Socrates occurrit aut suadens ut alter alterum adiuvaret: Aristarcho consilium dat, ut cognatae eius lanificio similique opera alantur (II, 7). Euthero mercede operam locanti consilium dat, ut convenientius eligat vitae genus (II, 8). Critonem Archedemi amicitia a sycophantis tutum reddit (II, 9). Hermogenem ut adiuvet, Diodoro persuadet (II, 10).

Quae et quanta imperatorem scire necessarium sit, docet Socrates, Dionysodori disciplinam imperatoriam irridens (III, 1). Ostenditur summum imperatoris officium esse eos quibus praesit reddere beatos (III, 2). Cuidam praefecto equitum creato demonstrat Socrates in officio eius esse ut et equos et equites meliores faciat, eaque de causa etiam oratione ei opus esse (III, 3). Exponit Nicomachidi, bonum choragum et oeconomum posse etiam imperatorem esse bonum (III, 4). De revocandis ad pristinam fortitudinem et felicitatem Atheniensibus et de inscientia plerorumque ducum Atheniensium disputat cum Pericle minore (III, 5). — Glauconem imperitum adulescentem a capessenda republica avertit (III, 6). Charmidem verecundantem cohortatur ad capessendam rempublicam (III, 7).

Captiosis Aristippi quaestionibus respondens Socrates exponit bonum et pulcrum quidque non per se esse, sed ad id, ad quod bene se habeat; et docet pulcra talia esse aedificia qualia utilia sint (III, 8). Fructuosae Socratis sententiae de fortitudine, de sapientia et modestia, de iustitia, de furore, de invidia, de otio, de optimo negotio (III, 9). — Cum artificibus de ipsorum arte disserit, Parrhasio pictori suadens animos non pingere nisi pulcros et vitiis liberos, Clitonem statuarium adhortans, ut etiam animi affectus exprimat, Pistiae loricarum artifici id, quod ille in loricis faciendis spectat, ratione approbans (III, 10). Cum Theodota meretrice de arte amatorum alliciendorum confabulatur Socrates (III, 11). De bona valetudine et robore corporis per exercitia gymnastica quaerendis cum Epigene colloquitur (III, 12). — Varia Socratis commemorantur apophthegmata (III, 13). Sermones Socratis convivales frugalitatem commendant (III, 14).

III. Dicuntur variae artes, quibus Socrates diversa iuvenum

ingenia, ut disciplinae se mandarent, excitaverit (IV, 1). Exemplo Euthydemi demonstratur, quomodo Socrates adulescentem sapientiae suae opinione inflatum tam diu versaverit, quoad confiteretur omnium se illarum rerum, quas antea callere se existimaverat, esse plane ignarum (IV, 2). [Socrates non prius ad rempublicam aut quamlibet artem capessendam iuvenes incitandos esse statuebat quam eorum animus esset praeceptis ad virtutem conformatus. Igitur Euthydemum docet deos hominibus consulere et propterea colendos esse IV, 3. Cum Hippia sophista disputans contendit iusta esse, quae legibus conveniant, et legum humanarum iurisque civilis auctoritatem demonstrans et alias leges sive ius naturale ad deos ipsos referens IV, 4. Euthydemum ad temperantiam cohortatur IV, 5.] Genus et ratio docendi disserendique, quali usus est Socrates, exemplis explicatur: eis quae docuit et disseruit de notione pietatis et iustitiae, sapientiae, boni et pulcri, fortitudinis, denique regni et dominatus, aristocratiae et plutocratiae (IV, 6, 1—12). Generatim quo disseruerit modo exponitur (IV, 6, 13—15). Ostenditur Socratem etiam ad studium geometriae, astronomiae, arithmeticae, denique etiam rerum corpori salubrium aut non salubrium incitasse, sed item, quatenus quidque tractari voluerit (IV, 7).

IV. Conclusio (IV, 8).

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ.

[A.]

Πολλάκις ἐθαύμασα τίσι ποτὲ λόγοις Ἀθηναίους 1
ἔπεισαν οἱ γραψάμενοι Σωκράτη ὡς ἄξιος εἴη θανάτου τῇ πόλει. ἡ μὲν γὰρ γραφὴ κατ' αὐτοῦ τοιάδε τις ἦν· ἀδικεῖ Σωκράτης οὓς μὲν ἡ πόλις νομίζει θεοὺς οὐ νομίζων, ἕτερα δὲ καινὰ δαιμόνια εἰσφέρων· ἀδικεῖ δὲ καὶ τοὺς νέους διαφθείρων.

Πρῶτον μὲν οὖν ὡς οὐκ ἐνόμιζεν οὓς ἡ πόλις νο- 2
μίζει θεοὺς ποίῳ ποτ' ἐχρήσαντο τεκμηρίῳ; θύων τε γὰρ φανερὸς ἦν πολλάκις μὲν οἴκοι, πολλάκις δὲ ἐπὶ τῶν κοινῶν τῆς πόλεως βωμῶν, καὶ μαντικῇ χρώμενος οὐκ ἀφανὴς ἦν. διετεθρύλητο γὰρ ὡς φαίη Σωκράτης τὸ δαιμόνιον ἑαυτῷ σημαίνειν· ὅθεν δὴ καὶ μάλιστά μοι δοκοῦσιν αὐτὸν αἰτιάσασθαι καινὰ δαιμόνια εἰσφέρειν.
ὁ δ' οὐδὲν καινότερον εἰσέφερε τῶν ἄλλων, ὅσοι μαν- 3
τικὴν νομίζοντες οἰωνοῖς τε χρῶνται καὶ φήμαις καὶ συμβόλοις καὶ θυσίαις. οὗτοί τε γὰρ ὑπολαμβάνουσιν οὐ τοὺς ὄρνιθας οὐδὲ τοὺς ἀπαντῶντας εἰδέναι τὰ συμφέροντα τοῖς μαντευομένοις, ἀλλὰ τοὺς θεοὺς διὰ τούτων αὐτὰ σημαίνειν, κἀκεῖνος δὲ οὕτως ἐνόμιζεν.
ἀλλ' οἱ μὲν πλεῖστοί φασιν ὑπό τε τῶν ὀρνίθων καὶ 4
τῶν ἀπαντώντων ἀποτρέπεσθαί τε καὶ προτρέπεσθαι·

Σωκράτης δ' ὥσπερ ἐγίγνωσκεν, οὕτως ἔλεγε· τὸ δαι-
μόνιον γὰρ ἔφη σημαίνειν. καὶ πολλοῖς τῶν συνόντων
προηγόρευε τὰ μὲν ποιεῖν, τὰ δὲ μὴ ποιεῖν, ὡς τοῦ
δαιμονίου προσημαίνοντος· καὶ τοῖς μὲν πειθομένοις
αὐτῷ συνέφερε, τοῖς δὲ μὴ πειθομένοις μετέμελε.
5 καίτοι τίς οὐκ ἂν ὁμολογήσειεν αὐτὸν βούλεσθαι μήτ'
ἠλίθιον μήτ' ἀλαζόνα φαίνεσθαι τοῖς συνοῦσιν; ἐδόκει
δ' ἂν ἀμφότερα ταῦτα, εἰ προαγορεύων ὡς ὑπὸ θεοῦ
φαινόμενα [καὶ] ψευδόμενος ἐφαίνετο· δῆλον οὖν ὅτι
οὐκ ἂν προέλεγεν, εἰ μὴ ἐπίστευεν ἀληθεύσειν· ταῦτα
δὲ τίς ἂν ἄλλῳ πιστεύσειεν ἢ θεῷ; πιστεύων δὲ θεοῖς
6 πῶς οὐκ εἶναι θεοὺς ἐνόμιζεν; ἀλλὰ μὴν ἐποίει καὶ
τάδε πρὸς τοὺς ἐπιτηδείους. τὰ μὲν γὰρ ἀναγκαῖα
συνεβούλευε καὶ πράττειν, ὡς νομίζοιεν ἄριστ' ἂν
πραχθῆναι· περὶ δὲ τῶν ἀδήλων ὅπως ἀποβήσοιτο μαν-
7 τευσομένους ἔπεμπεν, εἰ ποιητέα. καὶ τοὺς μέλλοντας
οἴκους τε καὶ πόλεις καλῶς οἰκήσειν μαντικῆς ἔφη
προσδεῖσθαι· τεκτονικὸν μὲν γὰρ ἢ χαλκευτικὸν ἢ
γεωργικὸν [ἢ ἀνθρώπων ἀρχικὸν] ἢ τῶν τοιούτων
ἔργων ἐξεταστικὸν ἢ λογιστικὸν ἢ οἰκονομικὸν ἢ στρα-
τηγικὸν γενέσθαι, πάντα τὰ τοιαῦτα μαθήματα καὶ
8 ἀνθρώπου γνώμῃ αἱρετὰ ἐνόμιζεν εἶναι· τὰ δὲ μέγιστα
τῶν ἐν τούτοις ἔφη τοὺς θεοὺς ἑαυτοῖς καταλείπεσθαι,
ὧν οὐδὲν δῆλον εἶναι τοῖς ἀνθρώποις. οὔτε γὰρ τῷ
καλῶς ἀγρὸν φυτευσαμένῳ δῆλον ὅστις καρπώσεται,
οὔτε τῷ καλῶς οἰκίαν οἰκοδομησαμένῳ δῆλον ὅστις
ἐνοικήσει, οὔτε τῷ στρατηγικῷ δῆλον εἰ συμφέρει
στρατηγεῖν, οὔτε τῷ πολιτικῷ δῆλον εἰ συμφέρει τῆς
πόλεως προστατεῖν, οὔτε τῷ καλὴν γήμαντι, ἵν' εὐ-
φραίνηται, δῆλον εἰ διὰ ταύτην ἀνιάσεται, οὔτε τῷ
δυνατοὺς ἐν τῇ πόλει κηδεστὰς λαβόντι δῆλον εἰ διὰ

τούτους στερήσεται τῆς πόλεως. τοὺς δὲ μηδὲν τῶν 9
τοιούτων οἰομένους εἶναι δαιμόνιον, ἀλλὰ πάντα τῆς
ἀνθρωπίνης γνώμης, δαιμονᾶν ἔφη· δαιμονᾶν δὲ καὶ
τοὺς μαντευομένους ἃ τοῖς ἀνθρώποις ἔδωκαν οἱ θεοὶ
μαθοῦσι διακρίνειν, οἷον εἴ τις ἐπερωτῴη πότερον
ἐπιστάμενον ἡνιοχεῖν ἐπὶ ζεῦγος λαβεῖν κρεῖττον ἢ μὴ
ἐπιστάμενον, ἢ πότερον ἐπιστάμενον κυβερνᾶν ἐπὶ
τὴν ναῦν κρεῖττον λαβεῖν ἢ μὴ ἐπιστάμενον, ἢ ἃ ἔξ-
εστιν ἀριθμήσαντας ἢ μετρήσαντας ἢ στήσαντας εἰδέναι,
τοὺς τὰ τοιαῦτα παρὰ τῶν θεῶν πυνθανομένους ἀθέ-
μιτα ποιεῖν ἡγεῖτο. ἔφη δὲ δεῖν, ἃ μὲν μαθόντας ποιεῖν
ἔδωκαν οἱ θεοί, μανθάνειν, ἃ δὲ μὴ δῆλα τοῖς ἀνθρώ-
ποις ἐστί, πειρᾶσθαι διὰ μαντικῆς παρὰ τῶν θεῶν πυν-
θάνεσθαι· τοὺς θεοὺς γὰρ οἷς ἂν ὦσιν ἵλεῳ σημαίνειν.

Ἀλλὰ μὴν ἐκεῖνός γε ἀεὶ μὲν ἦν ἐν τῷ φανερῷ· 10
πρῴ τε γὰρ εἰς τοὺς περιπάτους καὶ τὰ γυμνάσια ᾔει
καὶ πληθούσης ἀγορᾶς ἐκεῖ φανερὸς ἦν, καὶ τὸ λοιπὸν
ἀεὶ τῆς ἡμέρας ἦν ὅπου πλείστοις μέλλοι συνέσεσθαι·
καὶ ἔλεγε μὲν ὡς τὸ πολύ, τοῖς δὲ βουλομένοις ἐξῆν
ἀκούειν. οὐδεὶς δὲ πώποτε Σωκράτους οὐδὲν ἀσεβὲς 11
οὐδὲ ἀνόσιον οὔτε πράττοντος εἶδεν οὔτε λέγοντος
ἤκουσεν. οὐδὲ γὰρ περὶ τῆς τῶν πάντων φύσεως ᾗπερ
τῶν ἄλλων οἱ πλεῖστοι διελέγετο σκοπῶν ὅπως ὁ κα-
λούμενος ὑπὸ τῶν σοφιστῶν κόσμος ἔχει καὶ τίσιν
ἀνάγκαις ἕκαστα γίγνεται τῶν οὐρανίων, ἀλλὰ καὶ τοὺς
φροντίζοντας τὰ τοιαῦτα μωραίνοντας ἀπεδείκνυε. καὶ 12
πρῶτον μὲν αὐτῶν ἐσκόπει πότερά ποτε νομίσαντες
ἱκανῶς ἤδη τἀνθρώπινα εἰδέναι ἔρχονται ἐπὶ τὸ περὶ
τῶν τοιούτων φροντίζειν, ἢ τὰ μὲν ἀνθρώπινα παρέν-
τες, τὰ δαιμόνια δὲ σκοποῦντες ἡγοῦνται τὰ προσ-
ήκοντα πράττειν. ἐθαύμαζε δ' εἰ μὴ φανερὸν αὐτοῖς 13

ἐστιν ὅτι ταῦτα οὐ δυνατόν ἐστιν ἀνθρώποις εὑρεῖν·
ἐπεὶ καὶ τοὺς μέγιστον φρονοῦντας ἐπὶ τῷ περὶ τού-
των λέγειν οὐ ταὐτὰ δοξάζειν ἀλλήλοις, ἀλλὰ τοῖς μαι-
14 νομένοις ὁμοίως διακεῖσθαι πρὸς ἀλλήλους. τῶν τε γὰρ
μαινομένων τοὺς μὲν οὐδὲ τὰ δεινὰ δεδιέναι, τοὺς δὲ
καὶ τὰ μὴ φοβερὰ φοβεῖσθαι, καὶ τοῖς μὲν οὐδ' ἐν
ὄχλῳ δοκεῖν αἰσχρὸν εἶναι λέγειν ἢ ποιεῖν ὁτιοῦν,
τοῖς δὲ οὐδ' ἐξιτητέον εἰς ἀνθρώπους εἶναι δοκεῖν,
καὶ τοὺς μὲν οὔθ' ἱερὸν οὔτε βωμὸν οὔτ' ἄλλο τῶν
θείων οὐδὲν τιμᾶν, τοὺς δὲ καὶ λίθους καὶ ξύλα τὰ
τυχόντα καὶ θηρία σέβεσθαι· τῶν τε περὶ τῆς τῶν
πάντων φύσεως μεριμνώντων τοῖς μὲν δοκεῖν ἓν μόνον
τὸ ὂν εἶναι, τοῖς δ' ἄπειρα τὸ πλῆθος, καὶ τοῖς μὲν
ἀεὶ πάντα κινεῖσθαι, τοῖς δ' οὐδὲν ἄν ποτε κινηθῆναι,
καὶ τοῖς μὲν πάντα γίγνεσθαί τε καὶ ἀπόλλυσθαι, τοῖς
δὲ οὔτ' ἂν γενέσθαι ποτὲ οὐδὲν οὔτε ἀπολέσθαι.
15 ἐσκόπει δὲ περὶ αὐτῶν καὶ τάδε, ἆρ' ὥσπερ οἱ τἀν-
θρώπεια μανθάνοντες ἡγοῦνται τοῦθ' ὅτι ἂν μάθωσιν
ἑαυτοῖς τε καὶ τῶν ἄλλων ὅτῳ ἂν βούλωνται ποιήσειν,
οὕτω καὶ οἱ τὰ θεῖα ζητοῦντες νομίζουσιν, ἐπειδὰν
γνῶσιν αἷς ἀνάγκαις ἕκαστα γίγνεται, ποιήσειν, ὅταν
βούλωνται, καὶ ἀνέμους καὶ ὕδατα καὶ ὥρας καὶ ὅτου
ἂν ἄλλου δέωνται τῶν τοιούτων, ἢ τοιοῦτον μὲν οὐδὲν
οὐδ' ἐλπίζουσιν, ἀρκεῖ δ' αὐτοῖς γνῶναι μόνον ᾗ τῶν
16 τοιούτων ἕκαστα γίγνεται. περὶ μὲν οὖν τῶν ταῦτα
πραγματευομένων τοιαῦτα ἔλεγεν· αὐτὸς δὲ περὶ τῶν
ἀνθρωπείων ἀεὶ διελέγετο σκοπῶν τί εὐσεβές, τί ἀσε-
βές, τί καλόν, τί αἰσχρόν, τί δίκαιον, τί ἄδικον, τί
σωφροσύνη, τί μανία, τί ἀνδρεία, τί δειλία, τί πόλις,
τί πολιτικός, τί ἀρχὴ ἀνθρώπων, τί ἀρχικὸς ἀνθρώ-
πων, καὶ περὶ τῶν ἄλλων, ἃ τοὺς μὲν εἰδότας ἡγεῖτο

καλοὺς κἀγαθοὺς εἶναι, τοὺς δ' ἀγνοοῦντας ἀνδραποδώδεις ἂν δικαίως κεκλῆσθαι.

Ὅσα μὲν οὖν μὴ φανερὸς ἦν ὅπως ἐγίγνωσκεν, 17 οὐδὲν θαυμαστὸν ὑπὲρ τούτων περὶ αὐτοῦ παραγνῶναι τοὺς δικαστάς· ὅσα δὲ πάντες ᾔδεσαν, οὐ θαυμαστὸν εἰ μὴ τούτων ἐνεθυμήθησαν; βουλεύσας γάρ ποτε καὶ τὸν βουλευτικὸν ὅρκον ὀμόσας, ἐν ᾧ ἦν κατὰ τοὺς νόμους βουλεύσειν, ἐπιστάτης ἐν τῷ δήμῳ γενόμενος, ἐπιθυμήσαντος τοῦ δήμου παρὰ τοὺς νόμους [ἐννέα στρατηγοὺς] μιᾷ ψήφῳ τοὺς ἀμφὶ Θράσυλλον καὶ 18
Ἐρασινίδην ἀποκτεῖναι πάντας, οὐκ ἠθέλησεν ἐπιψηφίσαι, ὀργιζομένου μὲν αὐτῷ τοῦ δήμου, πολλῶν δὲ καὶ δυνατῶν ἀπειλούντων· ἀλλὰ περὶ πλείονος ἐποιήσατο εὐορκεῖν ἢ χαρίσασθαι τῷ δήμῳ παρὰ τὸ δίκαιον καὶ φυλάξασθαι τοὺς ἀπειλοῦντας. καὶ γὰρ ἐπιμελεῖσθαι 19
θεοὺς ἐνόμιζεν ἀνθρώπων οὐχ ὃν τρόπον οἱ πολλοὶ νομίζουσιν· οὗτοι μὲν γὰρ οἴονται τοὺς θεοὺς τὰ μὲν εἰδέναι, τὰ δ' οὐκ εἰδέναι· Σωκράτης δὲ πάντα μὲν ἡγεῖτο θεοὺς εἰδέναι, τά τε λεγόμενα καὶ πραττόμενα καὶ τὰ σιγῇ βουλευόμενα, πανταχοῦ δὲ παρεῖναι καὶ σημαίνειν τοῖς ἀνθρώποις περὶ τῶν ἀνθρωπείων πάντων.

Θαυμάζω οὖν ὅπως ποτὲ ἐπείσθησαν Ἀθηναῖοι 20
Σωκράτη περὶ θεοὺς μὴ σωφρονεῖν, τὸν ἀσεβὲς μὲν οὐδέν ποτε [περὶ τοὺς θεοὺς] οὔτ' εἰπόντα οὔτε πράξαντα, τοιαῦτα δὲ καὶ λέγοντα καὶ πράττοντα [περὶ θεῶν] οἷά τις ἂν καὶ λέγων καὶ πράττων εἴη τε καὶ νομίζοιτο εὐσεβέστατος.

Θαυμαστὸν δὲ φαίνεταί μοι καὶ τὸ πεισθῆναί τι- II.
νας ὡς Σωκράτης τοὺς νέους διέφθειρεν, ὃς πρὸς τοῖς εἰρημένοις πρῶτον μὲν ἀφροδισίων καὶ γαστρὸς πάντων ἀνθρώπων ἐγκρατέστατος ἦν, εἶτα πρὸς χειμῶνα

καὶ θέρος καὶ πάντας πόνους καρτερικώτατος, ἔτι δὲ πρὸς τὸ μετρίων δεῖσθαι πεπαιδευμένος οὕτως ὥστε πάνυ μικρὰ κεκτημένος πάνυ ῥᾳδίως ἔχειν ἀρκοῦντα.
2 πῶς οὖν αὐτὸς ὢν τοιοῦτος ἄλλους ἂν ἢ ἀσεβεῖς ἢ παρανόμους ἢ λίχνους ἢ ἀφροδισίων ἀκρατεῖς ἢ πρὸς τὸ πονεῖν μαλακοὺς ἐποίησεν; ἀλλ' ἔπαυσε μὲν τούτων πολλούς, ἀρετῆς ποιήσας ἐπιθυμεῖν καὶ ἐλπίδας παρασχών, ἂν ἑαυτῶν ἐπιμελῶνται, καλοὺς κἀγαθοὺς
3 ἔσεσθαι· καίτοι γε οὐδεπώποτε ὑπέσχετο διδάσκαλος εἶναι τούτου, ἀλλὰ τῷ φανερὸς εἶναι τοιοῦτος ὢν ἐλπίζειν ἐποίει τοὺς συνδιατρίβοντας ἑαυτῷ μιμουμέ-
4 νους ἐκεῖνον τοιούτους γενήσεσθαι. ἀλλὰ μὴν καὶ τοῦ σώματος αὐτός τε οὐκ ἠμέλει τούς τ' ἀμελοῦντας οὐκ ἐπῄνει· τὸ μὲν οὖν ὑπερεσθίοντα ὑπερπονεῖν ἀπεδοκίμαζε, τὸ δέ, ὅσα ἡδέως ἡ ψυχὴ δέχεται, ταῦτα ἱκανῶς ἐκπονεῖν ἐδοκίμαζε· ταύτην γὰρ τὴν ἕξιν ὑγιεινήν τε ἱκανῶς εἶναι καὶ τὴν τῆς ψυχῆς ἐπιμέλειαν οὐκ ἐμποδί-
5 ζειν ἔφη. [ἀλλ' οὐ μὴν θρυπτικός γε οὐδὲ ἀλαζονικὸς ἦν οὔτ' ἀμπεχόνῃ οὔθ' ὑποδέσει οὔτε τῇ ἄλλῃ διαίτῃ.] οὐ μὴν οὐδ' ἐρασιχρημάτους γε τοὺς συνόντας ἐποίει. τῶν μὲν γὰρ ἄλλων ἐπιθυμιῶν ἔπαυε, τοὺς δὲ ἑαυτοῦ ἐπιθυ-
6 μοῦντας οὐκ ἐπράττετο χρήματα. τούτου δ' ἀπεχόμενος ἐνόμιζεν ἐλευθερίας ἐπιμελεῖσθαι· τοὺς δὲ λαμβάνοντας τῆς ὁμιλίας μισθὸν ἀνδραποδιστὰς ἑαυτῶν ἀπεκάλει διὰ τὸ ἀναγκαῖον αὐτοῖς εἶναι διαλέγεσθαι παρ'
7 ὧν [ἂν] λάβοιεν τὸν μισθόν. ἐθαύμαζε δ' εἴ τις ἀρετὴν ἐπαγγελλόμενος ἀργύριον πράττοιτο καὶ μὴ νομίζοι τὸ μέγιστον κέρδος ἕξειν φίλον ἀγαθὸν κτησάμενος, ἀλλὰ φοβοῖτο μὴ ὁ γενόμενος καλὸς κἀγαθὸς τῷ τὰ μέγιστα
8 εὐεργετήσαντι μὴ τὴν μεγίστην χάριν ἕξοι. Σωκράτης δὲ ἐπηγγείλατο μὲν οὐδενὶ πώποτε τοιοῦτον οὐδέν,

ἐπίστευε δὲ τῶν συνόντων ἑαυτῷ τοὺς ἀποδεξαμένους ἅπερ αὐτὸς ἐδοκίμαζεν εἰς τὸν πάντα βίον ἑαυτῷ τε καὶ ἀλλήλοις φίλους ἀγαθοὺς ἔσεσθαι. πῶς ἂν οὖν ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ διαφθείροι τοὺς νέους; εἰ μὴ ἄρα ἡ τῆς ἀρετῆς ἐπιμέλεια διαφθορά ἐστιν.

Ἀλλὰ νὴ Δία, ὁ κατήγορος ἔφη, ὑπερορᾶν ἐποίει 9
τῶν καθεστώτων νόμων τοὺς συνόντας, λέγων ὡς μῶρον εἴη τοὺς μὲν τῆς πόλεως ἄρχοντας ἀπὸ κυάμου καθιστάναι, κυβερνήτῃ δὲ μηδένα ἐθέλειν χρῆσθαι κυαμευτῷ μηδὲ τέκτονι μηδ' αὐλητῇ μηδ' ἐπ' ἄλλα τοιαῦτα, ἃ πολλῷ ἐλάττονας βλάβας ἁμαρτανόμενα ποιεῖ τῶν περὶ τὴν πόλιν ἁμαρτανομένων· τοὺς δὲ τοιούτους λόγους ἐπαίρειν ἔφη τοὺς νέους καταφρονεῖν τῆς καθεστώσης πολιτείας καὶ ποιεῖν βιαίους. ἐγὼ δ' οἶμαι 10
τοὺς φρόνησιν ἀσκοῦντας καὶ νομίζοντας ἱκανοὺς ἔσεσθαι τὰ συμφέροντα διδάσκειν τοὺς πολίτας ἥκιστα γίγνεσθαι βιαίους, εἰδότας ὅτι τῇ μὲν βίᾳ πρόσεισιν ἔχθραι καὶ κίνδυνοι, διὰ δὲ τοῦ πείθειν ἀκινδύνως τε καὶ μετὰ φιλίας ταὐτὰ γίγνεται. οἱ μὲν γὰρ βιασθέντες ὡς ἀφαιρεθέντες μισοῦσιν, οἱ δὲ πεισθέντες ὡς κεχαρισμένοι φιλοῦσιν. οὔκουν τῶν φρόνησιν ἀσκούντων τὸ βιάζεσθαι, ἀλλὰ τῶν ἰσχὺν ἄνευ γνώμης ἐχόντων [τὰ τοιαῦτα πράττειν] ἐστίν. ἀλλὰ μὴν καὶ συμ- 11
μάχων ὁ μὲν βιάζεσθαι τολμῶν δέοιτ' ἂν οὐκ ὀλίγων, ὁ δὲ πείθειν δυνάμενος οὐδενός· καὶ γὰρ μόνος ἡγοῖτ' ἂν δύνασθαι πείθειν. καὶ φονεύειν δὲ τοῖς τοιούτοις ἥκιστα συμβαίνει· τίς γὰρ ἀποκτεῖναί τινα βούλοιτ' ἂν μᾶλλον ἢ ζῶντι πειθομένῳ χρῆσθαι;

Ἀλλ', ἔφη γε ὁ κατήγορος, Σωκράτει ὁμιλητὰ γε- 12
νομένω Κριτίας τε καὶ Ἀλκιβιάδης πλεῖστα κακὰ τὴν πόλιν ἐποιησάτην. Κριτίας μὲν γὰρ τῶν ἐν τῇ ὀλιγαρ-

χίᾳ πάντων πλεονεκτίστατός τε καὶ βιαιότατος [καὶ φονικώτατος] ἐγένετο, Ἀλκιβιάδης δὲ αὖ τῶν ἐν τῇ δημοκρατίᾳ πάντων ἀκρατέστατός τε καὶ ὑβριστότατος [καὶ
13 βιαιότατος]. ἐγὼ δ', εἰ μέν τι κακὸν ἐκείνω τὴν πόλιν ἐποιησάτην, οὐκ ἀπολογήσομαι· τὴν δὲ πρὸς Σωκράτη
14 συνουσίαν αὐτοῖν ὡς ἐγένετο διηγήσομαι. ἐγενέσθην μὲν γὰρ δὴ τὼ ἄνδρε τούτω φύσει φιλοτιμοτάτω πάντων Ἀθηναίων, βουλομένω τε πάντα δι' ἑαυτῶν πράττεσθαι καὶ πάντων ὀνομαστοτάτω γενέσθαι. ᾔδεσαν δὲ Σωκράτη ἀπ' ἐλαχίστων μὲν χρημάτων αὐταρκέστατα ζῶντα, τῶν ἡδονῶν δὲ πασῶν ἐγκρατέστατον ὄντα, τοῖς δὲ διαλεγομένοις αὐτῷ πᾶσι χρώμενον ἐν
15 τοῖς λόγοις ὅπως βούλοιτο. ταῦτα δὲ ὁρῶντε καὶ ὄντε οἵω προειρήσθον, πότερόν τις αὐτὼ φῇ τοῦ βίου τοῦ Σωκράτους ἐπιθυμήσαντε καὶ τῆς σωφροσύνης, ἣν ἐκεῖνος εἶχεν, ὀρέξασθαι τῆς ὁμιλίας αὐτοῦ, ἢ νομίσαντε, εἰ ὁμιλησαίτην ἐκείνῳ, γενέσθαι ἂν ἱκανωτάτω
16 λέγειν τε καὶ πράττειν; ἐγὼ μὲν γὰρ ἡγοῦμαι, θεοῦ διδόντος αὐτοῖν ἢ ζῆν ὅλον τὸν βίον ὥσπερ ζῶντα Σωκράτη ἑώρων ἢ τεθνάναι, ἑλέσθαι ἂν μᾶλλον αὐτὼ τεθνάναι. δήλω δ' ἐγενέσθην ἐξ ὧν ἐπραξάτην· ὡς γὰρ τάχιστα κρείττονε τῶν συγγιγνομένων ἡγησάσθην εἶναι, εὐθὺς ἀποπηδήσαντε Σωκράτους ἐπραττέτην τὰ πολιτικά, ὧνπερ ἕνεκα Σωκράτους ὠρεχθήτην.

17 Ἴσως οὖν εἴποι τις ἂν πρὸς ταῦτα ὅτι ἐχρῆν τὸν Σωκράτη μὴ πρότερον τὰ πολιτικὰ διδάσκειν τοὺς συνόντας ἢ σωφρονεῖν. ἐγὼ δὲ πρὸς τοῦτο μὲν οὐκ ἀντιλέγω· πάντας δὲ τοὺς διδάσκοντας ὁρῶ αὐτοὺς δεικνύντας τε τοῖς μανθάνουσιν ᾗπερ αὐτοὶ ποιοῦσιν
18 ἃ διδάσκουσι καὶ τῷ λόγῳ προσβιβάζοντας. οἶδα δὲ καὶ Σωκράτη δεικνύντα τοῖς συνοῦσιν ἑαυτὸν καλὸν

κἀγαθὸν ὄντα καὶ διαλεγόμενον κάλλιστα περὶ ἀρετῆς καὶ τῶν ἄλλων ἀνθρωπίνων. οἶδα δὲ κἀκείνω σωφρονοῦντε, ἔστε Σωκράτει συνήστην, οὐ φοβουμένω μὴ ζημιοῖντο ἢ παίοιντο ὑπὸ Σωκράτους, ἀλλ' οἰομένω τότε κράτιστον εἶναι τοῦτο πράττειν.

Ἴσως οὖν εἴποιεν ἂν πολλοὶ τῶν φασκόντων φι- 19
λοσοφεῖν ὅτι οὐκ ἄν ποτε ὁ δίκαιος ἄδικος γένοιτο, οὐδὲ ὁ σώφρων ὑβριστής, οὐδὲ ἄλλο οὐδὲν ὧν μάθησίς ἐστιν ὁ μαθὼν ἀνεπιστήμων ἄν ποτε γένοιτο. ἐγὼ δὲ περὶ τούτων οὐχ οὕτω γιγνώσκω· ὁρῶ γὰρ ὥσπερ τὰ τοῦ σώματος ἔργα τοὺς μὴ τὰ σώματα ἀσκοῦντας οὐ δυναμένους ποιεῖν, οὕτω καὶ τὰ τῆς ψυχῆς ἔργα τοὺς μὴ τὴν ψυχὴν ἀσκοῦντας οὐ δυναμένους· οὔτε γὰρ ἃ δεῖ πράττειν οὔτε ὧν δεῖ ἀπέχεσθαι δύνανται.
διὸ καὶ τοὺς υἱεῖς οἱ πατέρες, κἂν ὦσι σώφρονες, ὅμως 20
ἀπὸ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων εἴργουσιν, ὡς τὴν μὲν τῶν χρηστῶν ὁμιλίαν ἄσκησιν οὖσαν τῆς ἀρετῆς, τὴν δὲ τῶν πονηρῶν κατάλυσιν. μαρτυρεῖ δὲ καὶ τῶν ποιητῶν ὅ τε λέγων·

Ἐσθλῶν μὲν γὰρ ἀπ' ἐσθλὰ διδάξεαι· ἢν δὲ κακοῖσι
συμμίσγῃς, ἀπολεῖς καὶ τὸν ἐόντα νόον,

καὶ ὁ λέγων·

Αὐτὰρ ἀνὴρ ἀγαθὸς τοτὲ μὲν κακός, ἄλλοτε δ' ἐσθλός.

κἀγὼ δὲ μαρτυρῶ τούτοις· ὁρῶ γὰρ ὥσπερ τῶν ἐν μέ- 21
τρῳ πεποιημένων ἐπῶν τοὺς μὴ μελετῶντας ἐπιλανθανομένους, οὕτω καὶ τῶν διδασκαλικῶν λόγων τοῖς ἀμελοῦσι λήθην ἐγγιγνομένην. ὅταν δὲ τῶν νουθετικῶν λόγων ἐπιλάθηταί τις, ἐπιλέλησται καὶ ὧν ἡ ψυχὴ πάσχουσα τῆς σωφροσύνης ἐπεθύμει· τούτων δ' ἐπιλαθόμενον οὐδὲν θαυμαστὸν καὶ τῆς σωφροσύνης

22 ἐπιλαθέσθαι. ὁρῶ δὲ καὶ τοὺς εἰς φιλοποσίαν προαχ-
θέντας καὶ τοὺς εἰς ἔρωτας ἐγκυλισθέντας ἧττον δυ-
ναμένους τῶν τε δεόντων ἐπιμελεῖσθαι καὶ τῶν μὴ
δεόντων ἀπέχεσθαι. πολλοὶ γὰρ καὶ χρημάτων δυνά-
μενοι φείδεσθαι, πρὶν ἐρᾶν, ἐρασθέντες οὐκέτι δύναν-
ται· καὶ τὰ χρήματα καταναλώσαντες, ὧν πρόσθεν
ἀπείχοντο κερδῶν, αἰσχρὰ νομίζοντες εἶναι, τούτων
23 οὐκ ἀπέχονται. πῶς οὖν οὐκ ἐνδέχεται σωφρονήσαντα
πρόσθεν αὖθις μὴ σωφρονεῖν καὶ δίκαια δυνηθέντα
πράττειν αὖθις ἀδυνατεῖν; πάντα μὲν οὖν ἔμοιγε δοκεῖ
τὰ καλὰ καὶ τἀγαθὰ ἀσκητὰ εἶναι, οὐχ ἥκιστα δὲ σω-
φροσύνη. ἐν τῷ γὰρ αὐτῷ σώματι συμπεφυτευμέναι τῇ
ψυχῇ αἱ ἡδοναὶ πείθουσιν αὐτὴν μὴ σωφρονεῖν, ἀλλὰ
τὴν ταχίστην ἑαυταῖς τε καὶ τῷ σώματι χαρίζεσθαι.
24 Καὶ Κριτίας δὴ καὶ Ἀλκιβιάδης, ἕως μὲν Σωκρά-
τει συνήστην, ἐδυνάσθην ἐκείνῳ χρωμένω συμμάχῳ
τῶν μὴ καλῶν ἐπιθυμιῶν κρατεῖν· ἐκείνου δ' ἀπαλ-
λαγέντε, Κριτίας μὲν φυγὼν εἰς Θετταλίαν ἐκεῖ συνῆν
ἀνθρώποις ἀνομίᾳ μᾶλλον ἢ δικαιοσύνῃ χρωμένοις,
Ἀλκιβιάδης δ' αὖ διὰ μὲν κάλλος ὑπὸ πολλῶν καὶ
σεμνῶν γυναικῶν θηρώμενος, διὰ δύναμιν δὲ τὴν ἐν
τῇ πόλει καὶ τοῖς συμμάχοις ὑπὸ πολλῶν καὶ δυνατῶν
[κολακεύειν] ἀνθρώπων διαθρυπτόμενος, ὑπὸ δὲ τοῦ
δήμου τιμώμενος καὶ ῥᾳδίως πρωτεύων, ὥσπερ οἱ τῶν
γυμνικῶν ἀγώνων ἀθληταὶ ῥᾳδίως πρωτεύοντες ἀμε-
λοῦσι τῆς ἀσκήσεως, οὕτω κἀκεῖνος ἠμέλησεν αὑτοῦ.
25 τοιούτων δὲ συμβάντων αὐτοῖν, καὶ ὠγκωμένω μὲν ἐπὶ
γένει, ἐπηρμένω δ' ἐπὶ πλούτῳ, πεφυσημένω δ' ἐπὶ
δυνάμει, διατεθρυμμένω δὲ ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων,
ἐπὶ δὲ πᾶσι τούτοις [διεφθαρμένω] καὶ πολὺν χρόνον
ἀπὸ Σωκράτους γεγονότε, τί θαυμαστὸν εἰ ὑπερηφάνω

ἐγενέσθην; εἶτα, εἰ μέν τι ἐπλημμελησάτην, τούτου 26
Σωκράτη ὁ κατήγορος αἰτιᾶται; ὅτι δὲ νέω ὄντε αὐτώ,
ἡνίκα καὶ ἀγνωμονεστάτω καὶ ἀκρατεστάτω εἰκὸς εἶναι,
Σωκράτης παρέσχε σώφρονε, οὐδενὸς ἐπαίνου δοκεῖ
τῷ κατηγόρῳ ἄξιος εἶναι; οὐ μὴν τά γε ἄλλα οὕτω 27
κρίνεται. τίς μὲν γὰρ αὐλητής, τίς δὲ κιθαριστής, τίς
δὲ ἄλλος διδάσκαλος ἱκανοὺς ποιήσας τοὺς μαθητάς,
ἐὰν πρὸς ἄλλους ἐλθόντες χείρους φανῶσιν, αἰτίαν
ἔχει τούτου; τίς δὲ πατήρ, ἐὰν ὁ παῖς αὐτοῦ συνδια-
τρίβων τῳ σωφρονῇ, ὕστερον δὲ ἄλλῳ τῳ συγγενόμε-
νος πονηρὸς γένηται, τὸν πρόσθεν αἰτιᾶται, ἀλλ' οὐχ,
ὅσῳ ἂν παρὰ τῷ ὑστέρῳ χείρων φαίνηται, τοσούτῳ
μᾶλλον ἐπαινεῖ τὸν πρότερον; ἀλλ' οἵ γε πατέρες αὐ-
τοὶ συνόντες τοῖς υἱέσι, τῶν παίδων πλημμελούντων,
οὐκ αἰτίαν ἔχουσιν, ἐὰν αὐτοὶ σωφρονῶσιν. οὕτω δὲ 28
καὶ Σωκράτη δίκαιον ἦν κρίνειν· εἰ μὲν αὐτὸς ἐποίει
τι φαῦλον, εἰκότως ἂν ἐδόκει πονηρὸς εἶναι· εἰ δ'
αὐτὸς σωφρονῶν διετέλει, πῶς ἂν δικαίως τῆς οὐκ
ἐνούσης αὐτῷ κακίας αἰτίαν ἔχοι;

Ἀλλ' εἰ καὶ μηδὲν αὐτὸς πονηρὸν ποιῶν ἐκείνους 29
φαῦλα πράττοντας ὁρῶν ἐπῄνει, δικαίως ἂν ἐπιτιμῷτο.
[Κριτίαν μὲν τοίνυν αἰσθανόμενος ἐρῶντα Εὐθυδήμου
καὶ πειρῶντα χρῆσθαι, καθάπερ οἱ πρὸς τἀφροδίσια τῶν
σωμάτων ἀπολαύοντες, ἀπέτρεπε φάσκων ἀνελεύθερόν
τε εἶναι καὶ οὐ πρέπον ἀνδρὶ καλῷ κἀγαθῷ τὸν ἐρώ-
μενον, ᾧ βούλεται πολλοῦ ἄξιος φαίνεσθαι, προσαιτεῖν
ὥσπερ τοὺς πτωχοὺς ἱκετεύοντα καὶ δεόμενον προσ-
δοῦναι, καὶ ταῦτα μηδενὸς ἀγαθοῦ. τοῦ δὲ Κριτίου 30
τοῖς τοιούτοις οὐχ ὑπακούοντος οὐδὲ ἀποτρεπομένου,
λέγεται τὸν Σωκράτη ἄλλων τε πολλῶν παρόντων καὶ
τοῦ Εὐθυδήμου εἰπεῖν ὅτι ὑικὸν αὐτῷ δοκοίη πάσχειν

ὁ Κριτίας, ἐπιθυμῶν Εὐθυδήμῳ προσκνῆσθαι ὥσπερ
31 τὰ ὕδια τοῖς λίθοις. ἐξ ὧν δὴ καὶ ἐμίσει τὸν Σωκράτη ὁ Κριτίας, ὥστε καὶ ὅτε τῶν τριάκοντα ὢν νομοθέτης μετὰ Χαρικλέους ἐγένετο, ἀπεμνημόνευσεν αὐτῷ καὶ ἐν τοῖς νόμοις ἔγραψε λόγων τέχνην μὴ διδάσκειν, ἐπηρεάζων ἐκείνῳ καὶ οὐκ ἔχων ὅπῃ ἐπιλάβοιτο, ἀλλὰ τὸ κοινῇ τοῖς φιλοσόφοις ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπιτιμώμενον ἐπιφέρων αὐτῷ καὶ διαβάλλων πρὸς τοὺς πολλούς· οὐδὲ γὰρ ἔγωγε οὔτ' αὐτὸς τοῦτο πώποτε Σωκράτους ἤκουσα οὔτ' ἄλλου του φάσκοντος ἀκη-
32 κοέναι ᾐσθόμην.] ἐδήλωσε δέ· ἐπεὶ γὰρ οἱ τριάκοντα πολλοὺς μὲν τῶν πολιτῶν καὶ οὐ τοὺς χειρίστους ἀπέκτεινον, πολλοὺς δὲ προετρέποντο ἀδικεῖν, εἶπέ που ὁ Σωκράτης ὅτι θαυμαστόν οἱ δοκοίη εἶναι, εἴ τις γενόμενος βοῶν ἀγέλης νομεὺς καὶ τὰς βοῦς ἐλάττους τε καὶ χείρους ποιῶν μὴ ὁμολογοίη κακὸς βουκόλος εἶναι, ἔτι δὲ θαυμαστότερον, εἴ τις προστάτης γενόμενος πόλεως καὶ ποιῶν τοὺς πολίτας ἐλάττους τε καὶ χείρους μὴ αἰσχύνεται μηδ' οἴεται κακὸς εἶναι προστάτης τῆς
33 πόλεως. ἀπαγγελθέντος δὲ αὐτοῖς τούτου, καλέσαντε ὅ τε Κριτίας καὶ ὁ Χαρικλῆς τὸν Σωκράτη τόν τε νόμον ἐδεικνύτην αὐτῷ καὶ τοῖς νέοις ἀπειπέτην μὴ διαλέγεσθαι. ὁ δὲ Σωκράτης ἐπήρετο αὐτώ, εἰ ἐξείη πυνθάνεσθαι, εἴ τι ἀγνοοῖτο τῶν προαγορευομένων. τὼ
34 δ' ἐφάτην. Ἐγὼ τοίνυν, ἔφη, παρεσκεύασμαι μὲν πείθεσθαι τοῖς νόμοις· ὅπως δὲ μὴ δι' ἄγνοιαν λάθω τι παρανομήσας, τοῦτο βούλομαι σαφῶς μαθεῖν παρ' ὑμῶν, πότερον τὴν τῶν λόγων τέχνην σὺν τοῖς ὀρθῶς λεγομένοις εἶναι νομίζοντες ἢ σὺν τοῖς μὴ ὀρθῶς ἀπέχεσθαι κελεύετε αὐτῆς. εἰ μὲν γὰρ σὺν τοῖς ὀρθῶς, δῆλον ὅτι ἀφεκτέον ἂν εἴη τοῦ ὀρθῶς λέγειν· εἰ δὲ

σὺν τοῖς μὴ ὀρθῶς, δῆλον ὅτι πειρατέον ὀρθῶς λέγειν.
καὶ ὁ Χαρικλῆς ὀργισθεὶς αὐτῷ· Ἐπειδή, ἔφη, ὦ Σώ- 35
κρατες, ἀγνοεῖς, τάδε σοι εὐμαθέστερα ὄντα προαγο-
ρεύομεν, τοῖς νέοις ὅλως μὴ διαλέγεσθαι. καὶ ὁ Σω-
κράτης· Ἵνα τοίνυν, ἔφη, μὴ ἀμφίβολον ᾖ [ὡς ἄλλο
τι ποιῶ ἢ τὰ προηγορευμένα], ὁρίσατέ μοι μέχρι πό-
σων ἐτῶν δεῖ νομίζειν νέους εἶναι τοὺς ἀνθρώπους.
καὶ ὁ Χαρικλῆς· Ὅσουπερ, εἶπε, χρόνου βουλεύειν οὐκ
ἔξεστιν, ὡς οὔπω φρονίμοις οὖσι· μηδὲ σὺ διαλέγου
νεωτέροις τριάκοντα ἐτῶν. Μηδ' ἐάν τι ὠνῶμαι, ἔφη, 36
ἢν πωλῇ νεώτερος τριάκοντα ἐτῶν, ἔρωμαι ὁπόσου
πωλεῖ; Ναὶ τά γε τοιαῦτα, ἔφη ὁ Χαρικλῆς· ἀλλά τοι
σύγε, ὦ Σώκρατες, εἴωθας εἰδὼς πῶς ἔχει τὰ πλεῖ-
στα ἐρωτᾶν· ταῦτα οὖν μὴ ἐρώτα. Μηδ' ἀποκρίνωμαι
οὖν, ἔφη, ἄν τίς με ἐρωτᾷ νέος, ἐὰν εἰδῶ, οἷον ποῦ
οἰκεῖ Χαρικλῆς ἢ ποῦ ἐστι Κριτίας; Ναὶ τά γε τοιαῦτα,
ἔφη ὁ Χαρικλῆς. ὁ δὲ Κριτίας· Ἀλλὰ τῶνδέ τοί σε 37
ἀπέχεσθαι, ἔφη, δεήσει, ὦ Σώκρατες, τῶν σκυτέων
καὶ τῶν τεκτόνων καὶ τῶν χαλκέων· καὶ γὰρ οἶμαι αὐ-
τοὺς ἤδη κατατετρῖφθαι διαθρυλουμένους ὑπὸ σοῦ.
Οὐκοῦν, ἔφη ὁ Σωκράτης, καὶ τῶν ἑπομένων τούτοις,
τοῦ τε δικαίου καὶ τοῦ ὁσίου καὶ τῶν ἄλλων τῶν
τοιούτων; Ναὶ μὰ Δί', ἔφη ὁ Χαρικλῆς· καὶ τῶν βου-
κόλων γε· εἰ δὲ μή, φυλάττου ὅπως μὴ καὶ σὺ ἐλάτ-
τους τὰς βοῦς ποιήσῃς. ἔνθα καὶ δῆλον ἐγένετο ὅτι 38
ἀπαγγελθέντος αὐτοῖς τοῦ περὶ τῶν βοῶν λόγου ὠρ-
γίζοντο τῷ Σωκράτει.

Οἷα μὲν οὖν ἡ συνουσία ἐγεγόνει Κριτίᾳ πρὸς
Σωκράτη καὶ ὡς εἶχον πρὸς ἀλλήλους, εἴρηται. φαίην 39
δ' ἂν ἔγωγε μηδενὶ μηδεμίαν εἶναι παίδευσιν παρὰ τοῦ
μὴ ἀρέσκοντος. Κριτίας δὲ καὶ Ἀλκιβιάδης οὐκ ἀρέ-

σκοντος αὐτοῖς Σωκράτους ὡμιλησάτην ὃν χρόνον ὡμι-
λείτην αὐτῷ, ἀλλ' εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὡρμηκότε προεστάναι
τῆς πόλεως. ἔτι γὰρ Σωκράτει συνόντες οὐκ ἄλλοις
τισὶ μᾶλλον ἐπεχείρουν διαλέγεσθαι ἢ τοῖς μάλιστα
40 πράττουσι τὰ πολιτικά. λέγεται γὰρ Ἀλκιβιάδην, πρὶν
εἴκοσιν ἐτῶν εἶναι, Περικλεῖ ἐπιτρόπῳ μὲν ὄντι ἑαυ-
τοῦ, προστάτῃ δὲ τῆς πόλεως, τοιάδε διαλεχθῆναι περὶ
41 νόμων· Εἰπέ μοι, φάναι, ὦ Περίκλεις, ἔχοις ἄν με
διδάξαι τί ἐστι νόμος; Πάντως δήπου, φάναι τὸν Πε-
ρικλέα. Δίδαξον δὴ πρὸς τῶν θεῶν, φάναι τὸν Ἀλ-
κιβιάδην· ὡς ἐγὼ ἀκούων τινῶν ἐπαινουμένων, ὅτι
νόμιμοι ἄνδρες εἰσίν, οἶμαι μὴ ἂν δικαίως τούτου
42 τυχεῖν τοῦ ἐπαίνου τὸν μὴ εἰδότα τί ἐστι νόμος. Ἀλλ'
οὐδέν τι χαλεποῦ πράγματος ἐπιθυμεῖς, ὦ Ἀλκιβιάδη,
φάναι τὸν Περικλέα, βουλόμενος γνῶναι τί ἐστι νόμος·
πάντες γὰρ οὗτοι νόμοι εἰσίν, οὓς τὸ πλῆθος συνελ-
θὸν καὶ δοκιμάσαν ἔγραψε, φράζον, ἅ τε δεῖ ποιεῖν
καὶ ἃ μή. Πότερον δὲ τἀγαθὰ νομίσαν δεῖν ποιεῖν ἢ
τὰ κακά; Τἀγαθὰ νὴ Δία, φάναι, ὦ μειράκιον, τὰ δὲ
43 κακὰ οὔ. Ἐὰν δὲ μὴ τὸ πλῆθος, ἀλλ', ὥσπερ ὅπου
ὀλιγαρχία ἐστίν, ὀλίγοι συνελθόντες γράψωσιν ὅ τι χρὴ
ποιεῖν, ταῦτα τί ἐστι; Πάντα, φάναι, ὅσα ἂν τὸ κρα-
τοῦν τῆς πόλεως βουλευσάμενον, ἃ χρὴ ποιεῖν, γράψῃ,
νόμος καλεῖται. Κἂν τύραννος οὖν κρατῶν τῆς πό-
λεως γράψῃ τοῖς πολίταις, ἃ χρὴ ποιεῖν, καὶ ταῦτα
νόμος ἐστί; Καὶ ὅσα τύραννος ἄρχων, φάναι, γράφει,
44 καὶ ταῦτα νόμος καλεῖται. Βία δέ, φάναι, καὶ ἀνομία
τί ἐστιν, ὦ Περίκλεις; ἆρ' οὐχ ὅταν ὁ κρείττων τὸν
ἥττω μὴ πείσας, ἀλλὰ βιασάμενος, ἀναγκάσῃ ποιεῖν
ὅ τι ἂν αὐτῷ δοκῇ; Ἔμοιγε δοκεῖ, φάναι τὸν Περικλέα.
Καὶ ὅσα ἄρα τύραννος μὴ πείσας τοὺς πολίτας ἀναγ-

κάζει ποιεῖν γράφων, ἀνομία ἐστί; Δοκεῖ μοι, φάναι
τὸν Περικλέα· ἀνατίθεμαι γὰρ τό, ὅσα τύραννος μὴ
πείσας γράφει, νόμον εἶναι. Ὅσα δὲ οἱ ὀλίγοι τοὺς 45
πολλοὺς μὴ πείσαντες, ἀλλὰ κρατοῦντες γράφουσι, πό-
τερον βίαν φῶμεν ἢ μὴ φῶμεν εἶναι; Πάντα μοι δοκεῖ,
φάναι τὸν Περικλέα, ὅσα τις μὴ πείσας ἀναγκάζει τινὰ
ποιεῖν, εἴτε γράφων εἴτε μή, βία μᾶλλον ἢ νόμος εἶναι.
Καὶ ὅσα ἄρα τὸ πᾶν πλῆθος κρατοῦν τῶν τὰ χρήματα
ἐχόντων γράφει μὴ πεῖσαν, βία μᾶλλον ἢ νόμος ἂν
εἴη; Μάλα τοι, φάναι τὸν Περικλέα, ὦ Ἀλκιβιάδη, καὶ 46
ἡμεῖς τηλικοῦτοι ὄντες δεινοὶ τὰ τοιαῦτα ἦμεν· τοι-
αῦτα γὰρ καὶ ἐμελετῶμεν καὶ ἐσοφιζόμεθα οἷάπερ καὶ
σὺ νῦν ἐμοὶ δοκεῖς μελετᾶν. τὸν δὲ Ἀλκιβιάδην φά-
ναι· Εἴθε σοι, ὦ Περίκλεις, τότε συνεγενόμην ὅτε δει-
νότατος ἑαυτοῦ [ταῦτα] ἦσθα.

Ἐπεὶ τοίνυν τάχιστα τῶν πολιτευομένων ὑπέλαβον 47
κρείττονες εἶναι, Σωκράτει μὲν οὐκέτι προσῇσαν· οὔτε
γὰρ αὐτοῖς ἄλλως ἤρεσκεν, εἴ τε προσέλθοιεν, ὑπὲρ
ὧν ἡμάρτανον ἐλεγχόμενοι ἤχθοντο· τὰ δὲ τῆς πόλεως
ἔπραττον, ὧνπερ ἕνεκεν καὶ Σωκράτει προσῆλθον.
ἀλλὰ Κρίτων τε Σωκράτους ἦν ὁμιλητὴς καὶ Χαιρεφῶν 48
καὶ Χαιρεκράτης καὶ Ἑρμογένης καὶ Σιμμίας καὶ Κέβης
καὶ Φαιδώνδας καὶ ἄλλοι, οἳ ἐκείνῳ συνῆσαν, οὐχ ἵνα
δημηγορικοὶ ἢ δικανικοὶ γένοιντο, ἀλλ' ἵνα καλοί τε
κἀγαθοὶ γενόμενοι καὶ οἴκῳ καὶ οἰκέταις καὶ οἰκείοις
καὶ φίλοις καὶ πόλει καὶ πολίταις δύναιντο καλῶς χρῆ-
σθαι. καὶ τούτων οὐδεὶς οὔτε νεώτερος οὔτε πρεσβύ-
τερος ὢν οὔτ' ἐποίησε κακὸν οὐδὲν οὔτ' αἰτίαν ἔσχεν.

Ἀλλὰ Σωκράτης γ', ἔφη ὁ κατήγορος, τοὺς πα- 49
τέρας προπηλακίζειν ἐδίδασκε, πείθων μὲν τοὺς συν-
όντας ἑαυτῷ σοφωτέρους ποιεῖν τῶν πατέρων, φάσκων

δὲ κατὰ νόμον ἐξεῖναι παρανοίας ἑλόντι καὶ τὸν πατέρα
δῆσαι, τεκμηρίῳ τούτῳ χρώμενος, ὡς τὸν ἀμαθέστε-
50 ρον ὑπὸ τοῦ σοφωτέρου νόμιμον εἴη δεδέσθαι. Σω-
κράτης δὲ τὸν μὲν ἀμαθίας ἕνεκα δεσμεύοντα δικαίως
ἂν καὶ αὐτὸν ᾤετο δεδέσθαι ὑπὸ τῶν ἐπισταμένων ἃ
μὴ αὐτὸς ἐπίσταται· καὶ τῶν τοιούτων ἕνεκα πολλάκις
ἐσκόπει, τί διαφέρει μανίας ἀμαθία· καὶ τοὺς μὲν μαι-
νομένους ᾤετο συμφερόντως ἂν δεδέσθαι καὶ ἑαυτοῖς
καὶ τοῖς φίλοις, τοὺς δὲ μὴ ἐπισταμένους τὰ δέοντα
51 δικαίως ἂν μανθάνειν παρὰ τῶν ἐπισταμένων. ἀλλὰ
Σωκράτης γε, ἔφη ὁ κατήγορος, οὐ μόνον τοὺς πατέρας
ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους συγγενεῖς ἐποίει ἐν ἀτιμίᾳ εἶναι
παρὰ τοῖς ἑαυτῷ συνοῦσι, λέγων ὡς οὔτε τοὺς κάμνον-
τας οὔτε τοὺς δικαζομένους οἱ συγγενεῖς ὠφελοῦσιν,
ἀλλὰ τοὺς μὲν οἱ ἰατροί, τοὺς δὲ οἱ συνδικεῖν ἐπιστά-
52 μενοι. ἔφη δὲ καὶ περὶ τῶν φίλων αὐτὸν λέγειν ὡς
οὐδὲν ὄφελος εὔνους εἶναι, εἰ μὴ καὶ ὠφελεῖν δυνή-
σονται· μόνους δὲ φάσκειν αὐτὸν ἀξίους εἶναι τιμῆς
τοὺς εἰδότας τὰ δέοντα καὶ ἑρμηνεῦσαι δυναμένους·
ἀναπείθοντα οὖν τοὺς νέους αὐτὸν ὡς αὐτὸς εἴη σο-
φώτατός τε καὶ ἄλλους ἱκανώτατος ποιῆσαι σοφούς,
οὕτω διατιθέναι τοὺς ἑαυτῷ συνόντας ὥστε μηδαμοῦ
53 παρ' αὐτοῖς τοὺς ἄλλους εἶναι πρὸς ἑαυτόν. ἐγὼ δ'
αὐτὸν οἶδα μὲν καὶ περὶ πατέρων τε καὶ τῶν ἄλλων
συγγενῶν [τε] καὶ περὶ φίλων ταῦτα λέγοντα· καὶ πρὸς
τούτοις γε δὴ ὅτι τῆς ψυχῆς ἐξελθούσης, ἐν ᾗ μόνῃ
γίγνεται φρόνησις, τὸ σῶμα τοῦ οἰκειοτάτου ἀνθρώ-
54 που τὴν ταχίστην ἐξενεγκόντες ἀφανίζουσιν. ἔλεγε δ',
ὅτι καὶ ζῶν ἕκαστος ἑαυτοῦ, ὃν πάντων μάλιστα φιλεῖ,
τοῦ σώματος ὅ τι ἂν ἀχρεῖον ᾖ καὶ ἀνωφελές, αὐτός
τε ἀφαιρεῖ καὶ ἄλλῳ παρέχει. αὐτοί τέ γε αὐτῶν

ὄνυχάς τε καὶ τρίχας καὶ τύλους ἀφαιροῦσι καὶ τοῖς
ἰατροῖς παρέχουσι μετὰ πόνων τε καὶ ἀλγηδόνων καὶ
ἀποτέμνειν καὶ ἀποκάειν καὶ τούτου χάριν οἴονται δεῖν
αὐτοῖς καὶ μισθὸν τίνειν· καὶ τὸ σίαλον ἐκ τοῦ στό-
ματος ἀποπτύουσιν ὡς δύνανται πορρωτάτω, διότι
ὠφελεῖ μὲν οὐδὲν αὐτοὺς ἐνόν, βλάπτει δὲ πολὺ μᾶλ-
λον. ταῦτ' οὖν ἔλεγεν οὐ τὸν μὲν πατέρα ζῶντα κατ- 55
ορύττειν διδάσκων, ἑαυτὸν δὲ κατατέμνειν, ἀλλ' ἐπι-
δεικνύων, ὅτι τὸ ἄφρον ἄτιμόν ἐστι, παρεκάλει ἐπι-
μελεῖσθαι τοῦ ὡς φρονιμώτατον εἶναι καὶ ὠφελιμώτατον,
ὅπως, ἐάν τε ὑπὸ πατρὸς ἐάν τε ὑπὸ ἀδελφοῦ ἐάν τε
ὑπ' ἄλλου τινὸς βούληται τιμᾶσθαι, μὴ τῷ οἰκεῖος
εἶναι πιστεύων ἀμελῇ, ἀλλὰ πειρᾶται, ὑφ' ὧν ἂν βού-
ληται τιμᾶσθαι, τούτοις ὠφέλιμος εἶναι.

Ἔφη δ' αὐτὸν ὁ κατήγορος καὶ τῶν ἐνδοξοτάτων 56
ποιητῶν ἐκλεγόμενον τὰ πονηρότατα καὶ τούτοις μαρ-
τυρίοις χρώμενον διδάσκειν τοὺς συνόντας κακούρ-
γους τε εἶναι καὶ τυραννικούς, Ἡσιόδου μὲν τὸ

Ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος, ἀεργίη δέ τ' ὄνειδος·

τοῦτο δὴ λέγειν αὐτὸν ὡς ὁ ποιητὴς κελεύει μηδενὸς
ἔργου μήτ' ἀδίκου μήτ' αἰσχροῦ ἀπέχεσθαι, ἀλλὰ καὶ
ταῦτα ποιεῖν ἐπὶ τῷ κέρδει. Σωκράτης δ' ἐπεὶ διομο- 57
λογήσαιτο τὸ μὲν ἐργάτην εἶναι ὠφέλιμόν τε ἀνθρώπῳ
καὶ ἀγαθὸν εἶναι, τὸ δὲ ἀργὸν βλαβερόν τε καὶ κακόν,
καὶ τὸ μὲν ἐργάζεσθαι ἀγαθόν, τὸ δ' ἀργεῖν κακόν,
τοὺς μὲν ἀγαθόν τι ποιοῦντας ἐργάζεσθαί τε ἔφη καὶ
ἐργάτας [ἀγαθοὺς] εἶναι, τοὺς δὲ κυβεύοντας ἤ τι ἄλλο
πονηρὸν καὶ ἐπιζήμιον ποιοῦντας ἀργοὺς ἀπεκάλει. ἐκ
δὲ τούτων ὀρθῶς ἂν ἔχοι τὸ

Ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος, ἀεργίη δέ τ' ὄνειδος.

58 τὸ δὲ Ὁμήρου ἔφη ὁ κατήγορος πολλάκις αὐτὸν λέγειν, ὅτι Ὀδυσσεὺς

Ὅντινα μὲν βασιλῆα καὶ ἔξοχον ἄνδρα κιχείη,
τὸν δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παραστάς·
δαιμόνι', οὔ σε ἔοικε κακὸν ὣς δειδίσσεσθαι,
ἀλλ' αὐτός τε κάθησο καὶ ἄλλους ἵδρυε λαούς.
ὃν δ' αὖ δήμου τ' ἄνδρα ἴδοι βοόωντά τ' ἐφεύροι,
τὸν σκήπτρῳ ἐλάσασκεν ὁμοκλήσασκέ τε μύθῳ·
δαιμόνι', ἀτρέμας ἧσο, καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε,
οἳ σέο φέρτεροί εἰσι· σὺ δ' ἀπτόλεμος καὶ ἄναλκις,
οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος οὔτ' ἐνὶ βουλῇ.

ταῦτα δὴ αὐτὸν ἐξηγεῖσθαι, ὡς ὁ ποιητὴς ἐπαινοίη
59 παίεσθαι τοὺς δημότας καὶ πένητας. Σωκράτης δ' οὐ ταῦτ' ἔλεγε· καὶ γὰρ ἑαυτὸν οὕτω γ' ἂν ᾤετο δεῖν παίεσθαι· ἀλλ' ἔφη δεῖν τοὺς μήτε λόγῳ μήτ' ἔργῳ ὠφελίμους, ὄντας μήτε στρατεύματι μήτε πόλει μήτε αὐτῷ τῷ δήμῳ, εἴ τι δέοι, βοηθεῖν ἱκανούς, ἄλλως τ' ἐὰν πρὸς τούτῳ καὶ θρασεῖς ὦσι, πάντα τρόπον κωλύεσθαι, κἂν πάνυ πλούσιοι τυγχάνωσιν ὄντες.
60 ἀλλὰ Σωκράτης γε τἀναντία τούτων φανερὸς ἦν καὶ δημοτικὸς καὶ φιλάνθρωπος ὤν. ἐκεῖνος γὰρ πολλοὺς ἐπιθυμητὰς καὶ ἀστοὺς καὶ ξένους λαβὼν οὐδένα πώποτε μισθὸν τῆς συνουσίας ἐπράξατο, ἀλλὰ πᾶσιν ἀφθόνως ἐπήρκει τῶν ἑαυτοῦ· ὧν τινες μικρὰ μέρη παρ' ἐκείνου προῖκα λαβόντες πολλοῦ τοῖς ἄλλοις ἐπώλουν, καὶ οὐκ ἦσαν ὥσπερ ἐκεῖνος δημοτικοί· τοῖς γὰρ μὴ
61 ἔχουσι χρήματα διδόναι οὐκ ἤθελον διαλέγεσθαι. ἀλλὰ Σωκράτης γε καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους κόσμον τῇ πόλει παρεῖχε, πολλῷ μᾶλλον ἢ Λίχας τῇ Λακεδαιμονίων, ὃς ὀνομαστὸς ἐπὶ τούτῳ γέγονε. Λίχας μὲν γὰρ ταῖς γυμνοπαιδίαις τοὺς ἐπιδημοῦντας ἐν Λακε-

δαίμονι ξένους ἐδείπνιζε, Σωκράτης δὲ διὰ παντὸς τοῦ βίου τὰ ἑαυτοῦ δαπανῶν τὰ μέγιστα πάντας τοὺς βουλομένους ὠφέλει· βελτίους γὰρ ποιῶν τοὺς συγγιγνομένους ἀπέπεμπεν.

[Ἐμοὶ μὲν δὴ Σωκράτης τοιοῦτος ὢν ἐδόκει τιμῆς 62
ἄξιος εἶναι τῇ πόλει μᾶλλον ἢ θανάτου. καὶ κατὰ τοὺς νόμους δὲ σκοπῶν ἄν τις τοῦθ' εὕροι. κατὰ γὰρ τοὺς νόμους, ἐάν τις φανερὸς γένηται κλέπτων ἢ λωποδυτῶν ἢ βαλλαντιοτομῶν ἢ τοιχωρυχῶν ἢ ἀνδραποδιζόμενος ἢ ἱεροσυλῶν, τούτοις θάνατός ἐστιν ἡ ζημία· ὧν ἐκεῖνος πάντων ἀνθρώπων πλεῖστον ἀπεῖχεν.
ἀλλὰ μὴν τῇ πόλει γε οὔτε πολέμου κακῶς συμβάντος 63
οὔτε στάσεως οὔτε προδοσίας οὔτε ἄλλου κακοῦ οὐδενὸς πώποτε αἴτιος ἐγένετο· οὐδὲ μὴν ἰδίᾳ γε οὐδένα πώποτε ἀνθρώπων οὔτε ἀγαθῶν ἀπεστέρησεν οὔτε κακοῖς περιέβαλεν, ἀλλ' οὐδ' αἰτίαν τῶν εἰρημένων οὐ-
δενὸς πώποτ' ἔσχε.] πῶς οὖν ἂν ἔνοχος εἴη τῇ γραφῇ; 64
ὃς ἀντὶ μὲν τοῦ μὴ νομίζειν θεούς, ὡς ἐν τῇ γραφῇ ἐγέγραπτο, φανερὸς ἦν θεραπεύων τοὺς θεοὺς μάλιστα πάντων ἀνθρώπων, ἀντὶ δὲ τοῦ διαφθείρειν τοὺς νέους, ὃ δὴ ὁ γραψάμενος αὐτὸν ᾐτιᾶτο, φανερὸς ἦν τῶν συνόντων τοὺς πονηρὰς ἐπιθυμίας ἔχοντας τούτων μὲν παύων, τῆς δὲ καλλίστης καὶ μεγαλοπρεπεστάτης ἀρετῆς, ᾗ πόλεις τε καὶ οἶκοι εὖ οἰκοῦσι, προτρέπων ἐπιθυμεῖν· ταῦτα δὲ πράττων πῶς οὐ μεγάλης ἄξιος ἦν τιμῆς τῇ πόλει;

Ὡς δὲ δὴ καὶ ὠφελεῖν ἐδόκει μοι τοὺς συνόντας III.
τὰ μὲν ἔργῳ δεικνύων ἑαυτὸν οἷος ἦν, τὰ δὲ καὶ διαλεγόμενος, τούτων δὴ γράψω ὁπόσα ἂν διαμνημονεύσω. τὰ μὲν τοίνυν πρὸς τοὺς θεοὺς φανερὸς ἦν καὶ ποιῶν καὶ λέγων ᾗπερ ἡ Πυθία ἀποκρίνεται τοῖς

ἐρωτῶσι πῶς δεῖ ποιεῖν ἢ περὶ θυσίας ἢ περὶ προγόνων θεραπείας ἢ περὶ ἄλλου τινὸς τῶν τοιούτων· ἥ τε γὰρ Πυθία νόμῳ πόλεως ἀναιρεῖ ποιοῦντας εὐσεβῶς ἂν ποιεῖν, Σωκράτης τε οὕτω καὶ αὐτὸς ἐποίει καὶ τοῖς ἄλλοις παρῄνει, τοὺς δὲ ἄλλως πως ποιοῦντας
2 περιέργους καὶ ματαίους ἐνόμιζεν εἶναι. καὶ ηὔχετο δὲ πρὸς τοὺς θεοὺς ἁπλῶς τἀγαθὰ διδόναι, ὡς τοὺς θεοὺς κάλλιστα εἰδότας ὁποῖα ἀγαθά ἐστι· τοὺς δ' εὐχομένους χρυσίον ἢ ἀργύριον ἢ τυραννίδα ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων οὐδὲν διάφορον ἐνόμιζεν εὔχεσθαι ἢ εἰ κυβείαν ἢ μάχην ἢ ἄλλο τι εὔχοιντο τῶν φανερῶς
3 ἀδήλων ὅπως ἀποβήσοιτο. θυσίας δὲ θύων μικρὰς ἀπὸ μικρῶν οὐδὲν ἡγεῖτο μειοῦσθαι τῶν ἀπὸ πολλῶν καὶ μεγάλων πολλὰ καὶ μεγάλα θυόντων. οὔτε γὰρ τοῖς θεοῖς ἔφη καλῶς ἔχειν, εἰ ταῖς μεγάλαις θυσίαις μᾶλλον ἢ ταῖς μικραῖς ἔχαιρον· πολλάκις γὰρ ἂν αὐτοῖς τὰ παρὰ τῶν πονηρῶν μᾶλλον ἢ τὰ παρὰ τῶν χρηστῶν εἶναι κεχαρισμένα· οὔτ' ἂν τοῖς ἀνθρώποις ἄξιον εἶναι ζῆν, εἰ τὰ παρὰ τῶν πονηρῶν μᾶλλον ἦν κεχαρισμένα τοῖς θεοῖς ἢ τὰ παρὰ τῶν χρηστῶν· ἀλλ' ἐνόμιζε τοὺς θεοὺς ταῖς παρὰ τῶν εὐσεβεστάτων τιμαῖς μάλιστα χαίρειν. ἐπαινέτης δ' ἦν καὶ τοῦ ἔπους τούτου·

Καδδύναμιν δ' ἔρδειν ἱέρ' ἀθανάτοισι θεοῖσι,

καὶ πρὸς φίλους δὲ καὶ ξένους καὶ πρὸς τὴν ἄλλην δίαιταν καλὴν ἔφη παραίνεσιν εἶναι τὴν Καδδύναμιν δ'
4 ἔρδειν. εἰ δέ τι δόξειεν αὐτῷ σημαίνεσθαι παρὰ τῶν θεῶν, ἧττον ἂν ἐπείσθη παρὰ τὰ σημαινόμενα ποιῆσαι ἢ εἴ τις αὐτὸν ἔπειθεν ὁδοῦ λαβεῖν ἡγεμόνα τυφλὸν καὶ μὴ εἰδότα τὴν ὁδὸν ἀντὶ βλέποντος καὶ εἰδότος· καὶ τῶν ἄλλων δὲ μωρίαν κατηγόρει, οἵτινες παρὰ τὰ ὑπὸ τῶν θεῶν σημαινόμενα ποιοῦσί τι, φυλαττόμενοι

τὴν παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ἀδοξίαν· αὐτὸς δὲ πάντα
τἀνθρώπινα ὑπερεώρα πρὸς τὴν παρὰ τῶν θεῶν συμ-
βουλίαν
Διαίτῃ δὲ τήν τε ψυχὴν ἐπαίδευσε καὶ τὸ σῶμα 5
ᾗ χρώμενος ἄν τις, εἰ μή τι δαιμόνιον εἴη, θαρραλέως
καὶ ἀσφαλῶς διάγοι καὶ οὐκ ἂν ἀπορήσειε τοσαύτης
δαπάνης. οὕτω γὰρ εὐτελὴς ἦν, ὥστ' οὐκ οἶδ' εἴ τις
οὕτως ἂν ὀλίγα ἐργάζοιτο ὥστε μὴ λαμβάνειν τὰ Σω-
κράτει ἀρκοῦντα. σίτῳ μὲν γὰρ τοσούτῳ ἐχρῆτο, ὅσον
ἡδέως ἤσθιε, καὶ ἐπὶ τοῦτο οὕτω παρεσκευασμένος
ᾔει ὥστε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ σίτου ὄψον αὐτῷ εἶναι·
ποτὸν δὲ πᾶν ἡδὺ ἦν αὐτῷ διὰ τὸ μὴ πίνειν, εἰ μὴ
διψῴη. εἰ δέ ποτε κληθεὶς ἐθελήσειεν ἐπὶ δεῖπνον 6
ἐλθεῖν, ὃ τοῖς πλείστοις ἐργωδέστατόν ἐστιν, ὥστε φυ-
λάξασθαι τὸ ὑπὲρ τὸν κόρον ἐμπίμπλασθαι, τοῦτο ῥᾳ-
δίως πάνυ ἐφυλάττετο. τοῖς δὲ μὴ δυναμένοις τοῦτο
ποιεῖν συνεβούλευε φυλάττεσθαι τὰ πείθοντα μὴ πει-
νῶντας ἐσθίειν μηδὲ διψῶντας πίνειν· καὶ γὰρ τὰ λυ-
μαινόμενα γαστέρας καὶ κεφαλὰς καὶ ψυχὰς ταῦτ' ἔφη
εἶναι. οἴεσθαι δ' ἔφη ἐπισκώπτων καὶ τὴν Κίρκην ὗς 7
ποιεῖν τοιούτοις πολλοῖς δειπνίζουσαν· τὸν δὲ Ὀδυσσέα
Ἑρμοῦ τε ὑποθημοσύνῃ καὶ αὐτὸν ἐγκρατῆ ὄντα καὶ
ἀποσχόμενον τοῦ ὑπὲρ τὸν κόρον τῶν τοιούτων ἅπτε-
σθαι, διὰ ταῦτα οὐ γενέσθαι ὗν. τοιαῦτα μὲν περὶ 8
τούτων ἔπαιξεν ἅμα σπουδάζων.
Ἀφροδισίων δὲ παρῄνει τῶν καλῶν ἰσχυρῶς ἀπ-
έχεσθαι· οὐ γὰρ ἔφη ῥᾴδιον εἶναι τῶν τοιούτων ἁπτό-
μενον σωφρονεῖν. ἀλλὰ καὶ Κριτόβουλόν ποτε τὸν Κρί-
τωνος πυθόμενος, ὅτι ἐφίλησε τὸν Ἀλκιβιάδου υἱὸν
καλὸν ὄντα, παρόντος τοῦ Κριτοβούλου ἤρετο Ξενο-
φῶντα· Εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Ξενοφῶν, οὐ σὺ Κριτόβουλον 9

ἐνόμιζες εἶναι τῶν σωφρονικῶν ἀνθρώπων μᾶλλον ἢ
τῶν θρασέων καὶ τῶν προνοητικῶν μᾶλλον ἢ τῶν
ἀνοήτων τε καὶ ῥιψοκινδύνων; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη ὁ
Ξενοφῶν. Νῦν τοίνυν νόμιζε αὐτὸν θερμουργότατον
εἶναι καὶ λεωργότατον· οὗτος κἂν εἰς μαχαίρας κυβι-
10 στήσειε κἂν εἰς πῦρ ἅλοιτο. Καὶ τί δή, ἔφη ὁ Ξενο-
φῶν, ἰδὼν ποιοῦντα τοιαῦτα κατέγνωκας αὐτοῦ; Οὐ
γὰρ οὗτος, ἔφη, ἐτόλμησε τὸν Ἀλκιβιάδου υἱὸν φιλῆ-
σαι, ὄντα εὐπροσωπότατον καὶ ὡραιότατον; Ἀλλ' εἰ
μέντοι, ἔφη ὁ Ξενοφῶν, τοιοῦτόν ἐστι τὸ ῥιψοκίνδυνον
ἔργον, κἂν ἐγὼ δοκῶ μοι τὸν κίνδυνον τοῦτον ὑπο-
11 μεῖναι. Ὦ τλῆμον, ἔφη ὁ Σωκράτης, καὶ τί ἂν οἴει
παθεῖν καλὸν φιλήσας; ἆρ' οὐκ ἂν αὐτίκα μάλα δοῦλος
μὲν εἶναι ἀντ' ἐλευθέρου, πολλὰ δὲ δαπανᾶν εἰς βλα-
βερὰς ἡδονάς, πολλὴν δὲ ἀσχολίαν ἔχειν τοῦ ἐπιμελη-
θῆναί τινος καλοῦ κἀγαθοῦ, σπουδάζειν δ' ἀναγκασθῆ-
12 ναι ἐφ' οἷς οὐδ' ἂν μαινόμενος σπουδάσειεν; Ὦ
Ἡράκλεις, ἔφη ὁ Ξενοφῶν, ὡς δεινήν τινα λέγεις
δύναμιν τοῦ φιλήματος εἶναι. Καὶ τοῦτο, ἔφη ὁ Σω-
κράτης, θαυμάζεις; οὐκ οἶσθ' ὅτι τὰ φαλάγγια οὐδ'
ἡμιωβελιαῖα τὸ μέγεθος ὄντα προσαψάμενα μόνον τῷ
στόματι ταῖς τε ὀδύναις ἐπιτρίβει τοὺς ἀνθρώπους καὶ
τοῦ φρονεῖν ἐξίστησι; Ναί μὰ Δί', ἔφη ὁ Ξενοφῶν·
13 ἐνίησι γάρ τι τὰ φαλάγγια κατὰ τὸ δῆγμα. Ὦ μῶρε,
ἔφη ὁ Σωκράτης, τοὺς δὲ καλοὺς οὐκ οἴει φιλοῦντας
ἐνιέναι τι, ὅτι σὺ οὐχ ὁρᾷς; οὐκ οἶσθ' ὅτι τοῦτο τὸ
θηρίον, ὃ καλοῦσι καλὸν καὶ ὡραῖον, τοσούτῳ δεινό-
τερόν ἐστι τῶν φαλαγγίων, ὅσῳ ἐκεῖνα μὲν ἁψάμενα,
τοῦτο δὲ οὐδ' ἁπτόμενον, ἐάν τις αὐτὸ θεᾶται, ἐνίησί
τι καὶ πάνυ πρόσωθεν τοιοῦτον ὥστε μαίνεσθαι ποιεῖν;
[ἴσως δὲ καὶ οἱ ἔρωτες τοξόται διὰ τοῦτο καλοῦνται,

ὅτι καὶ πρόσωθεν οἱ καλοὶ τιτρώσκουσιν.] ἀλλὰ συμ-
βουλεύω σοι, ὦ Ξενοφῶν, ὁπόταν ἴδῃς τινὰ καλόν,
φεύγειν προτροπάδην. σοὶ δ', ὦ Κριτόβουλε, συμβου-
λεύω ἀπενιαυτίσαι· μόλις γὰρ ἂν ἴσως ἐν τοσούτῳ χρόνῳ
[τὸ δῆγμα] ὑγιὴς γένοιο. οὕτω δὴ καὶ ἀφροδισιάζειν 14
τοὺς μὴ ἀσφαλῶς ἔχοντας πρὸς ἀφροδίσια ᾤετο χρῆναι
πρὸς τοιαῦτα, οἷα μὴ πάνυ μὲν δεομένου τοῦ σώματος
οὐκ ἂν προσδέξαιτο ἡ ψυχή, δεομένου δὲ οὐκ ἂν πράγ-
ματα παρέχοι. αὐτὸς δὲ πρὸς ταῦτα φανερὸς ἦν οὕτω
παρεσκευασμένος ὥστε ῥᾷον ἀπέχεσθαι τῶν καλλίστων
καὶ ὡραιοτάτων ἢ οἱ ἄλλοι τῶν αἰσχίστων καὶ ἀωροτάτων.
[περὶ μὲν δὴ βρώσεως καὶ πόσεως καὶ ἀφροδισίων οὕτω 15
παρεσκευασμένος ἦν καὶ ᾤετο οὐδὲν ἂν ἧττον ἀρκούν-
τως ἥδεσθαι τῶν πολλὰ ἐπὶ τούτοις πραγματευομένων,
λυπεῖσθαι δὲ πολὺ ἔλαττον.]

<Εἰ δέ τινες Σωκράτη νομίζουσιν, οἷς ἔνιοι γρά- IV.
φουσί τε καὶ λέγουσι περὶ αὐτοῦ τεκμαιρόμενοι, προ-
τρέψασθαι μὲν ἀνθρώπους ἐπ' ἀρετὴν κράτιστον γεγο-
νέναι, προαγαγεῖν δ' ἐπ' αὐτὴν οὐχ ἱκανόν, σκεψάμενοι
μὴ μόνον ἃ ἐκεῖνος κολαστηρίου ἕνεκα τοὺς πάντ'
οἰομένους εἰδέναι ἐρωτῶν ἤλεγχεν, ἀλλὰ καὶ ἃ λέγων
συνημέρευε τοῖς συνδιατρίβουσι, δοκιμαζόντων εἰ ἱκανὸς
ἦν βελτίους ποιεῖν τοὺς συνόντας. λέξω δὲ πρῶτον ἅ 2
ποτε αὐτοῦ ἤκουσα περὶ τοῦ δαιμονίου διαλεγομένου
πρὸς Ἀριστόδημον τὸν μικρὸν ἐπικαλούμενον. κατα-
μαθὼν γὰρ αὐτὸν οὔτε θύοντα τοῖς θεοῖς οὔτε μαντικῇ
χρώμενον, ἀλλὰ καὶ τῶν ποιούντων ταῦτα καταγελῶντα·
Εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Ἀριστόδημε, ἔστιν οὕστινας ἀνθρώ-
πους τεθαύμακας ἐπὶ σοφίᾳ; Ἔγωγ', ἔφη. καὶ ὅς· Λέξον 3
ἡμῖν, ἔφη, τὰ ὀνόματα αὐτῶν. Ἐπὶ μὲν τοίνυν ἐπῶν
ποιήσει Ὅμηρον ἔγωγε μάλιστα τεθαύμακα, ἐπὶ δὲ

*διθυράμβῳ Μελανιππίδην, ἐπὶ δὲ τραγῳδίᾳ Σοφοκλέα,
ἐπὶ δὲ ἀνδριαντοποιίᾳ Πολύκλειτον, ἐπὶ δὲ ζωγραφίᾳ
4 Ζεῦξιν. Πότερά σοι δοκοῦσιν οἱ ἀπεργαζόμενοι εἴδωλα
ἄφρονά τε καὶ ἀκίνητα ἀξιοθαυμαστότεροι εἶναι ἢ οἱ
ζῷα ἔμφρονά τε καὶ ἐνεργά; Πολὺ νὴ Δία οἱ ζῷα,
εἴπερ γε μὴ τύχῃ τινί, ἀλλ᾽ ὑπὸ γνώμης ταῦτα γίγνεται.
Τῶν δὲ ἀτεκμάρτως ἐχόντων ὅτου ἕνεκά ἐστι καὶ τῶν
φανερῶς ἐπ᾽ ὠφελείᾳ ὄντων πότερα τύχης καὶ πότερα
γνώμης ἔργα κρίνεις; Πρέπει μὲν τὰ ἐπ᾽ ὠφελείᾳ γιγνό-
5 μενα γνώμης εἶναι ἔργα. Οὐκοῦν δοκεῖ σοι ὁ ἐξ ἀρχῆς
ποιῶν ἀνθρώπους ἐπ᾽ ὠφελείᾳ προσθεῖναι αὐτοῖς δι᾽
ὧν αἰσθάνονται ἕκαστα, ὀφθαλμοὺς μὲν ὥσθ᾽ ὁρᾶν τὰ
ὁρατά, ὦτα δὲ ὥστ᾽ ἀκούειν τὰ ἀκουστά; ὀσμῶν γε
μήν, εἰ μὴ ῥῖνες προσετέθησαν, τί ἂν ἡμῖν ὄφελος
ἦν; τίς δ᾽ ἂν αἴσθησις ἦν γλυκέων καὶ δριμέων καὶ
πάντων τῶν διὰ στόματος ἡδέων, εἰ μὴ γλῶττα τούτων
6 γνώμων ἐνειργάσθη; πρὸς δὲ τούτοις οὐ δοκεῖ σοι καὶ
τάδε προνοίας ἔργοις ἐοικέναι, τό, ἐπεὶ ἀσθενὴς μέν
ἐστιν ἡ ὄψις, βλεφάροις αὐτὴν θυρῶσαι, ἅ, ὅταν μὲν
αὐτῇ χρῆσθαί τι δέῃ, ἀναπετάννυται, ἐν δὲ τῷ ὕπνῳ
συγκλείεται, ὡς δ᾽ ἂν μηδὲ ἄνεμοι βλάπτωσιν, ἠθμὸν
βλεφαρίδας ἐμφῦσαι, ὀφρύσι τε ἀπογεισῶσαι τὰ ὑπὲρ
τῶν ὀμμάτων, ὡς μηδ᾽ ὁ ἐκ τῆς κεφαλῆς ἱδρὼς κα-
κουργῇ· τὸ δὲ τὴν ἀκοὴν δέχεσθαι μὲν πάσας φωνάς,
ἐμπίμπλασθαι δὲ μήποτε· καὶ τοὺς μὲν πρόσθεν ὀδόντας
πᾶσι ζῴοις οἵους τέμνειν εἶναι, τοὺς δὲ γομφίους οἵους
παρὰ τούτων δεξαμένους λεαίνειν· καὶ στόμα μέν, δι᾽
οὗ ὧν ἐπιθυμεῖ τὰ ζῷα εἰσπέμπεται, πλησίον ὀφθαλ-
μῶν καὶ ῥινῶν καταθεῖναι, ἐπεὶ δὲ τὰ ἀποχωροῦντα
δυσχερῆ, ἀποστρέψαι τοὺς τούτων ὀχετοὺς [καὶ ἀπενεγ-
κεῖν] ᾗ δυνατὸν προσωτάτω ἀπὸ τῶν αἰσθήσεων· ταῦτα*

οὕτω προνοητικῶς πεπραγμένα ἀπορεῖς πότερα τύχης
ἢ γνώμης ἔργα ἐστίν; Οὐ μὰ τὸν Δί', ἔφη, ἀλλ' οὕτω 7
γε σκοπουμένῳ πάνυ ἔοικε ταῦτα σοφοῦ τινος δημιουργοῦ καὶ φιλοζῴου τεχνήμασι. Τὸ δὲ ἐμφῦσαι μὲν ἔρωτα τῆς τεκνοποιίας, ἐμφῦσαι δὲ ταῖς γειναμέναις ἔρωτα τοῦ ἐκτρέφειν, τοῖς δὲ τραφεῖσι μέγιστον μὲν πόθον τοῦ ζῆν, μέγιστον δὲ φόβον τοῦ θανάτου; Ἀμέλει καὶ ταῦτα ἔοικε μηχανήμασί τινος ζῷα εἶναι βουλευσαμένου.
Σὺ δ' ἐν σαυτῷ φρόνιμόν τι δοκεῖς ἔχειν; Ἐρώτα 8
γοῦν καὶ ἀποκρινοῦμαι. Ἄλλοθι δὲ οὐδαμοῦ οὐδὲν οἴει φρόνιμον εἶναι; καὶ ταῦτ' εἰδὼς ὅτι γῆς τε μικρὸν μέρος ἐν τῷ σώματι πολλῆς οὔσης ἔχεις καὶ ὑγροῦ βραχὺ πολλοῦ ὄντος καὶ τῶν ἄλλων δήπου μεγάλων ὄντων ἑκάστου μικρὸν μέρος λαβόντι τὸ σῶμα συνήρμοσταί σοι· νοῦν δὲ μόνον ἄρα οὐδαμοῦ ὄντα σε εὐτυχῶς πως δοκεῖς συναρπάσαι, καὶ τάδε τὰ ὑπερμεγέθη καὶ πλῆθος ἄπειρα δι' ἀφροσύνην τινὰ οὕτως
οἴει εὐτάκτως ἔχειν; Μὰ Δί' οὐ γὰρ ὁρῶ τοὺς κυρίους, 9
ὥσπερ τῶν ἐνθάδε γιγνομένων τοὺς δημιουργούς. Οὐδὲ γὰρ τὴν σαυτοῦ σύγε ψυχὴν ὁρᾷς, ἣ τοῦ σώματος κυρία ἐστίν· ὥστε κατά γε τοῦτο ἔξεστί σοι λέγειν, ὅτι οὐδὲν
γνώμῃ, ἀλλὰ τύχῃ πάντα πράττεις. καὶ ὁ Ἀριστό- 10
δημος· Οὔτοι, ἔφη, ἐγώ, ὦ Σώκρατες, ὑπερορῶ τὸ δαιμόνιον, ἀλλ' ἐκεῖνο μεγαλοπρεπέστερον ἡγοῦμαι ἢ ὡς τῆς ἐμῆς θεραπείας προσδεῖσθαι. Οὐκοῦν, ἔφη, ὅσῳ μεγαλοπρεπέστερον ὂν ἀξιοῖ σὲ θεραπεύειν, το-
σούτῳ μᾶλλον τιμητέον αὐτό. Εὖ ἴσθι, ἔφη, ὅτι, εἰ 11
νομίζοιμι θεοὺς ἀνθρώπων τι φροντίζειν, οὐκ ἂν ἀμελοίην αὐτῶν. Ἔπειτ' οὐκ οἴει φροντίζειν; οἳ πρῶτον μὲν μόνον τῶν ζῴων ἄνθρωπον ὀρθὸν ἀνέστησαν· ἡ δὲ ὀρθότης καὶ προορᾶν πλέον ποιεῖ δύνασθαι καὶ

τὰ ὕπερθεν μᾶλλον θεᾶσθαι καὶ ἧττον κακοπαθεῖν· [καὶ ὄψιν καὶ ἀκοὴν καὶ στόμα ἐνεποίησαν·] ἔπειτα τοῖς μὲν ἄλλοις ἑρπετοῖς πόδας ἔδωκαν, οἳ τὸ πορεύεσθαι μόνον παρέχουσιν, ἀνθρώπῳ δὲ καὶ χεῖρας προσέθεσαν, αἳ τὰ πλεῖστα οἷς εὐδαιμονέστεροι ἐκείνων ἐσμὲν
12 ἐξεργάζονται. καὶ μὴν γλῶττάν γε πάντων τῶν ζῴων ἐχόντων, μόνην τὴν τῶν ἀνθρώπων ἐποίησαν οἵαν ἄλλοτε ἀλλαχῇ ψαύουσαν τοῦ στόματος ἀρθροῦν τε τὴν φωνὴν καὶ σημαίνειν πάντα ἀλλήλοις ἃ βουλόμεθα. [τὸ δὲ καὶ τὰς τῶν ἀφροδισίων ἡδονὰς τοῖς μὲν ἄλλοις ζῴοις δοῦναι περιγράψαντας τοῦ ἔτους χρόνον, ἡμῖν
13 δὲ συνεχῶς μέχρι γήρως ταῦτα παρέχειν;] οὐ τοίνυν μόνον ἤρκεσε τῷ θεῷ τοῦ σώματος ἐπιμεληθῆναι, ἀλλ', ὅπερ μέγιστόν ἐστι, καὶ τὴν ψυχὴν κρατίστην τῷ ἀνθρώπῳ ἐνέφυσε. τίνος γὰρ ἄλλου ζῴου ψυχὴ πρῶτα μὲν θεῶν τῶν τὰ μέγιστα καὶ κάλλιστα συνταξάντων ᾔσθηται ὅτι εἰσί; τί δὲ φῦλον ἄλλο ἢ ἄνθρωποι θεοὺς θεραπεύουσι; ποία δὲ ψυχὴ τῆς ἀνθρωπίνης ἱκανωτέρα προφυλάττεσθαι ἢ λιμὸν ἢ δίψος ἢ ψύχη ἢ θάλπη, ἢ νόσοις ἐπικουρῆσαι, ἢ ῥώμην ἀσκῆσαι, ἢ πρὸς μάθησιν ἐκπονῆσαι, ἢ ὅσα ἂν ἀκούσῃ ἢ ἴδῃ ἢ μάθῃ ἱκανωτέρα
14 ἐστὶ διαμεμνῆσθαι; οὐ γὰρ πάνυ σοι κατάδηλον ὅτι παρὰ τἆλλα ζῷα ὥσπερ θεοὶ ἄνθρωποι βιοτεύουσι, φύσει καὶ τῷ σώματι καὶ τῇ ψυχῇ κρατιστεύοντες; οὔτε γὰρ βοὸς ἂν ἔχων σῶμα, ἀνθρώπου δὲ γνώμην ἐδύνατ' ἂν πράττειν ἃ ἐβούλετο, οὔθ' ὅσα χεῖρας ἔχει, ἄφρονα δ' ἐστί, πλέον οὐδὲν ἔχει. σὺ δ' ἀμφοτέρων τῶν πλείστου ἀξίων τετυχηκὼς οὐκ οἴει σοῦ θεοὺς ἐπιμελεῖσθαι; ἀλλ' ὅταν τί ποιήσωσι, νομιεῖς αὐτοὺς
15 σοῦ φροντίζειν; Ὅταν πέμπωσιν, ὥσπερ σοὶ σὺ φῂς πέμπειν αὐτούς, συμβούλους ὅ τι χρὴ ποιεῖν καὶ μὴ

ποιεῖν. Ὅταν δὲ Ἀθηναίοις, ἔφη, πυνθανομένοις τι διὰ μαντικῆς φράζωσιν, οὐ καὶ σοὶ δοκεῖς φράζειν αὐτούς, οὐδ' ὅταν τοῖς Ἕλλησι τέρατα πέμποντες προσημαίνωσιν, οὐδ' ὅταν πᾶσιν ἀνθρώποις, ἀλλὰ μόνον σὲ ἐξαιροῦντες ἐν ἀμελείᾳ κατατίθενται; οἴει δ' ἂν τοὺς 16
θεοὺς τοῖς ἀνθρώποις δόξαν ἐμφῦσαι ὡς ἱκανοί εἰσιν εὖ καὶ κακῶς ποιεῖν, εἰ μὴ δυνατοὶ ἦσαν, καὶ ἀνθρώπους ἐξαπατωμένους τὸν πάντα χρόνον οὐδέποτ' ἂν αἰσθέσθαι; οὐχ ὁρᾷς, ὅτι τὰ πολυχρονιώτατα καὶ σοφώτατα τῶν ἀνθρωπίνων, πόλεις καὶ ἔθνη, θεοσεβέστατά ἐστι, καὶ αἱ φρονιμώταται ἡλικίαι θεῶν ἐπιμελέσταται; ὠγαθέ, ἔφη, κατάμαθε ὅτι καὶ ὁ σὸς νοῦς ἐνὼν τὸ 17
σὸν σῶμα ὅπως βούλεται μεταχειρίζεται. οἴεσθαι οὖν χρὴ καὶ τὴν ἐν τῷ παντὶ φρόνησιν τὰ πάντα, ὅπως ἂν αὐτῇ ἡδὺ ᾖ, οὕτω τίθεσθαι, καὶ μὴ τὸ σὸν μὲν ὄμμα δύνασθαι ἐπὶ πολλὰ στάδια ἐξικνεῖσθαι, τὸν δὲ τοῦ θεοῦ ὀφθαλμὸν ἀδύνατον εἶναι ἅμα πάντα ὁρᾶν, μηδὲ τὴν σὴν μὲν ψυχὴν καὶ περὶ τῶν ἐνθάδε καὶ περὶ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ἐν Σικελίᾳ δύνασθαι φροντίζειν, τὴν δὲ τοῦ θεοῦ φρόνησιν μὴ ἱκανὴν εἶναι ἅμα πάντων ἐπιμελεῖσθαι. ἢν μέντοι, ὥσπερ ἀνθρώπους 18
θεραπεύων γιγνώσκεις τοὺς ἀντιθεραπεύειν ἐθέλοντας καὶ χαριζόμενος τοὺς ἀντιχαριζομένους καὶ συμβουλευόμενος καταμανθάνεις τοὺς φρονίμους, οὕτω καὶ τῶν θεῶν πεῖραν λαμβάνῃς θεραπεύων, εἴ τί σοι θελήσουσι περὶ τῶν ἀδήλων ἀνθρώποις συμβουλεύειν, γνώσει τὸ θεῖον ὅτι τοσοῦτον καὶ τοιοῦτόν ἐστιν ὥσθ' ἅμα πάντα ὁρᾶν καὶ πάντα ἀκούειν καὶ πανταχοῦ παρεῖναι καὶ ἅμα πάντων ἐπιμελεῖσθαι. ἐμοὶ μὲν οὖν ταῦτα λέγων 19
οὐ μόνον τοὺς συνόντας ἐδόκει ποιεῖν, ὁπότε ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ὁρῷντο, ἀπέχεσθαι τῶν ἀνοσίων τε καὶ

ἀδίκων καὶ αἰσχρῶν, ἀλλὰ καὶ ὁπότε ἐν ἐρημίᾳ εἶεν, ἐπείπερ ἡγήσαιντο μηδὲν ἄν ποτε ὧν πράττοιεν θεοὺς διαλαθεῖν.〉

V. *[Εἰ δὲ δὴ καὶ ἐγκράτεια καλόν τε κἀγαθὸν ἀνδρὶ κτῆμά ἐστιν, ἐπισκεψώμεθα εἴ τι προυβίβαζε λέγων εἰς ταύτην τοιάδε·] Ὦ ἄνδρες, εἰ πολέμου ἡμῖν γενομένου βουλοίμεθα ἑλέσθαι ἄνδρα, ὑφ' οὗ μάλιστ' ἂν αὐτοὶ μὲν σῴζοίμεθα, τοὺς δὲ πολεμίους χειροίμεθα, ἆρ' ὅντινα αἰσθανοίμεθα ἥττω γαστρὸς ἢ οἴνου ἢ ἀφροδισίων [ἢ πόνου] ἢ ὕπνου, τοῦτον ἂν αἱροίμεθα; καὶ πῶς ἂν οἰηθείημεν τὸν τοιοῦτον ἢ ἡμᾶς σῶσαι ἢ*
2 *τοὺς πολεμίους κρατῆσαι; εἰ δ' ἐπὶ τελευτῇ τοῦ βίου γενόμενοι βουλοίμεθά τῳ ἐπιτρέψαι ἢ παῖδας ἄρρενας παιδεῦσαι ἢ θυγατέρας παρθένους διαφυλάξαι ἢ χρήματα διασῶσαι, ἆρ' ἀξιόπιστον εἰς ταῦθ' ἡγησαίμεθ' ἂν τὸν ἀκρατῆ; δούλῳ δ' ἀκρατεῖ ἐπιτρέψαιμεν ἂν ἢ βοσκήματα ἢ ταμιεῖα ἢ ἔργων ἐπιστασίαν; διάκονον δὲ καὶ ἀγοραστὴν τοιοῦτον ἐθελήσαιμεν ἂν προῖκα λαβεῖν;*
3 *ἀλλὰ μὴν εἴ γε μηδὲ δοῦλον ἀκρατῆ δεξαίμεθ' ἄν, πῶς οὐκ ἄξιον αὐτόν γε φυλάξασθαι τοιοῦτον γενέσθαι; καὶ γὰρ οὐχ ὥσπερ οἱ πλεονέκται τῶν ἄλλων ἀφαιρούμενοι χρήματα ἑαυτοὺς δοκοῦσι πλουτίζειν, οὕτως ὁ ἀκρατὴς τοῖς μὲν ἄλλοις βλαβερός, ἑαυτῷ δ' ὠφέλιμος, ἀλλὰ κακοῦργος μὲν τῶν ἄλλων, ἑαυτοῦ δὲ πολὺ κακουργότερος, εἴ γε κακουργότατόν ἐστι μὴ μόνον τὸν οἶκον τὸν ἑαυτοῦ φθείρειν, ἀλλὰ καὶ τὸ σῶμα καὶ*
4 *τὴν ψυχήν. [ἐν συνουσίᾳ δὲ τίς ἂν ἡσθείη τῷ τοιούτῳ, ὃν εἰδείη τῷ ὄψῳ τε καὶ τῷ οἴνῳ χαίροντα μᾶλλον ἢ τοῖς φίλοις καὶ τὰς πόρνας ἀγαπῶντα μᾶλλον ἢ τοὺς ἑταίρους; ἆρά γε οὐ χρὴ πάντα ἄνδρα, ἡγησάμενον τὴν ἐγκράτειαν ἀρετῆς εἶναι κρηπῖδα, ταύτην πρῶτον*

ἐν τῇ ψυχῇ κατασκευάσασθαι; τίς γὰρ ἂν ἄνευ ταύτης 5
ἢ μάθοι τι ἀγαθὸν ἢ μελετήσειεν ἀξιολόγως; ἢ τίς
οὐκ ἂν ταῖς ἡδοναῖς δουλεύων αἰσχρῶς διατεθείη καὶ
τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχήν;] ἐμοὶ μὲν δοκεῖ νὴ τὴν Ἥραν
[ἐλευθέρῳ μὲν ἀνδρὶ εὐκτὸν εἶναι μὴ τυχεῖν δούλου
τοιούτου,] δουλεύοντα [δὲ] ταῖς τοιαύταις ἡδοναῖς
ἱκετευτέον τοὺς θεοὺς δεσποτῶν ἀγαθῶν τυχεῖν· οὕτω
γὰρ ἂν μόνως ὁ τοιοῦτος σωθείη. [τοιαῦτα δὲ λέγων 6
ἔτι ἐγκρατέστερον τοῖς ἔργοις ἢ τοῖς λόγοις ἑαυτὸν
ἐπεδείκνυεν· οὐ γὰρ μόνον τῶν διὰ τοῦ σώματος ἡδο-
νῶν ἐκράτει, ἀλλὰ καὶ τῆς διὰ τῶν χρημάτων, νομίζων
τὸν παρὰ τοῦ τυχόντος χρήματα λαμβάνοντα δεσπότην
ἑαυτοῦ καθιστάναι καὶ δουλεύειν δουλείαν οὐδεμιᾶς
ἧττον αἰσχράν.]

Ἄξιον δ' αὐτοῦ καὶ ἃ πρὸς Ἀντιφῶντα τὸν σοφι- VI
στὴν διελέχθη μὴ παραλιπεῖν. ὁ γὰρ Ἀντιφῶν ποτε
βουλόμενος τοὺς συνουσιαστὰς αὐτοῦ παρελέσθαι προσ-
ελθὼν τῷ Σωκράτει παρόντων αὐτῶν ἔλεξε τάδε·
Ὦ Σώκρατες, ἐγὼ μὲν ᾤμην τοὺς φιλοσοφοῦντας εὐ- 2
δαιμονεστέρους χρῆναι γίγνεσθαι· σὺ δέ μοι δοκεῖς
τἀναντία τῆς φιλοσοφίας ἀπολελαυκέναι. ζῇς γοῦν
οὕτως ὡς οὐδ' ἂν εἷς δοῦλος ὑπὸ δεσπότῃ διαιτώμενος
μείνειε· σιτία τε σιτεῖ καὶ ποτὰ πίνεις τὰ φαυλότατα,
καὶ ἱμάτιον ἠμφίεσαι οὐ μόνον φαῦλον, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ
θέρους τε καὶ χειμῶνος, ἀνυπόδητός τε καὶ ἀχίτων
διατελεῖς. καὶ μὴν χρήματά γε οὐ λαμβάνεις, ἃ καὶ 3
κτωμένους εὐφραίνει καὶ κεκτημένους ἐλευθεριώτερόν
τε καὶ ἥδιον ποιεῖ ζῆν. εἰ οὖν ὥσπερ καὶ τῶν ἄλλων
ἔργων οἱ διδάσκαλοι τοὺς μαθητὰς μιμητὰς ἑαυτῶν
ἀποδεικνύουσιν, οὕτω καὶ σὺ τοὺς συνόντας διαθήσεις,
νόμιζε κακοδαιμονίας διδάσκαλος εἶναι. καὶ ὁ Σωκράτης

4 πρὸς ταῦτα εἶπε· Δοκεῖς μοι, ὦ Ἀντιφῶν, ὑπειληφέναι
με οὕτως ἀνιαρῶς ζῆν, ὥστε πέπεισμαι σὲ μᾶλλον ἀποθα-
νεῖν ἂν ἑλέσθαι ἢ ζῆν ὥσπερ ἐγώ. ἴθι οὖν ἐπισκεψώ-
5 μεθα τί χαλεπὸν ᾔσθησαι τοὐμοῦ βίου. πότερον ὅτι
τοῖς μὲν λαμβάνουσιν ἀργύριον ἀναγκαῖόν ἐστιν ἀπερ-
γάζεσθαι τοῦτο ἐφ' ᾧ ἂν μισθὸν λάβωσιν, ἐμοὶ δὲ μὴ
λαμβάνοντι οὐκ ἀνάγκη διαλέγεσθαι ᾧ ἂν μὴ βούλωμαι;
ἢ τὴν δίαιτάν μου φαυλίζεις ὡς ἧττον μὲν ὑγιεινὰ
ἐσθίοντος ἐμοῦ ἢ σοῦ, ἧττον δὲ ἰσχὺν παρέχοντα; ἢ
ὡς χαλεπώτερα πορίσασθαι τὰ ἐμὰ διαιτήματα τῶν
σῶν διὰ τὸ σπανιώτερά τε καὶ πολυτελέστερα εἶναι;
ἢ ὡς ἡδίω σοι ἃ σὺ παρασκευάζει ὄντα ἢ ἐμοὶ ἃ ἐγώ;
οὐκ οἶσθ' ὅτι ὁ μὲν ἥδιστα ἐσθίων ἥκιστα ὄψου δεῖται,
ὁ δὲ ἥδιστα πίνων ἥκιστα τοῦ μὴ παρόντος ἐπιθυμεῖ
6 ποτοῦ; τά γε μὴν ἱμάτια οἶσθ' ὅτι οἱ μεταβαλλόμενοι
ψύχους καὶ θάλπους ἕνεκα μεταβάλλονται, καὶ ὑποδή-
ματα ὑποδοῦνται, ὅπως μὴ διὰ τὰ λυποῦντα τοὺς πόδας
κωλύωνται πορεύεσθαι· ἤδη οὖν ποτε ᾔσθου ἐμὲ ἢ
διὰ ψῦχος μᾶλλόν του ἔνδον μένοντα, ἢ διὰ θάλπος
μαχόμενόν τῳ περὶ σκιᾶς, ἢ διὰ τὸ ἀλγεῖν τοὺς πόδας
7 οὐ βαδίζοντα ὅποι ἂν βούλωμαι; οὐκ οἶσθ' ὅτι οἱ
φύσει ἀσθενέστατοι τῷ σώματι μελετήσαντες τῶν ἰσχυ-
ροτάτων ἀμελησάντων κρείττους τε γίγνονται πρὸς
ἃ ἂν μελετήσωσι καὶ ῥᾷον αὐτὰ φέρουσιν; ἐμοὶ δὲ
ἄρα οὐκ οἴει, τῷ σώματι ἀεὶ τὰ συντυγχάνοντα μελε-
τῶντι καρτερεῖν, πάντα ῥᾷον φέρειν σοῦ μὴ μελετῶν-
8 τος; τοῦ δὲ μὴ δουλεύειν γαστρὶ μηδ' ὕπνῳ καὶ λαγνείᾳ
οἴει τι ἄλλο αἰτιώτερον εἶναι ἢ τὸ ἕτερα ἔχειν τούτων
ἡδίω, ἃ οὐ μόνον ἐν χρείᾳ ὄντα εὐφραίνει, ἀλλὰ καὶ
ἐλπίδας παρέχοντα ὠφελήσειν ἀεί; καὶ μὴν τοῦτό γε
οἶσθα, ὅτι οἱ μὲν οἰόμενοι μηδὲν εὖ πράττειν οὐκ

εὐφραίνονται, οἱ δὲ ἡγούμενοι καλῶς προχωρεῖν ἑαυτοῖς ἢ γεωργίαν ἢ ναυκληρίαν ἢ ἄλλ' ὅ τι ἂν τυγχάνωσιν ἐργαζόμενοι ὡς εὖ πράττοντες εὐφραίνονται· 9
οἴει οὖν ἀπὸ πάντων τούτων τοσαύτην ἡδονὴν εἶναι ὅσην ἀπὸ τοῦ ἑαυτόν τε ἡγεῖσθαι βελτίω γίγνεσθαι καὶ φίλους ἀμείνους κτᾶσθαι; ἐγὼ τοίνυν διατελῶ ταῦτα νομίζων. ἐὰν δὲ δὴ φίλους ἢ πόλιν ὠφελεῖν δέῃ, ποτέρῳ ἡ πλείων σχολὴ τούτων ἐπιμελεῖσθαι, τῷ ὡς ἐγὼ νῦν ἢ τῷ ὡς σὺ μακαρίζεις διαιτωμένῳ; στρατεύοιτο δὲ πότερος ἂν ῥᾷον, ὁ μὴ δυνάμενος ἄνευ πολυτελοῦς διαίτης ζῆν ἢ ᾧ τὸ παρὸν ἀρκοίῃ; ἐκπολιορκηθείη δὲ πότερος ἂν θᾶττον, ὁ τῶν χαλεπωτάτων εὑρεῖν δεόμενος, ἢ ὁ τοῖς ῥᾴστοις ἐντυγχάνειν ἀρκούντως χρώμενος; ἔοικας, ὦ Ἀντιφῶν, τὴν εὐδαι- 10
μονίαν οἰομένῳ τρυφὴν καὶ πολυτέλειαν εἶναι· ἐγὼ δὲ νομίζω τὸ μὲν μηδενὸς δέεσθαι θεῖον εἶναι, τὸ δ' ὡς ἐλαχίστων ἐγγυτάτω τοῦ θείου, καὶ τὸ μὲν θεῖον κράτιστον, τὸ δ' ἐγγυτάτω τοῦ θείου ἐγγυτάτω τοῦ κρατίστου.

Πάλιν δέ ποτε ὁ Ἀντιφῶν διαλεγόμενος τῷ Σω- 11
κράτει· Ὦ Σώκρατες, ἐγώ τοί σε δίκαιον μὲν νομίζω, σοφὸν δὲ οὐδ' ὁπωστιοῦν· δοκεῖς δέ μοι καὶ αὐτὸς τοῦτο γιγνώσκειν· οὐδένα γοῦν τῆς συνουσίας ἀργύριον πράττει. καίτοι τό γε ἱμάτιον ἢ τὴν οἰκίαν ἢ ἄλλο τι ὧν κέκτησαι νομίζων ἀργυρίου ἄξιον εἶναι οὐδενὶ ἂν μὴ ὅτι προῖκα δοίης, ἀλλ' οὐδ' ἔλαττον τῆς ἀξίας λαβών. δῆλον δὴ ὅτι εἰ καὶ τὴν συνουσίαν ᾤου τινὸς 12
ἀξίαν εἶναι, καὶ ταύτης ἂν οὐκ ἔλαττον τῆς ἀξίας ἀργύριον ἐπράττου. δίκαιος μὲν οὖν ἂν εἴης, ὅτι οὐκ ἐξαπατᾷς ἐπὶ πλεονεξίᾳ, σοφὸς δὲ οὐκ ἄν, μηδενός γε ἄξια ἐπιστάμενος. ὁ δὲ Σωκράτης πρὸς ταῦτα εἶπεν· 13

Ὦ Ἀντιφῶν, παρ' ἡμῖν νομίζεται τὴν ὥραν καὶ τὴν σοφίαν ὁμοίως μὲν καλόν, ὁμοίως δὲ αἰσχρὸν διατίθεσθαι εἶναι. τήν τε γὰρ ὥραν ἐὰν μέν τις ἀργυρίου πωλῇ τῷ βουλομένῳ, πόρνον αὐτὸν ἀποκαλοῦσιν, ἐὰν δέ τις, ὃν ἂν γνῷ καλόν τε κἀγαθὸν ἐραστὴν ὄντα, τοῦτον φίλον ἑαυτῷ ποιῆται, σώφρονα νομίζομεν· καὶ τὴν σοφίαν ὡσαύτως τοὺς μὲν ἀργυρίου τῷ βουλομένῳ πωλοῦντας σοφιστὰς [ὥσπερ πόρνους] ἀποκαλοῦσιν, ὅστις δέ, ὃν ἂν γνῷ εὐφυᾶ ὄντα, διδάσκων, ὅ τι ἂν ἔχῃ ἀγαθόν, φίλον ποιεῖται, τοῦτον νομίζομεν, ἃ τῷ
14 *καλῷ κἀγαθῷ πολίτῃ προσήκει, ταῦτα ποιεῖν. ἐγὼ δ' οὖν καὶ αὐτός, ὦ Ἀντιφῶν, ὥσπερ ἄλλος τις ἢ ἵππῳ ἀγαθῷ ἢ κυνὶ ἢ ὄρνιθι ἥδεται, οὕτω καὶ ἔτι μᾶλλον ἥδομαι φίλοις ἀγαθοῖς, καὶ ἐάν τι ἔχω ἀγαθόν, διδάσκω, καὶ ἄλλοις συνίστημι παρ' ὧν ἂν ἡγῶμαι ὠφελήσεσθαί τι αὐτοὺς εἰς ἀρετήν· καὶ τοὺς θησαυροὺς τῶν πάλαι σοφῶν ἀνδρῶν, οὓς ἐκεῖνοι κατέλιπον ἐν βιβλίοις γράψαντες, ἀνελίττων κοινῇ σὺν τοῖς φίλοις διέρχομαι, κἄν τι ὁρῶμεν ἀγαθόν, ἐκλεγόμεθα· καὶ μέγα νομίζομεν κέρδος, ἐὰν ἀλλήλοις φίλοι γιγνώμεθα. ἐμοὶ μὲν δὴ ταῦτα ἀκούοντι ἐδόκει αὐτός τε μακάριος εἶναι καὶ τοὺς ἀκούοντας ἐπὶ καλοκἀγαθίαν ἄγειν.*

15 *Καὶ πάλιν ποτὲ τοῦ Ἀντιφῶντος ἐρομένου αὐτόν, πῶς ἄλλους μὲν ἡγοῖτο πολιτικοὺς ποιεῖν, αὐτὸς δ' οὐ πράττοι τὰ πολιτικά, εἴπερ ἐπίσταιτο· Ποτέρως δ' ἄν, ἔφη, ὦ Ἀντιφῶν, μᾶλλον τὰ πολιτικὰ πράττοιμι, εἰ μόνος αὐτὰ πράττοιμι ἢ εἰ ἐπιμελοίμην τοῦ ὡς πλείστους ἱκανοὺς εἶναι πράττειν αὐτά;*

VII. *Ἐπισκεψώμεθα δὲ εἰ καὶ ἀλαζονείας ἀποτρέπων τοὺς συνόντας ἀρετῆς ἐπιμελεῖσθαι προέτρεπεν· ἀεὶ*

γὰρ ἔλεγεν, ὡς οὐκ εἴη καλλίων ὁδὸς ἐπ' εὐδοξίαν, ἢ δι' ἧς ἄν τις ἀγαθὸς τοῦτο γένοιτο, ὃ καὶ δοκεῖν βούλοιτο. ὅτι δ' ἀληθῆ ἔλεγεν, ὧδ' ἐδίδασκεν· Ἐνθυ- 2
μώμεθα γάρ, ἔφη, εἴ τις μὴ ὢν ἀγαθὸς αὐλητὴς δοκεῖν βούλοιτο, τί ἂν αὐτῷ ποιητέον εἴη. ἆρ' οὐ τὰ ἔξω τῆς τέχνης μιμητέον τοὺς ἀγαθοὺς αὐλητάς; καὶ πρῶτον μέν, ὅτι ἐκεῖνοι σκευήν τε καλὴν κέκτηνται καὶ ἀκολούθους πολλοὺς περιάγονται, καὶ τούτῳ ταῦτα ποιητέον· ἔπειτα, ὅτι ἐκείνους πολλοὶ ἐπαινοῦσι, καὶ τούτῳ πολλοὺς ἐπαινέτας παρασκευαστέον. ἀλλὰ μὴν ἔργον γε οὐδαμοῦ ληπτέον, ἢ εὐθὺς ἐλεγχθήσεται γελοῖος ὢν καὶ οὐ μόνον αὐλητὴς κακός, ἀλλὰ καὶ ἄνθρωπος ἀλαζών. καίτοι πολλὰ μὲν δαπανῶν, μηδὲν δ' ὠφελούμενος, πρὸς δὲ τούτοις κακοδοξῶν πῶς οὐκ ἐπιπόνως τε καὶ ἀλυσιτελῶς καὶ καταγελάστως βιώσεται; ὣς δ' 3
αὔτως εἴ τις βούλοιτο στρατηγὸς ἀγαθὸς μὴ ὢν φαίνεσθαι ἢ κυβερνήτης, ἐννοῶμεν, τί ἂν αὐτῷ συμβαίνοι. ἆρ' οὐκ ἄν, εἰ μὲν ἐπιθυμῶν τοῦ δοκεῖν ἱκανὸς εἶναι ταῦτα πράττειν μὴ δύναιτο πείθειν, τοῦτ' εἴη λυπηρόν, εἰ δὲ πείσειεν, ἔτι ἀθλιώτερον; δῆλον γὰρ ὅτι κυβερνᾶν κατασταθεὶς ὁ μὴ ἐπιστάμενος ἢ στρατηγεῖν ἀπολέσειεν ἂν οὓς ἥκιστα βούλοιτο καὶ αὐτὸς αἰσχρῶς ἂν καὶ κακῶς ἀπαλλάξειεν. ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ πλούσιον καὶ 4
τὸ ἀνδρεῖον καὶ τὸ ἰσχυρὸν μὴ ὄντα δοκεῖν ἀλυσιτελὲς ἀπέφαινε· προστάττεσθαι γὰρ αὐτοῖς ἔφη μείζω ἢ κατὰ δύναμιν, καὶ μὴ δυναμένους ταῦτα ποιεῖν, δοκοῦντας ἱκανοὺς εἶναι, συγγνώμης οὐκ ἂν τυγχάνειν. ἀπατεῶνα 5
δ' ἐκάλει οὐ μικρὸν μὲν οὐδ' εἴ τις ἀργύριον ἢ σκεῦος παρά του πειθοῖ λαβὼν ἀποστεροίη, πολὺ δὲ μέγιστον ὅστις μηδενὸς ἄξιος ὢν ἐξηπατήκοι πείθων ὡς ἱκανὸς εἴη τῆς πόλεως ἡγεῖσθαι. [ἐμοὶ μὲν οὖν ἐδόκει καὶ

τοῦ ἀλαζονεύεσθαι ἀποτρέπειν τοὺς συνόντας τοιάδε διαλεγόμενος.]

[B.]

1 [Ἐδόκει δέ μοι καὶ τοιαῦτα λέγων προτρέπειν τοὺς συνόντας ἀσκεῖν ἐγκράτειαν πρὸς ἐπιθυμίαν βρωτοῦ καὶ ποτοῦ καὶ λαγνείας καὶ ὕπνου καὶ ῥίγους καὶ θάλπους καὶ πόνου.] γνοὺς δέ τινα τῶν συνόντων ἀκολαστοτέρως ἔχοντα [πρὸς τὰ τοιαῦτα]· Εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Ἀρίστιππε, εἰ δέοι σε παιδεύειν παραλαβόντα δύο τῶν νέων, τὸν μέν, ὅπως ἱκανὸς ἔσται ἄρχειν, τὸν δ', ὅπως μηδ' ἀντιποιήσεται ἀρχῆς, πῶς ἂν ἑκάτερον παιδεύοις; βούλει σκοπῶμεν, ἀρξάμενοι ἀπὸ τῆς τροφῆς ὥσπερ ἀπὸ τῶν στοιχείων; καὶ ὁ Ἀρίστιππος ἔφη· Δοκεῖ γοῦν μοι ἡ τροφὴ ἀρχὴ εἶναι· οὐδὲ γὰρ
2 ζῴη γ' ἄν τις, εἰ μὴ τρέφοιτο. Οὐκοῦν τὸ μὲν βούλεσθαι σίτου ἅπτεσθαι, ὅταν ὥρα ἥκῃ, ἀμφοτέροις εἰκὸς παραγίγνεσθαι; Εἰκὸς γάρ, ἔφη. Τὸ οὖν προαιρεῖσθαι τὸ κατεπεῖγον μᾶλλον πράττειν ἢ τῇ γαστρὶ χαρίζεσθαι πότερον ἂν αὐτῶν ἐθίζοιμεν; Τὸν εἰς τὸ ἄρχειν, ἔφη, νὴ Δία παιδευόμενον, ὅπως μὴ τὰ τῆς πόλεως ἄπρακτα γίγνηται παρὰ τὴν ἐκείνου ἀρχήν. Οὐκοῦν, ἔφη, καὶ ὅταν πιεῖν βούλωνται, τὸ δύνασθαι διψῶντα ἀνέχε-
3 σθαι τῷ αὐτῷ προσθετέον; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Τὸ δὲ ὕπνου ἐγκρατῆ εἶναι, ὥστε δύνασθαι καὶ ὀψὲ κοιμηθῆναι καὶ πρῲ ἀναστῆναι καὶ ἀγρυπνῆσαι, εἴ τι δέοι, ποτέρῳ ἂν προσθείημεν; Καὶ τοῦτο, ἔφη, τῷ αὐτῷ. Τί δέ, ἔφη, τὸ ἀφροδισίων ἐγκρατῆ εἶναι, ὥστε μὴ διὰ ταῦτα κωλύεσθαι πράττειν, εἴ τι δέοι; Καὶ τοῦτο, ἔφη, τῷ αὐτῷ. Τί δέ; τὸ μὴ φεύγειν τοὺς

πόνους, ἀλλ' ἐθελοντὴν ὑπομένειν ποτέρῳ ἂν προσθείημεν; Καὶ τοῦτο, ἔφη, τῷ ἄρχειν παιδευομένῳ. Τί δέ; τὸ μαθεῖν, εἴ τι ἐπιτήδειόν ἐστι μάθημα πρὸς τὸ κρατεῖν τῶν ἀντιπάλων, ποτέρῳ ἂν προσθεῖναι μᾶλλον πρέποι; Πολὺ νὴ Δί', ἔφη, τῷ ἄρχειν παιδευομένῳ· καὶ γὰρ τῶν ἄλλων οὐδὲν ὄφελος ἄνευ τῶν τοιούτων μαθημάτων. [Οὐκοῦν ὁ οὕτω πεπαιδευμένος 4
ἧττον ἂν δοκεῖ σοι ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων ἢ τὰ λοιπὰ ζῷα ἁλίσκεσθαι; τούτων γὰρ δήπου τὰ μὲν γαστρὶ δελεαζόμενα, καὶ μάλα ἔνια δυσωπούμενα, ὅμως τῇ ἐπιθυμίᾳ τοῦ φαγεῖν ἀγόμενα πρὸς τὸ δέλεαρ ἁλίσκεται, τὰ δὲ ποτῷ ἐνεδρεύεται. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ ἄλλα ὑπὸ λαγνείας, οἷον οἵ τε ὄρτυγες καὶ οἱ πέρδικες, πρὸς τὴν τῆς θηλείας φωνὴν τῇ ἐπιθυμίᾳ καὶ τῇ ἐλπίδι τῶν ἀφροδισίων φερόμενοι καὶ ἐξιστάμενοι τοῦ τὰ δεινὰ ἀναλογίζεσθαι τοῖς θηράτροις ἐμπίπτουσι; Συνέφη καὶ ταῦτα. Οὐκοῦν δοκεῖ σοι αἰσχρὸν 5
εἶναι ἀνθρώπῳ ταὐτὰ πάσχειν τοῖς ἀφρονεστάτοις τῶν θηρίων; ὥσπερ οἱ μοιχοὶ εἰσέρχονται εἰς τὰς εἱρκτάς, εἰδότες ὅτι κίνδυνος τῷ μοιχεύοντι ἅ τε ὁ νόμος ἀπειλεῖ παθεῖν καὶ ἐνεδρευθῆναι καὶ ληφθέντα ὑβρισθῆναι· καὶ τηλικούτων μὲν ἐπικειμένων τῷ μοιχεύοντι κακῶν τε καὶ αἰσχρῶν, ὄντων δὲ πολλῶν τῶν ἀπολυσόντων τῆς τῶν ἀφροδισίων ἐπιθυμίας ἐν ἀδείᾳ, ὅμως εἰς τὰ ἐπικίνδυνα φέρεσθαι ἆρ' οὐκ ἤδη τοῦτο παντάπασι κακοδαιμονῶντός ἐστιν; Ἔμοιγε δοκεῖ, ἔφη. Τὸ δὲ εἶναι 6
μὲν τὰς ἀναγκαιοτάτας πλείστας πράξεις τοῖς ἀνθρώποις ἐν ὑπαίθρῳ, οἷον τάς τε πολεμικὰς καὶ τὰς γεωργικὰς καὶ τῶν ἄλλων οὐ τὰς ἐλαχίστας, τοὺς δὲ πολλοὺς ἀγυμνάστως ἔχειν πρός τε ψύχη καὶ θάλπη οὐ δοκεῖ σοι πολλὴ ἀμέλεια εἶναι; Συνέφη καὶ τοῦτο.

Οὐκοῦν δοκεῖ σοι τὸν μέλλοντα ἄρχειν ἀσκεῖν δεῖν καὶ
7 ταῦτα εὐπετῶς φέρειν; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη.] Οὐκοῦν
εἰ τοὺς † ἐγκρατεῖς τούτων ἁπάντων εἰς τοὺς ἀρχικοὺς
τάττομεν, τοὺς ἀδυνάτους ταῦτα ποιεῖν εἰς τοὺς μηδ'
ἀντιποιησομένους τοῦ ἄρχειν τάξομεν; Συνέφη καὶ
τοῦτο. Τί οὖν; ἐπειδὴ καὶ τούτων ἑκατέρου τοῦ φύλου
τὴν τάξιν οἶσθα, ἤδη ποτ' ἐπεσκέψω, εἰς ποτέραν τῶν
8 τάξεων τούτων σαυτὸν δικαίως ἂν τάττοις; Ἔγωγ',
ἔφη ὁ Ἀρίστιππος· καὶ οὐδαμῶς γε τάττω ἐμαυτὸν εἰς
τὴν τῶν ἄρχειν βουλομένων τάξιν. καὶ γὰρ πάνυ μοι
δοκεῖ ἄφρονος ἀνθρώπου εἶναι τό, μεγάλου ἔργου ὄντος
τοῦ ἑαυτῷ τὰ δέοντα παρασκευάζειν, μὴ ἀρκεῖν τοῦτο,
ἀλλὰ προσαναθέσθαι τὸ καὶ τοῖς ἄλλοις πολίταις ὧν
δέονται πορίζειν· καὶ ἑαυτῷ μὲν πολλὰ ὧν βούλεται
ἐλλείπειν, τῆς δὲ πόλεως προεστῶτα, ἐὰν μὴ πάντα
ὅσα ἡ πόλις βούλεται καταπράττῃ, τούτου δίκην ὑπέχειν,
9 τοῦτο πῶς οὐ πολλὴ ἀφροσύνη ἐστί; καὶ γὰρ ἀξιοῦσιν
αἱ πόλεις τοῖς ἄρχουσιν ὥσπερ ἐγὼ τοῖς οἰκέταις χρῆ-
σθαι. ἐγώ τε γὰρ ἀξιῶ τοὺς θεράποντας ἐμοὶ μὲν
ἄφθονα τὰ ἐπιτήδεια παρασκευάζειν, αὐτοὺς δὲ μηδενὸς
τούτων ἅπτεσθαι, αἵ τε πόλεις οἴονται χρῆναι τοὺς
ἄρχοντας ἑαυταῖς μὲν ὡς πλεῖστα ἀγαθὰ πορίζειν, αὐ-
τοὺς δὲ πάντων τούτων ἀπέχεσθαι. ἐγὼ οὖν τοὺς μὲν
βουλομένους πολλὰ πράγματα ἔχειν αὐτούς τε καὶ
ἄλλοις παρέχειν οὕτως ἂν παιδεύσας εἰς τοὺς ἀρχικοὺς
καταστήσαιμι· ἐμαυτόν γε μέντοι τάττω εἰς τοὺς βου-
10 λομένους ᾗ ῥᾷστά τε καὶ ἥδιστα βιοτεύειν. καὶ ὁ Σω-
κράτης ἔφη· Βούλει οὖν καὶ τοῦτο σκεψώμεθα, πότεροι
ἥδιον ζῶσιν, οἱ ἄρχοντες ἢ οἱ ἀρχόμενοι; Πάνυ μὲν
οὖν, ἔφη. Πρῶτον μὲν τοίνυν τῶν ἐθνῶν ὧν ἡμεῖς
ἴσμεν ἐν μὲν τῇ Ἀσίᾳ Πέρσαι μὲν ἄρχουσιν, ἄρχονται

δὲ Σύροι καὶ Φρύγες καὶ Λυδοί· ἐν δὲ τῇ Εὐρώπῃ Σκύθαι μὲν ἄρχουσι, Μαιῶται δὲ ἄρχονται· ἐν δὲ τῇ Λιβύῃ Καρχηδόνιοι μὲν ἄρχουσι, Λίβυες δὲ ἄρχονται. τούτων οὖν ποτέρους ἥδιον οἴει ζῆν; ἢ τῶν Ἑλλήνων, ἐν οἷς καὶ αὐτὸς εἶ, πότεροί σοι δοκοῦσιν ἥδιον, οἱ κρατοῦντες ἢ οἱ κρατούμενοι, ζῆν; Ἀλλ' ἐγώ τοι, ἔφη 11
ὁ Ἀρίστιππος, οὐδὲ εἰς τὴν δουλείαν ἐμαυτὸν τάττω, ἀλλ' εἶναί τίς μοι δοκεῖ μέση τούτων ὁδός, ἣν πειρῶμαι βαδίζειν, οὔτε δι' ἀρχῆς οὔτε διὰ δουλείας, ἀλλὰ δι' ἐλευθερίας, ἥπερ μάλιστα πρὸς εὐδαιμονίαν ἄγει. Ἀλλ' εἰ μέν, ἔφη ὁ Σωκράτης, ὥσπερ οὔτε δι' ἀρχῆς 12
οὔτε διὰ δουλείας ἡ ὁδὸς αὕτη φέρει, οὕτω μηδὲ δι' ἀνθρώπων, ἴσως ἄν τι λέγοις· εἰ μέντοι ἐν ἀνθρώποις ὢν μήτε ἄρχειν ἀξιώσεις μήτε ἄρχεσθαι μηδὲ τοὺς ἄρχοντας ἑκὼν θεραπεύσεις, οἶμαί σε ὁρᾶν, ὡς ἐπίστανται οἱ κρείττονες τοὺς ἥττονας καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ κλάοντας καθιστάντες δούλοις χρῆσθαι. ἢ λανθάνουσί 13
σε οἱ ἄλλων σπειράντων καὶ φυτευσάντων τόν τε σῖτον τέμνοντες καὶ δενδροκοποῦντες καὶ πάντα τρόπον πολιορκοῦντες τοὺς ἥττονας καὶ μὴ θέλοντας θεραπεύειν, ἕως ἂν πείσωσιν ἑλέσθαι δουλεύειν ἀντὶ τοῦ πολεμεῖν τοῖς κρείττοσι; καὶ ἰδίᾳ αὖ οἱ ἀνδρεῖοι καὶ δυνατοὶ τοὺς ἀνάνδρους καὶ ἀδυνάτους οὐκ οἶσθ' ὅτι καταδουλωσάμενοι καρποῦνται; Ἀλλ' ἐγώ τοι, ἔφη, ἵνα μὴ πάσχω ταῦτα, οὐδ' εἰς πολιτείαν ἐμαυτὸν κατακλείω, ἀλλὰ ξένος πανταχοῦ εἰμι. καὶ ὁ Σωκράτης 14
ἔφη· Τοῦτο μέντοι ἤδη λέγεις δεινὸν πάλαισμα. τοὺς γὰρ ξένους, ἐξ οὗ ὅ τε Σίνις καὶ ὁ Σκείρων καὶ ὁ Προκρούστης ἀπέθανον, οὐδεὶς ἔτι ἀδικεῖ; ἀλλὰ νῦν οἱ μὲν πολιτευόμενοι ἐν ταῖς πατρίσι καὶ νόμους τίθενται, ἵνα μὴ ἀδικῶνται, καὶ φίλους πρὸς τοῖς

ἀναγκαίοις καλουμένοις ἄλλους κτῶνται βοηθούς, καὶ ταῖς πόλεσιν ἐρύματα περιβάλλονται, καὶ ὅπλα κτῶνται οἷς ἀμύνονται τοὺς ἀδικοῦντας, καὶ πρὸς τούτοις ἄλλους ἔξωθεν συμμάχους κατασκευάζονται, καὶ οἱ μὲν
15 ταῦτα πάντα κεκτημένοι ὅμως ἀδικοῦνται, σὺ δὲ οὐδὲν μὲν τούτων ἔχων, ἐν δὲ ταῖς ὁδοῖς, ἔνθα πλεῖστοι ἀδικοῦνται, πολὺν χρόνον διατρίβων, εἰς ὁποίαν δ' ἂν πόλιν ἀφίκῃ, τῶν πολιτῶν πάντων ἥττων ὢν καὶ τοιοῦτος, οἵοις μάλιστα ἐπιτίθενται οἱ βουλόμενοι ἀδικεῖν, ὅμως διὰ τὸ ξένος εἶναι οὐκ ἂν οἴει ἀδικηθῆναι; ἢ διότι αἱ πόλεις σοι κηρύττουσιν ἀσφάλειαν καὶ προσιόντι καὶ ἀπιόντι, θαρρεῖς; ἢ διότι καὶ δοῦλος ἂν οἴει τοιοῦτος εἶναι οἷος μηδενὶ δεσπότῃ λυσιτελεῖν; τίς γὰρ ἂν ἐθέλοι ἄνθρωπον ἐν οἰκίᾳ ἔχειν πονεῖν μὲν μηδὲν
16 ἐθέλοντα, τῇ δὲ πολυτελεστάτῃ διαίτῃ χαίροντα; σκεψώμεθα δὲ καὶ τοῦτο, πῶς οἱ δεσπόται τοῖς τοιούτοις οἰκέταις χρῶνται. ἆρα οὐ τὴν μὲν λαγνείαν αὐτῶν τῷ λιμῷ σωφρονίζουσι; κλέπτειν δὲ κωλύουσιν ἀποκλείοντες ὅθεν ἄν τι λαβεῖν ᾖ; τοῦ δὲ δραπετεύειν δεσμοῖς ἀπείργουσι; τὴν ἀργίαν δὲ πληγαῖς ἐξαναγκάζουσιν; ἢ σὺ πῶς ποιεῖς, ὅταν τῶν οἰκετῶν τινα τοι-
17 οῦτον ὄντα καταμανθάνῃς; Κολάζω, ἔφη, πᾶσι κακοῖς, ἕως ἂν δουλεύειν ἀναγκάσω. ἀλλὰ γάρ, ὦ Σώκρατες, οἱ εἰς τὴν βασιλικὴν τέχνην παιδευόμενοι, ἣν δοκεῖς μοι σὺ νομίζειν εὐδαιμονίαν εἶναι, τί διαφέρουσι τῶν ἐξ ἀνάγκης κακοπαθούντων, εἴ γε πεινήσουσι καὶ διψήσουσι καὶ ῥιγώσουσι καὶ ἀγρυπνήσουσι καὶ τἆλλα πάντα μοχθήσουσιν ἑκόντες; ἐγὼ μὲν γὰρ οὐκ οἶδ' ὅ τι διαφέρει τὸ αὐτὸ δέρμα ἑκόντα ἢ ἄκοντα μαστιγοῦσθαι [ἢ ὅλως τὸ αὐτὸ σῶμα πᾶσι τοῖς τοιούτοις ἑκόντα ἢ ἄκοντα πολιορκεῖσθαι] ἄλλο γε ἢ ἀφροσύνῃ

πρόσεστι τῷ θέλοντι τὰ λυπηρὰ ὑπομένειν. Τί δέ, ὦ 18 Ἀρίστιππε; ὁ Σωκράτης ἔφη, οὐ δοκεῖ σοι τῶν τοιούτων διαφέρειν τὰ ἑκούσια τῶν ἀκουσίων, ᾗ ὁ μὲν ἑκὼν πεινῶν φάγοι ἂν ὁπότε βούλοιτο καὶ ὁ ἑκὼν διψῶν πίοι καὶ τἆλλα ὡσαύτως, τῷ δ᾿ ἐξ ἀνάγκης ταῦτα πάσχοντι οὐκ ἔξεστιν ὁπόταν βούληται παύεσθαι; ἔπειτα ὁ μὲν ἑκουσίως ταλαιπωρῶν ἐπ᾿ ἀγαθῇ ἐλπίδι πονῶν εὐφραίνεται, οἷον οἱ τὰ θηρία θηρῶντες ἐλπίδι τοῦ λήψεσθαι ἡδέως μοχθοῦσι· καὶ τὰ μὲν 19 τοιαῦτα ἆθλα τῶν πόνων μικροῦ τινος ἄξιά ἐστι, τοὺς δὲ πονοῦντας, ἵνα φίλους ἀγαθοὺς κτήσωνται, ἢ ὅπως ἐχθροὺς χειρώσωνται, ἢ ἵνα δυνατοὶ γενόμενοι καὶ τοῖς σώμασι καὶ ταῖς ψυχαῖς καὶ τὸν ἑαυτῶν οἶκον καλῶς οἰκῶσι καὶ τοὺς φίλους εὖ ποιῶσι καὶ τὴν πατρίδα εὐεργετῶσι, πῶς οὐκ οἴεσθαι χρὴ τούτους καὶ πονεῖν ἡδέως εἰς τὰ τοιαῦτα καὶ ζῆν εὐφραινομένους, ἀγαμένους μὲν ἑαυτούς, ἐπαινουμένους δὲ καὶ ζηλουμένους ὑπὸ τῶν ἄλλων; ἔτι δὲ αἱ μὲν ῥᾳδιουργίαι καὶ 20 ἐκ τοῦ παραχρῆμα ἡδοναὶ οὔτε σώματι εὐεξίαν ἱκαναί εἰσιν ἐνεργάζεσθαι, ὥς φασιν οἱ γυμνασταί, οὔτε ψυχῇ ἐπιστήμην ἀξιόλογον οὐδεμίαν ἐμποιοῦσιν, αἱ δὲ διὰ καρτερίας ἐπιμέλειαι τῶν καλῶν τε κἀγαθῶν ἔργων ἐξικνεῖσθαι ποιοῦσιν, ὥς φασιν οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες. λέγει δέ που καὶ Ἡσίοδος·

Τὴν μὲν γὰρ κακότητα καὶ ἰλαδὸν ἔστιν ἑλέσθαι
ῥηιδίως· λείη μὲν ὁδός, μάλα δ᾿ ἐγγύθι ναίει.
τῆς δ᾿ ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν
ἀθάνατοι· μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐς αὐτὴν
καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον· ἐπὴν δ᾿ εἰς ἄκρον ἵκηαι,
ῥηιδίη δὴ ἔπειτα πέλει, χαλεπή περ ἐοῦσα.

μαρτυρεῖ δὲ καὶ Ἐπίχαρμος ἐν τῷδε·

Τῶν πόνων πωλοῦσιν ἡμῖν πάντα τἀγάθ' οἱ θεοί.

καὶ ἐν ἄλλῳ δὲ [τόπῳ φησίν]·

Ὦ πονηρέ, μὴ τὰ μαλακὰ μῶσο, μὴ τὰ σκλήρ' ἔχῃς.

21 καὶ Πρόδικος δὲ ὁ σοφὸς ἐν τῷ συγγράμματι τῷ περὶ Ἡρακλέους, ὅπερ δὴ καὶ πλείστοις ἐπιδείκνυται, ὡσαύτως περὶ τῆς ἀρετῆς ἀποφαίνεται, ὧδέ πως λέγων, ὅσα ἐγὼ μέμνημαι. φησὶ γὰρ Ἡρακλέα, ἐπεὶ ἐκ παίδων εἰς ἥβην ὡρμᾶτο, ἐν ᾗ οἱ νέοι ἤδη αὐτοκράτορες γιγνόμενοι δηλοῦσιν εἴτε τὴν δι' ἀρετῆς ὁδὸν τρέψονται ἐπὶ τὸν βίον εἴτε τὴν διὰ κακίας, ἐξελθόντα εἰς ἡσυχίαν
22 καθῆσθαι ἀποροῦντα ποτέραν τῶν ὁδῶν τράπηται· καὶ φανῆναι αὐτῷ δύο γυναῖκας προσιέναι μεγάλας, τὴν μὲν ἑτέραν εὐπρεπῆ τε ἰδεῖν καὶ ἐλευθέριον φύσει, κεκοσμημένην τὸ μὲν χρῶμα καθαρότητι, τὰ δὲ ὄμματα αἰδοῖ, τὸ δὲ σχῆμα σωφροσύνῃ, ἐσθῆτι δὲ λευκῇ, τὴν δ' ἑτέραν τεθραμμένην μὲν εἰς πολυσαρκίαν τε καὶ ἁπαλότητα, κεκαλλωπισμένην δὲ τὸ μὲν χρῶμα ὥστε λευκοτέραν τε καὶ ἐρυθροτέραν τοῦ ὄντος δοκεῖν φαίνεσθαι, τὸ δὲ σχῆμα ὥστε δοκεῖν ὀρθοτέραν τῆς φύσεως εἶναι, τὰ δὲ ὄμματα ἔχειν ἀναπεπταμένα, ἐσθῆτα δὲ ἐξ ἧς ἂν μάλιστα ἡ ὥρα διαλάμποι· κατασκοπεῖσθαι δὲ θαμὰ ἑαυτήν, ἐπισκοπεῖν δὲ καὶ εἴ τις ἄλλος αὐτὴν θεᾶται, πολλάκις δὲ καὶ εἰς τὴν ἑαυτῆς σκιὰν ἀπο-
23 βλέπειν. ὡς δ' ἐγένοντο πλησιαίτερον τοῦ Ἡρακλέους, τὴν μὲν πρόσθεν ῥηθεῖσαν ἰέναι τὸν αὐτὸν τρόπον, τὴν δ' ἑτέραν φθάσαι βουλομένην προσδραμεῖν τῷ Ἡρακλεῖ καὶ εἰπεῖν· Ὁρῶ σε, ὦ Ἡράκλεις, ἀποροῦντα ποίαν ὁδὸν ἐπὶ τὸν βίον τράπῃ. ἐὰν οὖν ἐμὲ φίλην ποιησάμενος, [ἐπὶ] τὴν ἡδίστην τε καὶ ῥᾴστην ὁδὸν ἄξω σε, καὶ τῶν μὲν τερπνῶν οὐδενὸς ἄγευστος ἔσει,

τῶν δὲ χαλεπῶν ἄπειρος διαβίωσει. πρῶτον μὲν γὰρ 24
οὐ πολέμων οὐδὲ πραγμάτων φροντιεῖς, ἀλλὰ σκοπού-
μενος † διέσει τί ἂν κεχαρισμένον ἢ σιτίον ἢ ποτὸν
εὕροις, ἢ τί ἂν ἰδὼν ἢ ἀκούσας τερφθείης, ἢ τίνων
ἂν ὀσφραινόμενος ἢ ἁπτόμενος ἡσθείης, τίσι δὲ παι-
δικοῖς ὁμιλῶν μάλιστ' ἂν εὐφρανθείης, καὶ πῶς ἂν
μαλακώτατα καθεύδοις, καὶ πῶς ἂν ἀπονώτατα τούτων
πάντων τυγχάνοις. ἐὰν δέ ποτε γένηταί τις ὑποψία 25
σπάνεως ἀφ' ὧν ἔσται ταῦτα, οὐ φόβος μή σε ἀγάγω
ἐπὶ τὸ πονοῦντα καὶ ταλαιπωροῦντα τῷ σώματι καὶ
τῇ ψυχῇ ταῦτα πορίζεσθαι, ἀλλ' οἷς ἂν οἱ ἄλλοι ἐργά-
ζωνται, τούτοις σὺ χρήσει, οὐδενὸς ἀπεχόμενος ὅθεν
ἂν δυνατὸν ᾖ τι κερδᾶναι. πανταχόθεν γὰρ ὠφελεῖ-
σθαι τοῖς ἐμοὶ συνοῦσιν ἐξουσίαν ἐγὼ παρέχω. καὶ 26
ὁ Ἡρακλῆς ἀκούσας ταῦτα· Ὦ γύναι, ἔφη, ὄνομα δέ
σοι τί ἐστιν; ἡ δέ· Οἱ μὲν ἐμοὶ φίλοι, ἔφη, καλοῦσί
με Εὐδαιμονίαν, οἱ δὲ μισοῦντές με [ὑποκοριζόμενοι]
ὀνομάζουσι Κακίαν. καὶ ἐν τούτῳ ἡ ἑτέρα γυνὴ προσ- 27
ελθοῦσα εἶπε· Καὶ ἐγὼ ἥκω πρὸς σέ, ὦ Ἡράκλεις,
εἰδυῖα τοὺς γεννήσαντάς σε καὶ τὴν φύσιν τὴν σὴν
ἐν τῇ παιδείᾳ καταμαθοῦσα, ἐξ ὧν ἐλπίζω, εἰ τὴν
πρὸς ἐμὲ ὁδὸν τράποιο, σφόδρ' ἄν σε τῶν καλῶν καὶ
σεμνῶν ἀγαθὸν ἐργάτην γενέσθαι καὶ ἐμὲ ἔτι πολὺ
ἐντιμοτέραν καὶ ἐπ' ἀγαθοῖς διαπρεπεστέραν φανῆναι.
οὐκ ἐξαπατήσω δέ σε προοιμίοις ἡδονῆς, ἀλλ' ᾗπερ οἱ
θεοὶ διέθεσαν τὰ ὄντα διηγήσομαι μετ' ἀληθείας. τῶν 28
γὰρ ὄντων ἀγαθῶν καὶ καλῶν οὐδὲν ἄνευ πόνου καὶ
ἐπιμελείας οἱ θεοὶ διδόασιν ἀνθρώποις, ἀλλ' εἴτε τοὺς
θεοὺς ἵλεως εἶναί σοι βούλει, θεραπευτέον τοὺς θεούς,
εἴτε ὑπὸ φίλων ἐθέλεις ἀγαπᾶσθαι, τοὺς φίλους εὐεργε-
τητέον, εἴτε ὑπό τινος πόλεως ἐπιθυμεῖς τιμᾶσθαι,

τὴν πόλιν ὠφελητέον, εἴτε ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος πάσης
ἀξιοῖς ἐπ' ἀρετῇ θαυμάζεσθαι, τὴν Ἑλλάδα πειρατέον
εὖ ποιεῖν, εἴτε γῆν βούλει σοι καρποὺς ἀφθόνους
φέρειν, τὴν γῆν θεραπευτέον, εἴτε ἀπὸ βοσκημάτων
οἴει δεῖν πλουτίζεσθαι, τῶν βοσκημάτων ἐπιμελητέον,
εἴτε διὰ πολέμου ὁρμᾷς αὔξεσθαι καὶ βούλει δύνασθαι
τούς τε φίλους ἐλευθεροῦν καὶ τοὺς ἐχθροὺς χειροῦ-
σθαι, τὰς πολεμικὰς τέχνας αὐτάς τε παρὰ τῶν ἐπιστα-
μένων μαθητέον καὶ ὅπως αὐταῖς δεῖ χρῆσθαι ἀσκητέον·
εἰ δὲ καὶ τῷ σώματι βούλει δυνατὸς εἶναι, τῇ γνώμῃ
ὑπηρετεῖν ἐθιστέον τὸ σῶμα καὶ γυμναστέον σὺν πό-
29 νοις καὶ ἱδρῶτι. καὶ ἡ Κακία ὑπολαβοῦσα εἶπεν, ὥς
φησι Πρόδικος· Ἐννοεῖς, ὦ Ἡράκλεις, ὡς χαλεπὴν καὶ
μακρὰν ὁδὸν ἐπὶ τὰς εὐφροσύνας ἡ γυνή σοι αὕτη
διηγεῖται; ἐγὼ δὲ ῥᾳδίαν καὶ βραχεῖαν ὁδὸν ἐπὶ τὴν
30 εὐδαιμονίαν ἄξω σε. καὶ ἡ Ἀρετὴ εἶπεν· Ὦ τλῆμον,
τί δὲ σὺ ἀγαθὸν ἔχεις; ἢ τί ἡδὺ οἶσθα μηδὲν τούτων
ἕνεκα πράττειν ἐθέλουσα; ἥτις οὐδὲ τὴν τῶν ἡδέων
ἐπιθυμίαν ἀναμένεις, ἀλλὰ πρὶν ἐπιθυμῆσαι πάντων
ἐμπίμπλασαι, πρὶν μὲν πεινῆν ἐσθίουσα, πρὶν δὲ διψῆν
πίνουσα, ἵνα μὲν ἡδέως φάγῃς, ὀψοποιίας μηχανωμένη,
ἵνα δὲ ἡδέως πίῃς, οἴνους τε πολυτελεῖς παρασκευάζει
καὶ τοῦ θέρους χιόνα περιθέουσα ζητεῖς, ἵνα δὲ καθ-
υπνώσῃς ἡδέως, οὐ μόνον τὰς στρωμνὰς μαλακάς,
ἀλλὰ καὶ [τὰς κλίνας καὶ] τὰ ὑπόβαθρα ταῖς κλίναις
παρασκευάζει· οὐ γὰρ διὰ τὸ πονεῖν, ἀλλὰ διὰ τὸ
μηδὲν ἔχειν ὅ τι ποιῇς ὕπνου ἐπιθυμεῖς· τὰ δ' ἀφρο-
δίσια πρὸ τοῦ δέεσθαι ἀναγκάζεις, πάντα μηχανωμένη
καὶ γυναιξὶ τοῖς ἀνδράσι χρωμένη· οὕτω γὰρ παιδεύεις
τοὺς ἑαυτῆς φίλους, τῆς μὲν νυκτὸς ὑβρίζουσα, τῆς
31 δ' ἡμέρας τὸ χρησιμώτατον κατακοιμίζουσα. ἀθάνατος

δὲ οὖσα ἐκ θεῶν μὲν ἀπέρριψαι, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ἀγαθῶν ἀτιμάζει· τοῦ δὲ πάντων ἡδίστου ἀκούσματος, ἐπαίνου σεαυτῆς, ἀνήκοος εἶ, καὶ τοῦ πάντων ἡδίστου θεάματος ἀθέατος· οὐδὲν γὰρ πώποτε σεαυτῆς ἔργον καλὸν τεθέασαι. τίς δ' ἄν σοι λεγούσῃ τι πιστεύσειε; τίς δ' ἂν δεομένῃ τινὸς ἐπαρκέσειεν; ἢ τίς ἂν εὖ φρονῶν τοῦ σοῦ θιάσου τολμήσειεν εἶναι; οἳ νέοι μὲν ὄντες τοῖς σώμασιν ἀδύνατοί εἰσι, πρεσβύτεροι δὲ γενόμενοι ταῖς ψυχαῖς ἀνόητοι, ἀπόνως μὲν λιπαροὶ διὰ νεότητος τρεφόμενοι, ἐπιπόνως δὲ αὐχμηροὶ διὰ γήρως περῶντες, τοῖς μὲν πεπραγμένοις αἰσχυνόμενοι, τοῖς δὲ πραττομένοις βαρυνόμενοι, τὰ μὲν ἡδέα ἐν τῇ νεότητι διαδραμόντες, τὰ δὲ χαλεπὰ εἰς τὸ γῆρας ἀποθέμενοι.
ἐγὼ δὲ σύνειμι μὲν θεοῖς, σύνειμι δὲ ἀνθρώποις τοῖς 32
ἀγαθοῖς· ἔργον δὲ καλὸν οὔτε θεῖον οὔτ' ἀνθρώπειον χωρὶς ἐμοῦ γίγνεται. τιμῶμαι δὲ μάλιστα πάντων καὶ παρὰ θεοῖς καὶ παρὰ ἀνθρώποις οἷς προσήκει, ἀγαπητὴ μὲν συνεργὸς τεχνίταις, πιστὴ δὲ φύλαξ οἴκων δεσπόταις, εὐμενὴς δὲ παραστάτις οἰκέταις, ἀγαθὴ δὲ συλλήπτρια τῶν ἐν εἰρήνῃ πόνων, βεβαία δὲ τῶν ἐν πολέμῳ σύμμαχος ἔργων, ἀρίστη δὲ φιλίας κοινωνός.
ἔστι δὲ τοῖς μὲν ἐμοῖς φίλοις ἡδεῖα μὲν καὶ ἀπράγμων 33
σίτων καὶ ποτῶν ἀπόλαυσις· ἀνέχονται γὰρ ἕως ἂν ἐπιθυμήσωσιν αὐτῶν. ὕπνος δ' αὐτοῖς πάρεστιν ἡδίων ἢ τοῖς ἀμόχθοις, καὶ οὔτε ἀπολείποντες αὐτὸν ἄχθονται οὔτε διὰ τοῦτον μεθιᾶσι τὰ δέοντα πράττειν. καὶ οἱ μὲν νέοι τοῖς τῶν πρεσβυτέρων ἐπαίνοις χαίρουσιν, οἱ δὲ γεραίτεροι ταῖς τῶν νέων τιμαῖς ἀγάλλονται· καὶ ἡδέως μὲν τῶν παλαιῶν πράξεων μέμνηνται, εὖ δὲ τὰς παρούσας ἥδονται πράττοντες, δι' ἐμὲ φίλοι μὲν θεοῖς ὄντες, ἀγαπητοὶ δὲ φίλοις, τίμιοι δὲ πατρίσιν·

ὅταν δ' ἔλθῃ τὸ πεπρωμένον τέλος, οὐ μετὰ λήθης ἄτιμοι κεῖνται, ἀλλὰ μετὰ μνήμης τὸν ἀεὶ χρόνον ὑμνούμενοι θάλλουσι. τοιαῦτά σοι, ὦ παῖ τοκέων ἀγαθῶν Ἡράκλεις, ἔξεστι διαπονησαμένῳ τὴν μακαρι-
34 στοτάτην εὐδαιμονίαν κεκτῆσθαι. οὕτω πως † διώκει Πρόδικος τὴν ὑπ' Ἀρετῆς Ἡρακλέους παίδευσιν· ἐκόσμησε μέντοι τὰς γνώμας ἔτι μεγαλειοτέροις ῥήμασιν ἢ ἐγὼ νῦν. σοὶ δ' οὖν ἄξιον, ὦ Ἀρίστιππε, τούτων ἐνθυμουμένῳ πειρᾶσθαί τι καὶ τῶν εἰς τὸν μέλλοντα χρόνον τοῦ βίου φροντίζειν.

II. Αἰσθόμενος δέ ποτε Λαμπροκλέα τὸν πρεσβύτατον υἱὸν αὐτοῦ πρὸς τὴν μητέρα χαλεπαίνοντα· Εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ παῖ, οἶσθά τινας ἀνθρώπους ἀχαρίστους καλουμένους; Καὶ μάλα, ἔφη ὁ νεανίσκος. Καταμεμάθηκας οὖν τοὺς τί ποιοῦντας τὸ ὄνομα τοῦτο ἀποκαλοῦσιν; Ἔγωγ', ἔφη· τοὺς γὰρ εὖ παθόντας, ὅταν δυνάμενοι χάριν ἀποδοῦναι μὴ ἀποδῶσιν, ἀχαρίστους καλοῦσιν. Οὐκοῦν δοκοῦσί σοι ἐν τοῖς ἀδίκοις καταλογίζεσθαι τοὺς ἀχαρίστους; Ἔμοιγε, ἔφη.
2 Ἤδη δέ ποτ' ἐσκέψω εἰ ἄρα, ὥσπερ τὸ ἀνδραποδίζεσθαι τοὺς μὲν φίλους ἄδικον εἶναι δοκεῖ, τοὺς δὲ πολεμίους δίκαιον, οὕτω καὶ τὸ ἀχαριστεῖν πρὸς μὲν τοὺς φίλους ἄδικόν ἐστι, πρὸς δὲ τοὺς πολεμίους δίκαιον; Καὶ μάλα, ἔφη· καὶ δοκεῖ μοι, ὑφ' οὗ ἄν τις εὖ παθὼν εἴτε φίλου εἴτε πολεμίου μὴ πειρᾶται χάριν
3 ἀποδιδόναι, ἄδικος εἶναι. Οὐκοῦν, εἴ γ' οὕτως ἔχει τοῦτο, εἰλικρινής τις ἂν εἴη ἀδικία ἡ ἀχαριστία; συνωμολόγει. Οὐκοῦν ὅσῳ ἄν τις μείζω ἀγαθὰ παθὼν μὴ ἀποδιδῷ χάριν, τοσούτῳ ἀδικώτερος ἂν εἴη; συνέφη καὶ τοῦτο. Τίνας οὖν, ἔφη, ὑπὸ τίνων εὕροιμεν ἂν μείζω εὐεργετημένους ἢ παῖδας ὑπὸ γονέων; οὓς οἱ

*γονεῖς ἐκ μὲν οὐκ ὄντων ἐποίησαν εἶναι, τοσαῦτα δὲ
καλὰ ἰδεῖν καὶ τοσούτων ἀγαθῶν μετασχεῖν, ὅσα οἱ
θεοὶ παρέχουσι τοῖς ἀνθρώποις· ἃ δὴ καὶ οὕτως ἡμῖν
δοκεῖ παντὸς ἄξια εἶναι, ὥστε πάντες τὸ καταλιπεῖν
αὐτὰ πάντων μάλιστα φεύγομεν καὶ αἱ πόλεις ἐπὶ τοῖς
μεγίστοις ἀδικήμασι ζημίαν θάνατον πεποιήκασιν ὡς
οὐκ ἂν μείζονος κακοῦ φόβῳ τὴν ἀδικίαν παύσαντες.
καὶ μὴν οὐ τῶν γε ἀφροδισίων ἕνεκα παιδοποιεῖσθαι* 4
*τοὺς ἀνθρώπους ὑπολαμβάνεις, ἐπεὶ τούτου γε τῶν
ἀπολυσόντων μεσταὶ μὲν αἱ ὁδοί, μεστὰ δὲ τὰ οἰκήματα.
φανεροὶ δ' ἐσμὲν καὶ σκοπούμενοι, ἐξ ὁποίων ἂν γυ-
ναικῶν βέλτιστα ἡμῖν τέκνα γένοιτο· αἷς συνελθόντες
τεκνοποιούμεθα. καὶ ὁ μέν γε ἀνὴρ τήν τε συντεκνο-* 5
*ποιήσουσαν ἑαυτῷ τρέφει καὶ τοῖς μέλλουσιν ἔσεσθαι
παισὶ προπαρασκευάζει πάντα, ὅσα ἂν οἴηται συνοίσειν
αὐτοῖς πρὸς τὸν βίον, καὶ ταῦτα ὡς ἂν δύνηται πλεῖ-
στα· ἡ δὲ γυνὴ ὑποδεξαμένη τε φέρει τὸ φορτίον
τοῦτο, βαρυνομένη τε καὶ κινδυνεύουσα περὶ τοῦ βίου
καὶ μεταδιδοῦσα τῆς τροφῆς ᾗ καὶ αὐτὴ τρέφεται, καὶ
σὺν πολλῷ πόνῳ διενεγκοῦσα καὶ τεκοῦσα τρέφει τε
καὶ ἐπιμελεῖται, οὔτε προπεπονθυῖα οὐδὲν ἀγαθὸν
οὔτε γιγνῶσκον τὸ βρέφος, ὑφ' ὅτου εὖ πάσχει, οὐδὲ
σημαίνειν δυνάμενον ὅτου δεῖται, ἀλλ' αὐτὴ στοχα-
ζομένη τά τε συμφέροντα καὶ τὰ κεχαρισμένα πειρᾶται
ἐκπληροῦν καὶ τρέφει πολὺν χρόνον καὶ ἡμέρας καὶ
νυκτὸς ὑπομένουσα πονεῖν, οὐκ εἰδυῖα τίνα τούτων
χάριν ἀπολήψεται. καὶ οὐκ ἀρκεῖ θρέψαι μόνον, ἀλλὰ* 6
*καί, ἐπειδὰν δόξωσιν ἱκανοὶ εἶναι οἱ παῖδες μανθάνειν
τι, ἃ μὲν ἂν αὐτοὶ ἔχωσιν οἱ γονεῖς ἀγαθὰ πρὸς τὸν
βίον, διδάσκουσιν, ἃ δ' ἂν οἴωνται ἄλλον ἱκανώτερον
εἶναι διδάξαι, πέμπουσι πρὸς τοῦτον δαπανῶντες, καὶ*

ἐπιμελοῦνται πάντα ποιοῦντες ὅπως οἱ παῖδες αὐτοῖς
7 γένωνται ὡς δυνατὸν βέλτιστοι. πρὸς ταῦτα ὁ νεανίσκος εἶπεν· Ἀλλά τοι εἰ καὶ πάντα ταῦτα πεποίηκε καὶ ἄλλα τούτων πολλαπλάσια, οὐδεὶς ἂν δύναιτο αὐτῆς ἀνασχέσθαι τὴν χαλεπότητα. καὶ ὁ Σωκράτης· Πότερα δέ, ἔφη, οἴει θηρίου ἀγριότητα δυσφορωτέραν εἶναι ἢ μητρός; Ἐγὼ μὲν οἶμαι, ἔφη, μητρὸς τῆς γε τοιαύτης. Ἤδη πώποτε οὖν ἢ δακοῦσα κακόν τί σοι ἔδωκεν ἢ λακτίσασα, οἷα ὑπὸ θηρίων ἤδη πολλοὶ
8 ἔπαθον; Ἀλλὰ νὴ Δία, ἔφη, λέγει ἃ οὐκ ἄν τις ἐπὶ τῷ βίῳ παντὶ βούλοιτο ἀκοῦσαι. Σὺ δὲ πόσα, ἔφη ὁ Σωκράτης, οἴει ταύτῃ [δυσάνεκτα] καὶ τῇ φωνῇ καὶ τοῖς ἔργοις ἐκ παιδίου δυσκολαίνων καὶ ἡμέρας καὶ νυκτὸς πράγματα παρασχεῖν, πόσα δὲ λυπῆσαι κάμνων; Ἀλλ᾿ οὐδεπώποτε αὐτήν, ἔφη, οὔτ᾿ εἶπα οὔτ᾿ ἐποίησα
9 οὐδὲν ἐφ᾿ ᾧ ᾐσχύνθη. Τί δ᾿; οἴει, ἔφη, χαλεπώτερον εἶναί σοι ἀκούειν ὧν αὕτη λέγει ἢ τοῖς ὑποκριταῖς, ὅταν ἐν ταῖς τραγῳδίαις ἀλλήλους τὰ ἔσχατα λέγωσιν; Ἀλλ᾿, οἶμαι, ἐπειδὴ οὐκ οἴονται τῶν λεγόντων οὔτε τὸν ἐλέγχοντα ἐλέγχειν ἵνα ζημιώσῃ οὔτε τὸν ἀπειλοῦντα ἀπειλεῖν ἵνα κακόν τι ποιήσῃ, ῥᾳδίως φέρουσι. Σὺ δ᾿ εὖ εἰδώς, ὅτι ἃ λέγει σοι ἡ μήτηρ οὐ μόνον υὐδὲν κακὸν νοοῦσα λέγει, ἀλλὰ καὶ βουλομένη σοι ἀγαθὰ εἶναι ὅσα οὐδενὶ ἄλλῳ, χαλεπαίνεις; ἢ νομίζεις κακόνουν τὴν μητέρα σοι εἶναι; Οὐ δῆτα, ἔφη· τοῦτό
10 γε οὐκ οἶμαι. καὶ ὁ Σωκράτης· Οὐκοῦν, ἔφη, σὺ ταύτην, εὔνουν τέ σοι οὖσαν καὶ ἐπιμελομένην ὡς μάλιστα δύναται κάμνοντος ὅπως ὑγιάνῃς τε καὶ ὅπως τῶν ἐπιτηδείων μηδενὸς ἐνδεὴς ἔσει, καὶ πρὸς τούτοις πολλὰ τοῖς θεοῖς εὐχομένην [ἀγαθὰ] ὑπὲρ σοῦ καὶ εὐχὰς ἀποδιδοῦσαν, χαλεπὴν εἶναι φής; ἐγὼ μὲν οἶμαι,

εἰ τοιαύτην μὴ δύνασαι φέρειν μητέρα, τἀγαθά σε οὐ δύνασθαι φέρειν. εἰπὲ δέ μοι, ἔφη, πότερον ἄλλον 11
τινὰ οἴει δεῖν θεραπεύειν; ἢ παρεσκεύασαι μηδενὶ ἀνθρώπων πειρᾶσθαι ἀρέσκειν μηδὲ πείθεσθαι μήτε στρατηγῷ μήτε ἄλλῳ ἄρχοντι; Ναὶ μὰ Δί᾽ ἔγωγε, ἔφη. Οὐκοῦν, ἔφη ὁ Σωκράτης, καὶ τῷ γείτονι βούλει 12
σὺ ἀρέσκειν, ἵνα σοι καὶ πῦρ ἐναύῃ, ὅταν τούτου δέῃ, καὶ ἀγαθοῦ τέ σοι γίγνηται συλλήπτωρ κἄν τι σφαλλόμενος τύχῃς, εὐνοϊκῶς ἐγγύθεν βοηθῇ σοι; Ἔγωγε, ἔφη. Τί δέ; συνοδοιπόρον ἢ σύμπλουν, ἢ εἴ τῳ ἄλλῳ ἐντυγχάνοις, οὐδὲν ἄν σοι διαφέροι φίλον · ἢ ἐχθρὸν γενέσθαι, ἢ καὶ τῆς παρὰ τούτων εὐνοίας οἴει δεῖν ἐπιμελεῖσθαι; Ἔγωγε, ἔφη. Εἶτα τούτων μὲν ἐπιμελεῖ- 13
σθαι παρεσκεύασαι, τὴν δὲ μητέρα τὴν πάντων μάλιστά σε φιλοῦσαν οὐκ οἴει δεῖν θεραπεύειν; οὐκ οἶσθ᾽ ὅτι καὶ ἡ πόλις ἄλλης μὲν ἀχαριστίας οὐδεμιᾶς ἐπιμελεῖται οὐδὲ δικάζει, ἀλλὰ περιορᾷ τοὺς εὖ πεπονθότας χάριν οὐκ ἀποδιδόντας, ἐὰν δέ τις γονέας μὴ θεραπεύῃ, τούτῳ δίκην τε ἐπιτίθησι καὶ ἀποδοκιμάζουσα οὐκ ἐᾷ ἄρχειν τοῦτον, ὡς οὔτε ἂν τὰ ἱερὰ εὐσεβῶς θυόμενα ὑπὲρ τῆς πόλεως τούτου θύοντος οὔτε ἄλλο καλῶς καὶ δικαίως οὐδὲν ἂν τούτου πράξαντος; καὶ νὴ Δία ἐάν τις τῶν γονέων τελευτησάντων τοὺς τάφους μὴ κοσμῇ, καὶ τοῦτο ἐξετάζει ἡ πόλις ἐν ταῖς τῶν ἀρχόντων δοκιμασίαις. σὺ οὖν, ὦ παῖ, ἐὰν σωφρονῇς, τοὺς 14
μὲν θεοὺς παραιτήσει συγγνώμονάς σοι εἶναι, εἴ τι παρημέληκας τῆς μητρός, μή σε καὶ οὗτοι νομίσαντες ἀχάριστον εἶναι οὐκ ἐθελήσωσιν εὖ ποιεῖν, τοὺς δὲ ἀνθρώπους φυλάξει μή σε αἰσθόμενοι τῶν γονέων ἀμελοῦντα πάντες ἀτιμάσωσιν, εἶτα ἐν ἐρημίᾳ φίλων ἀναφανῇς. εἰ γάρ σε ὑπολάβοιεν πρὸς τοὺς γονεῖς

ἀχάριστον εἶναι, οὐδεὶς ἂν νομίσειεν εὖ σε ποιήσας χάριν ἀπολήψεσθαι.

III. Χαιρεφῶντα δέ ποτε καὶ Χαιρεκράτη, ἀδελφὼ μὲν ὄντε ἀλλήλοιν, ἑαυτῷ δὲ γνωρίμω, αἰσθόμενος διαφερομένω, ἰδὼν τὸν Χαιρεκράτη· Εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Χαιρέκρατες, οὐ δήπου καὶ σὺ εἶ τῶν τοιούτων ἀνθρώπων, οἳ χρησιμώτερον νομίζουσι χρήματα ἢ ἀδελφούς; καὶ ταῦτα τῶν μὲν ἀφρόνων ὄντων, τοῦ δὲ φρονίμου, καὶ τῶν μὲν βοηθείας δεομένων, τοῦ δὲ βοηθεῖν δυναμένου, καὶ πρὸς τούτοις τῶν μὲν πλειό-
2 νων ὑπαρχόντων, τοῦ δὲ ἑνός. θαυμαστὸν δὲ καὶ τοῦτο, εἴ τις τοὺς μὲν ἀδελφοὺς ζημίαν ἡγεῖται, ὅτι οὐ καὶ τὰ τῶν ἀδελφῶν κέκτηται, τοὺς δὲ πολίτας οὐχ ἡγεῖται ζημίαν, ὅτι οὐ καὶ τὰ τῶν πολιτῶν ἔχει· ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν δύνανται λογίζεσθαι, ὅτι κρεῖττον σὺν πολλοῖς οἰκοῦντα ἀσφαλῶς τἀρκοῦντα ἔχειν ἢ μόνον διαιτώμενον τὰ τῶν πολιτῶν ἐπικινδύνως πάντα κεκτῆσθαι, ἐπὶ δὲ τῶν ἀδελφῶν τὸ αὐτὸ τοῦτο ἀγνοοῦσι·
3 καὶ οἰκέτας μὲν οἱ δυνάμενοι ὠνοῦνται, ἵνα συνεργοὺς ἔχωσι, καὶ φίλους κτῶνται, ὡς βοηθῶν δεόμενοι, τῶν δ' ἀδελφῶν ἀμελοῦσιν, ὥσπερ ἐκ πολιτῶν μὲν γιγνο-
4 μένους φίλους, ἐξ ἀδελφῶν δὲ οὐ γιγνομένους. καὶ μὴν πρὸς φιλίαν μέγα μὲν ὑπάρχει τὸ ἐκ τῶν αὐτῶν φῦναι, μέγα δὲ τὸ ὁμοῦ τραφῆναι, ἐπεὶ καὶ τοῖς θηρίοις πόθος τις ἐγγίγνεται τῶν συντρόφων· πρὸς δὲ τούτοις καὶ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι τιμῶσί τε μᾶλλον τοὺς συναδέλφους ὄντας τῶν ἀναδέλφων καὶ ἧττον τούτοις ἐπι-
5 τίθενται. καὶ ὁ Χαιρεκράτης εἶπεν· Ἀλλ' εἰ μέν, ὦ Σώκρατες, μὴ μέγα εἴη τὸ διάφορον, ἴσως ἂν δέοι φέρειν τὸν ἀδελφὸν καὶ μὴ μικρῶν ἕνεκα φεύγειν· ἀγαθὸν γάρ, ὥσπερ καὶ σὺ λέγεις, ἀδελφὸς ὢν οἷον

δεῖ· ὁπότε μέντοι παντὸς ἐνδέοι καὶ πᾶν τὸ ἐναντιώτατον εἴη, τί ἄν τις ἐπιχειροίη τοῖς ἀδυνάτοις; καὶ ὁ 6
Σωκράτης ἔφη, Πότερα δέ, ὦ Χαιρέκρατες, οὐδενὶ ἀρέσαι δύναται Χαιρεφῶν, ὥσπερ οὐδὲ σοί, ἢ ἔστιν οἷς καὶ πάνυ ἀρέσκει; Διὰ τοῦτο γάρ τοι, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἄξιόν ἐστιν ἐμοὶ μισεῖν αὐτόν, ὅτι ἄλλοις μὲν ἀρέσκειν δύναται, ἐμοὶ δὲ ὅπου ἂν παρῇ πανταχοῦ καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ζημία μᾶλλον ἢ ὠφέλειά ἐστιν.
Ἆρ᾽ οὖν, ἔφη ὁ Σωκράτης, ὥσπερ ἵππος τῷ ἀνεπιστή- 7
μονι μέν, ἐγχειροῦντι δὲ χρῆσθαι ζημία ἐστίν, οὕτω καὶ ἀδελφός, ὅταν τις αὐτῷ μὴ ἐπιστάμενος ἐγχειρῇ χρῆσθαι, ζημία ἐστί; Πῶς δ᾽ ἂν ἐγώ, ἔφη ὁ Χαιρεκρά- 8
της, ἀνεπιστήμων εἴην ἀδελφῷ χρῆσθαι, ἐπιστάμενός γε καὶ εὖ λέγειν τὸν εὖ λέγοντα καὶ εὖ ποιεῖν τὸν εὖ ποιοῦντα; τὸν μέντοι καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ πειρώμενον ἐμὲ ἀνιᾶν οὐκ ἂν δυναίμην οὔτ᾽ εὖ λέγειν οὔτ᾽ εὖ ποιεῖν, ἀλλ᾽ οὐδὲ πειράσομαι. καὶ ὁ Σωκρά- 9
της ἔφη· Θαυμαστά γε λέγεις, ὦ Χαιρέκρατες, εἰ κύνα μέν, εἴ σοι ἦν ἐπὶ προβάτοις ἐπιτήδειος ὢν καὶ τοὺς μὲν ποιμένας ἠσπάζετο, σοὶ δὲ προσιόντι ἐχαλέπαινεν, ἀμελήσας ἂν τοῦ ὀργίζεσθαι ἐπειρῶ εὖ ποιήσας πραΰνειν αὐτόν, τὸν δὲ ἀδελφὸν φῂς μὲν μέγα ἀγαθὸν εἶναι ὄντα πρὸς σὲ οἷον δεῖ, ἐπίστασθαι δὲ ὁμολογῶν καὶ εὖ ποιεῖν καὶ εὖ λέγειν οὐκ ἐπιχειρεῖς μηχανᾶσθαι ὅπως σοι ὡς βέλτιστος ᾖ. καὶ ὁ Χαι- 10
ρεκράτης· Δέδοικα, ἔφη, ὦ Σώκρατες, μὴ οὐκ ἔχω ἐγὼ τοσαύτην σοφίαν ὥστε Χαιρεφῶντα ποιῆσαι πρὸς ἐμὲ οἷον δεῖ. Καὶ μὴν οὐδέν γε ποικίλον, ἔφη ὁ Σωκράτης, οὐδὲ καινὸν δεῖ ἐπ᾽ αὐτόν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, μηχανᾶσθαι, οἷς δὲ καὶ σὺ ἐπίστασαι αὐτὸς οἴομαι ἂν αὐτὸν ἁλόντα περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαί σε. Οὐκ ἂν 11

φθάνοις, ἔφη, λέγων, εἴ τι ᾔσθησαί με φίλτρον ἐπιστάμενον ὃ ἐγὼ εἰδὼς λέληθα ἐμαυτόν. Λέγε δή μοι, ἔφη, εἴ τινα τῶν γνωρίμων βούλοιο κατεργάσασθαι, ὁπότε θύοι, καλεῖν σε ἐπὶ δεῖπνον, τί ἂν ποιοίης; Δῆλον ὅτι κατάρχοιμ' ἂν τοῦ αὐτός, ὅτε θύοιμι, κα-
12 λεῖν ἐκεῖνον. Εἰ δὲ βούλοιο τῶν φίλων τινὰ προτρέψασθαι, ὁπότε ἀποδημοίης, ἐπιμελεῖσθαι τῶν σῶν, τί ἂν ποιοίης; Δῆλον ὅτι πρότερος ἂν ἐγχειροίην ἐπι-
13 μελεῖσθαι τῶν ἐκείνου, ὁπότε ἀποδημοίη. Εἰ δὲ βούλοιο ξένον ποιῆσαι ὑποδέχεσθαι σεαυτόν, ὁπότε ἔλθοις εἰς τὴν ἐκείνου, τί ἂν ποιοίης; Δῆλον ὅτι καὶ τοῦτον πρότερος ὑποδεχοίμην ἄν, ὁπότε ἔλθοι Ἀθήναζε· καὶ εἴ γε βουλοίμην αὐτὸν προθυμεῖσθαι διαπράττειν μοι ἐφ' ἃ ἥκοιμι, δῆλον ὅτι καὶ τοῦτο δέοι ἂν πρότερον
14 αὐτὸν ἐκείνῳ ποιεῖν. Πάντ' ἄρα σύγε τὰ ἐν ἀνθρώποις φίλτρα ἐπιστάμενος πάλαι ἀπεκρύπτου· ἢ ὀκνεῖς, ἔφη, ἄρξαι, μὴ αἰσχρὸς φανῇς, ἐὰν πρότερος τὸν ἀδελφὸν εὖ ποιῇς; καὶ μὴν πλείστου γε δοκεῖ ἀνὴρ ἐπαίνου ἄξιος εἶναι, ὃς ἂν φθάνῃ τοὺς μὲν πολεμίους κακῶς ποιῶν, τοὺς δὲ φίλους εὐεργετῶν. εἰ μὲν οὖν ἐδόκει μοι Χαιρεφῶν ἡγεμονικώτερος εἶναι σοῦ πρὸς τὴν φιλίαν ταύτην, ἐκεῖνον ἂν ἐπειρώμην πείθειν πρότερον ἐγχειρεῖν τῷ σὲ φίλον ποιεῖσθαι· νῦν δέ μοι σὺ δοκεῖς ἡγούμενος μᾶλλον ἂν ἐξεργάσασθαι τοῦτο. καὶ ὁ Χαιρεκρά-
15 της εἶπεν· Ἄτοπα λέγεις, ὦ Σώκρατες, καὶ οὐδαμῶς πρὸς σοῦ, ὅς γε κελεύεις ἐμὲ νεώτερον ὄντα καθηγεῖσθαι· καίτοι τούτου γε παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις τἀναντία νομίζεται, τὸν πρεσβύτερον ἡγεῖσθαι παντὸς καὶ λόγου
16 καὶ ἔργου. Πῶς; ἔφη ὁ Σωκράτης· οὐ γὰρ καὶ ὁδοῦ παραχωρῆσαι τὸν νεώτερον πρεσβυτέρῳ συντυγχάνοντι πανταχοῦ νομίζεται καὶ καθήμενον ὑπαναστῆναι καὶ

κοίτῃ μαλακῇ τιμῆσαι καὶ λόγων ὑπεῖξαι; ὠγαθέ, μὴ ὄκνει, ἔφη, ἀλλ' ἐγχείρει τὸν ἄνδρα καταπραΰνειν, καὶ πάνυ ταχύ σοι ὑπακούσεται· οὐχ ὁρᾷς ὡς φιλότιμός ἐστι καὶ ἐλευθέριος; τὰ μὲν γὰρ πονηρὰ ἀνθρώπια οὐκ ἂν ἄλλως μᾶλλον ἕλοις ἢ εἰ δοίης τι, τοὺς δὲ καλοὺς κἀγαθοὺς ἀνθρώπους προσφιλῶς χρώμενος μάλιστ' ἂν κατεργάσαιο. καὶ ὁ Χαιρεκράτης εἶπεν· Ἐὰν 17
οὖν ἐμοῦ ταῦτα ποιοῦντος ἐκεῖνος μηδὲν βελτίων γίγνηται; Τί γὰρ ἄλλο, ἔφη ὁ Σωκράτης, ἢ κινδυνεύσεις ἐπιδεῖξαι σὺ μὲν χρηστός τε καὶ φιλάδελφος εἶναι, ἐκεῖνος δὲ φαῦλός τε καὶ οὐκ ἄξιος εὐεργεσίας; ἀλλ' οὐδὲν οἶμαι τούτων ἔσεσθαι· νομίζω γὰρ αὐτόν, ἐπειδὰν αἴσθηταί σε προκαλούμενον ἑαυτὸν εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον, πάνυ φιλονικήσειν ὅπως περιγένηταί σου καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ εὖ ποιῶν. νῦν μὲν γὰρ οὕτως, ἔφη, διάκει- 18
σθον, ὥσπερ εἰ τὼ χεῖρε, ἃς ὁ θεὸς ἐπὶ τῷ συλλαμβάνειν ἀλλήλοιν ἐποίησεν, ἀφεμένω τούτου τράποιντο πρὸς τὸ διακωλύειν ἀλλήλω, ἢ εἰ τὼ πόδε θείᾳ μοίρᾳ πεποιημένω πρὸς τὸ συνεργεῖν ἀλλήλοιν, ἀμελήσαντε τούτου ἐμποδίζοιεν ἀλλήλω· οὐκ ἂν πολλὴ ἀμαθία εἴη 19
καὶ κακοδαιμονία τοῖς ἐπ' ὠφελείᾳ πεποιημένοις ἐπὶ βλάβῃ χρῆσθαι; καὶ μὴν ἀδελφώ γε, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ὁ θεὸς ἐποίησεν ἐπὶ μείζονι ὠφελείᾳ ἀλλήλοιν ἢ χεῖρέ τε καὶ πόδε καὶ ὀφθαλμὼ καὶ τἆλλα ὅσα ἀδελφὰ ἔφυσεν ἀνθρώποις. χεῖρες μὲν γάρ, εἰ δέοι αὐτὰς τὰ πλέον ὀργυιᾶς διέχοντα ἅμα ποιῆσαι, οὐκ ἂν δύναιντο· πόδες δὲ οὐδ' ἂν ἐπὶ τὰ ὀργυιὰν διέχοντα ἔλθοιεν ἅμα, ὀφθαλμοὶ δὲ οἱ δοκοῦντες ἐπὶ πλεῖστον ἐξικνεῖσθαι οὐδ' ἂν τῶν ἔτι ἐγγυτέρω ὄντων τὰ ἔμπροσθεν ἅμα καὶ τὰ ὄπισθεν ἰδεῖν δύναιντο· ἀδελφὼ δὲ φίλω ὄντε καὶ πολὺ διεστῶτε πράττετον ἅμα ἐπ' ὠφελείᾳ ἀλλήλοιν.

IV. Ἤκουσα δέ ποτε αὐτοῦ καὶ περὶ φίλων διαλεγομένου ἐξ ὧν ἔμοιγε ἐδόκει μάλιστ' ἄν τις ὠφελεῖσθαι πρὸς φίλων κτῆσίν τε καὶ χρείαν. τοῦτο μὲν γὰρ δὴ πολλῶν ἔφη ἀκούειν, ὡς πάντων κτημάτων κράτιστον [ἂν] εἴη φίλος σαφὴς καὶ ἀγαθός· ἐπιμελομένους δὲ παντὸς μᾶλλον ὁρᾶν ἔφη τοὺς πολλοὺς ἢ φίλων κτή-
2 σεως. καὶ γὰρ οἰκίας καὶ ἀγροὺς καὶ ἀνδράποδα καὶ βοσκήματα καὶ σκεύη κτωμένους τε ἐπιμελῶς ὁρᾶν ἔφη καὶ τὰ ὄντα σῴζειν πειρωμένους, φίλον δέ, ὃ μέγιστον ἀγαθὸν εἶναί φασιν, ὁρᾶν ἔφη τοὺς πολλοὺς οὔτε ὅπως κτήσωνται φροντίζοντας οὔτε ὅπως οἱ ὄν-
3 τες αὐτοῖς σῴζωνται. ἀλλὰ καὶ καμνόντων φίλων τε καὶ οἰκετῶν ὁρᾶν τινας ἔφη τοῖς μὲν οἰκέταις καὶ ἰατροὺς εἰσάγοντας καὶ τἆλλα τὰ πρὸς ὑγίειαν ἐπιμελῶς παρασκευάζοντας, τῶν δὲ φίλων ὀλιγωροῦντας, ἀποθανόντων τε ἀμφοτέρων ἐπὶ μὲν τοῖς οἰκέταις ἀχθομένους τε καὶ ζημίαν ἡγουμένους, ἐπὶ δὲ τοῖς φίλοις οὐδὲν οἰομένους ἐλαττοῦσθαι, καὶ τῶν μὲν ἄλλων κτημάτων οὐδὲν ἐῶντας ἀθεράπευτον οὐδ' ἀνεπίσκεπτον, τῶν δὲ φίλων ἐπιμελείας δεομένων ἀμελοῦντας.
4 ἔτι δὲ πρὸς τούτοις ὁρᾶν ἔφη τοὺς πολλοὺς τῶν μὲν ἄλλων κτημάτων καὶ πάνυ πολλῶν αὐτοῖς ὄντων τὸ πλῆθος εἰδότας, τῶν δὲ φίλων ὀλίγων ὄντων οὐ μόνον τὸ πλῆθος ἀγνοοῦντας, ἀλλὰ καὶ τοῖς πυνθανομένοις τοῦτο καταλέγειν ἐγχειρήσαντας, οὓς ἐν τοῖς φίλοις ἔθεσαν, πάλιν τούτους ἀνατίθεσθαι· τοσοῦτον αὐτοὺς
5 τῶν φίλων φροντίζειν. καίτοι πρὸς ποῖον κτῆμα τῶν ἄλλων παραβαλλόμενος φίλος ἀγαθὸς οὐκ ἂν πολλῷ κρείττων φανείη; ποῖος γὰρ ἵππος ἢ ποῖον ζεῦγος οὕτω χρήσιμον ὥσπερ ὁ χρηστὸς φίλος; ποῖον δὲ ἀνδράποδον οὕτως εὔνουν καὶ παραμόνιμον; ἢ ποῖον

ἄλλο κτῆμα οὕτω πάγχρηστον; ὁ γὰρ ἀγαθὸς φίλος 6
ἑαυτὸν τάττει πρὸς πᾶν τὸ ἐλλεῖπον τῷ φίλῳ καὶ τῆς τῶν ἰδίων κατασκευῆς καὶ τῶν κοινῶν πράξεων, κἄν τέ τινα εὖ ποιῆσαι δέῃ, συνεπισχύει, ἐάν τέ τις φόβος ταράττῃ, συμβοηθεῖ, τὰ μὲν συναναλίσκων, τὰ δὲ συμπράττων, καὶ τὰ μὲν συμπείθων, τὰ δὲ βιαζόμενος, καὶ εὖ μὲν πράττοντας πλεῖστα εὐφραίνων, σφαλλομένους δὲ πλεῖστα ἐπανορθῶν. ἃ δὲ αἵ τε χεῖρες 7
ἑκάστῳ ὑπηρετοῦσι καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ προορῶσι καὶ τὰ ὦτα προακούουσι καὶ οἱ πόδες διανύτουσι, τούτων φίλος εὐεργετῶν οὐδενὸς λείπεται· πολλάκις δὲ ἃ πρὸ αὑτοῦ τις ἢ οὐκ ἐξειργάσατο ἢ οὐκ εἶδεν ἢ οὐκ ἤκουσεν ἢ οὐ διήνυσε, ταῦθ᾽ ὁ φίλος πρὸ τοῦ φίλου ἐξήρκεσεν. ἀλλ᾽ ὅμως ἔνιοι δένδρα μὲν πειρῶνται θεραπεύειν τοῦ καρποῦ ἕνεκεν, τοῦ δὲ παμφορωτάτου κτήματος, ὃ καλεῖται φίλος, ἀργῶς καὶ ἀνειμένως οἱ πλεῖστοι ἐπιμέλονται.

Ἤκουσα δέ ποτε καὶ ἄλλον αὐτοῦ λόγον, ὃς ἐδό- V.
κει μοι προτρέπειν τὸν ἀκούοντα ἐξετάζειν ἑαυτὸν ὁπόσου τοῖς φίλοις ἄξιος εἴη. ἰδὼν γάρ τινα τῶν συνόντων ἀμελοῦντα φίλου πενίᾳ πιεζομένου, ἤρετο Ἀντισθένη ἐναντίον τοῦ ἀμελοῦντος αὐτοῦ καὶ ἄλλων πολλῶν· Ἆρ᾽, ἔφη, ὦ Ἀντίσθενες, εἰσί τινες ἀξίαι 2
φίλων, ὥσπερ οἰκετῶν; τῶν γὰρ οἰκετῶν ὁ μέν που δυοῖν μναῖν ἄξιός ἐστιν, ὁ δὲ [οὐδ᾽] ἡμιμναίου, ὁ δὲ πέντε μνῶν, ὁ δὲ καὶ δέκα· Νικίας δὲ ὁ Νικηράτου λέγεται ἐπιστάτην εἰς τἀργύρεια πρίασθαι ταλάντου· σκοποῦμαι δὴ τοῦτο, ἔφη, εἰ ἄρα, ὥσπερ τῶν οἰκετῶν, οὕτω καὶ τῶν φίλων εἰσὶν ἀξίαι. Ναὶ μὰ Δί᾽, ἔφη 3
ὁ Ἀντισθένης· ἐγὼ γοῦν βουλοίμην ἂν τὸν μέν τινα φίλον μοι εἶναι μᾶλλον ἢ δύο μνᾶς, τὸν δ᾽ οὐδ᾽ ἂν

ἡμιμναίου προτιμησαίμην, τὸν δὲ καὶ πρὸ δέκα μνῶν ἑλοίμην ἄν, τὸν δὲ [πρὸ] πάντων χρημάτων καὶ πόνων
4 πριαίμην ἂν φίλον μοι εἶναι. Οὐκοῦν, ἔφη ὁ Σωκράτης, εἴ γε ταῦτα τοιαῦτά ἐστι, καλῶς ἂν ἔχοι ἐξετάζειν τινὰ ἑαυτόν, πόσου ἄρα τυγχάνει τοῖς φίλοις ἄξιος ὤν, καὶ πειρᾶσθαι ὡς πλείστου ἄξιος εἶναι, ἵνα ἧττον αὐτὸν οἱ φίλοι προδιδῶσιν. ἐγὼ γάρ τοι, ἔφη, πολλάκις ἀκούων τοῦ μὲν ὅτι προύδωκεν αὐτὸν φίλος ἀνήρ, τοῦ δ' ὅτι μνᾶν ἀνθ' ἑαυτοῦ μᾶλλον
5 εἵλετο ἀνήρ, ὃν ᾤετο φίλον εἶναι, καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα, σκοπῶ, μή, ὥσπερ † ὅταν τις οἰκέτην πονηρὸν πωλῇ καὶ ἀποδῶται τοῦ εὑρόντος, οὕτω καὶ τὸν πονηρὸν φίλον, ὅταν ἐξῇ τὸ πλέον τῆς ἀξίας λαβεῖν, ἐπαγωγὸν ᾖ ἀποδίδοσθαι· τοὺς δὲ χρηστοὺς οὔτε οἰκέτας πάνυ τι πωλουμένους ὁρῶ οὔτε φίλους προδιδομένους.

VI. Ἐδόκει δέ μοι καὶ εἰς τὸ δοκιμάζειν φίλους ὁποίους ἄξιον κτᾶσθαι φρενοῦν τοιάδε λέγων· Εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Κριτόβουλε, εἰ δεοίμεθα φίλου ἀγαθοῦ, πῶς ἂν ἐπιχειροίημεν σκοπεῖν; ἆρα πρῶτον μὲν ζητητέον, ὅστις ἄρχει γαστρός τε καὶ φιλοποσίας καὶ λαγνείας καὶ ὕπνου καὶ ἀργίας; ὁ γὰρ ὑπὸ τούτων κρατούμενος οὔτ' αὐτὸς ἑαυτῷ δύναιτ' ἂν οὔτε φίλῳ τὰ δέοντα πράττειν. Μὰ Δί' οὐ δῆτα, ἔφη. Οὐκοῦν τοῦ μὲν ὑπὸ τούτων ἀρχομένου ἀφεκτέον δοκεῖ σοι εἶναι;
2 Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Τί γάρ; ἔφη, ὅστις δαπανηρὸς ὢν μὴ αὐτάρκης ἐστίν, ἀλλ' ἀεὶ τῶν πλησίον δεῖται, καὶ λαμβάνων μὲν μὴ δύναται ἀποδιδόναι, μὴ λαμβάνων δὲ τὸν μὴ διδόντα μισεῖ, οὐ δοκεῖ σοι καὶ οὗτος χαλεπὸς φίλος εἶναι; Πάνυ γ', ἔφη. Οὐκοῦν ἀφεκτέον καὶ τούτου; Ἀφεκτέον μέντοι, ἔφη. Τί γάρ; ὅστις
3 χρηματίζεσθαι μὲν δύναται, πολλῶν δὲ χρημάτων

ἐπιθυμεῖ, καὶ διὰ τοῦτο δυσσύμβολός ἐστι, καὶ λαμβάνων μὲν ἥδεται, ἀποδιδόναι δὲ μὴ βούλεται; Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ, ἔφη, οὗτος ἔτι πονηρότερος ἐκείνου εἶναι. Τί δ'; ὅστις διὰ τὸν ἔρωτα τοῦ χρηματίζεσθαι μηδὲ πρὸς ἓν ἄλλο σχολὴν ποιεῖται ἢ ὁπόθεν αὐτός τι κερδανεῖ; Ἀφεκτέον καὶ τούτου, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ· ἀνωφελὴς γὰρ ἂν εἴη τῷ χρωμένῳ. Τί δέ; ὅστις στασιώδης 4
τέ ἐστι καὶ θέλων πολλοὺς τοῖς φίλοις ἐχθροὺς παρέχειν; Φευκτέον νὴ Δία καὶ τοῦτον. Εἰ δέ τις τούτων μὲν τῶν κακῶν μηδὲν ἔχοι, εὖ δὲ πάσχων ἀνέχεται, μηδὲν φροντίζων τοῦ ἀντευεργετεῖν; Ἀνωφελὴς ἂν εἴη καὶ οὗτος. ἀλλὰ ποῖον, ὦ Σώκρατες, ἐπιχειρήσομεν φίλον ποιεῖσθαι; Οἶμαι μέν, ὃς ἂν τἀναντία τούτων 5
ἐγκρατὴς μὲν ᾖ τῶν τοῦ σώματος ἡδονῶν, εὔοικος δὲ καὶ εὐσύμβολος ὢν τυγχάνῃ καὶ φιλόνικος πρὸς τὸ μὴ ἐλλείπεσθαι εὖ ποιῶν τοὺς εὐεργετοῦντας αὐτόν, ὥστε λυσιτελεῖν τοῖς χρωμένοις. Πῶς οὖν ἂν ταῦτα δοκι- 6
μάσαιμεν, ὦ Σώκρατες, πρὸ τοῦ χρῆσθαι; Τοὺς μὲν ἀνδριαντοποιούς, ἔφη, δοκιμάζομεν οὐ τοῖς λόγοις αὐτῶν τεκμαιρόμενοι, ἀλλ' ὃν ἂν ὁρῶμεν τοὺς πρόσθεν ἀνδριάντας καλῶς εἰργασμένον, τούτῳ πιστεύομεν καὶ τοὺς λοιποὺς εὖ ποιήσειν. Καὶ ἄνδρα δὴ λέγεις, ἔφη, 7
ὃς ἂν τοὺς φίλους τοὺς πρόσθεν εὖ ποιῶν φαίνηται, δῆλον εἶναι καὶ τοὺς ὕστερον εὐεργετήσοντα; Καὶ γὰρ ἵπποις, ἔφη, ὃν ἂν ὁρῶ τοῖς πρόσθεν καλῶς χρώμενον, τοῦτον κἂν ἄλλοις οἶμαι καλῶς χρῆσθαι. Εἶεν, ἔφη· 8
ὃς δ' ἂν ἡμῖν ἄξιος φιλίας δοκῇ εἶναι, πῶς χρὴ φίλον τοῦτον ποιεῖσθαι; Πρῶτον μέν, ἔφη, τὰ παρὰ τῶν θεῶν ἐπισκεπτέον, εἰ συμβουλεύουσιν αὐτὸν φίλον ποιεῖσθαι. Τί οὖν; ἔφη, ὃν ἂν ἡμῖν τε δοκῇ καὶ οἱ θεοὶ μὴ ἐναντιῶνται, ἔχεις εἰπεῖν ὅπως οὗτος θηρατέος;

9 *Μὰ Δί᾽, ἔφη, οὐ κατὰ πόδας ὥσπερ ὁ λαγῶς οὐδ᾽
ἀπάτῃ ὥσπερ αἱ ὄρνιθες οὐδὲ βίᾳ ὥσπερ οἱ κάπροι.
ἄκοντα γὰρ φίλον ἑλεῖν ἐργῶδες· χαλεπὸν δὲ καὶ δή-
σαντα κατέχειν ὥσπερ δοῦλον· ἐχθροὶ γὰρ μᾶλλον
10 ἢ φίλοι γίγνονται οἱ ταῦτα πάσχοντες. Φίλοι δὲ πῶς;
ἔφη. Εἶναι μέν τινάς φασιν ἐπῳδάς, ἃς οἱ ἐπιστάμενοι
ἐπᾴδοντες οἷς ἂν βούλωνται φίλους αὐτοὺς ποιοῦνται·
εἶναι δὲ καὶ φίλτρα, οἷς οἱ ἐπιστάμενοι πρὸς οὓς ἂν
βούλωνται χρώμενοι φιλοῦνται ὑπ᾽ αὐτῶν. Πόθεν οὖν,
11 ἔφη, ταῦτα μάθοιμεν ἄν; Ἃ μὲν αἱ Σειρῆνες ἐπῇδον τῷ
Ὀδυσσεῖ, ἤκουσας Ὁμήρου, ὧν ἐστιν ἀρχὴ τοιάδε τις·*

Δεῦρ᾽ ἄγε δή, πολύαιν᾽ Ὀδυσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν.

*Ταύτην οὖν, ἔφη, τὴν ἐπῳδήν, ὦ Σώκρατες, καὶ τοῖς
ἄλλοις ἀνθρώποις αἱ Σειρῆνες ἐπᾴδουσαι κατεῖχον,
12 ὥστε μὴ ἀπιέναι ἀπ᾽ αὐτῶν τοὺς ἐπᾳσθέντας; Οὐκ
ἀλλὰ τοῖς ἐπ᾽ ἀρετῇ φιλοτιμουμένοις οὕτως ἐπῇδον.
Σχεδόν τι λέγεις τοιαῦτα χρῆναι ἑκάστῳ ἐπᾴδειν, οἷα
μὴ νομιεῖ ἀκούων τὸν ἐπαινοῦντα καταγελῶντα λέγειν;
Οὕτω μὲν γὰρ ἐχθίων τ᾽ ἂν εἴη καὶ ἀπελαύνοι τοὺς
ἀνθρώπους ἀφ᾽ ἑαυτοῦ, εἰ τὸν εἰδότα ὅτι μικρός τε
καὶ αἰσχρὸς καὶ ἀσθενής ἐστιν ἐπαινοίη λέγων ὅτι
καλός τε καὶ μέγας καὶ ἰσχυρός ἐστιν. Ἄλλας δέ τινας
13 οἶσθα ἐπῳδάς; Οὐκ ἀλλ᾽ ἤκουσα μὲν ὅτι Περικλῆς
πολλὰς ἐπίσταιτο, ἃς ἐπᾴδων τῇ πόλει ἐποίει αὐτὴν
φιλεῖν αὐτόν. Θεμιστοκλῆς δὲ πῶς ἐποίησε τὴν πόλιν
φιλεῖν αὐτόν; Μὰ Δί᾽ οὐκ ἐπᾴδων, ἀλλὰ περιάψας τι
14 ἀγαθὸν αὐτῇ. Δοκεῖς μοι λέγειν, ὦ Σώκρατες, ὡς,
εἰ μέλλομεν ἀγαθόν τινα κτήσεσθαι φίλον, αὐτοὺς
ἡμᾶς ἀγαθοὺς δεῖ γενέσθαι λέγειν τε καὶ πράττειν.
Σὺ δ᾽ ᾤου, ἔφη ὁ Σωκράτης, οἷόν τ᾽ εἶναι καὶ πονηρὸν*

ὄντα χρηστοὺς φίλους κτήσασθαι; Ἑώρων γάρ, ἔφη ὁ 15
Κριτόβουλος, ῥήτοράς τε φαύλους ἀγαθοῖς δημηγόροις
φίλους ὄντας, καὶ στρατηγεῖν οὐχ ἱκανοὺς πάνυ στρα-
τηγικοῖς ἀνδράσιν ἑταίρους. Ἆρ' οὖν, ἔφη, καί, περὶ 16
οὗ διαλεγόμεθα, οἶσθά τινας οἳ ἀνωφελεῖς ὄντες ὠφελί-
μους δύνανται φίλους ποιεῖσθαι; Μὰ Δί' οὐ δῆτ',
ἔφη· ἀλλ' εἰ ἀδύνατόν ἐστι πονηρὸν ὄντα καλοὺς
κἀγαθοὺς φίλους κτήσασθαι, ἐκεῖνο ἤδη μέλει μοι, εἰ
ἔστιν αὐτὸν καλὸν κἀγαθὸν γενόμενον ἐξ ἑτοίμου τοῖς
καλοῖς κἀγαθοῖς φίλον εἶναι. Ὅ ταράττει σε, ὦ Κριτό- 17
βουλε, ὅτι πολλάκις ἄνδρας καὶ τὰ καλὰ πράττοντας
καὶ τῶν αἰσχρῶν ἀπεχομένους ὁρᾷς ἀντὶ τοῦ φίλους
εἶναι στασιάζοντας ἀλλήλοις καὶ χαλεπώτερον χρωμέ-
νους τῶν μηδενὸς ἀξίων ἀνθρώπων. Καὶ οὐ μόνον 18
γ', ἔφη ὁ Κριτόβουλος, οἱ ἰδιῶται τοῦτο ποιοῦσιν,
ἀλλὰ καὶ πόλεις αἱ τῶν τε καλῶν μάλιστα ἐπιμελόμεναι
καὶ τὰ αἰσχρὰ ἥκιστα προσιέμεναι πολλάκις πολεμικῶς
ἔχουσι πρὸς ἀλλήλας. ἃ λογιζόμενος πάνυ ἀθύμως 19
ἔχω πρὸς τὴν τῶν φίλων κτῆσιν· οὔτε γὰρ τοὺς πονη-
ροὺς ὁρῶ φίλους ἀλλήλοις δυναμένους εἶναι· πῶς γὰρ
ἂν ἢ ἀχάριστοι ἢ ἀμελεῖς ἢ πλεονέκται ἢ ἄπιστοι ἢ
ἀκρατεῖς ἄνθρωποι δύναιντο φίλοι γενέσθαι; οἱ μὲν
οὖν πονηροὶ πάντως ἔμοιγε δοκοῦσιν ἀλλήλοις ἐχθροὶ
μᾶλλον ἢ φίλοι πεφυκέναι. ἀλλὰ μήν, ὥσπερ σὺ λέγεις, 20
οὐδ' ἂν τοῖς χρηστοῖς οἱ πονηροί ποτε συναρμόσειαν
εἰς φιλίαν· πῶς γὰρ οἱ τὰ πονηρὰ ποιοῦντες τοῖς τὰ
τοιαῦτα μισοῦσι φίλοι γένοιντ' ἄν; εἰ δὲ δὴ καὶ οἱ
ἀρετὴν ἀσκοῦντες στασιάζουσί τε περὶ τοῦ πρωτεύειν
ἐν ταῖς πόλεσι καὶ φθονοῦντες ἑαυτοῖς μισοῦσιν ἀλλή-
λους, τίνες ἔτι φίλοι ἔσονται καὶ ἐν τίσιν ἀνθρώποις
εὔνοια καὶ πίστις ἔσται; Ἀλλ' ἔχει μέν, ἔφη ὁ Σωκράτης, 21

ποικίλως πως ταῦτα, ὦ Κριτόβουλε. φύσει γὰρ ἔχουσιν
οἱ ἄνθρωποι τὰ μὲν φιλικά· δέονταί τε γὰρ ἀλλήλων
καὶ ἐλεοῦσι καὶ συνεργοῦντες ὠφελοῦσι καὶ τοῦτο συνιέν-
τες χάριν ἔχουσιν ἀλλήλοις· τὰ δὲ πολεμικά· τά τε
γὰρ αὐτὰ καλὰ καὶ ἡδέα νομίζοντες ὑπὲρ τούτων μά-
χονται καὶ διχογνωμονοῦντες ἐναντιοῦνται· πολεμικὸν
δὲ καὶ ἔρις καὶ ὀργή· καὶ δυσμενὲς μὲν ὁ τοῦ πλεονε-
22 κτεῖν ἔρως, μισητὸν δὲ ὁ φθόνος. ἀλλ' ὅμως διὰ τούτων
πάντων ἡ φιλία διαδυομένη συνάπτει τοὺς καλούς τε
κἀγαθούς. διὰ γὰρ τὴν ἀρετὴν αἱροῦνται μὲν ἄνευ
πόνου τὰ μέτρια κεκτῆσθαι μᾶλλον ἢ διὰ πολέμου
πάντων κυριεύειν, καὶ δύνανται πεινῶντες καὶ διψῶντες
ἀλύπως σίτου καὶ ποτοῦ κοινωνεῖν καὶ τοῖς τῶν ὡραίων
ἀφροδισίοις ἡδόμενοι καρτερεῖν, ὥστε μὴ λυπεῖν οὓς
23 μὴ προσήκει· δύνανται δὲ καὶ χρημάτων οὐ μόνον
τοῦ πλεονεκτεῖν ἀπεχόμενοι νομίμως κοινωνεῖν, ἀλλὰ
καὶ ἐπαρκεῖν ἀλλήλοις· δύνανται δὲ καὶ τὴν ἔριν οὐ
μόνον ἀλύπως, ἀλλὰ καὶ συμφερόντως ἀλλήλοις διατί-
θεσθαι καὶ τὴν ὀργὴν κωλύειν εἰς τὸ μεταμελησόμενον
προϊέναι· τὸν δὲ φθόνον παντάπασιν ἀφαιροῦσι, τὰ
μὲν ἑαυτῶν ἀγαθὰ τοῖς φίλοις οἰκεῖα παρέχοντες, τὰ
24 δὲ τῶν φίλων ἑαυτῶν νομίζοντες. πῶς οὖν οὐκ εἰκὸς
τοὺς καλοὺς κἀγαθοὺς καὶ τῶν πολιτικῶν τιμῶν μὴ
μόνον ἀβλαβεῖς, ἀλλὰ καὶ ὠφελίμους ἀλλήλοις κοινω-
νοὺς εἶναι; οἱ μὲν γὰρ ἐπιθυμοῦντες ἐν ταῖς πόλεσι
τιμᾶσθαί τε καὶ ἄρχειν, ἵνα ἐξουσίαν ἔχωσι χρήματά
τε κλέπτειν καὶ ἀνθρώπους βιάζεσθαι καὶ ἡδυπαθεῖν,
ἄδικοί τε καὶ πονηροὶ ἂν εἶεν καὶ ἀδύνατοι ἄλλῳ
25 συναρμόσαι. εἰ δέ τις ἐν πόλει τιμᾶσθαι βουλόμενος,
ὅπως αὐτός τε μὴ ἀδικῆται καὶ τοῖς φίλοις τὰ δίκαια
βοηθεῖν δύνηται, καὶ ἄρξας ἀγαθόν τι ποιεῖν τὴν

πατρίδα πειρᾶται, διὰ τί ὁ τοιοῦτος ἄλλῳ τοιούτῳ οὐκ ἂν δύναιτο συναρμόσαι; πότερον τοὺς φίλους ὠφελεῖν μετὰ τῶν καλῶν κἀγαθῶν ἧττον δυνήσεται; ἢ τὴν πόλιν εὐεργετεῖν ἀδυνατώτερος ἔσται καλοὺς κἀγαθοὺς ἔχων συνεργούς; ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς γυμνικοῖς 26
ἀγῶσι δῆλόν ἐστιν, ὅτι, εἰ ἐξῆν τοῖς κρατίστοις συνθεμένους ἐπὶ τοὺς χείρους ἰέναι, πάντας ἂν τοὺς ἀγῶνας οὗτοι ἐνίκων καὶ πάντα τὰ ἆθλα οὗτοι ἐλάμβανον. ἐπεὶ οὖν ἐκεῖ μὲν οὐκ ἐῶσι τοῦτο ποιεῖν, ἐν δὲ τοῖς πολιτικοῖς, ἐν οἷς οἱ καλοὶ κἀγαθοὶ κρατιστεύουσιν, οὐδεὶς κωλύει μεθ' οὗ ἄν τις βούληται τὴν πόλιν εὐεργετεῖν, πῶς οὐ λυσιτελεῖ τοὺς βελτίστους φίλους κτησάμενον πολιτεύεσθαι, τούτοις κοινωνοῖς καὶ συνεργοῖς τῶν πράξεων μᾶλλον ἢ ἀνταγωνισταῖς χρώμενον; ἀλλὰ μὴν κἀκεῖνο δῆλον, ὅτι κἂν πολεμῇ τίς τινι, 27
συμμάχων δεήσεται, καὶ τούτων πλειόνων, ἐὰν καλοῖς κἀγαθοῖς ἀντιτάττηται· καὶ μὴν οἱ συμμαχεῖν ἐθέλοντες εὖ ποιητέοι, ἵν' ἐθέλωσι προθυμεῖσθαι· πολὺ δὲ κρεῖττον τοὺς βελτίστους ἐλάττονας εὖ ποιεῖν ἢ τοὺς χείρονας πλείονας ὄντας· οἱ γὰρ πονηροὶ πολὺ πλειόνων εὐεργεσιῶν ἢ οἱ χρηστοὶ δέονται. ἀλλὰ θαρ- 28
ρῶν, ἔφη, ὦ Κριτόβουλε, πειρῶ ἀγαθὸς γίγνεσθαι, καὶ τοιοῦτος γενόμενος θηρᾶν ἐπιχείρει τοὺς καλούς τε κἀγαθούς. ἴσως δ' ἄν τί σοι κἀγὼ συλλαβεῖν εἰς τὴν τῶν καλῶν τε κἀγαθῶν θήραν ἔχοιμι διὰ τὸ ἐρωτικὸς εἶναι· δεινῶς γάρ, ὧν ἂν ἐπιθυμήσω ἀνθρώπων, ὅλος ὥρμημαι ἐπὶ τὸ φιλῶν τε αὐτοὺς ἀντιφιλεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν καὶ ποθῶν ἀντιποθεῖσθαι καὶ ἐπιθυμῶν συνεῖναι [καὶ] ἀντεπιθυμεῖσθαι τῆς συνουσίας· ὁρῶ δὲ 29
καὶ σοὶ τούτων δεῆσον, ὅταν ἐπιθυμήσῃς φιλίαν πρός τινας ποιεῖσθαι· μὴ οὖν ἀποκρύπτου με οἷς ἂν βούλοιο

φίλος γενέσθαι· διὰ γὰρ τὸ ἐπιμελεῖσθαι τοῦ ἀρέσαι τῷ ἀρέσκοντί μοι οὐκ ἀπείρως οἶμαι ἔχειν πρὸς θήραν
30 *ἀνθρώπων. καὶ ὁ Κριτόβουλος ἔφη· Καὶ μήν, ὦ Σώκρατες, τούτων ἐγὼ τῶν μαθημάτων πάλαι ἐπιθυμῶ ἄλλως τε καὶ εἰ ἐξαρκέσει μοι ἡ αὐτὴ ἐπιστήμη ἐπὶ τοὺς ἀγαθοὺς τὰς ψυχὰς καὶ ἐπὶ τοὺς καλοὺς τὰ σώ-*
31 *ματα. καὶ ὁ Σωκράτης ἔφη· Ἀλλ', ὦ Κριτόβουλε, οὐκ ἔστιν ἐν τῇ ἐμῇ ἐπιστήμῃ τὸ τὰς χεῖρας προσφέροντα ποιεῖν ὑπομένειν τοὺς καλούς. πέπεισμαι δὲ καὶ ἀπὸ τῆς Σκύλλης διὰ τοῦτο φεύγειν τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι τὰς χεῖρας αὐτοῖς προσέφερε· τὰς δέ γε Σειρῆνας, ὅτι τὰς χεῖρας οὐδενὶ προσέφερον, ἀλλὰ πᾶσι πόρρωθεν ἐπῇδον, πάντας φασὶν ὑπομένειν καὶ*
32 *ἀκούοντας αὐτῶν κηλεῖσθαι. καὶ ὁ Κριτόβουλος ἔφη· Ὡς οὐ προσοίσοντος τὰς χεῖρας, εἴ τι ἔχεις ἀγαθὸν εἰς φίλων κτῆσιν, δίδασκε. Οὐδὲ τὸ στόμα οὖν, ἔφη ὁ Σωκράτης, πρὸς τὸ στόμα προσοίσεις; Θάρρει, ἔφη ὁ Κριτόβουλος· οὐδὲ γὰρ τὸ στόμα πρὸς τὸ στόμα προσοίσω οὐδενί, ἐὰν μὴ καλὸς ᾖ. Εὐθύς, ἔφη, σύγε, ὦ Κριτόβουλε, τοὐναντίον τοῦ συμφέροντος εἴρηκας. οἱ μὲν γὰρ καλοὶ τὰ τοιαῦτα οὐχ ὑπομένουσιν· οἱ δὲ αἰσχροὶ καὶ ἡδέως προσίενται, νομίζοντες διὰ τὴν*
33 *ψυχὴν καλοὶ καλεῖσθαι. καὶ ὁ Κριτόβουλος ἔφη· Ὡς τοὺς μὲν καλοὺς φιλήσοντός μου, τοὺς δ' ἀγαθοὺς καταφιλήσοντος, θαρρῶν δίδασκε τῶν φίλων τὰ θηρατικά. καὶ ὁ Σωκράτης ἔφη· Ὅταν οὖν, ὦ Κριτόβουλε, φίλος τινὶ βούλῃ γενέσθαι, ἐάσεις με κατειπεῖν σου πρὸς αὐτὸν ὅτι ἄγασαί τε αὐτοῦ καὶ ἐπιθυμεῖς φίλος αὐτοῦ εἶναι; Κατηγόρει, ἔφη ὁ Κριτόβουλος· οὐδένα*
34 *γὰρ οἶδα μισοῦντα τοὺς ἐπαινοῦντας· Ἐὰν δέ σου προσκατηγορήσω, ἔφη, ὅτι διὰ τὸ ἄγασθαι αὐτοῦ καὶ*

εὐνοϊκῶς ἔχεις πρὸς αὐτόν, ἆρα μὴ διαβάλλεσθαι δό-
ξεις ὑπ' ἐμοῦ; Ἀλλὰ καὶ αὐτῷ μοι, ἔφη, ἐγγίγνεται
εὔνοια πρὸς οὓς ἂν ὑπολάβω εὐνοϊκῶς ἔχειν πρὸς ἐμέ.
Ταῦτα μὲν δή, ἔφη ὁ Σωκράτης, ἐξέσται μοι λέγειν 35
περὶ σοῦ πρὸς οὓς ἂν βούλῃ φίλους ποιήσασθαι· ἐὰν
δέ μοι ἔτι ἐξουσίαν δῷς λέγειν περὶ σοῦ ὅτι ἐπιμελής
τε τῶν φίλων εἶ καὶ οὐδενὶ οὕτω χαίρεις ὡς φίλοις
ἀγαθοῖς, καὶ ἐπί τε τοῖς καλοῖς ἔργοις τῶν φίλων
ἀγάλλει οὐχ ἧττον ἢ ἐπὶ τοῖς ἑαυτοῦ καὶ ἐπὶ τοῖς
ἀγαθοῖς τῶν φίλων χαίρεις οὐδὲν ἧττον ἢ ἐπὶ τοῖς
ἑαυτοῦ, ὅπως τε ταῦτα γίγνηται τοῖς φίλοις οὐκ ἀπο-
κάμνεις μηχανώμενος, καὶ ὅτι ἔγνωκας ἀνδρὸς ἀρετὴν
εἶναι νικᾶν τοὺς μὲν φίλους εὖ ποιοῦντα, τοὺς δ'
ἐχθροὺς κακῶς, πάνυ ἂν οἶμαί σοι ἐπιτήδειον εἶναί
με σύνθηρον τῶν ἀγαθῶν φίλων. Τί οὖν, ἔφη ὁ 36
Κριτόβουλος, ἐμοὶ τοῦτο λέγεις, ὥσπερ οὐκ ἐπὶ σοὶ ὂν
ὅ τι ἂν βούλῃ περὶ ἐμοῦ λέγειν; Μὰ Δί' οὐχ, ὥς ποτε
ἐγὼ Ἀσπασίας ἤκουσα· ἔφη γὰρ τὰς ἀγαθὰς προμνη-
στρίδας μετὰ μὲν ἀληθείας τἀγαθὰ διαγγελλούσας δει-
νὰς εἶναι συνάγειν ἀνθρώπους εἰς κηδείαν, ψευδομένας
δ' οὐκ ἐθέλειν ἐπαινεῖν· τοὺς γὰρ ἐξαπατηθέντας
ἅμα μισεῖν ἀλλήλους τε καὶ τὴν προμνησαμένην. ἃ
δὴ καὶ ἐγὼ πεισθεὶς ὀρθῶς ἔχειν ἡγοῦμαι οὐκ ἐξεῖναί
μοι περὶ σοῦ λέγειν ἐπαινοῦντι οὐδὲν ὅ τι ἂν μὴ
ἀληθεύω. Σὺ μὲν ἄρα, ἔφη ὁ Κριτόβουλος, τοιοῦτός 37
μοι φίλος εἶ, ὦ Σώκρατες, οἷος, ἂν μέν τι αὐτὸς ἔχω
ἐπιτήδειον εἰς τὸ φίλους κτήσασθαι, συλλαμβάνειν μοι·
εἰ δὲ μή, οὐκ ἂν ἐθέλοις πλάσας τι εἰπεῖν ἐπὶ τῇ ἐμῇ
ὠφελείᾳ. Πότερα δ' ἄν, ἔφη ὁ Σωκράτης, ὦ Κριτό-
βουλε, δοκῶ σοι μᾶλλον ὠφελεῖν σε τὰ ψευδῆ ἐπαινῶν
ἢ πείθων πειρᾶσθαί σε ἀγαθὸν ἄνδρα γενέσθαι; εἰ δὲ 38

μὴ φανερὸν οὕτω σοι, ἐκ τῶνδε σκέψαι· εἰ γάρ σε βουλόμενος φίλον ποιῆσαι ναυκλήρῳ ψευδόμενος ἐπαινοίην, φάσκων ἀγαθὸν εἶναι κυβερνήτην, ὁ δέ μοι πεισθεὶς ἐπιτρέψειέ σοι τὴν ναῦν μὴ ἐπισταμένῳ κυβερνᾶν, ἔχεις τινὰ ἐλπίδα μὴ ἂν σαυτόν τε καὶ τὴν ναῦν ἀπολέσαι; ἢ εἴ σοι πείσαιμι κοινῇ τὴν πόλιν ψευδόμενος ὡς ἂν στρατηγικῷ τε καὶ δικαστικῷ καὶ πολιτικῷ ἑαυτὴν ἐπιτρέψαι, τί ἂν οἴει σεαυτὸν καὶ τὴν πόλιν ὑπὸ σοῦ παθεῖν; ἢ εἴ τινας ἰδίᾳ τῶν πολιτῶν πείσαιμι ψευδόμενος ὡς ὄντι οἰκονομικῷ τε καὶ ἐπιμελεῖ τὰ ἑαυτῶν ἐπιτρέψαι, ἆρ' οὐκ ἂν πεῖραν διδοὺς ἅμα τε βλαβερὸς εἴης καὶ καταγέλαστος φαίνοιο;
39 *ἀλλὰ συντομωτάτη τε καὶ ἀσφαλεστάτη καὶ καλλίστη ὁδός, ὦ Κριτόβουλε, ὅ τι ἂν βούλῃ δοκεῖν ἀγαθὸς εἶναι, τοῦτο καὶ γενέσθαι ἀγαθὸν πειρᾶσθαι· ὅσαι δ' ἐν ἀνθρώποις ἀρεταὶ λέγονται, σκοπούμενος εὑρήσεις πάσας μαθήσει τε καὶ μελέτῃ αὐξανομένας. ἐγὼ μὲν οὖν, ὦ Κριτόβουλε, οἶμαι δεῖν ἡμᾶς* τὰς ἀρετὰς μελετᾶν· *εἰ δὲ σύ πως ἄλλως γιγνώσκεις, δίδασκε. καὶ ὁ Κριτόβουλος, Ἀλλ' αἰσχυνοίμην ἄν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἀντιλέγων τούτοις· οὔτε γὰρ καλὰ οὔτε ἀληθῆ λέγοιμ' ἄν.*

VII. *Καὶ μὴν τὰς ἀπορίας γε τῶν φίλων τὰς μὲν δι' ἄγνοιαν ἐπειρᾶτο γνώμῃ ἀκεῖσθαι, τὰς δὲ δι' ἔνδειαν διδάσκων κατὰ δύναμιν ἀλλήλοις ἐπαρκεῖν. ἐρῶ δὲ καὶ ἐν τούτοις ἃ σύνοιδα αὐτῷ. Ἀρίσταρχον γάρ ποτε ὁρῶν σκυθρωπῶς ἔχοντα· Ἔοικας, ἔφη, ὦ Ἀρίσταρχε, βαρέως φέρειν τι. χρὴ δὲ τοῦ βάρους μεταδιδόναι τοῖς φίλοις· ἴσως γὰρ ἄν τί σε καὶ ἡμεῖς κουφίσαιμεν.*
2 *καὶ ὁ Ἀρίσταρχος· Ἀλλὰ μήν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἐν πολλῇ γέ εἰμι ἀπορίᾳ. ἐπεὶ γὰρ ἐστασίασεν ἡ πόλις,*

πολλῶν φυγόντων εἰς τὸν Πειραιᾶ, συνεληλύθασιν ὡς ἐμὲ καταλελειμμέναι ἀδελφαί τε καὶ ἀδελφιδαῖ καὶ ἀνεψιαὶ τοσαῦται ὥστ' εἶναι ἐν τῇ οἰκίᾳ τέτταρας καὶ δέκα τοὺς ἐλευθέρους. λαμβάνομεν δὲ οὔτε ἐκ τῆς γῆς οὐδέν· οἱ γὰρ ἐναντίοι κρατοῦσιν αὐτῆς· οὔτ' ἀπὸ τῶν οἰκιῶν· ὀλιγανθρωπία γὰρ ἐν τῷ ἄστει γέγονε. τὰ ἔπιπλα δὲ οὐδεὶς ὠνεῖται· οὐδὲ δανείσασθαι οὐδαμόθεν ἔστιν ἀργύριον, ἀλλὰ πρότερον ἄν τίς μοι δοκεῖ ἐν τῇ ὁδῷ ζητῶν εὑρεῖν ἢ δανειζόμενος λαβεῖν. χαλεπὸν μὲν οὖν ἐστιν, ὦ Σώκρατες, τοὺς οἰκείους περιορᾶν ἀπολλυμένους, ἀδύνατον δὲ τοσούτους τρέφειν ἐν τοιούτοις πράγμασιν. ἀκούσας οὖν 3
ταῦτα ὁ Σωκράτης· Τί ποτέ ἐστιν, ἔφη, ὅ τι Κεράμων μὲν πολλοὺς τρέφων οὐ μόνον ἑαυτῷ τε καὶ τούτοις τὰ ἐπιτήδεια δύναται παρέχειν, ἀλλὰ καὶ περιποιεῖται τοσαῦτα ὥστε καὶ πλουτεῖν, σὺ δὲ πολλοὺς τρέφων δέδοικας μὴ δι' ἔνδειαν τῶν ἐπιτηδείων ἅπαντες ἀπόλησθε; Ὅτι νὴ Δί', ἔφη, ὁ μὲν δούλους τρέφει, ἐγὼ δ' ἐλευθέρους. Καὶ πότερον, ἔφη, τοὺς παρὰ σοὶ 4
ἐλευθέρους οἴει βελτίους εἶναι ἢ τοὺς παρὰ Κεράμωνι δούλους; Ἐγὼ μὲν οἶμαι, ἔφη, τοὺς παρ' ἐμοὶ ἐλευθέρους. Οὐκοῦν, ἔφη, αἰσχρὸν τὸν μὲν ἀπὸ τῶν πονηροτέρων εὐπορεῖν, σὲ δὲ πολλῷ βελτίους ἔχοντα ἐν ἀπορίᾳ εἶναι; Νὴ Δί', ἔφη, ὁ μὲν γὰρ τεχνίτας τρέφει, ἐγὼ δ' ἐλευθερίως πεπαιδευμένους. Ἆρ' οὖν, ἔφη, 5
τεχνῖταί εἰσιν οἱ χρήσιμόν τι ποιεῖν ἐπιστάμενοι; Μάλιστά γ', ἔφη. Οὐκοῦν χρήσιμά γ' ἄλφιτα; Σφόδρα γε. Τί δ' ἄρτοι; Οὐδὲν ἧττον. Τί γάρ; ἔφη, ἱμάτιά τε ἀνδρεῖα καὶ γυναικεῖα καὶ χιτωνίσκοι καὶ χλαμύδες καὶ ἐξωμίδες; Σφόδρα γ', ἔφη, καὶ πάντα ταῦτα χρήσιμα. Ἔπειτα, ἔφη, οἱ παρὰ σοὶ τούτων οὐδὲν ἐπίστανται

6 ποιεῖν; Πάντα μὲν οὖν, ὡς ἐγῷμαι. Εἶτ᾽ οὐκ οἶσθα ὅτι ἀφ᾽ ἑνὸς μὲν τούτων, ἀλφιτοποιίας, Ναυσικύδης οὐ μόνον ἑαυτόν τε καὶ τοὺς οἰκέτας τρέφει, ἀλλὰ πρὸς τούτοις καὶ ὗς πολλὰς καὶ βοῦς, καὶ περιποιεῖται τοσαῦτα ὥστε καὶ τῇ πόλει πολλάκις λειτουργεῖν, ἀπὸ δὲ ἀρτοποιίας Κύρηβος τήν τε οἰκίαν πᾶσαν διατρέφει καὶ ζῇ δαψιλῶς, Δημέας δ᾽ ὁ Κολλυτεὺς ἀπὸ χλαμυδουργίας, Μένων δ᾽ ἀπὸ χλανιδοποιίας, Μεγαρέων δ᾽ οἱ πλεῖστοι ἀπὸ ἐξωμιδοποιίας διατρέφονται; Νὴ Δί᾽, ἔφη, οὗτοι μὲν γὰρ ὠνούμενοι βαρβάρους ἀνθρώπους ἔχουσιν, ὥστ᾽ ἀναγκάζειν ἐργάζεσθαι ἃ καλῶς
7 ἔχει, ἐγὼ δ᾽ ἐλευθέρους τε καὶ συγγενεῖς. Ἔπειτ᾽, ἔφη, ὅτι ἐλεύθεροί τ᾽ εἰσὶ καὶ συγγενεῖς σοι, οἴει χρῆναι αὐτοὺς μηδὲν ἄλλο ποιεῖν ἢ ἐσθίειν καὶ καθεύδειν; πότερον καὶ τῶν ἄλλων ἐλευθέρων τοὺς οὕτω ζῶντας ἄμεινον διάγοντας ὁρᾷς καὶ μᾶλλον εὐδαιμονίζεις ἢ τούς, ἃ ἐπίστανται χρήσιμα πρὸς τὸν βίον, τούτων ἐπιμελομένους; ἢ τὴν μὲν ἀργίαν καὶ τὴν ἀμέλειαν αἰσθάνει τοῖς ἀνθρώποις πρός τε τὸ μαθεῖν, ἃ προσήκει ἐπίστασθαι, καὶ πρὸς τὸ μνημονεύειν, ἃ ἂν μάθωσι, καὶ πρὸς τὸ ὑγιαίνειν τε καὶ ἰσχύειν τοῖς σώμασι καὶ πρὸς τὸ κτήσασθαί τε καὶ σῴζειν τὰ χρήσιμα πρὸς τὸν βίον ὠφέλιμα ὄντα, τὴν δ᾽ ἐργασίαν καὶ τὴν ἐπι-
8 μέλειαν οὐδὲν χρήσιμα; ἔμαθον δέ, ἅ φῂς αὐτὰς ἐπίστασθαι, πότερον ὡς οὔτε χρήσιμα ὄντα πρὸς τὸν βίον οὔτε ποιήσουσαι αὐτῶν οὐδέν, ἢ τοὐναντίον ὡς καὶ ἐπιμελησόμεναι τούτων καὶ ὠφελησόμεναι ἀπ᾽ αὐτῶν; ποτέρως γὰρ ἂν μᾶλλον ἄνθρωποι σωφρονοῖεν, ἀργοῦντες ἢ τῶν χρησίμων ἐπιμελόμενοι; ποτέρως δ᾽ ἂν δικαιότεροι εἶεν, εἰ ἐργάζοιντο ἢ εἰ ἀργοῦντες βου-
9 λεύοιντο περὶ τῶν ἐπιτηδείων; ἀλλὰ καὶ νῦν μέν, ὡς

ἐγῷμαι, οὔτε σὺ ἐκείνας φιλεῖς οὔτ' ἐκεῖναι σέ, σὺ
μὲν ἡγούμενος αὐτὰς ἐπιζημίους εἶναι σεαυτῷ, ἐκεῖναι
δὲ σὲ ὁρῶσαι ἀχθόμενον ἐφ' ἑαυταῖς· ἐκ δὲ τούτων
κίνδυνος μείζω τε ἀπέχθειαν γίγνεσθαι καὶ τὴν προγε-
γονυῖαν χάριν μειοῦσθαι. ἐὰν δὲ προστατήσῃς ὅπως
ἐνεργοὶ ὦσι, σὺ μὲν ἐκείνας φιλήσεις, ὁρῶν ὠφελίμους
σεαυτῷ οὔσας, ἐκεῖναι δὲ σὲ ἀγαπήσουσιν, αἰσθόμεναι
χαίροντα αὐταῖς, τῶν δὲ προγεγονυιῶν εὐεργεσιῶν
ἥδιον μεμνημένοι τὴν ἀπ' ἐκείνων χάριν αὐξήσετε, καὶ
ἐκ τούτων φιλικώτερόν τε καὶ οἰκειότερον ἀλλήλοις
ἕξετε. εἰ μὲν τοίνυν αἰσχρόν τι ἔμελλον ἐργάσεσθαι, 10
θάνατον ἀντ' αὐτοῦ προαιρετέον ἦν· νῦν δὲ ἃ μὲν
δοκεῖ κάλλιστα καὶ πρεπωδέστατα γυναικὶ εἶναι ἐπίσταν-
ται, ὡς ἔοικε· πάντες δὲ ἃ ἐπίστανται ῥᾷστά τε καὶ
τάχιστα καὶ κάλλιστα καὶ ἥδιστα ἐργάζονται. μὴ οὖν
ὄκνει, ἔφη, ταῦτα εἰσηγεῖσθαι αὐταῖς ἃ σοί τε λυσι-
τελήσει κἀκείναις· καί, ὡς εἰκός, ἡδέως ὑπακούσονται.
Ἀλλὰ νὴ τοὺς θεούς, ἔφη ὁ Ἀρίσταρχος, οὕτω μοι 11
δοκεῖς καλῶς λέγειν, ὦ Σώκρατες, ὥστε πρόσθεν μὲν
οὐ προσιέμην δανείσασθαι, εἰδὼς ὅτι ἀναλώσας ὃ ἂν
λάβω οὐχ ἕξω ἀποδοῦναι, νῦν δέ μοι δοκῶ εἰς ἔργων
ἀφορμὴν ὑπομενεῖν αὐτὸ ποιῆσαι.

Ἐκ τούτων δὲ ἐπορίσθη μὲν ἀφορμή, ἐωνήθη δὲ 12
ἔρια· καὶ ἐργαζόμεναι μὲν ἠρίστων, ἐργασάμεναι δὲ
ἐδείπνουν, ἱλαραὶ δὲ ἀντὶ σκυθρωπῶν ἦσαν· καὶ ἀντὶ
ὑφορωμένων ἑαυτοὺς ἡδέως ἀλλήλους ἑώρων, καὶ αἱ
μὲν ὡς κηδεμόνα ἐφίλουν, ὁ δὲ ὡς ὠφελίμους ἠγάπα.
τέλος δὲ ἐλθὼν πρὸς τὸν Σωκράτη χαίρων διηγεῖτο
ταῦτά τε καὶ ὅτι αἰτιῶνται αὐτὸν μόνον τῶν ἐν τῇ
οἰκίᾳ ἀργὸν ἐσθίειν. καὶ ὁ Σωκράτης ἔφη· Εἶτα οὐ 13
λέγεις αὐταῖς τὸν τοῦ κυνὸς λόγον; φασὶ γάρ, ὅτε

φωνήεντα ἦν τὰ ζῷα, τὴν οὖν πρὸς τὸν δεσπότην εἰπεῖν· Θαυμαστὸν ποιεῖς, ὃς ἡμῖν μὲν ταῖς καὶ ἔριά σοι καὶ ἄρνας καὶ τυρὸν παρεχούσαις οὐδὲν δίδως ὅ τι ἂν μὴ ἐκ τῆς γῆς λάβωμεν, τῷ δὲ κυνί, ὃς οὐδὲν τοιοῦτόν σοι παρέχει, μεταδίδως οὗπερ αὐτὸς ἔχεις
14 *σίτου. τὸν κύνα οὖν ἀκούσαντα εἰπεῖν· Ναὶ μὰ Δί'· ἐγὼ γάρ εἰμι ὁ καὶ ὑμᾶς αὐτὰς σῴζων ὥστε μήτε ὑπ' ἀνθρώπων κλέπτεσθαι μήτε ὑπὸ λύκων ἁρπάζεσθαι· ἐπεὶ ὑμεῖς γε, εἰ μὴ ἐγὼ προφυλάττοιμι ὑμᾶς, οὐδ' ἂν νέμεσθαι δύναισθε, φοβούμεναι μὴ ἀπόλησθε. οὕτω δὴ λέγεται καὶ τὰ πρόβατα συγχωρῆσαι τὸν κύνα προτιμᾶσθαι. καὶ σὺ οὖν ἐκείναις λέγε ὅτι ἀντὶ κυνὸς εἶ φύλαξ καὶ ἐπιμελητής, καὶ διὰ σὲ οὐδ' ὑφ' ἑνὸς ἀδικούμεναι ἀσφαλῶς τε καὶ ἡδέως ἐργαζόμεναι ζῶσιν.*

VIII. *Ἄλλον δέ ποτε ἀρχαῖον ἑταῖρον διὰ χρόνου ἰδών· Πόθεν, ἔφη, Εὔθηρε, φαίνει; Ὑπὸ μὲν τὴν κατάλυσιν τοῦ πολέμου, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἐκ τῆς ἀποδημίας, νυνὶ μέντοι αὐτόθεν. ἐπειδὴ γὰρ ἀφῃρέθημεν τὰ ἐν τῇ ὑπερορίᾳ κτήματα, ἐν δὲ τῇ Ἀττικῇ ὁ πατήρ μοι οὐδὲν κατέλιπεν, ἀναγκάζομαι νῦν ἐπιδημήσας τῷ σώματι ἐργαζόμενος τὰ ἐπιτήδεια πορίζεσθαι. δοκεῖ δέ μοι τοῦτο κρεῖττον εἶναι ἢ δέεσθαί τινος ἀνθρώπων, ἄλλως τε καὶ μηδὲν ἔχοντα ἐφ' ὅτῳ ἂν δανειζοίμην.*
2 *Καὶ πόσον ἂν χρόνον οἴει σοι, ἔφη, τὸ σῶμα ἱκανὸν εἶναι μισθοῦ τὰ ἐπιτήδεια ἐργάζεσθαι; Μὰ τὸν Δί', ἔφη, οὐ πολὺν χρόνον. Καὶ μήν, ἔφη, ὅταν γε πρεσβύτερος γένῃ, δῆλον ὅτι δαπάνης μὲν δεήσει, μισθὸν δὲ οὐδείς σοι θελήσει τῶν τοῦ σώματος ἔργων διδόναι.*
3 *Ἀληθῆ λέγεις, ἔφη. Οὐκοῦν, ἔφη, κρεῖττόν ἐστιν αὐτόθεν τοῖς τοιούτοις τῶν ἔργων ἐπιτίθεσθαι, ἃ καὶ πρεσβυτέρῳ γενομένῳ ἐπαρκέσει, καὶ προσελθόντα τῳ*

τῶν πλείονα χρήματα κεκτημένων, [τῷ] δεομένῳ τοῦ
συνεπιμελησομένου, ἔργων τε ἐπιστατοῦντα καὶ συγ-
κομίζοντα καρποὺς καὶ συμφυλάττοντα τὴν οὐσίαν,
ὠφελοῦντα ἀντωφελεῖσθαι. Χαλεπῶς ἄν, ἔφη, ἐγώ, ὦ 4
Σώκρατες, δουλείαν ὑπομείναιμι. Καὶ μὴν οἵ γε ἐν
ταῖς πόλεσι προστατεύοντες καὶ τῶν δημοσίων ἐπι-
μελούμενοι οὐ δουλοπρεπέστεροι ἕνεκα τούτου, ἀλλ᾽
ἐλευθεριώτεροι νομίζονται. Ὅλως, ἔφη, ὦ Σώκρατες, 5
τὸ ὑπαίτιον εἶναί τινι οὐ πάνυ προσίεμαι. Καὶ μήν,
ἔφη, Εὔθηρε, οὐ πάνυ γε ῥᾴδιόν ἐστιν εὑρεῖν ἔργον
ἐφ᾽ ᾧ οὐκ ἄν τις αἰτίαν ἔχοι. χαλεπὸν γὰρ οὕτω τι
ποιῆσαι ὥστε μηδὲν ἁμαρτεῖν, χαλεπὸν δὲ καὶ ἀνα-
μαρτήτως τι ποιήσαντα μὴ ἀγνώμονι κριτῇ περιτυχεῖν·
ἐπεὶ καὶ οἷς νῦν ἐργάζεσθαι φῂς θαυμάζω εἰ ῥᾴδιόν
ἐστιν ἀνέγκλητον διαγίγνεσθαι. χρὴ οὖν πειρᾶσθαι 6
τοὺς φιλαιτίους φεύγειν καὶ τοὺς εὐγνώμονας διώκειν,
καὶ τῶν πραγμάτων ὅσα μὲν δύνασαι ποιεῖν ὑπο-
μένειν, ὅσα δὲ μὴ δύνασαι φυλάττεσθαι, ὅ τι δ᾽ ἂν
πράττῃς, τούτου ὡς κάλλιστα καὶ προθυμότατα ἐπι-
μελεῖσθαι. οὕτω γὰρ ἥκιστ᾽ ἂν μέν σε οἶμαι ἐν αἰτίᾳ
εἶναι, μάλιστα δὲ τῇ ἀπορίᾳ βοήθειαν εὑρεῖν, ῥᾷστα
δὲ καὶ ἀκινδυνότατα ζῆν καὶ εἰς τὸ γῆρας διαρκέστατα.

Οἶδα δέ ποτε αὐτὸν καὶ Κρίτωνος ἀκούσαντα, ὡς IX.
χαλεπὸν ὁ βίος Ἀθήνησιν εἴη ἀνδρὶ βουλομένῳ τὰ
ἑαυτοῦ πράττειν. Νῦν γάρ, ἔφη, ἐμέ τινες εἰς δίκας
ἄγουσιν, οὐχ ὅτι ἀδικοῦνται ὑπ᾽ ἐμοῦ, ἀλλ᾽ ὅτι νο-
μίζουσιν ἥδιον ἄν με ἀργύριον τελέσαι ἢ πράγματα
ἔχειν. καὶ ὁ Σωκράτης· Εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Κρίτων, 2
κύνας δὲ τρέφεις, ἵνα σοι τοὺς λύκους ἀπὸ τῶν προ-
βάτων ἀπερύκωσι; Καὶ μάλα, ἔφη· μᾶλλον γάρ μοι
λυσιτελεῖ τρέφειν ἢ μή. Οὐκ ἂν οὖν θρέψαις καὶ

ἄνδρα, ὅστις ἐθέλοι τε καὶ δύναιτο σοῦ ἀπερύκειν
3 τοὺς ἐπιχειροῦντας ἀδικεῖν σε; Ἡδέως γ' ἄν, ἔφη, εἰ
μὴ φοβοίμην ὅπως μὴ ἐπ' αὐτόν με τράποιτο. Τί δ';
ἔφη, οὐχ ὁρᾷς ὅτι πολλῷ ἥδιόν ἐστι χαριζόμενον οἵῳ
σοὶ ἀνδρὶ ἢ ἀπεχθόμενον ὠφελεῖσθαι; εὖ ἴσθ' ὅτι
εἰσὶν ἐνθάδε τῶν τοιούτων ἀνδρῶν, οἳ πάνυ ἂν φιλοτι-
μηθεῖεν φίλῳ σοι χρῆσθαι.
4 Καὶ ἐκ τούτων ἀνευρίσκουσιν Ἀρχέδημον, πάνυ
μὲν ἱκανὸν εἰπεῖν τε καὶ πρᾶξαι, πένητα δέ· οὐ γὰρ
ἦν οἷος ἀπὸ παντὸς κερδαίνειν, ἀλλὰ φιλόχρηστός τε
καὶ ἔφη ῥᾷστον εἶναι ἀπὸ τῶν συκοφαντῶν λαμβά-
νειν. τούτῳ οὖν ὁ Κρίτων, ὁπότε συγκομίζοι ἢ σῖτον
ἢ ἔλαιον ἢ οἶνον ἢ ἔρια ἤ τι ἄλλο τῶν ἐν ἀγρῷ γιγνο-
μένων χρησίμων πρὸς τὸν βίον, ἀφελὼν ἂν ἔδωκε·
καὶ ὁπότε θύοι, ἐκάλει, καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα ἐπε-
5 μελεῖτο. νομίσας δὲ ὁ Ἀρχέδημος ἀποστροφήν οἱ τὸν
Κρίτωνος οἶκον μάλα περιεῖπεν αὐτόν. καὶ εὐθύς του
τῶν συκοφαντούντων τὸν Κρίτωνα ἀνευρίσκει πολλὰ
μὲν ἀδικήματα, πολλοὺς δ' ἐχθρούς· καὶ προσεκαλέσατο
εἰς δίκην δημοσίαν, ἐν ᾗ αὐτὸν ἔδει κριθῆναι ὅ τι
6 δεῖ παθεῖν ἢ ἀποτῖσαι. ὁ δὲ συνειδὼς αὑτῷ πολλὰ
καὶ πονηρὰ πάντ' ἐποίει ὥστε ἀπαλλαγῆναι τοῦ Ἀρ-
χεδήμου. ὁ δὲ Ἀρχέδημος οὐκ ἀπηλλάττετο, ἕως τόν
7 τε Κρίτωνα ἀφῆκε καὶ αὐτῷ χρήματα ἔδωκεν. ἐπεὶ
δὲ τοῦτό τε καὶ ἄλλα τοιαῦτα ὁ Ἀρχέδημος διεπράξατο,
ἤδη τότε, ὥσπερ, ὅταν νομεὺς ἀγαθὸν κύνα ἔχῃ, καὶ
οἱ ἄλλοι νομεῖς βούλονται πλησίον αὐτοῦ τὰς ἀγέλας
ἱστάναι, ἵνα τοῦ κυνὸς ἀπολαύωσιν, οὕτω δὴ καὶ
Κρίτωνος πολλοὶ τῶν φίλων ἐδέοντο καὶ σφίσι παρ-
8 έχειν φύλακα τὸν Ἀρχέδημον. ὁ δὲ Ἀρχέδημος τῷ
Κρίτωνι ἡδέως ἐχαρίζετο, καὶ οὐχ ὅτι μόνος ὁ Κρίτων

ἐν ἡσυχίᾳ ἦν, ἀλλὰ καὶ οἱ φίλοι αὐτοῦ. εἰ δέ τις αὐτῷ τούτων οἷς ἀπήχθετο ὀνειδίζοι ὡς ὑπὸ Κρίτωνος ὠφελούμενος κολακεύοι αὐτόν· Πότερον οὖν, ἔφη ὁ Ἀρχέδημος, αἰσχρόν ἐστιν εὐεργετούμενον ὑπὸ χρηστῶν ἀνθρώπων καὶ ἀντευεργετοῦντα τοὺς μὲν τοιούτους φίλους ποιεῖσθαι, τοῖς δὲ πονηροῖς διαφέρεσθαι, ἢ τοὺς μὲν καλοὺς κἀγαθοὺς ἀδικεῖν πειρώμενον ἐχθροὺς ποιεῖσθαι, τοῖς δὲ πονηροῖς συνεργοῦντα πειρᾶσθαι φίλους ποιεῖσθαι καὶ χρῆσθαι τούτοις ἀντ' ἐκείνων; ἐκ δὲ τούτου εἷς τε τῶν Κρίτωνος φίλων Ἀρχέδημος ἦν καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων Κρίτωνος φίλων ἐτιμᾶτο.

Οἶδα δὲ καὶ Διοδώρῳ αὐτὸν ἑταίρῳ ὄντι τοιάδε X.
διαλεχθέντα· Εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Διόδωρε, ἄν τίς σοι τῶν οἰκετῶν ἀποδρᾷ, ἐπιμελεῖ ὅπως ἀνασώσει; Καὶ 2
ἄλλους γε νὴ Δί', ἔφη, παρακαλῶ, σῶστρα τούτου ἀνακηρύττων. Τί γάρ; ἔφη, ἐάν τίς σοι κάμνῃ τῶν οἰκετῶν, τούτου ἐπιμελεῖ καὶ παρακαλεῖς ἰατρούς, ὅπως μὴ ἀποθάνῃ; Σφόδρα γ', ἔφη. Εἰ δέ τίς σοι τῶν γνωρίμων, ἔφη, πολὺ τῶν οἰκετῶν χρησιμώτερος ὢν κινδυνεύει δι' ἔνδειαν ἀπολέσθαι, οὐκ οἴει σοι ἄξιον εἶναι ἐπιμεληθῆναι ὅπως διασωθῇ; καὶ μὴν οἶσθά γε 3
ὅτι οὐκ ἀγνώμων ἐστὶν Ἑρμογένης, αἰσχύνοιτο δ' ἄν, εἰ ὠφελούμενος ὑπὸ σοῦ μὴ ἀντωφελοίη σε· καίτοι τὸ ὑπηρέτην ἑκόντα τε καὶ εὔνουν καὶ παραμόνιμον [καὶ τὸ κελευόμενον ἱκανὸν ποιεῖν] ἔχειν καὶ μὴ μόνον τὸ κελευόμενον ἱκανὸν ὄντα ποιεῖν, ἀλλὰ δυνάμενον καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ χρήσιμον εἶναι καὶ προνοεῖν καὶ προβουλεύεσθαι πολλῶν οἰκετῶν οἶμαι ἀντάξιον εἶναι. οἱ 4
μέντοι ἀγαθοὶ οἰκονόμοι, ὅταν τὸ πολλοῦ ἄξιον μικροῦ ἐξῇ πρίασθαι, τότε φασὶ δεῖν ὠνεῖσθαι· νῦν δὲ διὰ τὰ πράγματα εὐωνοτάτους ἔστι φίλους ἀγαθοὺς

5 κτήσασθαι. καὶ ὁ Διόδωρος· Ἀλλὰ καλῶς γε, ἔφη, λέγεις, ὦ Σώκρατες, καὶ κέλευσον ἐλθεῖν ὡς ἐμὲ τὸν Ἑρμογένη. Μὰ Δί', ἔφη, οὐκ ἔγωγε· νομίζω γὰρ οὔτε σοὶ κάλλιον εἶναι τὸ καλέσαι ἐκεῖνον τοῦ αὐτὸν ἐλθεῖν πρὸς ἐκεῖνον οὔτ' ἐκείνῳ μεῖζον ἀγαθὸν τὸ
6 πραχθῆναι ταῦτα ἢ σοί. οὕτω δὴ ὁ Διόδωρος ᾤχετο πρὸς τὸν Ἑρμογένη· καὶ οὐ πολὺ τελέσας ἐκτήσατο φίλον, ὃς ἔργον εἶχε σκοπεῖν ὅ τι ἂν ἢ λέγων ἢ πράττων ὠφελοίη τε καὶ εὐφραίνοι Διόδωρον.

[Γ.]

I. Ὅτι δὲ τοὺς ὀρεγομένους τῶν καλῶν ἐπιμελεῖς ὧν ὀρέγοιντο ποιῶν ὠφέλει, νῦν τοῦτο διηγήσομαι. ἀκούσας γάρ ποτε Διονυσόδωρον εἰς τὴν πόλιν ἥκειν ἐπαγγελλόμενον στρατηγεῖν διδάξειν, ἔλεξε πρός τινα τῶν συνόντων, ὃν ᾐσθάνετο βουλόμενον τῆς τιμῆς
2 ταύτης ἐν τῇ πόλει τυχεῖν· Αἰσχρὸν μέντοι, ὦ νεανία, τὸν βουλόμενον ἐν τῇ πόλει στρατηγεῖν, ἐξὸν τοῦτο μαθεῖν, ἀμελῆσαι αὐτοῦ· καὶ δικαίως ἂν οὗτος ὑπὸ τῆς πόλεως ζημιοῖτο πολὺ μᾶλλον ἢ εἴ τις ἀνδριάντας
3 ἐργολαβοίη μὴ μεμαθηκὼς ἀνδριαντοποιεῖν. ὅλης γὰρ τῆς πόλεως ἐν τοῖς πολεμικοῖς κινδύνοις ἐπιτρεπομένης τῷ στρατηγῷ, μεγάλα τά τε ἀγαθὰ κατορθοῦντος αὐτοῦ καὶ τὰ κακὰ διαμαρτάνοντος εἰκὸς γίγνεσθαι. πῶς οὖν οὐκ ἂν δικαίως ὁ τοῦ μὲν μανθάνειν τοῦτο ἀμελῶν, τοῦ δὲ αἱρεθῆναι ἐπιμελόμενος ζημιοῖτο; τοιαῦτα μὲν
4 δὴ λέγων ἔπεισεν αὐτὸν ἐλθόντα μανθάνειν. ἐπεὶ δὲ μεμαθηκὼς ἧκε, προσέπαιξεν αὐτῷ λέγων· Οὐ δοκεῖ ὑμῖν, ὦ ἄνδρες, ὥσπερ Ὅμηρος τὸν Ἀγαμέμνονα

γεραρὸν ἔφη εἶναι, οὕτω καὶ ὅδε στρατηγεῖν μαθὼν
γεραρώτερος φαίνεσθαι; καὶ γάρ, ὥσπερ ὁ κιθαρίζειν
μαθών, καὶ ἐὰν μὴ κιθαρίζῃ, κιθαριστής ἐστι, καὶ ὁ
μαθὼν ἰᾶσθαι, κἂν μὴ ἰατρεύῃ, ὅμως ἰατρός ἐστιν,
οὕτω καὶ ὅδε ἀπὸ τοῦδε τοῦ χρόνου διατελεῖ στρα-
τηγὸς ὤν, κἂν μηδεὶς αὐτὸν ἕληται. ὁ δὲ μὴ ἐπιστά-
μενος οὔτε στρατηγὸς οὔτε ἰατρός ἐστιν, οὐδ' ἐὰν
ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων αἱρεθῇ. ἀτάρ, ἔφη, ἵνα καί, 5
ἐὰν ἡμῶν τις ἢ ταξιαρχῇ ἢ λοχαγῇ σοι, ἐπιστημονέ-
στεροι τῶν πολεμικῶν ὦμεν, λέξον ἡμῖν πόθεν ἤρξατό
σε διδάσκειν τὴν στρατηγίαν. καὶ ὅς· Ἐκ τοῦ αὐτοῦ,
ἔφη, εἰς ὅπερ καὶ ἐτελεύτα· τὰ γὰρ τακτικὰ ἐμέ γε
καὶ ἄλλ' οὐδὲν ἐδίδαξεν. Ἀλλὰ μήν, ἔφη ὁ Σωκράτης, 6
τοῦτό γε πολλοστὸν μέρος ἐστὶ στρατηγίας. καὶ γὰρ
παρασκευαστικὸν τῶν εἰς τὸν πόλεμον τὸν στρατηγὸν
εἶναι χρὴ καὶ ποριστικὸν τῶν ἐπιτηδείων τοῖς στρατιώ-
ταις καὶ μηχανικὸν καὶ ἐργαστικὸν καὶ ἐπιμελῆ καὶ
καρτερικὸν καὶ ἀγχίνουν καὶ φιλόφρονά τε καὶ ὠμὸν
καὶ ἁπλοῦν τε καὶ ἐπίβουλον καὶ φυλακτικόν τε καὶ
κλέπτην καὶ προετικὸν καὶ ἅρπαγα καὶ φιλόδωρον καὶ
πλεονέκτην καὶ ἀσφαλῆ καὶ ἐπιθετικόν, καὶ ἄλλα πολλὰ
καὶ φύσει καὶ ἐπιστήμῃ δεῖ τὸν εὖ στρατηγήσοντα
ἔχειν. καλὸν δὲ καὶ τὸ τακτικὸν εἶναι· πολὺ γὰρ 7
διαφέρει στράτευμα τεταγμένον ἀτάκτου, ὥσπερ λίθοι
τε καὶ πλίνθοι καὶ ξύλα καὶ κέραμος ἀτάκτως μὲν
ἐρριμμένα οὐδὲν χρήσιμά ἐστιν, ἐπειδὰν δὲ ταχθῇ
κάτω μὲν καὶ ἐπιπολῆς τὰ μήτε σηπόμενα μήτε τηκό-
μενα, οἵ τε λίθοι καὶ ὁ κέραμος, ἐν μέσῳ δὲ αἵ τε
πλίνθοι καὶ τὰ ξύλα, ὥσπερ ἐν οἰκοδομίᾳ συντίθεται,
τότε γίγνεται πολλοῦ ἄξιον κτῆμα, οἰκία. Ἀλλὰ πάνυ, 8
ἔφη ὁ νεανίσκος, ὅμοιον, ὦ Σώκρατες, εἴρηκας. καὶ

γὰρ ἐν τῷ πολέμῳ τούς τε πρώτους ἀρίστους δεῖ τάττειν καὶ τοὺς τελευταίους, ἐν μέσῳ δὲ τοὺς χειρίστους,
9 ἵνα ὑπὸ μὲν τῶν ἄγωνται, ὑπὸ δὲ τῶν ὠθῶνται. Εἰ μὲν τοίνυν, ἔφη, καὶ διαγιγνώσκειν σε τοὺς ἀγαθοὺς καὶ τοὺς κακοὺς ἐδίδαξεν· εἰ δὲ μή, τί σοι ὄφελος ὧν ἔμαθες; οὐδὲ γὰρ εἴ σε ἀργύριον ἐκέλευσε πρῶτον μὲν καὶ τελευταῖον τὸ κάλλιστον τάττειν, ἐν μέσῳ δὲ τὸ χείριστον, μὴ διδάξας διαγιγνώσκειν τό τε καλὸν καὶ τὸ κίβδηλον, οὐδὲν ἄν σοι ὄφελος ἦν. Ἀλλὰ μὰ Δί', ἔφη, οὐκ ἐδίδαξεν· ὥστε αὐτοὺς ἂν ἡμᾶς δέοι
10 τούς τε ἀγαθοὺς καὶ τοὺς κακοὺς κρίνειν. Τί οὖν οὐ σκοποῦμεν, ἔφη, πῶς ἂν αὐτῶν μὴ διαμαρτάνοιμεν; Βούλομαι, ἔφη ὁ νεανίσκος. Οὐκοῦν, ἔφη, εἰ μὲν ἀργύριον δέοι ἁρπάζειν, τοὺς φιλαργυρωτάτους πρώτους καθιστάντες ὀρθῶς ἂν τάττοιμεν; Ἔμοιγε δοκεῖ. Τί δὲ τοὺς κινδυνεύειν μέλλοντας; ἆρα τοὺς φιλοτιμοτάτους προτακτέον; Οὗτοι γοῦν εἰσιν, ἔφη, οἱ ἕνεκα ἐπαίνου κινδυνεύειν ἐθέλοντες. οὐ τοίνυν οὗτοί γε ἄδηλοι, ἀλλ' ἐπιφανεῖς πανταχοῦ ὄντες εὐεύρετοι ἂν
11 εἶεν. Ἀτάρ, ἔφη, πότερά σε τάττειν μόνον ἐδίδαξεν, ἢ καὶ ὅπῃ καὶ ὅπως χρηστέον ἑκάστῃ τῶν τάξεων; Οὐ πάνυ, ἔφη. Καὶ μὴν πολλά γ' ἐστὶ πρὸς ἃ οὔτε τάττειν οὔτε ἄγειν ὡσαύτως προσήκει. Ἀλλὰ μὰ Δί', ἔφη, οὐ διεσαφήνιξε ταῦτα. Νὴ Δί', ἔφη, πάλιν τοίνυν ἐλθὼν ἐπανερώτα· ἢν γὰρ ἐπίστηται καὶ μὴ ἀναιδὴς ᾖ, αἰσχυνεῖται ἀργύριον εἰληφὼς ἐνδεᾶ σε ἀποπέμψασθαι.

II. Ἐντυχὼν δέ ποτε στρατηγεῖν ᾑρημένῳ τῳ· Τοῦ ἕνεκεν, ἔφη, Ὅμηρον οἴει τὸν Ἀγαμέμνονα προσαγορεῦσαι ποιμένα λαῶν; ἆρά γε ὅτι, ὥσπερ τὸν ποιμένα δεῖ ἐπιμελεῖσθαι, ὅπως σῶαί τε ἔσονται αἱ οἶες καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἕξουσι καί, οὗ ἕνεκα τρέφονται, τοῦτο

ἔσται, οὕτω καὶ τὸν στρατηγὸν ἐπιμελεῖσθαι δεῖ, ὅπως σῷοί τε οἱ στρατιῶται ἔσονται καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἕξουσι καί, οὗ ἕνεκα στρατεύονται, τοῦτο ἔσται; στρατεύονται δέ, ἵνα κρατοῦντες τῶν πολεμίων εὐδαιμονέστεροι ὦσιν.
ἢ τί δήποτε οὕτως ἐπήνεσε τὸν Ἀγαμέμνονα εἰπών· 2

Ἀμφότερον, βασιλεύς τ᾽ ἀγαθὸς κρατερός τ᾽ αἰχμητής;

ἆρά γε ὅτι αἰχμητής τε κρατερὸς ἂν εἴη, οὐκ εἰ μόνος αὐτὸς εὖ ἀγωνίζοιτο πρὸς τοὺς πολεμίους, ἀλλ᾽ εἰ καὶ παντὶ τῷ στρατοπέδῳ τούτου αἴτιος εἴη, καὶ βασιλεὺς ἀγαθός, οὐκ εἰ μόνον τοῦ ἑαυτοῦ βίου καλῶς προεστήκοι, ἀλλ᾽ εἰ καί, ὧν βασιλεύοι, τούτοις εὐδαιμονίας αἴτιος εἴη; καὶ γὰρ βασιλεὺς αἱρεῖται οὐχ ἵνα ἑαυτοῦ 3
καλῶς ἐπιμελῆται, ἀλλ᾽ ἵνα καὶ οἱ ἑλόμενοι δι᾽ αὐτὸν εὖ πράττωσι· καὶ στρατεύονται δὲ πάντες, ἵνα ὁ βίος αὐτοῖς ὡς βέλτιστος ᾖ, καὶ στρατηγοὺς αἱροῦνται τούτου ἕνεκα, ἵνα πρὸς τοῦτο αὐτοῖς ἡγεμόνες ὦσι. δεῖ 4
οὖν τὸν στρατηγοῦντα τοῦτο παρασκευάζειν τοῖς ἑλομένοις αὐτὸν στρατηγόν· καὶ γὰρ οὔτε κάλλιον τούτου ἄλλο ῥᾴδιον εὑρεῖν οὔτε αἴσχιον τοῦ ἐναντίου. καὶ οὕτως ἐπισκοπῶν τίς εἴη ἀγαθοῦ ἡγεμόνος ἀρετὴ τὰ μὲν ἄλλα περιῄρει, κατέλιπε δὲ τὸ εὐδαίμονας ποιεῖν ὧν ἂν ἡγῆται.

Καὶ ἱππαρχεῖν δέ τινι ᾑρημένῳ οἶδά ποτε αὐτὸν III.
τοιάδε διαλεχθέντα· Ἔχοις ἄν, ἔφη, ὦ νεανία, εἰπεῖν ἡμῖν ὅτου ἕνεκα ἐπεθύμησας ἱππαρχεῖν; οὐ γὰρ δὴ τοῦ πρῶτος τῶν ἱππέων ἐλαύνειν· καὶ γὰρ οἱ ἱπποτοξόται τούτου γε ἀξιοῦνται· προελαύνουσι γοῦν καὶ τῶν ἱππάρχων. Ἀληθῆ λέγεις, ἔφη. Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ τοῦ γνωσθῆναί γε· ἐπεὶ καὶ οἱ μαινόμενοί γε ὑπὸ πάντων γιγνώσκονται. Ἀληθές, ἔφη, καὶ τοῦτο λέγεις. 2

Ἀλλ᾽ ἄρα ὅτι τὸ ἱππικὸν οἴει τῇ πόλει βέλτιον ἂν ποιήσας παραδοῦναι καί, εἴ τις χρεία γίγνοιτο ἱππέων, τούτων ἡγούμενος ἀγαθοῦ τινος αἴτιος γενέσθαι τῇ πόλει; Καὶ μάλα, ἔφη. Καὶ ἔστι γε νὴ Δί᾽, ἔφη ὁ Σωκράτης, καλόν, ἐὰν δύνῃ ταῦτα ποιῆσαι. ἡ δὲ ἀρχή που ἐφ᾽ ἧς ᾕρησαι ἵππων τε καὶ ἀμβατῶν ἐστιν. Ἔστι
3 γὰρ οὖν, ἔφη. Ἴθι δὴ λέξον ἡμῖν τοῦτο πρῶτον, ὅπως διανοεῖ τοὺς ἵππους βελτίους ποιῆσαι. καὶ ὅς· Ἀλλὰ τοῦτο μέν, ἔφη, οὐκ ἐμὸν οἶμαι τὸ ἔργον εἶναι, ἀλλὰ
4 ἰδίᾳ ἕκαστον δεῖν τοῦ ἑαυτοῦ ἵππου ἐπιμελεῖσθαι. Ἐὰν οὖν, ἔφη ὁ Σωκράτης, παρέχωνταί σοι τοὺς ἵππους οἱ μὲν οὕτω κακόποδας ἢ κακοσκελεῖς ἢ ἀσθενεῖς, οἱ δὲ οὕτως ἀτρόφους, ὥστε μὴ δύνασθαι ἀκολουθεῖν, οἱ δὲ οὕτως ἀναγώγους ὥστε μὴ μένειν ὅπου ἂν σὺ τάξῃς, οἱ δὲ οὕτω λακτιστὰς ὥστε μηδὲ τάξαι δυνατὸν εἶναι, τί σοι τοῦ ἱππικοῦ ὄφελος ἔσται; ἢ πῶς δυνήσει τοιούτων ἡγούμενος ἀγαθόν τι ποιῆσαι τὴν πόλιν; καὶ ὅς· Ἀλλὰ καλῶς τε λέγεις, ἔφη, καὶ πειράσομαι τῶν ἵππων
5 εἰς τὸ δυνατὸν ἐπιμελεῖσθαι. Τί δέ; τοὺς ἱππέας οὐκ ἐπιχειρήσεις, ἔφη, βελτίονας ποιῆσαι; Ἔγωγ᾽, ἔφη. Οὐκοῦν πρῶτον μὲν ἀναβατικωτέρους ἐπὶ τοὺς ἵππους ποιήσεις [αὐτούς]; Δεῖ γοῦν, ἔφη· καὶ γὰρ εἴ τις
6 αὐτῶν καταπέσοι, μᾶλλον ἂν οὕτω σῴζοιτο. Τί γάρ; ἐάν που κινδυνεύειν δέῃ, πότερον ἐπάγειν τοὺς πολεμίους ἐπὶ τὴν ἄμμον κελεύσεις, ἔνθαπερ εἰώθατε ἱππεύειν, ἢ πειράσει τὰς μελέτας ἐν τοιούτοις ποιεῖσθαι χωρίοις ἐν οἵοισπερ οἱ πόλεμοι γίγνονται; Βέλτιον
7 γοῦν, ἔφη. Τί γάρ; τοῦ βάλλειν ὡς πλείστους ἀπὸ τῶν ἵππων ἐπιμέλειάν τινα ποιήσει; Βέλτιον γοῦν, ἔφη, καὶ τοῦτο. Θήγειν δὲ τὰς ψυχὰς τῶν ἱππέων καὶ ἐξοργίζειν πρὸς τοὺς πολεμίους, ἅπερ ἀλκιμωτέρους

ποιεῖ, διανενόησαι; Εἰ δὲ μή, ἀλλὰ νῦν γε πειράσομαι, ἔφη. Ὅπως δέ σοι πείθωνται οἱ ἱππεῖς πεφρόντικάς 8
τι; ἄνευ γὰρ δὴ τούτου οὔτε ἵππων οὔτε ἱππέων ἀγαθῶν καὶ ἀλκίμων οὐδὲν ὄφελος. Ἀληθῆ λέγεις, ἔφη· ἀλλὰ πῶς ἄν τις μάλιστα, ὦ Σώκρατες, ἐπὶ τοῦτο αὐτοὺς προτρέψαιτο; Ἐκεῖνο μὲν δήπου οἶσθα, ὅτι ἐν 9
παντὶ πράγματι οἱ ἄνθρωποι τούτοις μάλιστα ἐθέλουσι πείθεσθαι οὓς ἂν ἡγῶνται βελτίστους εἶναι. καὶ γὰρ ἐν νόσῳ, ὃν ἂν ἡγῶνται ἰατρικώτατον εἶναι, τούτῳ μάλιστα πείθονται, καὶ ἐν πλοίῳ [οἱ πλέοντες], ὃν ἂν κυβερνητικώτατον, καὶ ἐν γεωργίᾳ, ὃν ἂν γεωργικώτατον. Καὶ μάλα, ἔφη. Οὐκοῦν εἰκός, ἔφη, καὶ ἐν ἱππικῇ, ὃς ἂν μάλιστα εἰδὼς φαίνηται ἃ δεῖ ποιεῖν, τούτῳ μάλιστα ἐθέλειν τοὺς ἄλλους πείθεσθαι. Ἐὰν οὖν, ἔφη, 10
ἐγώ, ὦ Σώκρατες, βέλτιστος ὢν αὐτῶν δῆλος ὦ, ἀρκέσει μοι τοῦτο εἰς τὸ πείθεσθαι αὐτοὺς ἐμοί; Ἐάν γε πρὸς τούτῳ, ἔφη, διδάξῃς αὐτοὺς ὡς τὸ πείθεσθαί σοι κάλλιόν τε καὶ σωτηριώτερον αὐτοῖς ἔσται. Πῶς οὖν, ἔφη, τοῦτο διδάξω; Πολὺ νὴ Δί', ἔφη, ῥᾷον ἢ εἴ σοι δέοι διδάσκειν ὡς τὰ κακὰ τῶν ἀγαθῶν ἀμείνω καὶ λυσιτελέστερά ἐστι. Λέγεις, ἔφη, σὺ τὸν ἵππαρχον πρὸς 11
τοῖς ἄλλοις ἐπιμελεῖσθαι δεῖν καὶ τοῦ λέγειν δύνασθαι; Σὺ δ' ᾤου, ἔφη, χρῆναι σιωπῇ ἱππαρχεῖν; ἢ οὐκ ἐντεθύμησαι, ὅτι, ὅσα τε νόμῳ μεμαθήκαμεν κάλλιστα ὄντα, δι' ὧν γε ζῆν ἐπιστάμεθα, ταῦτα πάντα διὰ λόγου ἐμάθομεν, καὶ εἴ τι ἄλλο καλὸν μανθάνει τις μάθημα, διὰ λόγου μανθάνει, καὶ οἱ ἄριστα διδάσκοντες μάλιστα λόγῳ χρῶνται καὶ οἱ τὰ σπουδαιότατα [μάλιστα] ἐπιστάμενοι κάλλιστα διαλέγονται; ἢ τόδε οὐκ ἐντεθύ- 12
μησαι, ὡς, ὅταν γε χορὸς εἷς ἐκ τῆσδε τῆς πόλεως γίγνηται, ὥσπερ ὁ εἰς Δῆλον πεμπόμενος, οὐδεὶς

ἄλλοθεν οὐδαμόθεν τούτῳ ἐφάμιλλος γίγνεται οὐδὲ
εὐανδρία ἐν ἄλλῃ πόλει ὁμοία τῇ ἐνθάδε συνάγεται;
13 Ἀληθῆ λέγεις, ἔφη. Ἀλλὰ μὴν οὔτε εὐφωνίᾳ τοσοῦτον
διαφέρουσιν Ἀθηναῖοι τῶν ἄλλων οὔτε σωμάτων με-
γέθει καὶ ῥώμῃ, ὅσον φιλοτιμίᾳ, ἥπερ μάλιστα παρ-
οξύνει πρὸς τὰ καλὰ καὶ ἔντιμα. Ἀληθές, ἔφη, καὶ
14 τοῦτο. Οὐκοῦν οἴει, ἔφη, καὶ τοῦ ἱππικοῦ τοῦ ἐνθάδε
εἴ τις ἐπιμεληθείη, [ὡς] πολὺ ἂν καὶ τοῦτο διενεγκεῖν
τῶν ἄλλων ὅπλων τε καὶ ἵππων παρασκευῇ καὶ εὐταξίᾳ
καὶ τῷ ἑτοίμως κινδυνεύειν πρὸς τοὺς πολεμίους, εἰ
νομίσειαν ταῦτα ποιοῦντες ἐπαίνου καὶ τιμῆς τεύξε-
15 σθαι; Εἰκός γε, ἔφη. Μὴ τοίνυν ὄκνει, ἔφη, ἀλλὰ
πειρῶ τοὺς ἄνδρας ἐπὶ ταῦτα προτρέπειν, ἀφ᾽ ὧν αὐτός
τε ὠφελήσει καὶ οἱ ἄλλοι πολῖται διὰ σέ. Ἀλλὰ νὴ
Δία πειράσομαι, ἔφη.

IV. Ἰδὼν δέ ποτε Νικομαχίδην ἐξ ἀρχαιρεσιῶν ἀπιόντα
ἤρετο· Τίνες, ὦ Νικομαχίδη, στρατηγοὶ ᾕρηνται; καὶ
ὅς· Οὐ γάρ, ἔφη, ὦ Σώκρατες, τοιοῦτοί εἰσιν Ἀθη-
ναῖοι, ὥστε ἐμὲ μὲν οὐχ εἵλοντο, ὃς ἐκ καταλόγου
στρατευόμενος κατατέτριμμαι καὶ λοχαγῶν καὶ ταξι-
αρχῶν καὶ τραύματα ὑπὸ τῶν πολεμίων τοσαῦτα ἔχω
— ἅμα δὲ καὶ τὰς οὐλὰς τῶν τραυμάτων ἀπογυμνού-
μενος ἐπεδείκνυεν — Ἀντισθένη δέ, ἔφη, εἵλοντο τὸν
οὔτε ὁπλίτην πω στρατευσάμενον ἔν τε τοῖς ἱππεῦσιν
οὐδὲν περίβλεπτον ποιήσαντα ἐπιστάμενόν τε ἄλλο
2 οὐδὲν ἢ χρήματα συλλέγειν; Οὐκοῦν, ἔφη ὁ Σωκράτης,
τοῦτο μὲν ἀγαθόν, εἴ γε τοῖς στρατιώταις ἱκανὸς ἔσται
τὰ ἐπιτήδεια πορίζειν; Καὶ γὰρ οἱ ἔμποροι, ἔφη ὁ
Νικομαχίδης, χρήματα συλλέγειν ἱκανοί εἰσιν. ἀλλ᾽
3 οὐχ ἕνεκα τούτου καὶ στρατηγεῖν δύναιντ᾽ ἄν. καὶ ὁ
Σωκράτης ἔφη· Ἀλλὰ καὶ φιλόνικος Ἀντισθένης ἐστίν,

ὃ στρατηγῷ προσεῖναι ἐπιτήδειόν ἐστιν· οὐχ ὁρᾷς ὅτι καὶ ὁσάκις κεχορήγηκε πᾶσι τοῖς χοροῖς νενίκηκε; Μὰ Δί', ἔφη ὁ Νικομαχίδης, ἀλλ' οὐδὲν ὅμοιόν ἐστι χοροῦ τε καὶ στρατεύματος προεστάναι. Καὶ μήν, ἔφη ὁ 4
Σωκράτης, οὐδὲ ᾠδῆς γε ὁ Ἀντισθένης οὐδὲ χορῶν διδασκαλίας ἔμπειρος ὢν ὅμως ἐγένετο ἱκανὸς εὑρεῖν τοὺς κρατίστους ταῦτα. Καὶ ἐν τῇ στρατιᾷ οὖν, ἔφη ὁ Νικομαχίδης, ἄλλους μὲν εὑρήσει τοὺς τάξοντας ἀνθ' ἑαυτοῦ, ἄλλους δὲ τοὺς μαχουμένους. Οὐκοῦν, ἔφη ὁ 5
Σωκράτης, ἐάν γε καὶ ἐν τοῖς πολεμικοῖς τοὺς κρατίστους, ὥσπερ ἐν τοῖς χορικοῖς, ἐξευρίσκῃ τε καὶ προαιρῆται, εἰκότως ἂν καὶ τούτου νικηφόρος εἴη· καὶ δαπανᾶν δ' αὐτὸν εἰκὸς μᾶλλον ἂν ἐθέλειν εἰς τὴν σὺν ὅλῃ τῇ πόλει τῶν πολεμικῶν νίκην ἢ εἰς τὴν σὺν τῇ φυλῇ τῶν χορικῶν. Λέγεις σύ, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ὡς τοῦ 6
αὐτοῦ ἀνδρός ἐστι χορηγεῖν τε καλῶς καὶ στρατηγεῖν; Λέγω ἔγωγ', ἔφη, ὡς, ὅτου ἄν τις προστατεύῃ, ἐὰν γιγνώσκῃ τε ὧν δεῖ καὶ ταῦτα πορίζεσθαι δύνηται, ἀγαθὸς ἂν εἴη προστάτης, εἴτε χοροῦ εἴτε οἴκου εἴτε πόλεως εἴτε στρατεύματος προστατεύοι. καὶ ὁ Νικο- 7
μαχίδης· Μὰ Δί', ἔφη, ὦ Σώκρατες, οὐκ ἄν ποτε ᾤμην ἐγὼ σοῦ ἀκοῦσαι ὡς οἱ ἀγαθοὶ οἰκονόμοι ἀγαθοὶ στρατηγοὶ ἂν εἶεν. Ἴθι δή, ἔφη, ἐξετάσωμεν τὰ ἔργα ἑκατέρου αὐτῶν, ἵνα εἰδῶμεν πότερον τὰ αὐτά ἐστιν ἢ διαφέρει τι. Πάνυ γε, ἔφη. Οὐκοῦν, ἔφη, τὸ μὲν 8
τοὺς ἀρχομένους κατηκόους τε καὶ εὐπειθεῖς ἑαυτοῖς παρασκευάζειν ἀμφοτέρων ἐστὶν ἔργον; Καὶ μάλα, ἔφη. Τί δέ; τὸ προστάττειν ἕκαστα τοῖς ἐπιτηδείοις πράττειν; Καὶ τοῦτ', ἔφη. Καὶ μὴν τὸ τοὺς κακοὺς κολάζειν καὶ τοὺς ἀγαθοὺς τιμᾶν ἀμφοτέροις οἶμαι προσήκειν. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Τὸ δὲ τοὺς ὑπηκόους εὐμενεῖς 9

ποιεῖσθαι πῶς οὐ καλὸν ἀμφοτέροις; Καὶ τοῦτ', ἔφη. Συμμάχους δὲ καὶ βοηθοὺς προσάγεσθαι δοκεῖ σοι συμφέρειν ἀμφοτέροις ἢ οὔ; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Ἀλλὰ φυλακτικοὺς τῶν ὄντων οὐκ ἀμφοτέρους εἶναι προσήκει; Σφόδρα γ', ἔφη. Οὐκοῦν καὶ ἐπιμελεῖς καὶ φιλοπόνους ἀμφοτέρους εἶναι προσήκει περὶ τὰ αὑτῶν ἔργα;
10 *Ταῦτα μέν, ἔφη, πάντα ὁμοίως ἀμφοτέρων ἐστίν· ἀλλὰ τὸ μάχεσθαι οὐκέτι ἀμφοτέρων. Ἀλλ' ἐχθροί γε τοι ἀμφοτέροις γίγνονται; Καὶ μάλα, ἔφη, τοῦτό γε. Οὐκοῦν*
11 *τὸ περιγενέσθαι τούτων ἀμφοτέροις συμφέρει; Πάνυ γ', ἔφη· ἀλλ' ἐκεῖνο παριεῖς, ἂν δέῃ μάχεσθαι, τί ὠφελήσει ἡ οἰκονομική; Ἐνταῦθα δήπου καὶ πλεῖστον, ἔφη· ὁ γὰρ ἀγαθὸς οἰκονόμος, εἰδὼς ὅτι οὐδὲν οὕτω λυσιτελές τε καὶ κερδαλέον ἐστίν, ὡς τὸ μαχόμενον τοὺς πολεμίους νικᾶν, οὐδὲ οὕτως ἀλυσιτελές τε καὶ ζημιῶδες, ὡς τὸ ἡττᾶσθαι, προθύμως μὲν τὰ πρὸς τὸ νικᾶν συμφέροντα ζητήσει καὶ παρασκευάσεται, ἐπιμελῶς δὲ τὰ πρὸς τὸ ἡττᾶσθαι φέροντα σκέψεται καὶ φυλάξεται, ἐνεργῶς δ', ἂν τὴν παρασκευὴν ὁρᾷ νικητικὴν οὖσαν, μαχεῖται, οὐχ ἥκιστα δὲ τούτων, ἐὰν ἀπαράσκευος ᾖ,*
12 *φυλάξεται συνάπτειν μάχην. μὴ καταφρόνει, ἔφη, ὦ Νικομαχίδη, τῶν οἰκονομικῶν ἀνδρῶν· ἡ γὰρ τῶν ἰδίων ἐπιμέλεια πλήθει μόνον διαφέρει τῆς τῶν κοινῶν, τὰ δὲ ἄλλα παραπλήσια ἔχει* [,τὸ δὲ *μέγιστον, ὅτι οὔτε ἄνευ ἀνθρώπων οὐδετέρα γίγνεται οὔτε δι' ἄλλων μὲν ἀνθρώπων τὰ ἴδια πράττεται, δι' ἄλλων δὲ τὰ κοινά*]. *οὐ γὰρ ἄλλοις τισὶν ἀνθρώποις οἱ τῶν κοινῶν ἐπιμελόμενοι χρῶνται ἢ οἵσπερ* οἱ *τὰ ἴδια οἰκονομοῦντες· οἷς οἱ ἐπιστάμενοι χρῆσθαι καὶ τὰ ἴδια καὶ τὰ κοινὰ καλῶς πράττουσιν, οἱ δὲ μὴ ἐπιστάμενοι ἀμφοτέρωθι πλημμελοῦσι.*

Περικλεῖ δέ ποτε τῷ τοῦ πάνυ Περικλέους υἱῷ V.
διαλεγόμενος· Ἐγώ τοι, ἔφη, ὦ Περίκλεις, ἐλπίδα ἔχω σοῦ στρατηγήσαντος ἀμείνω τε καὶ ἐνδοξοτέραν τὴν πόλιν εἰς τὰ πολεμικὰ ἔσεσθαι καὶ τῶν πολεμίων κρατήσειν. καὶ ὁ Περικλῆς· Βουλοίμην ἄν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἃ λέγεις· ὅπως δὲ ταῦτα γένοιτ' ἄν, οὐ δύναμαι γνῶναι. Βούλει οὖν, ἔφη ὁ Σωκράτης, διαλογιζόμενοι περὶ αὐτῶν ἐπισκοπῶμεν ὅπου ἤδη τὸ δυνατόν ἐστι; Βούλομαι, ἔφη. Οὐκοῦν οἶσθα, ἔφη, 2
ὅτι πλήθει μὲν οὐδὲν μείους εἰσὶν Ἀθηναῖοι Βοιωτῶν; Οἶδα γάρ, ἔφη. Σώματα δὲ ἀγαθὰ καὶ καλὰ πότερον ἐκ Βοιωτῶν οἴει πλείω ἂν ἐκλεχθῆναι ἢ ἐξ Ἀθηναίων; Οὐδὲ ταύτῃ μοι δοκοῦσι λείπεσθαι. Εὐμενεστέρους δὲ ποτέρους ἑαυτοῖς εἶναι νομίζεις; Ἀθηναίους ἔγωγε· Βοιωτῶν μὲν γὰρ πολλοὶ πλεονεκτούμενοι ὑπὸ Θηβαίων δυσμενῶς αὐτοῖς ἔχουσιν, Ἀθήνησι δὲ οὐδὲν ὁρῶ τοιοῦτον. Ἀλλὰ μὴν φιλοτιμότατοί γε καὶ μεγαλοφρονέ- 3
στατοι πάντων εἰσίν· ἅπερ οὐχ ἥκιστα παροξύνει κινδυνεύειν ὑπὲρ εὐδοξίας τε καὶ πατρίδος. Οὐδὲ ἐν τούτοις Ἀθηναῖοι μεμπτοί. Καὶ μὴν προγόνων γε καλὰ ἔργα οὐκ ἔστιν οἷς μείζω καὶ πλείω ὑπάρχει ἢ Ἀθηναίοις· ᾧ πολλοὶ ἐπαιρόμενοι προτρέπονταί τε ἀρετῆς ἐπιμελεῖσθαι καὶ ἄλκιμοι γίγνεσθαι. Ταῦτα μὲν 4
ἀληθῆ λέγεις πάντα, ὦ Σώκρατες· ἀλλ' ὁρᾷς, ὅτι, ἀφ' οὗ ἥ τε σὺν Τολμίδῃ τῶν χιλίων ἐν Λεβαδείᾳ συμφορὰ ἐγένετο καὶ ἡ μεθ' Ἱπποκράτους ἐπὶ Δηλίῳ, ἐκ τούτων τεταπείνωται μὲν ἡ τῶν Ἀθηναίων δόξα πρὸς τοὺς Βοιωτούς, ἐπῆρται δὲ τὸ τῶν Θηβαίων φρόνημα πρὸς τοὺς Ἀθηναίους· ὥστε Βοιωτοὶ μέν, οἱ πρόσθεν οὐδ' ἐν τῇ ἑαυτῶν τολμῶντες Ἀθηναίοις ἄνευ Λακεδαιμονίων τε καὶ τῶν ἄλλων Πελοποννησίων ἀντιτάττεσθαι,

νῦν ἀπειλοῦσιν αὐτοὶ καθ' αὑτοὺς ἐμβαλεῖν εἰς τὴν
Ἀττικήν, Ἀθηναῖοι δέ, οἳ πρότερον [ὅτε Βοιωτοὶ μόνοι
ἐγένοντο] πορθοῦντες τὴν Βοιωτίαν, φοβοῦνται, μὴ
5 Βοιωτοὶ δῃώσωσι τὴν Ἀττικήν. καὶ ὁ Σωκράτης· Ἀλλ'
αἰσθάνομαι μέν, ἔφη, ταῦτα οὕτως ἔχοντα· δοκεῖ δέ
μοι ἀνδρὶ ἀγαθῷ ἄρχοντι νῦν εὐαρεστοτέρως διακεῖ-
σθαι ἡ πόλις. τὸ μὲν γὰρ θάρρος ἀμέλειάν τε καὶ
ῥᾳθυμίαν καὶ ἀπείθειαν ἐμβάλλει, ὁ δὲ φόβος προσ-
εκτικωτέρους τε καὶ εὐπειθεστέρους καὶ εὐτακτοτέρους
6 ποιεῖ. τεκμήραιο δ' ἂν τοῦτο καὶ ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς
ναυσίν· ὅταν μὲν γὰρ δήπου μηδὲν φοβῶνται, μεστοί
εἰσιν ἀταξίας· ἔστ' ἂν δὲ ἢ χειμῶνα ἢ πολεμίους
δείσωσιν, οὐ μόνον τὰ κελευόμενα πάντα ποιοῦσιν,
ἀλλὰ καὶ σιγῶσι καραδοκοῦντες τὰ προσταχθησόμενα,
7 ὥσπερ χορευταί. Ἀλλὰ μήν, ἔφη ὁ Περικλῆς, εἴ γε
νῦν μάλιστα πείθοιντο, ὥρα ἂν εἴη λέγειν, πῶς ἂν
αὐτοὺς προτρεψαίμεθα πάλιν ἀνερασθῆναι τῆς ἀρχαίας
8 ἀρετῆς τε καὶ εὐκλείας καὶ εὐδαιμονίας. Οὐκοῦν, ἔφη
ὁ Σωκράτης, εἰ μὲν ἐβουλόμεθα χρημάτων αὐτοὺς ὧν
οἱ ἄλλοι εἶχον ἀντιποιεῖσθαι, ἀποδεικνύντες αὐτοῖς
ταῦτα πατρῷά τε ὄντα καὶ προσήκοντα μάλιστ' ἂν
οὕτως αὐτοὺς ἐξορμῷμεν ἀντέχεσθαι τούτων· ἐπεὶ δὲ
τοῦ μετ' ἀρετῆς πρωτεύειν αὐτοὺς ἐπιμελεῖσθαι βου-
λόμεθα, τοῦτ' αὖ δεικτέον ἐκ παλαιοῦ μάλιστα προσ-
ῆκον αὐτοῖς, καὶ ὡς τούτου ἐπιμελόμενοι πάντων ἂν
9 εἶεν κράτιστοι. Πῶς οὖν ἂν τοῦτο διδάσκοιμεν; Οἶμαι
μέν, εἰ τούς γε παλαιτάτους ὧν ἀκούομεν προγόνους
αὐτῶν ἀναμιμνῄσκοιμεν αὐτοὺς ἀκηκοότας ἀρίστους
10 γεγονέναι. Ἆρα λέγεις τὴν τῶν θεῶν κρίσιν, ἣν οἱ
περὶ Κέκροπα δι' ἀρετὴν ἔκριναν; Λέγω γάρ, καὶ τὴν
Ἐρεχθέως γε τροφὴν καὶ γένεσιν, καὶ τὸν πόλεμον

τὸν ἐπ' ἐκείνου γενόμενον πρὸς τοὺς ἐκ τῆς ἐχομένης ἠπείρου πάσης, καὶ τὸν ἐφ' Ἡρακλειδῶν πρὸς τοὺς ἐν Πελοποννήσῳ, καὶ πάντας τοὺς ἐπὶ Θησέως πολεμηθέντας, ἐν οἷς πᾶσιν ἐκεῖνοι δῆλοι γεγόνασι τῶν καθ' ἑαυτοὺς ἀνθρώπων ἀριστεύσαντες· εἰ δὲ βούλει, ἃ 11
ὕστερον οἱ ἐκείνων μὲν ἀπόγονοι, οὐ πολὺ δὲ πρὸ ἡμῶν γεγονότες ἔπραξαν, τὰ μὲν αὐτοὶ καθ' αὐτοὺς ἀγωνιζόμενοι πρὸς τοὺς κυριεύοντας τῆς τε Ἀσίας πάσης καὶ τῆς Εὐρώπης μέχρι Μακεδονίας καὶ πλείστην τῶν προγεγονότων δύναμιν καὶ ἀφορμὴν κεκτημένους καὶ μέγιστα ἔργα κατειργασμένους, τὰ δὲ καὶ μετὰ Πελοποννησίων ἀριστεύοντες καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν· οἳ δὴ καὶ λέγονται πολὺ διενεγκεῖν τῶν καθ' αὑτοὺς ἀνθρώπων. Λέγονται γάρ, ἔφη. Τοιγαροῦν πολλῶν μὲν 12
μεταναστάσεων ἐν τῇ Ἑλλάδι γεγονυιῶν διέμειναν ἐν τῇ ἑαυτῶν, πολλοὶ δὲ ὑπὲρ δικαίων ἀντιλέγοντες ἐπέτρεπον ἐκείνοις, πολλοὶ δὲ ὑπὸ κρειττόνων ὑβριζόμενοι κατέφευγον πρὸς ἐκείνους. καὶ ὁ Περικλῆς· Καὶ θαυ- 13
μάζω γ', ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἡ πόλις ὅπως ποτ' ἐπὶ τὸ χεῖρον ἔκλινεν. Ἐγὼ μέν, ἔφη, οἶμαι, ὁ Σωκράτης, ὥσπερ καὶ ἀθληταί τινες διὰ τὸ πολὺ ὑπερενεγκεῖν καὶ κρατιστεῦσαι καταρρᾳθυμήσαντες ὑστερίζουσι τῶν ἀντιπάλων, οὕτω καὶ Ἀθηναίους πολὺ διενεγκόντας ἀμελῆσαι ἑαυτῶν καὶ διὰ τοῦτο χείρους γεγονέναι. Νῦν 14
οὖν, ἔφη, τί ἂν ποιοῦντες ἀναλάβοιεν τὴν ἀρχαίαν ἀρετήν; καὶ ὁ Σωκράτης· Οὐδὲν ἀπόκρυφον δοκεῖ μοι εἶναι, ἀλλ' εἰ μὲν ἐξευρόντες τὰ τῶν προγόνων ἐπιτηδεύματα μηδὲν χεῖρον ἐκείνων ἐπιτηδεύοιεν, οὐδὲν ἂν χείρους ἐκείνων γενέσθαι· εἰ δὲ μή, τούς γε νῦν πρωτεύοντας μιμούμενοι καὶ τούτοις τὰ αὐτὰ ἐπιτηδεύοντες, ὁμοίως μὲν τοῖς αὐτοῖς χρώμενοι οὐδὲν ἂν

χείρους ἐκείνων εἶεν, εἰ δ' ἐπιμελέστερον, καὶ βελτίους.
15 Λέγεις, ἔφη, πόρρω που εἶναι τῇ πόλει τὴν καλοκαγα-
θίαν. πότε γὰρ οὕτως Ἀθηναῖοι ὥσπερ Λακεδαι-
μόνιοι ἢ πρεσβυτέρους αἰδέσονται, οἳ ἀπὸ τῶν πατέρων
ἄρχονται καταφρονεῖν τῶν γεραιτέρων, ἢ σωμασκήσουσιν
οὕτως, οἳ οὐ μόνον αὐτοὶ εὐεξίας ἀμελοῦσιν, ἀλλὰ καὶ
16 τῶν ἐπιμελομένων καταγελῶσι; πότε δὲ οὕτω πείσονται
τοῖς ἄρχουσιν, οἳ καὶ ἀγάλλονται ἐπὶ τῷ καταφρονεῖν
τῶν ἀρχόντων; ἢ πότε οὕτως ὁμονοήσουσιν, οἵ γε ἀντὶ
μὲν τοῦ συνεργεῖν ἑαυτοῖς τὰ συμφέροντα ἐπηρεά-
ζουσιν ἀλλήλοις καὶ φθονοῦσιν ἑαυτοῖς μᾶλλον ἢ τοῖς
ἄλλοις ἀνθρώποις, μάλιστα δὲ πάντων ἔν τε ταῖς ἰδίαις
συνόδοις καὶ ταῖς κοιναῖς διαφέρονται καὶ πλείστας
δίκας ἀλλήλοις δικάζονται καὶ προαιροῦνται μᾶλλον
οὕτω κερδαίνειν ἀπ' ἀλλήλων ἢ συνωφελοῦντες αὐτούς,
τοῖς δὲ κοινοῖς ὥσπερ ἀλλοτρίοις χρώμενοι περὶ τούτων
αὖ μάχονται καὶ ταῖς εἰς τὰ τοιαῦτα δυνάμεσι μάλιστα
17 χαίρουσιν; ἐξ ὧν πολλὴ μὲν ἀτηρία καὶ κακία τῇ πόλει
ἐμφύεται, πολλὴ δὲ ἔχθρα καὶ μῖσος ἀλλήλων τοῖς
πολίταις ἐγγίγνεται, δι' ἃ ἔγωγε μάλα φοβοῦμαι ἀεί,
μή τι μεῖζον ἢ ὥστε φέρειν δύνασθαι κακὸν τῇ πόλει
18 συμβῇ. Μηδαμῶς, ἔφη ὁ Σωκράτης, ὦ Περίκλεις,
οὕτως ἡγοῦ ἀνηκέστῳ πονηρίᾳ νοσεῖν Ἀθηναίους. οὐχ
ὁρᾷς, ὡς εὔτακτοι μέν εἰσιν ἐν τοῖς ναυτικοῖς, εὐτάκτως
δ' ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσι πείθονται τοῖς ἐπιστάταις,
οὐδένων δὲ καταδεέστερον ἐν τοῖς χοροῖς ὑπηρετοῦσι
19 τοῖς διδασκάλοις; Τοῦτο γάρ τοι, ἔφη, καὶ θαυμαστόν
ἐστι, τὸ τοὺς μὲν τοιούτους πειθαρχεῖν τοῖς ἐφεστῶσι,
τοὺς δὲ ὁπλίτας καὶ τοὺς ἱππεῖς, οἳ δοκοῦσι καλοκα-
γαθίᾳ προκεκρίσθαι τῶν πολιτῶν, ἀπειθεστάτους εἶναι
20 πάντων. καὶ ὁ Σωκράτης ἔφη· Ἡ δὲ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ

βουλή, ὦ Περίκλεις, οὐκ ἐκ τῶν δεδοκιμασμένων καθίσταται; Καὶ μάλα, ἔφη. Οἶσθα οὖν τινας, ἔφη, κάλλιον ἢ νομιμώτερον ἢ σεμνότερον ἢ δικαιότερον τάς τε δίκας δικάζοντας καὶ τἆλλα πάντα πράττοντας; Οὐ μέμφομαι, ἔφη, τούτοις. Οὐ τοίνυν, ἔφη, δεῖ ἀθυμεῖν ὡς οὐκ εὐτάκτων ὄντων Ἀθηναίων. Καὶ μὴν ἔν γε τοῖς στρα- 21
τιωτικοῖς, ἔφη, ἔνθα μάλιστα δεῖ σωφρονεῖν τε καὶ εὐτακτεῖν καὶ πειθαρχεῖν, οὐδενὶ τούτων προσέχουσιν. Ἴσως γάρ, ἔφη ὁ Σωκράτης, ἐν τούτοις οἱ ἥκιστα ἐπιστάμενοι ἄρχουσιν αὐτῶν. οὐχ ὁρᾷς, ὅτι κιθαριστῶν μὲν καὶ χορευτῶν καὶ ὀρχηστῶν οὐδὲ εἷς ἐπιχειρεῖ ἄρχειν μὴ ἐπιστάμενος, οὐδὲ παλαιστῶν οὐδὲ παγκρατιαστῶν; ἀλλὰ πάντες οἱ τούτων ἄρχοντες ἔχουσι δεῖξαι ὁπόθεν ἔμαθον ταῦτα ἐφ᾽ οἷς ἐφεστᾶσι· τῶν δὲ στρατηγῶν οἱ πλεῖστοι αὐτοσχεδιάζουσιν. οὐ μέντοι σέ γε 22
τοιοῦτον ἐγὼ νομίζω εἶναι, ἀλλ᾽ οἶμαί σε οὐδὲν ἧττον ἔχειν εἰπεῖν ὁπότε στρατηγεῖν ἢ ὁπότε παλαίειν ἤρξω μανθάνειν. καὶ πολλὰ μὲν οἶμαί σε τῶν πατρῴων στρατηγημάτων παρειληφότα διασῴζειν, πολλὰ δὲ πανταχόθεν συνηχέναι, ὁπόθεν οἷόν τε ἦν μαθεῖν τι ὠφέλιμον εἰς στρατηγίαν. οἶμαι δέ σε πολλὰ μεριμνᾶν, 23
ὅπως μὴ λάθῃς σεαυτὸν ἀγνοῶν τι τῶν εἰς στρατηγίαν ὠφελίμων, καὶ ἐάν τι τοιοῦτον αἴσθῃ σεαυτὸν μὴ εἰδότα, ζητεῖν τοὺς ἐπισταμένους ταῦτα, οὔτε δώρων οὔτε χαρίτων φειδόμενον, ὅπως μάθῃς παρ᾽ αὐτῶν ἃ μὴ ἐπίστασαι καὶ συνεργοὺς ἀγαθοὺς ἔχῃς. καὶ ὁ Πε- 24
ρικλῆς· Οὐ λανθάνεις με, ὦ Σώκρατες, ἔφη, ὅτι οὐδ᾽ οἰόμενός με τούτων ἐπιμελεῖσθαι ταῦτα λέγεις, ἀλλ᾽ ἐγχειρῶν με διδάσκειν, ὅτι τὸν μέλλοντα στρατηγεῖν τούτων ἁπάντων ἐπιμελεῖσθαι δεῖ. ὁμολογῶ μέντοι κἀγώ σοι ταῦτα. Τοῦτο δ᾽, ἔφη, ὦ Περίκλεις, κατα- 25

νενόηκας, ὅτι πρόκειται τῆς χώρας ἡμῶν ὄρη μεγάλα, καθήκοντα ἐπὶ τὴν Βοιωτίαν, δι' ὧν εἰς τὴν χώραν εἴσοδοι στεναί τε καὶ προσάντεις εἰσί, καὶ ὅτι μέση
26 διέζωσται ὄρεσιν ἐρυμνοῖς; Καὶ μάλα, ἔφη. Τί δέ; ἐκεῖνο ἀκήκοας, ὅτι Μυσοὶ καὶ Πισίδαι ἐν τῇ βασιλέως χώρᾳ κατέχοντες ἐρυμνὰ πάνυ χωρία καὶ κούφως ὡπλισμένοι δύνανται πολλὰ μὲν τὴν βασιλέως χώραν καταθέοντες κακοποιεῖν, αὐτοὶ δὲ ζῆν ἐλεύθεροι; Καὶ τοῦτό
27 γ', ἔφη, ἀκούω. Ἀθηναίους δ' οὐκ ἂν οἴει, ἔφη, μέχρι τῆς ἐλαφρᾶς ἡλικίας ὡπλισμένους κουφοτέροις ὅπλοις καὶ τὰ προκείμενα τῆς χώρας ὄρη κατέχοντας βλαβεροὺς μὲν τοῖς πολεμίοις εἶναι, μεγάλην δὲ προβολὴν τοῖς πολίταις τῆς χώρας κατεσκευάσθαι; καὶ ὁ Περικλῆς· Πάντ' οἶμαι, ἔφη, ὦ Σώκρατες, καὶ ταῦτα χρήσιμα
28 εἶναι. Εἰ τοίνυν, ἔφη ὁ Σωκράτης, ἀρέσκει σοι ταῦτα, ἐπιχείρει αὐτοῖς, ὦ ἄριστε· ὅ τι μὲν γὰρ ἂν τούτων καταπράξῃς, καὶ σοὶ καλὸν ἔσται καὶ τῇ πόλει ἀγαθόν· ἐὰν δέ τι αὐτῶν ἀδυνατῇς, οὔτε τὴν πόλιν βλάψεις οὔτε σαυτὸν καταισχυνεῖς.

VI. Γλαύκωνα δὲ τὸν Ἀρίστωνος, ὅτ' ἐπεχείρει δημηγορεῖν, ἐπιθυμῶν προστατεύειν τῆς πόλεως οὐδέπω εἴκοσιν ἔτη γεγονώς, τῶν ἄλλων οἰκείων τε καὶ φίλων οὐδεὶς ἐδύνατο παῦσαι ἑλκόμενόν τε ἀπὸ τοῦ βήματος καὶ καταγέλαστον ὄντα· Σωκράτης δέ, εὔνους ὢν αὐτῷ διά τε Χαρμίδην τὸν Γλαύκωνος καὶ διὰ Πλά-
2 τωνα, μόνος ἔπαυσεν. ἐντυχὼν γὰρ αὐτῷ πρῶτον μὲν εἰς τὸ ἐθελῆσαι ἀκούειν τοιάδε λέξας κατέσχεν· Ὦ Γλαύκων, ἔφη, προστατεύειν ἡμῖν διανενόησαι τῆς πόλεως; Ἔγωγ', ἔφη, ὦ Σώκρατες. Νὴ Δί', ἔφη, καλὸν γάρ, εἴπερ τι καὶ ἄλλο τῶν ἐν ἀνθρώποις. δῆλον γὰρ ὅτι, ἐὰν τοῦτο διαπράξῃ, δυνατὸς μὲν ἔσει αὐτὸς

τυγχάνειν ὅτου ἂν ἐπιθυμῇς, ἱκανὸς δὲ τοὺς φίλους
ὠφελεῖν, ἐπαρεῖς δὲ τὸν πατρῷον οἶκον, αὐξήσεις δὲ
τὴν πατρίδα, ὀνομαστὸς δ' ἔσει πρῶτον μὲν ἐν τῇ
πόλει, ἔπειτα ἐν τῇ Ἑλλάδι, ἴσως δ', ὥσπερ Θεμιστο-
κλῆς, καὶ ἐν τοῖς βαρβάροις· ὅπου δ' ἂν ᾖς, πανταχοῦ
περίβλεπτος ἔσει. ταῦτ' οὖν ἀκούων ὁ Γλαύκων ἐμε- 3
γαλύνετο καὶ ἡδέως παρέμενε. μετὰ δὲ ταῦτα ὁ Σω-
κράτης· Οὐκοῦν, ἔφη, τοῦτο μέν, ὦ Γλαύκων, δῆλον,
ὅτι, εἴπερ τιμᾶσθαι βούλει, ὠφελητέα σοι ἡ πόλις ἐστί;
Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Πρὸς θεῶν, ἔφη, μὴ τοίνυν
ἀποκρύψῃ, ἀλλ' εἶπον ἡμῖν ἐκ τίνος ἄρξει τὴν πόλιν
εὐεργετεῖν. ἐπεὶ δὲ ὁ Γλαύκων διεσιώπησεν, ὡς ἂν 4
τότε σκοπῶν ὁπόθεν ἄρχοιτο· Ἆρ', ἔφη ὁ Σωκράτης,
ὥσπερ φίλου οἶκον εἰ αὐξῆσαι βούλοιο, πλουσιώτερον
αὐτὸν ἐπιχειροίης ἂν ποιεῖν, οὕτω καὶ τὴν πόλιν πει-
ράσει πλουσιωτέραν ποιῆσαι; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Οὐκ- 5
οῦν πλουσιωτέρα γ' ἂν εἴη προσόδων αὐτῇ πλειόνων
γενομένων; Εἰκὸς γοῦν, ἔφη. Λέξον δή, ἔφη, ἐκ τίνων
νῦν αἱ πρόσοδοι τῇ πόλει καὶ πόσαι τινές εἰσι; δῆλον
γὰρ ὅτι ἔσκεψαι, ἵνα, εἰ μέν τινες αὐτῶν ἐνδεῶς ἔχουσιν,
ἐκπληρώσῃς, εἰ δὲ παραλείπονται, προσπορίσῃς. Ἀλλὰ
μὰ Δί', ἔφη ὁ Γλαύκων, ταῦτά γε οὐκ ἐπέσκεμμαι.
Ἀλλ' εἰ τοῦτο, ἔφη, παρέλιπες, τάς γε δαπάνας τῆς 6
πόλεως ἡμῖν εἰπέ· δῆλον γὰρ ὅτι καὶ τούτων τὰς
περιττὰς ἀφαιρεῖν διανοεῖ. Ἀλλὰ μὰ τὸν Δί', ἔφη,
οὐδὲ πρὸς ταῦτά πω ἐσχόλασα. Οὐκοῦν, ἔφη, τὸ μὲν
πλουσιωτέραν τὴν πόλιν ποιεῖν ἀναβαλούμεθα· πῶς
γὰρ οἷόν τε μὴ εἰδότα γε τὰ ἀναλώματα καὶ τὰς προσ-
όδους ἐπιμεληθῆναι τούτων; Ἀλλ', ὦ Σώκρατες, ἔφη 7
ὁ Γλαύκων, δυνατόν ἐστι καὶ ἀπὸ πολεμίων τὴν πόλιν
πλουτίζειν. Νὴ Δία σφόδρα γ', ἔφη ὁ Σωκράτης, ἐάν

τις αὐτῶν κρείττων ᾖ· ἥττων δὲ ὢν καὶ τὰ ὄντα προσ-
8 αποβάλοι ἄν. Ἀληθῆ λέγεις, ἔφη. Οὐκοῦν, ἔφη, τόν
γε βουλευσόμενον, πρὸς οὕστινας δεῖ πολεμεῖν, τήν τε
τῆς πόλεως δύναμιν καὶ τὴν τῶν ἐναντίων εἰδέναι δεῖ,
ἵνα, ἐὰν μὲν ἡ τῆς πόλεως κρείττων ᾖ, συμβουλεύῃ
ἐπιχειρεῖν τῷ πολέμῳ, ἐὰν δὲ ἥττων τῶν ἐναντίων,
9 εὐλαβεῖσθαι πείθῃ. Ὀρθῶς λέγεις, ἔφη. Πρῶτον μὲν
τοίνυν, ἔφη, λέξον ἡμῖν τῆς πόλεως τήν τε πεζικὴν
καὶ τὴν ναυτικὴν δύναμιν, εἶτα τὴν τῶν ἐναντίων.
Ἀλλὰ μὰ τὸν Δί', ἔφη, οὐκ ἂν ἔχοιμί σοι οὕτω γε
ἀπὸ στόματος εἰπεῖν. Ἀλλ' εἰ γέγραπταί σοι, ἔνεγκε,
ἔφη· πάνυ γὰρ ἡδέως ἂν τοῦτο ἀκούσαιμι. Ἀλλὰ μὰ
10 τὸν Δί', ἔφη, οὐδὲ γέγραπταί μοί πω. Οὐκοῦν, ἔφη,
καὶ περὶ πολέμου συμβουλεύειν τήν γε πρώτην ἐπι-
σχήσομεν· ἴσως γὰρ καὶ διὰ τὸ μέγεθος αὐτῶν ἄρτι
ἀρχόμενος τῆς προστατείας οὔπω ἐξήτακας. ἀλλά τοι
περί γε φυλακῆς τῆς χώρας οἶδ' ὅτι ἤδη σοι μεμέληκε
καὶ οἶσθα ὁπόσαι τε φυλακαὶ ἐπίκαιροί εἰσι καὶ ὁπόσαι
μή, καὶ ὁπόσοι τε φρουροὶ ἱκανοί εἰσι καὶ ὁπόσοι μή
εἰσι· καὶ τὰς μὲν ἐπικαίρους φυλακὰς συμβουλεύσεις
11 μείζονας ποιεῖν, τὰς δὲ περιττὰς ἀφαιρεῖν. Νὴ Δί',
ἔφη ὁ Γλαύκων, ἁπάσας μὲν οὖν ἔγωγε, ἕνεκά γε τοῦ
οὕτως αὐτὰς φυλάττεσθαι ὥστε κλέπτεσθαι τὰ ἐκ τῆς
χώρας. Ἐὰν δέ τις ἀφέλῃ γ', ἔφη, τὰς φυλακάς, οὐκ
οἴει καὶ ἁρπάζειν ἐξουσίαν ἔσεσθαι τῷ βουλομένῳ;
ἀτάρ, ἔφη, πότερον ἐλθὼν αὐτὸς ἐξήτακας τοῦτο, ἢ
πῶς οἶσθα ὅτι κακῶς φυλάττονται; Εἰκάζω, ἔφη.
Οὐκοῦν, ἔφη, καὶ περὶ τούτων, ὅταν μηκέτι εἰκάζωμεν,
ἀλλ' ἤδη εἰδῶμεν, τότε συμβουλεύσομεν; Ἴσως, ἔφη
12 ὁ Γλαύκων, βέλτιον. Εἴς γε μήν, ἔφη, τἀργύρεια οἶδ'
ὅτι οὐκ ἀφῖξαι, ὥστ' ἔχειν εἰπεῖν διότι νῦν ἐλάττω ἢ

πρόσθεν προσέρχεται αὐτόθεν. Οὐ γὰρ οὖν ἐλήλυθα, ἔφη. Καὶ γὰρ νὴ Δί', ἔφη ὁ Σωκράτης, λέγεται βαρὺ τὸ χωρίον εἶναι, ὥστε, ὅταν περὶ τούτου δέῃ συμβουλεύειν, αὕτη σοι ἡ πρόφασις ἀρκέσει. Σκώπτομαι, ἔφη ὁ Γλαύκων. Ἀλλ' ἐκείνου γέ τοι, ἔφη, οἶδ' ὅτι 13
οὐκ ἠμέληκας, ἀλλ' ἔσκεψαι, πόσον χρόνον ἱκανός ἐστιν ὁ ἐκ τῆς χώρας γιγνόμενος σῖτος διατρέφειν τὴν πόλιν, καὶ πόσου εἰς τὸν ἐνιαυτὸν προσδέεται, ἵνα μὴ τοῦτό γε λάθῃ σέ ποτε ἡ πόλις ἐνδεὴς γενομένη, ἀλλ' εἰδὼς ἔχῃς ὑπὲρ τῶν ἀναγκαίων συμβουλεύων τῇ πόλει βοηθεῖν τε καὶ σῴζειν αὐτήν. Λέγεις, ἔφη ὁ Γλαύκων, παμμέγεθες πρᾶγμα, εἴ γε καὶ τῶν τοιούτων ἐπιμελεῖσθαι δεήσει. Ἀλλὰ μέντοι, ἔφη ὁ Σωκράτης, οὐδ' ἂν 14
τὸν ἑαυτοῦ ποτε οἶκον καλῶς τις οἰκήσειεν, εἰ μὴ πάντα μὲν εἴσεται ὧν προσδέεται, πάντων δὲ ἐπιμελόμενος ἐκπληρώσει. ἀλλ' ἐπεὶ ἡ μὲν πόλις ἐκ πλειόνων ἢ μυρίων οἰκιῶν συνέστηκε, χαλεπὸν δ' ἐστὶν ἅμα τοσούτων οἴκων ἐπιμελεῖσθαι, πῶς οὐχ ἕνα τὸν τοῦ θείου πρῶτον ἐπειράθης αὐξῆσαι; δέεται δέ. κἂν μὲν τοῦτον δύνῃ, καὶ πλείοσιν ἐπιχειρήσεις· ἕνα δὲ μὴ δυνάμενος ὠφελῆσαι πῶς ἂν πολλούς γε δυνηθείης; ὥσπερ, εἴ τις ἓν τάλαντον μὴ δύναιτο φέρειν, πῶς οὐ φανερὸν ὅτι πλείω γε φέρειν οὐδ' ἐπιχειρητέον αὐτῷ; Ἀλλ' ἔγωγ', ἔφη ὁ Γλαύκων, ὠφελοίην ἂν τὸν τοῦ 15
θείου οἶκον, εἴ μοι ἐθέλοι πείθεσθαι. Εἶτα, ἔφη ὁ Σωκράτης, τὸν θεῖον οὐ δυνάμενος πείθειν, Ἀθηναίους πάντας μετὰ τοῦ θείου νομίζεις δυνήσεσθαι ποιῆσαι πείθεσθαί σοι; φυλάττου, ἔφη, ὦ Γλαύκων, ὅπως μὴ 16
τοῦ εὐδοξεῖν ἐπιθυμῶν εἰς τοὐναντίον ἔλθῃς. ἢ οὐχ ὁρᾷς, ὡς σφαλερόν ἐστι τό, ἃ μὴ οἶδέ τις, ταῦτα ἢ λέγειν ἢ πράττειν; ἐνθυμοῦ δὲ τῶν ἄλλων, ὅσους οἶσθα

τοιούτους, οἷοι φαίνονται καὶ λέγοντες ἃ μὴ ἴσασι καὶ πράττοντες, πότερά σοι δοκοῦσιν ἐπὶ τοῖς τοιούτοις ἐπαίνου μᾶλλον ἢ ψόγου τυγχάνειν καὶ πότερον θαυ-
17 μάζεσθαι μᾶλλον ἢ καταφρονεῖσθαι· ἐνθυμοῦ δὲ καὶ τῶν εἰδότων ὅ τι τε λέγουσι καὶ ὅ τι ποιοῦσι· καί, ὡς ἐγὼ νομίζω, εὑρήσεις ἐν πᾶσιν ἔργοις τοὺς μὲν εὐδοκιμοῦντάς τε καὶ θαυμαζομένους ἐκ τῶν μάλιστα ἐπισταμένων ὄντας, τοὺς δὲ κακοδοξοῦντάς τε καὶ κατα-
18 φρονουμένους ἐκ τῶν ἀμαθεστάτων. εἰ οὖν ἐπιθυμεῖς εὐδοκιμεῖν τε καὶ θαυμάζεσθαι ἐν τῇ πόλει, πειρῶ κατεργάσασθαι ὡς μάλιστα τὸ εἰδέναι, ἃ βούλει πράττειν· ἐὰν γὰρ τούτῳ διενεγκὼν τῶν ἄλλων ἐπιχειρῇς τὰ τῆς πόλεως πράττειν, οὐκ ἂν θαυμάσαιμι εἰ πάνυ ῥᾳδίως τύχοις ὧν ἐπιθυμεῖς.

VII. Χαρμίδην δὲ τὸν Γλαύκωνος ὁρῶν ἀξιόλογον μὲν ἄνδρα ὄντα καὶ πολλῷ δυνατώτερον τῶν τὰ πολιτικὰ τότε πραττόντων, ὀκνοῦντα δὲ προσιέναι τῷ δήμῳ καὶ τῶν τῆς πόλεως πραγμάτων ἐπιμελεῖσθαι· Εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Χαρμίδη, εἴ τις, ἱκανὸς ὢν τοὺς στεφανίτας ἀγῶνας νικᾶν καὶ διὰ τοῦτο αὐτός τε τιμᾶσθαι καὶ τὴν πατρίδα ἐν τῇ Ἑλλάδι εὐδοκιμωτέραν ποιεῖν, μὴ θέλοι ἀγωνίζεσθαι, ποῖόν τινα τοῦτον νομίζοις ἂν τὸν ἄνδρα εἶναι; Δῆλον ὅτι, ἔφη, μαλακόν τε καὶ δειλόν.
2 Εἰ δέ τις, ἔφη, δυνατὸς ὢν τῶν τῆς πόλεως πραγμάτων ἐπιμελόμενος τήν τε πόλιν αὔξειν καὶ αὐτὸς διὰ τοῦτο τιμᾶσθαι, ὀκνοίη δὴ τοῦτο πράττειν, οὐκ ἂν εἰκότως δειλὸς νομίζοιτο; Ἴσως, ἔφη· ἀτὰρ πρὸς τί με ταῦτ' ἐρωτᾷς; Ὅτι, ἔφη, οἶμαί σε δυνατὸν ὄντα ὀκνεῖν ἐπιμελεῖσθαι, καὶ ταῦτα ὧν ἀνάγκη σοι μετ-
3 έχειν πολίτῃ γε ὄντι. Τὴν δὲ ἐμὴν δύναμιν, ἔφη ὁ Χαρμίδης, ἐν ποίῳ ἔργῳ καταμαθὼν ταῦτά μου κατα-

γιγνώσκεις; Ἐν ταῖς συνουσίαις, ἔφη, ἃς σύνει τοῖς
τὰ τῆς πόλεως πράττουσι· καὶ γὰρ ὅταν τι ἀνακοι-
νῶνταί σοι, ὁρῶ σε καλῶς συμβουλεύοντα, καὶ ὅταν
τι ἁμαρτάνωσιν, ὀρθῶς ἐπιτιμῶντα. Οὐ ταὐτόν ἐστιν, 4
ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἰδίᾳ τε διαλέγεσθαι καὶ ἐν τῷ
πλήθει ἀγωνίζεσθαι. Καὶ μήν, ἔφη, ὅ γε ἀριθμεῖν
δυνάμενος οὐδὲν ἧττον ἐν τῷ πλήθει ἢ μόνος ἀριθμεῖ,
καὶ οἱ κατὰ μόνας ἄριστα κιθαρίζοντες οὗτοι καὶ ἐν
τῷ πλήθει κρατιστεύουσιν. Αἰδῶ δὲ καὶ φόβον, ἔφη, 5
οὐχ ὁρᾷς ἔμφυτά τε ἀνθρώποις ὄντα καὶ πολλῷ μᾶλλον
ἐν τοῖς ὄχλοις ἢ ἐν ταῖς ἰδίαις ὁμιλίαις παριστάμενα;
Καὶ σέ γε διδάξων, ἔφη, ὥρμημαι, ὅτι οὔτε τοὺς φρο-
νιμωτάτους αἰδούμενος οὔτε τοὺς ἰσχυροτάτους φοβού-
μενος ἐν τοῖς ἀφρονεστάτοις τε καὶ ἀσθενεστάτοις
αἰσχύνει λέγειν. πότερον γὰρ τοὺς γναφεῖς αὐτῶν ἢ 6
τοὺς σκυτεῖς ἢ τοὺς τέκτονας ἢ τοὺς χαλκεῖς ἢ τοὺς
γεωργοὺς ἢ τοὺς ἐμπόρους ἢ τοὺς ἐν τῇ ἀγορᾷ μετα-
βαλλομένους καὶ φροντίζοντας ὅ τι ἐλάττονος πριά-
μενοι πλείονος ἀποδῶνται αἰσχύνει; ἐκ γὰρ τούτων
ἁπάντων ἡ ἐκκλησία συνίσταται. τί δὲ οἴει διαφέρειν 7
ὃ σὺ ποιεῖς ἢ τῶν ἀσκητῶν ὄντα κρείττω τοὺς ἰδιώτας
φοβεῖσθαι; σὺ γὰρ τοῖς πρωτεύουσιν ἐν τῇ πόλει, ὧν
ἔνιοι καταφρονοῦσί σου, ῥᾳδίως διαλεγόμενος καὶ τῶν
ἐπιμελομένων τοῦ τῇ πόλει διαλέγεσθαι πολὺ περιὼν
ἐν τοῖς μηδεπώποτε φροντίσασι τῶν πολιτικῶν μηδὲ
σοῦ καταπεφρονηκόσιν ὀκνεῖς λέγειν, δεδιὼς μὴ κατα-
γελασθῇς. Τί δ'; ἔφη, οὐ δοκοῦσί σοι πολλάκις οἱ 8
ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν ὀρθῶς λεγόντων καταγελᾶν; Καὶ
γὰρ οἱ ἕτεροι, ἔφη· διὸ καὶ θαυμάζω σου, εἰ, ἐκεί-
νους, ὅταν τοῦτο ποιῶσι, ῥᾳδίως χειρούμενος, τούτοις
μηδένα τρόπον οἴει δυνήσεσθαι προσενεχθῆναι. ὠγαθέ, 9

μὴ ἀγνόει σεαυτόν, μηδὲ ἁμάρτανε ἃ οἱ πλεῖστοι ἁμαρτάνουσιν· οἱ γὰρ πολλοὶ ὡρμηκότες ἐπὶ τὸ σκοπεῖν τὰ τῶν ἄλλων πράγματα οὐ τρέπονται ἐπὶ τὸ ἑαυτοὺς ἐξετάζειν. μὴ οὖν ἀπορρᾳθύμει τούτου, ἀλλὰ διατείνου μᾶλλον πρὸς τὸ σαυτῷ προσέχειν. καὶ μὴ ἀμέλει τῶν τῆς πόλεως, εἴ τι δυνατόν ἐστι διὰ σὲ βέλτιον ἔχειν· τούτων γὰρ καλῶς ἐχόντων οὐ μόνον οἱ ἄλλοι πολῖται, ἀλλὰ καὶ οἱ σοὶ φίλοι καὶ αὐτὸς σὺ οὐκ ἐλάχιστα ὠφελήσει.

VIII. Ἀριστίππου δὲ ἐπιχειροῦντος ἐλέγχειν τὸν Σωκράτη, ὥσπερ αὐτὸς ὑπ' ἐκείνου τὸ πρότερον ἠλέγχετο, βουλόμενος τοὺς συνόντας ὠφελεῖν ὁ Σωκράτης ἀπεκρίνατο οὐχ ὥσπερ οἱ φυλαττόμενοι μή πῃ ὁ λόγος ἐπαλλαχθῇ, ἀλλ' ὡς ἂν πεπεισμένος μάλιστα πράττειν
2 τὰ δέοντα. ὁ μὲν γὰρ αὐτὸν ἤρετο, εἴ τι εἰδείη ἀγαθόν, ἵνα, εἴ τι εἴποι τῶν τοιούτων, οἷον ἢ σιτίον ἢ ποτὸν ἢ χρήματα ἢ ὑγίειαν ἢ ῥώμην ἢ τόλμαν, δεικνύοι δὴ τοῦτο κακὸν ἐνίοτε ὄν. ὁ δὲ εἰδώς, ὅτι, ἐάν τι ἐνοχλῇ ἡμᾶς, δεόμεθα τοῦ παύσοντος, ἀπεκρίνατο ᾗπερ
3 καὶ ποιεῖν κράτιστον· Ἆρά γε, ἔφη, ἐρωτᾷς με, εἴ τι οἶδα πυρετοῦ ἀγαθόν; Οὐκ ἔγωγ', ἔφη. Ἀλλ' ὀφθαλμίας; Οὐδὲ τοῦτο. Ἀλλὰ λιμοῦ; Οὐδὲ λιμοῦ. Ἀλλὰ μήν, ἔφη, εἴ γ' ἐρωτᾷς με, εἴ τι ἀγαθὸν οἶδα ὃ μηδενὸς ἀγαθόν ἐστιν, οὔτ' οἶδα, ἔφη, οὔτε δέομαι.

4 Πάλιν δὲ τοῦ Ἀριστίππου ἐρωτῶντος αὐτόν, εἴ τι εἰδείη καλόν· Καὶ πολλά, ἔφη. Ἆρ' οὖν, ἔφη, πάντα ὅμοια ἀλλήλοις; Ὡς οἷόν τε μὲν οὖν, ἔφη, ἀνομοιότατα ἔνια. Πῶς οὖν, ἔφη, τὸ τῷ καλῷ ἀνόμοιον καλὸν ἂν εἴη; Ὅτι νὴ Δί', ἔφη, ἔστι μὲν τῷ καλῷ πρὸς δρόμον ἀνθρώπῳ ἄλλος ἀνόμοιος καλὸς πρὸς πάλην, ἔστι δὲ ἀσπὶς καλὴ πρὸς τὸ προβάλλεσθαι ὡς ἔνι

ἀνομοιοτάτη τῷ ἀκοντίῳ, καλῷ πρὸς τὸ σφόδρα τε καὶ
ταχὺ φέρεσθαι. Οὐδὲν διαφερόντως, ἔφη, ἀποκρίνει 5
μοι ἢ ὅτε σε ἠρώτησα εἴ τι ἀγαθὸν εἰδείης. Σὺ δ'
οἴει, ἔφη, ἄλλο μὲν ἀγαθόν, ἄλλο δὲ καλὸν εἶναι;
οὐκ οἶσθ' ὅτι πρὸς ταὐτὰ πάντα καλά τε κἀγαθά ἐστι;
πρῶτον μὲν γὰρ ἡ ἀρετὴ οὐ πρὸς ἄλλα μὲν ἀγαθόν,
πρὸς ἄλλα δὲ καλόν ἐστιν, ἔπειτα οἱ ἄνθρωποι τὸ
αὐτό τε καὶ πρὸς τὰ αὐτὰ καλοί τε κἀγαθοὶ λέγονται,
πρὸς τὰ αὐτὰ δὲ καὶ τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων καλά
τε κἀγαθὰ φαίνεται, πρὸς ταὐτὰ δὲ καὶ τἆλλα πάντα
οἷς ἄνθρωποι χρῶνται καλά τε κἀγαθὰ νομίζεται, πρὸς
ἅπερ ἂν εὔχρηστα ᾖ. Ἆρ' οὖν, ἔφη, καὶ κόφινος κο- 6
προφόρος καλόν ἐστι; Νὴ Δί', ἔφη, καὶ χρυσῆ γε
ἀσπὶς αἰσχρόν, ἐὰν πρὸς τὰ ἑαυτῶν ἔργα ὁ μὲν καλῶς
πεποιημένος ᾖ, ἡ δὲ κακῶς. Λέγεις σύ, ἔφη, καλά τε
καὶ αἰσχρὰ τὰ αὐτὰ εἶναι; Καὶ νὴ Δί' ἔγωγ', ἔφη, 7
ἀγαθά τε καὶ κακά· πολλάκις γὰρ τό τε λιμοῦ ἀγα-
θὸν πυρετοῦ κακόν ἐστι καὶ τὸ πυρετοῦ ἀγαθὸν λιμοῦ
κακόν ἐστι· πολλάκις δὲ τὸ μὲν πρὸς δρόμον καλὸν
πρὸς πάλην αἰσχρόν, τὸ δὲ πρὸς πάλην καλὸν πρὸς
δρόμον αἰσχρόν· πάντα γὰρ ἀγαθὰ μὲν καὶ καλά ἐστι
πρὸς ἃ ἂν εὖ ἔχῃ, κακὰ δὲ καὶ αἰσχρὰ πρὸς ἃ ἂν
κακῶς.

Καὶ οἰκίας δὲ λέγων τὰς αὐτὰς καλάς τε εἶναι καὶ 8
χρησίμους παιδεύειν ἔμοιγ' ἐδόκει, οἵας χρή, οἰκοδομεῖ-
σθαι. ἐπεσκόπει δὲ ὧδε· Ἆρά γε τὸν μέλλοντα οἰκίαν,
οἵαν χρή, ἔχειν τοῦτο δεῖ μηχανᾶσθαι, ὅπως ἡδίστη
τε ἐνδιαιτᾶσθαι καὶ χρησιμωτάτη ἔσται; τούτου δὲ 9
ὁμολογουμένου· Οὐκοῦν ἡδὺ μὲν θέρους ψυχεινὴν
ἔχειν, ἡδὺ δὲ χειμῶνος ἀλεεινήν; ἐπειδὴ δὲ καὶ τοῦτο
συμφαῖεν· Οὐκοῦν ἐν ταῖς πρὸς μεσημβρίαν βλεπού-

σαις οἰκίαις τοῦ μὲν χειμῶνος ὁ ἥλιος εἰς τὰς παστάδας
ὑπολάμπει, τοῦ δὲ θέρους ὑπὲρ ἡμῶν αὐτῶν καὶ τῶν
στεγῶν πορευόμενος σκιὰν παρέχει. οὐκοῦν, εἴ γε
καλῶς ἔχει ταῦτα οὕτω γίγνεσθαι, οἰκοδομεῖν δεῖ ὑψη-
λότερα μὲν τὰ πρὸς μεσημβρίαν, ἵνα ὁ χειμερινὸς ἥλιος
μὴ ἀποκλείηται, χθαμαλώτερα δὲ τὰ πρὸς ἄρκτον, ἵνα
10 οἱ ψυχροὶ μὴ ἐμπίπτωσιν ἄνεμοι· ὡς δὲ συνελόντι
εἰπεῖν, ὅποι πάσας ὥρας αὐτός τε ἂν ἥδιστα καταφεύγοι
καὶ τὰ ὄντα ἀσφαλέστατα τιθοῖτο, αὕτη ἂν εἰκότως
ἡδίστη τε καὶ καλλίστη οἴκησις εἴη· γραφαὶ δὲ καὶ
ποικιλίαι πλείονας εὐφροσύνας ἀποστεροῦσιν ἢ παρ-
έχουσι. — ναοῖς γε μὴν καὶ βωμοῖς χώραν ἔφη εἶναι
πρεπωδεστάτην ἥτις ἐμφανεστάτη οὖσα ἀστιβεστάτη
εἴη· ἡδὺ μὲν γὰρ ἰδόντας προσεύξασθαι, ἡδὺ δὲ
ἁγνῶς ἔχοντας προσιέναι.

IX. Πάλιν δὲ ἐρωτώμενος ἡ ἀνδρεία πότερον εἴη δι-
δακτὸν ἢ φυσικόν· Οἶμαι μέν, ἔφη, ὥσπερ σῶμα σώ-
ματος ἰσχυρότερον πρὸς τοὺς πόνους φύεται, οὕτω καὶ
ψυχὴν ψυχῆς ἐρρωμενεστέραν πρὸς τὰ δεινὰ φύσει
γίγνεσθαι· ὁρῶ γὰρ ἐν τοῖς αὐτοῖς νόμοις τε καὶ ἔθεσι
2 τρεφομένους πολὺ διαφέροντας ἀλλήλων τόλμῃ. νομίζω
μέντοι πᾶσαν φύσιν μαθήσει καὶ μελέτῃ πρὸς ἀνδρείαν
αὔξεσθαι· δῆλον μὲν γὰρ ὅτι Σκύθαι καὶ Θρᾷκες
οὐκ ἂν τολμήσειαν ἀσπίδας καὶ δόρατα λαβόντες Λα-
κεδαιμονίοις διαμάχεσθαι· φανερὸν δ' ὅτι Λακεδαι-
μόνιοι οὔτ' ἂν Θρᾳξὶ πέλταις καὶ ἀκοντίοις οὔτε Σκύθαις
3 τόξοις ἐθέλοιεν ἂν διαγωνίζεσθαι. ὁρῶ δ' ἔγωγε καὶ
ἐπὶ τῶν ἄλλων πάντων ὁμοίως καὶ φύσει διαφέροντας
ἀλλήλων τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἐπιμελείᾳ πολὺ ἐπιδι-
δόντας. ἐκ δὲ τούτων δῆλόν ἐστιν ὅτι πάντας χρὴ
καὶ τοὺς εὐφυεστέρους καὶ τοὺς ἀμβλυτέρους τὴν φύσιν,

ἐν οἷς ἂν ἀξιόλογοι βούλωνται γενέσθαι, ταῦτα καὶ μανθάνειν καὶ μελετᾶν.

Σοφίαν δὲ καὶ σωφροσύνην οὐ διώριζεν, ἀλλὰ τῷ 4 τὰ μὲν καλά τε κἀγαθὰ γιγνώσκοντα χρῆσθαι αὐτοῖς καὶ τῷ τὰ αἰσχρὰ εἰδότα εὐλαβεῖσθαι σοφόν τε καὶ σώφρονα ἔκρινε. προσερωτώμενος δέ, εἰ τοὺς ἐπισταμένους μὲν ἃ δεῖ πράττειν, ποιοῦντας δὲ τἀναντία σοφούς τε καὶ ἀκρατεῖς εἶναι νομίζοι· Οὐδέν γε μᾶλλον, ἔφη, ἢ ἀσόφους τε καὶ ἀκρατεῖς· πάντας γὰρ οἶμαι προαιρουμένους ἐκ τῶν ἐνδεχομένων, ἃ οἴονται συμφορώτατα αὐτοῖς εἶναι, ταῦτα πράττειν· νομίζω οὖν τοὺς μὴ ὀρθῶς πράττοντας οὔτε σοφοὺς οὔτε σώφρονας εἶναι. ἔφη δὲ καὶ τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν 5 ἄλλην πᾶσαν ἀρετὴν σοφίαν εἶναι. τά τε γὰρ δίκαια καὶ πάντα ὅσα ἀρετῇ πράττεται καλά τε κἀγαθὰ εἶναι· καὶ οὔτ' ἂν τοὺς ταῦτα εἰδότας ἄλλο ἀντὶ τούτων οὐδὲν προελέσθαι οὔτε τοὺς μὴ ἐπισταμένους δύνασθαι πράττειν, ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἐγχειρῶσιν, ἁμαρτάνειν· οὕτω [καὶ] τὰ καλά τε κἀγαθὰ τοὺς μὲν σοφοὺς πράττειν, τοὺς δὲ μὴ σοφοὺς οὐ δύνασθαι, ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἐγχειρῶσιν, ἁμαρτάνειν. ἐπεὶ οὖν τά τε δίκαια καὶ τἆλλα καλά τε κἀγαθὰ πάντα † ἀρετῇ πράττεται, δῆλον εἶναι ὅτι καὶ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἄλλη πᾶσα ἀρετὴ σοφία ἐστί. μανίαν γε μὴν ἐναντίον μὲν ἔφη εἶναι σοφίᾳ, οὐ μέντοι 6 γε τὴν ἀνεπιστημοσύνην μανίαν ἐνόμιζε· τὸ δὲ ἀγνοεῖν ἑαυτὸν καί, ἃ μὴ οἶδε, δοξάζειν τε καὶ οἴεσθαι γιγνώσκειν ἐγγυτάτω μανίας ἐλογίζετο εἶναι. τοὺς μέντοι πολλοὺς ἔφη, ἃ μὲν οἱ πλεῖστοι ἀγνοοῦσι, τοὺς διημαρτηκότας τούτων οὐ φάσκειν μαίνεσθαι, τοὺς δὲ διημαρτηκότας ὧν οἱ πολλοὶ γιγνώσκουσι μαινομένους καλεῖν· ἐάν τε γάρ τις μέγας οὕτως οἴηται εἶναι 7

ὥστε κύπτειν τὰς πύλας τοῦ τείχους διεξιών, ἐάν τε οὕτως ἰσχυρὸς ὥστ' ἐπιχειρεῖν οἰκίας αἴρεσθαι ἢ ἄλλῳ τῳ ἐπιθέσθαι τῶν πᾶσι δήλων ὅτι ἀδύνατά ἐστι, τοῦτον μαίνεσθαι φάσκειν [τοὺς δὲ μικρὸν διαμαρτάνοντας οὐ δοκεῖν τοῖς πολλοῖς μαίνεσθαι, ἀλλ', ὥσπερ τὴν ἰσχυρὰν ἐπιθυμίαν ἔρωτα καλοῦσιν, οὕτω καὶ τὴν μεγάλην παράνοιαν μανίαν αὐτοὺς καλεῖν].

8 Φθόνον δὲ σκοπῶν, ὅ τι εἴη, λύπην μέν τινα ἐξηύρισκεν αὐτὸν ὄντα, οὔτε μέντοι τὴν ἐπὶ φίλων ἀτυχίαις οὔτε τὴν ἐπ' ἐχθρῶν εὐτυχίαις γιγνομένην, ἀλλὰ μόνους ἔφη φθονεῖν τοὺς ἐπὶ ταῖς τῶν φίλων εὐπραξίαις ἀνιωμένους. θαυμαζόντων δέ τινων εἴ τις φιλῶν τινα ἐπὶ τῇ εὐπραξίᾳ αὐτοῦ λυποῖτο, ὑπεμίμνῃσκεν, ὅτι πολλοὶ οὕτω πρός τινας ἔχουσιν, ὥστε κακῶς μὲν πράττοντας μὴ δύνασθαι περιορᾶν, ἀλλὰ βοηθεῖν ἀτυχοῦσιν, εὐτυχούντων δὲ λυπεῖσθαι. τοῦτο μέντοι φρονίμῳ μὲν ἀνδρὶ οὐκ ἂν συμβῆναι, τοὺς ἠλιθίους δὲ ἀεὶ πάσχειν αὐτό.

9 Σχολὴν δὲ σκοπῶν, τί εἴη, ποιοῦντας μέν τι τοὺς πλείστους εὑρίσκειν ἔφη· καὶ γὰρ τοὺς πεττεύοντας καὶ τοὺς γελωτοποιοῦντας ποιεῖν τι· πάντας δὲ τούτους ἔφη σχολάζειν· ἐξεῖναι γὰρ αὐτοῖς ἰέναι πράξοντας τὰ βελτίω τούτων. ἀπὸ μέντοι τῶν βελτιόνων ἐπὶ τὰ χείρω ἰέναι οὐδένα σχολάζειν· εἰ δέ τις ἴοι, τοῦτον ἀσχολίας αὐτῷ οὔσης κακῶς ἔφη τοῦτο πράττειν.

10 Βασιλεῖς δὲ καὶ ἄρχοντας οὐ τοὺς τὰ σκῆπτρα ἔχοντας ἔφη εἶναι οὐδὲ τοὺς ὑπὸ τῶν τυχόντων αἱρεθέντας οὐδὲ τοὺς κλήρῳ λαχόντας οὐδὲ τοὺς βιασαμένους οὐδὲ τοὺς ἐξαπατήσαντας, ἀλλὰ τοὺς ἐπισταμένους
11 ἄρχειν. ὁπότε γάρ τις ὁμολογήσειε τοῦ μὲν ἄρχοντος εἶναι τὸ προστάττειν ὅ τι χρὴ ποιεῖν, τοῦ δὲ ἀρχομένου

τὸ πείθεσθαι, ἐπεδείκνυεν ἔν τε νηὶ τὸν μὲν ἐπιστάμενον ἄρχοντα, τὸν δὲ ναύκληρον καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ἐν τῇ νηὶ πάντας πειθομένους τῷ ἐπισταμένῳ, καὶ ἐν γεωργίᾳ τοὺς κεκτημένους ἀγρούς, καὶ ἐν νόσῳ τοὺς νοσοῦντας, καὶ ἐν σωμασκίᾳ τοὺς σωμασκοῦντας, καὶ τοὺς ἄλλους πάντας οἷς ὑπάρχει τι ἐπιμελείας δεόμενον, ἂν μὲν αὐτοὶ ἡγῶνται ἐπίστασθαι ἐπιμελεῖσθαι —· εἰ δὲ μή, τοῖς ἐπισταμένοις οὐ μόνον παροῦσι πειθομένους, ἀλλὰ καὶ ἀπόντας μεταπεμπομένους, ὅπως ἐκείνοις πειθόμενοι τὰ δέοντα πράττωσιν· ἐν δὲ ταλασίᾳ καὶ τὰς γυναῖκας ἐπεδείκνυεν ἀρχούσας τῶν ἀνδρῶν διὰ τὸ τὰς μὲν εἰδέναι ὅπως χρὴ ταλασιουργεῖν, τοὺς δὲ μὴ εἰδέναι. εἰ δέ τις πρὸς ταῦτα λέγοι, ὅτι 12
τῷ τυράννῳ ἔξεστι μὴ πείθεσθαι τοῖς ὀρθῶς λέγουσι· Καὶ πῶς ἄν, ἔφη, ἐξείη μὴ πείθεσθαι, ἐπικειμένης γε ζημίας, ἐάν τις τῷ εὖ λέγοντι μὴ πείθηται; ἐν ᾧ γὰρ ἄν τις πράγματι μὴ πείθηται τῷ εὖ λέγοντι, ἁμαρτήσεται δήπου, ἁμαρτάνων δὲ ζημιωθήσεται. εἰ δὲ φαίη 13
τις τῷ τυράννῳ ἐξεῖναι καὶ ἀποκτεῖναι τὸν εὖ φρονοῦντα· Τὸν δὲ ἀποκτείναντα, ἔφη, τοὺς κρατίστους τῶν συμμάχων οἴει ἀζήμιον γίγνεσθαι ἢ ὡς ἔτυχε ζημιοῦσθαι; πότερα γὰρ ἂν μᾶλλον οἴει σῴζεσθαι τὸν τοῦτο ποιοῦντα ἢ οὕτω καὶ τάχιστ᾽ ἂν ἀπολέσθαι;

Ἐρομένου δέ τινος αὐτόν, τί δοκοίη αὐτῷ κράτι- 14
στον ἀνδρὶ ἐπιτήδευμα εἶναι, ἀπεκρίνατο εὐπραξίαν. ἐρομένου δὲ πάλιν, εἰ καὶ τὴν εὐτυχίαν ἐπιτήδευμα νομίζοι εἶναι· Πᾶν μὲν οὖν τοὐναντίον ἔγωγ᾽, ἔφη, τύχην καὶ πρᾶξιν ἡγοῦμαι· τὸ μὲν γὰρ μὴ ζητοῦντα ἐπιτυχεῖν τινι τῶν δεόντων εὐτυχίαν οἶμαι εἶναι, τὸ δὲ μαθόντα τε καὶ μελετήσαντά τι εὖ ποιεῖν εὐπραξίαν νομίζω, καὶ οἱ τοῦτο ἐπιτηδεύοντες δοκοῦσί μοι εὖ

15 πράττειν. καὶ ἀρίστους δὲ καὶ θεοφιλεστάτους ἔφη εἶναι ἐν μὲν γεωργίᾳ τοὺς τὰ γεωργικὰ εὖ πράττοντας, ἐν δ' ἰατρείᾳ τοὺς τὰ ἰατρικά, ἐν δὲ πολιτείᾳ τοὺς τὰ πολιτικά· τὸν δὲ μηδὲν εὖ πράττοντα οὔτε χρήσιμον οὐδὲν ἔφη εἶναι οὔτε θεοφιλῆ.

X. Ἀλλὰ μὴν καὶ εἴ ποτε τῶν τὰς τέχνας ἐχόντων καὶ ἐργασίας ἕνεκα χρωμένων αὐταῖς διαλέγοιτό τινι, καὶ τούτοις ὠφέλιμος ἦν. εἰσελθὼν μὲν γάρ ποτε πρὸς Παρράσιον τὸν ζωγράφον καὶ διαλεγόμενος αὐτῷ· Ἆρα, ἔφη, ὦ Παρράσιε, ἡ γραφική ἐστιν εἰκασία τῶν ὁρωμένων; τὰ γοῦν κοῖλα καὶ τὰ ὑψηλὰ καὶ τὰ σκοτεινὰ καὶ τὰ φωτεινὰ καὶ τὰ σκληρὰ καὶ τὰ μαλακὰ καὶ τὰ τραχέα καὶ τὰ λεῖα καὶ τὰ νέα καὶ τὰ παλαιὰ σώματα
2 διὰ τῶν χρωμάτων ἀπεικάζοντες ἐκμιμεῖσθε. Ἀληθῆ λέγεις, ἔφη. Καὶ μὴν τά γε καλὰ εἴδη ἀφομοιοῦντες, ἐπειδὴ οὐ ῥᾴδιον ἑνὶ ἀνθρώπῳ περιτυχεῖν ἄμεμπτα πάντα ἔχοντι, ἐκ πολλῶν συνάγοντες τὰ ἐξ ἑκάστου κάλλιστα οὕτως ὅλα τὰ σώματα καλὰ ποιεῖτε φαίνεσθαι.
3 Ποιοῦμεν γάρ, ἔφη, οὕτω. Τί γάρ; ἔφη, τὸ πιθανώτατον καὶ ἥδιστον καὶ φιλικώτατον καὶ ποθεινότατον καὶ ἐρασμιώτατον ἀπομιμεῖσθε τῆς ψυχῆς ἦθος; ἢ οὐδὲ μιμητόν ἐστι τοῦτο; Πῶς γὰρ ἄν, ἔφη, μιμητὸν εἴη, ὦ Σώκρατες, ὃ μήτε συμμετρίαν μήτε χρῶμα μήτε ὧν σὺ εἶπας ἄρτι μηδὲν ἔχει μηδὲ ὅλως ὁρατόν ἐστιν;
4 Ἆρ' οὖν, ἔφη, γίγνεται ἐν ἀνθρώπῳ τό τε φιλοφρόνως καὶ τὸ ἐχθρῶς βλέπειν πρός τινας; Ἔμοιγε δοκεῖ, ἔφη. Οὐκοῦν τοῦτό γε μιμητὸν ἐν τοῖς ὄμμασι; Καὶ μάλα, ἔφη. Ἐπὶ δὲ τοῖς τῶν φίλων ἀγαθοῖς καὶ τοῖς κακοῖς ὁμοίως σοι δοκοῦσιν ἔχειν τὰ πρόσωπα οἵ τε φροντίζοντες καὶ οἱ μή; Μὰ Δί' οὐ δῆτα, ἔφη· ἐπὶ μὲν γὰρ τοῖς ἀγαθοῖς φαιδροί, ἐπὶ δὲ τοῖς κακοῖς σκυθρωποὶ

γίγνονται. Οὐκοῦν, ἔφη, καὶ ταῦτα δυνατὸν ἀπεικάζειν;
Καὶ μάλα, ἔφη. Ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ μεγαλοπρεπές τε 5
καὶ ἐλευθέριον καὶ τὸ ταπεινόν τε καὶ ἀνελεύθερον
καὶ τὸ σωφρονικόν τε καὶ φρόνιμον καὶ τὸ ὑβριστικόν
τε καὶ ἀπειρόκαλον καὶ διὰ τοῦ προσώπου καὶ διὰ
τῶν σχημάτων καὶ ἑστώτων καὶ κινουμένων ἀνθρώπων
διαφαίνει. Ἀληθῆ λέγεις, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ ταῦτα
μιμητά; Καὶ μάλα, ἔφη. Πότερον οὖν, ἔφη, νομίζεις
ἥδιον ὁρᾶν τοὺς ἀνθρώπους δι' ὧν τὰ καλά τε κἀγαθὰ
καὶ ἀγαπητὰ ἤθη φαίνεται ἢ δι' ὧν τὰ αἰσχρά τε καὶ
πονηρὰ καὶ μισητά; Πολὺ νὴ Δί', ἔφη, διαφέρει, ὦ
Σώκρατες.

Πρὸς δὲ Κλείτωνα τὸν ἀνδριαντοποιὸν εἰσελθών 6
ποτε καὶ διαλεγόμενος αὐτῷ· Ὅτι μέν, ἔφη, ὦ Κλεί-
των, καλοί, οὓς ποιεῖς δρομεῖς τε καὶ παλαιστὰς καὶ
πύκτας καὶ παγκρατιαστάς, ὁρῶ τε καὶ οἶδα· ὃ δε μά-
λιστα ψυχαγωγεῖ διὰ τῆς ὄψεως τοὺς ἀνθρώπους, τὸ
ζωτικὸν φαίνεσθαι, πῶς τοῦτο ἐνεργάζει τοῖς ἀνδρι-
ᾶσιν; ἐπεὶ δὲ ἀπορῶν ὁ Κλείτων οὐ ταχὺ ἀπεκρίνατο· 7
Ἆρ', ἔφη, τοῖς τῶν ζώντων εἴδεσιν ἀπεικάζων τὸ ἔργον
ζωτικωτέρους ποιεῖς φαίνεσθαι τοὺς ἀνδριάντας; Καὶ
μάλα, ἔφη. Οὐκοῦν τά τε ὑπὸ τῶν σχημάτων κατα-
σπώμενα καὶ τἀνασπώμενα ἐν τοῖς σώμασι καὶ τὰ
συμπιεζόμενα καὶ τὰ διελκόμενα καὶ τὰ ἐντεινόμενα
καὶ τὰ ἀνιέμενα ἀπεικάζων ὁμοιότερά τε τοῖς ἀληθι-
νοῖς καὶ πιθανώτερα ποιεῖς φαίνεσθαι; Πάνυ μὲν οὖν,
ἔφη. Τὸ δὲ καὶ τὰ πάθη τῶν ποιούντων τι σωμάτων 8
ἀπομιμεῖσθαι οὐ ποιεῖ τινα τέρψιν τοῖς θεωμένοις;
Εἰκὸς γοῦν, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ τῶν μὲν μαχομένων
ἀπειλητικὰ τὰ ὄμματα ἀπεικαστέον, τῶν δὲ νενικη-
κότων εὐφραινομένων ἡ ὄψις μιμητέα; Σφόδρα γ',

ἔφη. Δεῖ ἄρα, ἔφη, τὸν ἀνδριαντοποιὸν τὰ ἔργα τῆς
ψυχῆς τῷ εἴδει προσεικάζειν.
9 Πρὸς δὲ Πιστίαν τὸν θωρακοποιὸν εἰσελθών, ἐπι-
δείξαντος αὐτοῦ τῷ Σωκράτει θώρακας εὖ εἰργασμέ-
νους· Νὴ τὴν Ἥραν, ἔφη, καλόν γε, ὦ Πιστία, τὸ
εὕρημα τὸ τὰ μὲν δεόμενα σκέπης τοῦ ἀνθρώπου
σκεπάζειν τὸν θώρακα, ταῖς δὲ χερσὶ μὴ κωλύειν χρῆ-
10 σθαι. ἀτάρ, ἔφη, λέξον μοι, ὦ Πιστία, διὰ τί οὔτ'
ἰσχυροτέρους οὔτε πολυτελεστέρους τῶν ἄλλων ποιῶν
τοὺς θώρακας πλείονος πωλεῖς; Ὅτι, ἔφη, ὦ Σώκρατες,
εὐρυθμοτέρους ποιῶ. Τὸν δὲ ῥυθμόν, ἔφη, πότερα
μέτρῳ ἢ σταθμῷ ἀποδεικνύων πλείονος τιμᾷ; οὐ γὰρ
δὴ ἴσους γε πάντας οὐδὲ ὁμοίους οἶμαί σε ποιεῖν, εἴ
γε ἁρμόττοντας ποιεῖς. Ἀλλὰ νὴ Δί', ἔφη, ποιῶ· οὐδὲν
11 γὰρ ὄφελός ἐστι θώρακος ἄνευ τούτου. Οὐκοῦν, ἔφη,
σώματά γε ἀνθρώπων τὰ μὲν εὔρυθμά ἐστι, τὰ δὲ
ἄρρυθμα; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Πῶς οὖν, ἔφη, τῷ
ἀρρύθμῳ σώματι ἁρμόττοντα τὸν θώρακα εὔρυθμον
ποιεῖς; Ὥσπερ καὶ ἁρμόττοντα, ἔφη· ὁ ἁρμόττων γάρ
12 ἐστιν εὔρυθμος. Δοκεῖς μοι, ἔφη ὁ Σωκράτης, τὸ
εὔρυθμον οὐ καθ' ἑαυτὸ λέγειν, ἀλλὰ πρὸς τὸν χρώ-
μενον, ὥσπερ ἂν εἰ φαίης ἀσπίδα, ᾧ ἂν ἁρμόττῃ,
τούτῳ εὔρυθμον εἶναι, καὶ χλαμύδα, καὶ τἆλλα ὡσαύ-
13 τως ἔοικεν ἔχειν τῷ σῷ λόγῳ. ἴσως δὲ καὶ ἄλλο τι
οὐ μικρὸν ἀγαθὸν τῷ ἁρμόττειν πρόσεστι. Δίδαξον,
ἔφη, ὦ Σώκρατες, εἴ τι ἔχεις. Ἧττον, ἔφη, τῷ βάρει
πιέζουσιν οἱ ἁρμόττοντες τῶν ἀναρμόστων τὸν αὐτὸν
σταθμὸν ἔχοντες. οἱ μὲν γὰρ ἀνάρμοστοι ἢ ὅλοι ἐκ
τῶν ὤμων κρεμάμενοι ἢ καὶ ἄλλο τι τοῦ σώματος
σφόδρα πιέζοντες δύσφοροι καὶ χαλεποὶ γίγνονται· οἱ
δὲ ἁρμόττοντες, διειλημμένοι τὸ βάρος τὸ μὲν ὑπὸ τῶν

κλειδῶν καὶ ἐπωμίδων, τὸ δ' ὑπὸ τῶν ὤμων, τὸ δὲ ὑπὸ τοῦ στήθους, τὸ δὲ ὑπὸ τοῦ νώτου, τὸ δὲ ὑπὸ τῆς γαστρός, ὀλίγου δεῖν οὐ φορήματι, ἀλλὰ προσθή-
ματι ἐοίκασιν. Εἴρηκας, ἔφη, αὐτὸ δι' ὅπερ ἔγωγε τὰ 14
ἐμὰ ἔργα πλείστου ἄξια νομίζω εἶναι· ἔνιοι μέντοι τοὺς ποικίλους καὶ τοὺς ἐπιχρύσους θώρακας μᾶλλον ὠνοῦνται. Ἀλλὰ μήν, ἔφη, εἴ γε διὰ ταῦτα μὴ ἁρμόττοντας ὠνοῦνται, κακὸν ἔμοιγε δοκοῦσι ποικίλον τε
καὶ ἐπίχρυσον ὠνεῖσθαι. ἀτάρ, ἔφη, τοῦ σώματος μὴ 15
μένοντος, ἀλλὰ τοτὲ μὲν κυρτουμένου, τοτὲ δὲ ὀρθουμένου, πῶς ἂν ἀκριβεῖς θώρακες ἁρμόττοιεν; Οὐδαμῶς, ἔφη. Λέγεις, ἔφη, ἁρμόττειν οὐ τοὺς ἀκριβεῖς, ἀλλὰ τοὺς μὴ λυποῦντας ἐν τῇ χρείᾳ. Αὐτός, ἔφη, τοῦτο λέγεις, ὦ Σώκρατες, καὶ πάνυ ὀρθῶς ἀποδέχει.

Γυναικὸς δέ ποτε οὔσης ἐν τῇ πόλει καλῆς, ᾗ XI
ὄνομα ἦν Θεοδότη, καὶ οἵας συνεῖναι τῷ πείθοντι, μνησθέντος αὐτῆς τῶν παρόντων τινὸς καὶ εἰπόντος, ὅτι κρεῖττον εἴη λόγου τὸ κάλλος τῆς γυναικός, καὶ ζωγράφους φήσαντος εἰσιέναι πρὸς αὐτὴν ἀπεικασομένους, οἷς ἐκείνην ἐπιδεικνύειν ἑαυτῆς ὅσα καλῶς ἔχοι· Ἰτέον ἂν εἴη θεασομένους, ἔφη ὁ Σωκράτης· οὐ γὰρ δὴ ἀκούσασί γε τὸ λόγου κρεῖττον ἔστι καταμαθεῖν. καὶ ὁ διηγησάμενος· Οὐκ ἂν φθάνοιτ', ἔφη, ἀκολουθοῦντες.
οὕτω μὲν δὴ πορευθέντες πρὸς τὴν Θεοδότην καὶ 2
καταλαβόντες ζωγράφῳ τινὶ παρεστηκυῖαν ἐθεάσαντο. παυσαμένου δὲ τοῦ ζωγράφου· Ὦ ἄνδρες, ἔφη ὁ Σωκράτης, πότερον ἡμᾶς δεῖ μᾶλλον Θεοδότῃ χάριν ἔχειν, ὅτι ἡμῖν τὸ κάλλος ἑαυτῆς ἐπέδειξεν, ἢ ταύτην ἡμῖν, ὅτι ἐθεασάμεθα; ἆρ' εἰ μὲν ταύτῃ ὠφελιμωτέρα ἐστὶν ἡ ἐπίδειξις, ταύτην ἡμῖν χάριν ἑκτέον, εἰ δὲ
ἡμῖν ἡ θέα, ἡμᾶς ταύτῃ; εἰπόντος δέ τινος ὅτι δίκαια 3

λέγοι· Οὐκοῦν, ἔφη, αὕτη μὲν ἤδη τε τὸν παρ' ἡμῶν ἔπαινον κερδαίνει καί, ἐπειδὰν εἰς πλείους διαγγείλωμεν, πλείω ὠφελήσεται· ἡμεῖς δὲ ἤδη τε ὧν ἐθεασάμεθα ἐπιθυμοῦμεν ἅψασθαι καὶ ἄπιμεν ὑποκνιζόμενοι καὶ ἀπελθόντες ποθήσομεν. ἐκ δὲ τούτων εἰκὸς ἡμᾶς μὲν θεραπεύειν, ταύτην δὲ θεραπεύεσθαι. καὶ ἡ Θεοδότη· Νὴ Δί', ἔφη, εἰ τοίνυν ταῦθ' οὕτως ἔχει, ἐμὲ ἂν δέοι
4 ὑμῖν τῆς θέας χάριν ἔχειν. ἐκ δὲ τούτου ὁ Σωκράτης ὁρῶν αὐτήν τε πολυτελῶς κεκοσμημένην, καὶ μητέρα παροῦσαν αὐτῇ ἐν ἐσθῆτί τε καὶ θεραπείᾳ οὐ τῇ τυχούσῃ, καὶ θεραπαίνας πολλὰς καὶ εὐειδεῖς καὶ οὐδὲ ταύτας ἠμελημένως ἐχούσας, καὶ τοῖς ἄλλοις τὴν οἰκίαν ἀφθόνως κατεσκευασμένην· Εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Θεοδότη, ἔστι σοι ἀγρός; Οὐκ ἔμοιγ', ἔφη. Ἀλλ' ἄρα οἰκία προσόδους ἔχουσα; Οὐδὲ οἰκία, ἔφη. Ἀλλὰ μὴ χειροτέχναι τινές; Οὐδὲ χειροτέχναι, ἔφη. Πόθεν οὖν, ἔφη, τὰ ἐπιτήδεια ἔχεις; Ἐάν τις, ἔφη, φίλος μοι γενό-
5 μενος εὖ ποιεῖν ἐθέλῃ, οὗτός μοι βίος ἐστί. Νὴ τὴν Ἥραν, ἔφη, ὦ Θεοδότη, καλόν γε τὸ κτῆμα καὶ πολλῷ κρεῖττον οἰῶν τε καὶ αἰγῶν καὶ βοῶν, φίλων ἀγέλην κεκτῆσθαι. ἀτάρ, ἔφη, πότερον τῇ τύχῃ ἐπιτρέπεις, ἐάν τίς σοι φίλος ὥσπερ μυῖα πρόσπτηται, ἢ καὶ αὐτή
6 τι μηχανᾷ; Πῶς δ' ἄν, ἔφη, ἐγὼ τούτου μηχανὴν εὕροιμι; Πολὺ νὴ Δί', ἔφη, προσηκόντως μᾶλλον ἢ αἱ φάλαγγες· οἶσθα γὰρ ὡς ἐκεῖναι θηρῶσι τὰ πρὸς τὸν βίον· ἀράχνια γὰρ δήπου λεπτὰ ὑφηνάμεναι, ὅ
7 τι ἂν ἐνταῦθα ἐμπέσῃ, τούτῳ τροφῇ χρῶνται. Καὶ ἐμοὶ οὖν, ἔφη, συμβουλεύεις ὑφήνασθαί τι θήρατρον; Οὐ γὰρ δὴ οὕτω γε ἀτέχνως οἴεσθαι χρὴ τὸ πλείστου ἄξιον ἄγρευμα, φίλους, θηράσειν. οὐχ ὁρᾷς ὅτι καὶ τὸ μικροῦ ἄξιον, τοὺς λαγῶς, θηρῶντες πολλὰ τεχνά-

ζουσιν; ὅτι μὲν γὰρ τῆς νυκτὸς νέμονται, κύνας 8
νυκτερευτικὰς πορισάμενοι, ταύταις αὐτοὺς θηρῶσιν·
ὅτι δὲ μεθ' ἡμέραν ἀποδιδράσκουσιν, ἄλλας κτῶνται
κύνας, αἵτινες, ᾗ ἂν ἐκ τῆς νομῆς εἰς τὴν εὐνὴν
ἀπέλθωσι, τῇ ὀσμῇ αἰσθανόμεναι εὑρίσκουσιν αὐτούς·
ὅτι δὲ ποδώκεις εἰσὶν ὥστε καὶ ἐκ τοῦ φανεροῦ τρέ-
χοντες ἀποφεύγειν, ἄλλας αὖ κύνας ταχείας παρασκευά-
ζονται, ἵνα κατὰ πόδας ἁλίσκωνται· ὅτι δὲ καὶ ταύτας
αὐτῶν τινες ἀποφεύγουσι, δίκτυα ἱστᾶσιν εἰς τὰς ἀτρα-
πούς, ᾗ φεύγουσιν, ἵν' εἰς ταῦτα ἐμπίπτοντες συμποδί-
ζωνται. Τίνι οὖν, ἔφη, τοιούτῳ φίλους ἂν ἐγὼ θηρῴην; 9
Ἐὰν νὴ Δί', ἔφη, ἀντὶ κυνὸς κτήσῃ, ὅστις σοι ἰχνεύων
μὲν τοὺς φιλοκάλους καὶ πλουσίους εὑρήσει, εὑρὼν
δὲ μηχανήσεται ὅπως ἐμβάλῃ αὐτοὺς εἰς τὰ σὰ δίκτυα.
Καὶ ποῖα, ἔφη, ἐγὼ δίκτυα ἔχω; Ἓν μὲν δήπου, ἔφη, 10
καὶ μάλα εὖ περιπλεκόμενον, τὸ σῶμα· ἐν δὲ τούτῳ
ψυχήν, ᾗ καταμανθάνεις, καὶ ὡς ἂν ἐμβλέπουσα χαρί-
ζοιο καὶ ὅ τι ἂν λέγουσα εὐφραίνοις, καὶ ὅτι δεῖ τὸν
μὲν ἐπιμελόμενον ἀσμένως ὑποδέχεσθαι, τὸν δὲ τρυ-
φῶντα ἀποκλείειν, καὶ ἀρρωστήσαντός γε φίλου φροντι-
στικῶς ἐπισκέψασθαι καὶ καλόν τι πράξαντος σφόδρα
συνησθῆναι καὶ τῷ σφόδρα σοῦ φροντίζοντι ὅλῃ τῇ
ψυχῇ κεχαρίσθαι· φιλεῖν γε μὴν εὖ οἶδ' ὅτι ἐπίστασαι
οὐ μόνον μαλακῶς, ἀλλὰ καὶ εὐνοϊκῶς· καὶ ὅτι ἀρεστοί
σοί εἰσιν οἱ φίλοι, οἶδ' ὅτι οὐ λόγῳ ἀλλ' ἔργῳ ἀνα-
πείθεις. Μὰ τὸν Δί', ἔφη ἡ Θεοδότη, ἐγὼ τούτων
οὐδὲν μηχανῶμαι. Καὶ μήν, ἔφη, πολὺ διαφέρει τὸ 11
κατὰ φύσιν τε καὶ ὀρθῶς ἀνθρώπῳ προσφέρεσθαι. καὶ
γὰρ δὴ βίᾳ μὲν οὔτ' ἂν ἕλοις οὔτε κατάσχοις φίλον,
εὐεργεσίᾳ δὲ καὶ ἡδονῇ τὸ θηρίον τοῦτο ἁλώσιμόν τε
καὶ παραμόνιμόν ἐστιν. Ἀληθῆ λέγεις, ἔφη. Δεῖ 12

τοίνυν, ἔφη, πρῶτον μὲν τοὺς φροντίζοντάς σου τοιαῦτα
ἀξιοῦν, οἷα ποιοῦσιν αὐτοῖς μικρότατα μελήσει, ἔπειτα
δὲ αὐτὴν ἀμείβεσθαι χαριζομένην τὸν αὐτὸν τρόπον·
οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα φίλοι γίγνοιντο καὶ πλεῖστον
13 χρόνον φιλοῖεν καὶ μέγιστα εὐεργετοῖεν. χαρίζοιο δ'
ἂν μάλιστα, εἰ δεομένοις δωροῖο τὰ παρὰ σεαυτῆς·
ὁρᾷς γὰρ ὅτι καὶ τῶν βρωμάτων τὰ ἥδιστα, ἐὰν μέν
τις προσφέρῃ πρὶν ἐπιθυμεῖν, ἀηδῆ φαίνεται, κεκορε-
σμένοις δὲ καὶ βδελυγμίαν παρέχει, ἐὰν δέ τις προσφέρῃ
λιμὸν ἐμποιήσας, κἂν φαυλότερα ᾖ, πάνυ ἡδέα φαίνεται.
14 Πῶς οὖν ἄν, ἔφη, ἐγὼ λιμὸν ἐμποιεῖν τῶν παρ' ἐμοὶ
δυναίμην; Εἰ νὴ Δί', ἔφη, πρῶτον μὲν τοῖς κεκορε-
σμένοις μήτε προσφέροις μήτε ὑπομιμνῄσκοις, ἕως ἂν
τῆς πλησμονῆς παυσάμενοι πάλιν δέωνται, ἔπειτα τοὺς
δεομένους ὑπομιμνῄσκοις ὡς κοσμιωτάτῃ τε ὁμιλίᾳ καὶ
τῷ μὴ φαίνεσθαι βουλομένη χαρίζεσθαι καὶ διαφεύγουσα,
ἕως ἂν ὡς μάλιστα δεηθῶσι· τηνικαῦτα γὰρ πολὺ
διαφέρει τὰ αὐτὰ δῶρα ἢ πρὶν ἐπιθυμῆσαι διδόναι.
15 καὶ ἡ Θεοδότη· Τί οὖν οὐ σύ μοι, ἔφη, ὦ Σώκρατες,
ἐγένου συνθηρατὴς τῶν φίλων; Ἐάν γε νὴ Δί', ἔφη,
πείθῃς με σύ. Πῶς οὖν ἄν, ἔφη, πείσαιμί σε; Ζητή-
σεις, ἔφη, τοῦτο αὐτὴ καὶ μηχανήσει, ἐάν τί μου δέῃ.
16 Εἴσιθι τοίνυν, ἔφη, θαμινά. καὶ ὁ Σωκράτης ἐπισκώ-
πτων τὴν αὑτοῦ ἀπραγμοσύνην· Ἀλλ', ὦ Θεοδότη, ἔφη,
οὐ πάνυ μοι ῥᾴδιόν ἐστι σχολάσαι· καὶ γὰρ ἴδια
πράγματα πολλὰ καὶ δημόσια παρέχει μοι ἀσχολίαν·
εἰσὶ δὲ καὶ φίλαι μοι, αἳ οὔτε ἡμέρας οὔτε νυκτὸς
ἀφ' αὑτῶν ἐάσουσί με ἀπιέναι, φίλτρα τε μανθάνουσαι
17 παρ' ἐμοῦ καὶ ἐπῳδάς. Ἐπίστασαι γάρ, ἔφη, καὶ
ταῦτα, ὦ Σώκρατες; Ἀλλὰ διὰ τί οἴει, ἔφη, Ἀπολλό-
δωρόν τε τόνδε καὶ Ἀντισθένη οὐδέποτέ μου ἀπολείπε-

σθαι; διὰ τί δὲ καὶ Κέβητα καὶ Σιμμίαν Θήβηθεν παραγίγνεσθαι; εὖ ἴσθι ὅτι ταῦτα οὐκ ἄνευ πολλῶν φίλτρων τε καὶ ἐπῳδῶν καὶ ἰύγγων ἐστί. Χρῆσον 18
τοίνυν μοι, ἔφη, τὴν ἴυγγα, ἵνα ἐπὶ σοὶ πρῶτον ἕλκω αὐτήν. Ἀλλὰ μὰ Δί', ἔφη, οὐκ αὐτὸς ἕλκεσθαι πρὸς σὲ βούλομαι, ἀλλὰ σὲ πρὸς ἐμὲ πορεύεσθαι. Ἀλλὰ πορεύσομαι, ἔφη· μόνον ὑποδέχου. Ἀλλ' ὑποδέξομαί σε, ἔφη, ἐὰν μή τις φιλωτέρα σου ἔνδον ᾖ.

Ἐπιγένη δὲ τῶν συνόντων τινὰ νέον τε ὄντα καὶ XII.
τὸ σῶμα κακῶς ἔχοντα ἰδών· Ὡς ἰδιωτικῶς, ἔφη, τὸ σῶμα ἔχεις, ὦ Ἐπίγενες. καὶ ὅς· Ἰδιώτης γάρ, ἔφη, εἰμί, ὦ Σώκρατες. Οὐδέν γε μᾶλλον, ἔφη, τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ μελλόντων ἀγωνίζεσθαι· ἢ δοκεῖ σοι μικρὸς εἶναι ὁ περὶ τῆς ψυχῆς πρὸς τοὺς πολεμίους ἀγών, ὃν Ἀθηναῖοι θήσουσιν, ὅταν τύχωσι; καὶ μὴν οὐκ ὀλίγοι 2
μὲν διὰ τὴν τοῦ σώματος καχεξίαν ἀποθνήσκουσί τε ἐν τοῖς πολεμικοῖς κινδύνοις καὶ αἰσχρῶς σῴζονται· πολλοὶ δὲ δι' αὐτὸ τοῦτο ζῶντές τε ἁλίσκονται καὶ ἁλόντες ἤτοι δουλεύουσι τὸν λοιπὸν βίον, ἐὰν οὕτω τύχωσι, τὴν χαλεπωτάτην δουλείαν ἢ εἰς τὰς ἀνάγκας τὰς ἀλγεινοτάτας ἐμπεσόντες καὶ ἐκτίσαντες ἐνίοτε πλείω τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῖς τὸν λοιπὸν βίον ἐνδεεῖς τῶν ἀναγκαίων ὄντες καὶ κακοπαθοῦντες διαζῶσι· πολλοὶ δὲ δόξαν αἰσχρὰν κτῶνται διὰ τὴν τοῦ σώματος ἀδυναμίαν δοκοῦντες ἀποδειλιᾶν. ἢ καταφρονεῖς τῶν 3
ἐπιτιμίων τῆς καχεξίας τούτων, καὶ ῥᾳδίως ἂν οἴει φέρειν τὰ τοιαῦτα; καὶ μὴν οἶμαί γε πολλῷ ῥᾴω καὶ ἡδίω τούτων εἶναι, ἃ δεῖ ὑπομένειν τὸν ἐπιμελόμενον τῆς τοῦ σώματος εὐεξίας. ἢ ὑγιεινότερόν τε καὶ εἰς τἆλλα χρησιμώτερον νομίζεις εἶναι τὴν καχεξίαν τῆς εὐεξίας, ἢ τῶν διὰ τὴν εὐεξίαν γιγνομένων καταφρονεῖς;

4 καὶ μὴν πάντα γε τἀναντία συμβαίνει τοῖς εὖ τὰ σώματα ἔχουσιν ἢ τοῖς κακῶς. καὶ γὰρ ὑγιαίνουσιν οἱ τὰ σώματα εὖ ἔχοντες καὶ ἰσχύουσι· καὶ πολλοὶ μὲν διὰ τοῦτο ἐκ τῶν πολεμικῶν ἀγώνων σῴζονταί τε εὐσχημόνως καὶ τὰ δεινὰ πάντα διαφεύγουσι, πολλοὶ δὲ φίλοις τε βοηθοῦσι καὶ τὴν πατρίδα εὐεργετοῦσι καὶ διὰ ταῦτα χάριτός τε ἀξιοῦνται καὶ δόξαν μεγάλην κτῶνται καὶ τιμῶν καλλίστων τυγχάνουσι καὶ [διὰ ταῦτα] τόν τε λοιπὸν βίον ἥδιον καὶ κάλλιον διαζῶσι καὶ τοῖς ἑαυτῶν παισὶ καλλίους ἀφορμὰς εἰς τὸν βίον
5 καταλείπουσιν. οὔτοι χρή, ὅτι οὐκ ἀσκεῖ δημοσίᾳ ἡ πόλις τὰ πρὸς τὸν πόλεμον, διὰ τοῦτο καὶ ἰδίᾳ ἀμελεῖν, ἀλλὰ μηδὲν ἧττον ἐπιμελεῖσθαι. εὖ γὰρ ἴσθι ὅτι οὐδὲ ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἀγῶνι οὐδὲ ἐν πράξει οὐδεμιᾷ μεῖον ἕξεις διὰ τὸ βέλτιον τὸ σῶμα παρεσκευάσθαι· πρὸς πάντα γὰρ ὅσα πράττουσιν ἄνθρωποι χρήσιμον τὸ σῶμά ἐστιν· ἐν πάσαις δὲ ταῖς τοῦ σώματος χρείαις πολὺ
6 διαφέρει ὡς βέλτιστα τὸ σῶμα ἔχειν· ἐπεὶ καὶ ἐν ᾧ δοκεῖ ἐλαχίστη σώματος χρεία εἶναι, ἐν τῷ διανοεῖσθαι, τίς οὐκ οἶδεν ὅτι καὶ ἐν τούτῳ πολλοὶ μεγάλα σφάλλονται διὰ τὸ μὴ ὑγιαίνειν τὸ σῶμα; καὶ λήθη δὲ καὶ ἀθυμία καὶ δυσκολία καὶ μανία πολλάκις πολλοῖς διὰ τὴν τοῦ σώματος καχεξίαν εἰς τὴν διάνοιαν ἐμπί-
7 πτουσιν οὕτως ὥστε καὶ τὰς ἐπιστήμας ἐκβάλλειν. τοῖς δὲ τὰ σώματα εὖ ἔχουσι πολλὴ ἀσφάλεια καὶ οὐδεὶς κίνδυνος διά γε τὴν τοῦ σώματος καχεξίαν τοιοῦτόν τι παθεῖν, εἰκὸς δὲ μᾶλλον πρὸς τἀναντία τῶν διὰ τὴν καχεξίαν γιγνομένων [καὶ] τὴν εὐεξίαν χρήσιμον εἶναι· καίτοι τῶν γε τοῖς εἰρημένοις ἐναντίων ἕνεκα
8 τί οὐκ ἄν τις νοῦν ἔχων ὑπομείνειεν; αἰσχρὸν δὲ καὶ τὸ διὰ τὴν ἀμέλειαν γηρᾶναι, πρὶν ἰδεῖν ἑαυτὸν ποῖος

ἂν κάλλιστος καὶ κράτιστος τῷ σώματι γένοιτο· ταῦτα δὲ οὐκ ἔστιν ἰδεῖν ἀμελοῦντα· οὐ γὰρ ἐθέλει αὐτόματα γίγνεσθαι.

Ὀργιζομένου δέ ποτέ τινος, ὅτι προσειπών τινα XIII.
χαίρειν οὐκ ἀντιπροσερρήθη· Γελοῖον, ἔφη, τό, εἰ μὲν τὸ σῶμα κάκιον ἔχοντι ἀπήντησάς τῳ, μὴ ἂν ὀργίζεσθαι, ὅτι δὲ τὴν ψυχὴν ἀγροικοτέρως διακειμένῳ περιέτυχες, τοῦτό σε λυπεῖ.

Ἄλλου δὲ λέγοντος, ὅτι ἀηδῶς ἐσθίοι· Ἀκουμε- 2
νός, ἔφη, τούτου φάρμακον ἀγαθὸν διδάσκει. ἐρομένου δέ· Ποῖον; Παύσασθαι ἐσθίοντα, ἔφη· καὶ ἥδιόν τε καὶ εὐτελέστερον καὶ ὑγιεινότερον διάξειν παυσάμενον.

Ἄλλου δ' αὖ λέγοντος, ὅτι θερμὸν εἴη παρ' ἑαυτῷ 3
τὸ ὕδωρ ὃ πίνοι· Ὅταν ἄρ', ἔφη, βούλῃ θερμῷ λούσασθαι, ἕτοιμον ἔσται σοι. Ἀλλὰ ψυχρόν, ἔφη, ἐστὶν ὥστε λούσασθαι. Ἆρ' οὖν, ἔφη, καὶ οἱ οἰκέται σου ἄχθονται πίνοντές τε αὐτὸ καὶ λούμενοι αὐτῷ; Μὰ τὸν Δί', ἔφη· ἀλλὰ καὶ πολλάκις τεθαύμακα ὡς ἡδέως αὐτῷ πρὸς ἀμφότερα ταῦτα χρῶνται. Πότερον δέ, ἔφη, τὸ παρὰ σοὶ ὕδωρ θερμότερον πιεῖν ἐστιν ἢ τὸ ἐν Ἀσκληπιοῦ; Τὸ ἐν Ἀσκληπιοῦ, ἔφη. Πότερον δὲ λούσασθαι ψυχρότερον τὸ παρὰ σοὶ ἢ τὸ ἐν Ἀμφιαράου; Τὸ ἐν Ἀμφιαράου, ἔφη. Ἐνθυμοῦ οὖν, ἔφη, ὅτι κινδυνεύεις δυσαρεστότερος εἶναι τῶν τε οἰκετῶν καὶ τῶν ἀρρωστούντων.

Κολάσαντος δέ τινος ἰσχυρῶς ἀκόλουθον, ἤρετο 4
τί χαλεπαίνοι τῷ θεράποντι. Ὅτι, ἔφη, ὀψοφαγίστατός τε ὢν βλακότατός ἐστι καὶ φιλαργυρώτατος ὢν ἀργότατος. Ἤδη ποτὲ οὖν ἐπεσκέψω, πότερος πλειόνων πληγῶν δεῖται, σὺ ἢ ὁ θεράπων;

Φοβουμένου δέ τινος τὴν εἰς Ὀλυμπίαν ὁδόν· Τί, 5

ἔφη, φοβεῖ τὴν πορείαν; οὐ καὶ οἴκοι σχεδὸν ὅλην τὴν ἡμέραν περιπατεῖς καὶ ἐκεῖσε πορευόμενος περιπατήσας ἀριστήσεις, περιπατήσας δειπνήσεις καὶ ἀναπαύσει; οὐκ οἶσθα ὅτι, εἰ ἐκτείναις τοὺς περιπάτους, οὓς ἐν πέντε ἢ ἓξ ἡμέραις περιπατεῖς, ῥᾳδίως ἂν Ἀθήνηθεν εἰς Ὀλυμπίαν ἀφίκοιο; χαριέστερον δὲ καὶ προεξορμᾶν ἡμέρᾳ μιᾷ μᾶλλον ἢ ὑστερίζειν. τὸ μὲν γὰρ ἀναγκάζεσθαι περαιτέρω τοῦ μετρίου μηκύνειν τὰς ὁδοὺς χαλεπόν, τὸ δὲ μιᾷ ἡμέρᾳ πλείονας πορευθῆναι πολλὴν ῥᾳστώνην παρέχει. κρεῖττον οὖν ἐν τῇ ὁρμῇ σπεύδειν ἢ ἐν τῇ ὁδῷ.

6 Ἄλλου δὲ λέγοντος, ὡς παρετάθη μακρὰν ὁδὸν πορευθείς, ἤρετο αὐτόν, εἰ καὶ φορτίον ἔφερε. Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ', ἔφη, ἀλλὰ τὸ ἱμάτιον. Μόνος δ' ἐπορεύου, ἔφη, ἢ καὶ ἀκόλουθός σοι ἠκολούθει; Ἠκολούθει, ἔφη. Πότερον κενός, ἔφη, ἢ φέρων τι; Φέρων νὴ Δί', ἔφη, τά τε στρώματα καὶ τἆλλα σκεύη. Καὶ πῶς [τι], ἔφη, ἀπήλλαχεν ἐκ τῆς ὁδοῦ; Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ, ἔφη, βέλτιον ἐμοῦ. Τί οὖν; ἔφη, εἰ τὸ ἐκείνου φορτίον ἔδει σε φέρειν, πῶς ἂν οἴει διατεθῆναι; Κακῶς νὴ Δί', ἔφη· μᾶλλον δὲ οὐδ' ἂν ἐδυνήθην κομίσαι. Τὸ οὖν τοσούτῳ ἧττον τοῦ παιδὸς δύνασθαι πονεῖν πῶς ἠσκημένου δοκεῖ σοι ἀνδρὸς εἶναι;

XIV. Ὁπότε δὲ τῶν συνιόντων ἐπὶ δεῖπνον οἱ μὲν μικρὸν ὄψον, οἱ δὲ πολὺ φέροιεν, ἐκέλευεν ὁ Σωκράτης τὸν παῖδα τὸ μικρὸν ἢ εἰς τὸ κοινὸν τιθέναι ἢ διανέμειν ἑκάστῳ τὸ μέρος. οἱ οὖν τὸ πολὺ φέροντες ᾐσχύνοντο τό τε μὴ κοινωνεῖν τοῦ εἰς τὸ κοινὸν τιθεμένου καὶ τὸ μὴ ἀντιτιθέναι τὸ ἑαυτῶν· ἐτίθεσαν οὖν καὶ τὸ ἑαυτῶν εἰς τὸ κοινόν. καὶ ἐπεὶ οὐδὲν πλέον εἶχον τῶν μικρὸν φερομένων, ἐπαύοντο πολλοῦ ὀψωνοῦντες.

Καταμαθὼν δέ ποτε τῶν συνδειπνούντων τινὰ 2
τοῦ μὲν σίτου πεπαυμένον, τὸ δὲ ὄψον αὐτὸ καθ' αὑτὸ
ἐσθίοντα, λόγου ὄντος περὶ ὀνομάτων, ἐφ' οἵῳ ἔργῳ
ἕκαστον εἴη· Ἔχοιμεν ἄν, ἔφη, ὦ ἄνδρες, εἰπεῖν, ἐπὶ
ποίῳ ποτὲ ἔργῳ ἄνθρωπος ὀψοφάγος καλεῖται; ἐσθί-
ουσι μὲν γὰρ δὴ πάντες ἐπὶ τῷ σίτῳ ὄψον, ὅταν παρῇ·
ἀλλ' οὐκ οἶμαί πω ἐπὶ τούτῳ γε ὀψοφάγοι καλοῦνται.
Οὐ γὰρ οὖν, ἔφη τις τῶν παρόντων. Τί γάρ; ἔφη, 3
ἐάν τις ἄνευ τοῦ σίτου τὸ ὄψον αὐτὸ ἐσθίῃ, μὴ ἀσκή-
σεως, ἀλλ' ἡδονῆς ἕνεκα, πότερον ὀψοφάγος εἶναι
δοκεῖ ἢ οὔ; Σχολῇ γ' ἄν, ἔφη, ἄλλος τις ὀψοφάγος
εἴη. καί τις ἄλλος τῶν παρόντων· Ὁ δὲ μικρῷ σίτῳ,
ἔφη, πολὺ ὄψον ἐπεσθίων; Ἐμοὶ μέν, ἔφη ὁ Σωκράτης,
καὶ οὗτος δοκεῖ δικαίως ἂν ὀψοφάγος καλεῖσθαι· καὶ
ὅταν γε οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι τοῖς θεοῖς εὔχωνται πολυ-
καρπίαν, εἰκότως ἂν οὗτος πολυοψίαν εὔχοιτο. ταῦτα 4
δὲ τοῦ Σωκράτους εἰπόντος, νομίσας ὁ νεανίσκος εἰς
αὑτὸν εἰρῆσθαι τὰ λεχθέντα τὸ μὲν ὄψον οὐκ ἐπαύσατο
ἐσθίων, ἄρτον δὲ προσέλαβε. καὶ ὁ Σωκράτης κατα-
μαθών· Παρατηρεῖτ', ἔφη, τοῦτον οἱ πλησίον, ὁπότερα
τῷ σίτῳ ὄψῳ ἢ τῷ ὄψῳ σίτῳ χρήσεται.

Ἄλλον δέ ποτε τῶν συνδείπνων ἰδὼν ἐπὶ τῷ ἑνὶ 5
ψωμῷ πλειόνων ὄψων γευόμενον· Ἆρα γένοιτ' ἄν,
ἔφη, πολυτελεστέρα ὀψοποιία ἢ μᾶλλον τὰ ὄψα λυ-
μαινομένη, ἢ ἣν ὀψοποιεῖται ὁ [ἅμα πολλὰ ἐσθίων καὶ]
ἅμα παντοδαπὰ ἡδύσματα εἰς τὸ στόμα λαμβάνων;
πλείω μέν γε τῶν ὀψοποιῶν συμμιγνύων πολυτελέστερα
ποιεῖ· ἃ δὲ ἐκεῖνοι μὴ συμμιγνύουσιν, ὡς οὐχ ἁρ-
μόττοντα, ὁ συμμιγνύων, εἴπερ ἐκεῖνοι ὀρθῶς ποιοῦσιν,
ἁμαρτάνει τε καὶ καταλύει τὴν τέχνην αὐτῶν· καίτοι 6
πῶς οὐ γελοῖόν ἐστι παρασκευάζεσθαι μὲν ὀψοποιοὺς

τοὺς ἄριστα ἐπισταμένους, αὐτὸν δὲ μηδ᾽ ἀντιποιούμενον τῆς τέχνης ταύτης τὰ ὑπ᾽ ἐκείνων ποιούμενα μετατιθέναι; καὶ ἄλλο δέ τι προσγίγνεται τῷ ἅμα πολλὰ ἐπεσθίειν ἐθισθέντι· μὴ παρόντων γὰρ πολλῶν μειονεκτεῖν ἄν τι δοκοίη ποθῶν τὸ σύνηθες· ὁ δὲ συνεθισθεὶς τὸν ἕνα ψωμὸν·ἑνὶ ὄψῳ προπέμπειν, ὅτε μὴ παρείη πολλά, δύναιτ᾽ ἂν ἀλύπως τῷ ἑνὶ χρῆσθαι.

Ἔλεγε δὲ καί, ὡς τὸ εὐωχεῖσθαι ἐν τῇ Ἀθηναίων γλώττῃ ἐσθίειν καλοῖτο· τὸ δὲ εὖ προσκεῖσθαι ἔφη ἐπὶ τῷ ταῦτα ἐσθίειν, ἃ μήτε τὴν ψυχὴν μήτε τὸ σῶμα λυποίη μηδὲ δυσεύρετα εἴη· ὥστε καὶ τὸ εὐωχεῖσθαι τοῖς κοσμίως διαιτωμένοις ἀνετίθει.

[Δ.]

I. Οὕτω δὲ Σωκράτης ἦν ἐν παντὶ πράγματι καὶ πάντα τρόπον ὠφέλιμος, ὥστε σκοπουμένῳ τῷ καὶ μετρίως αἰσθανομένῳ φανερὸν εἶναι ὅτι οὐδὲν ὠφελιμώτερον ἦν τοῦ Σωκράτει συνεῖναι καὶ μετ᾽ ἐκείνου διατρίβειν ὁπουοῦν καὶ ἐν ὁτῳοῦν πράγματι· ἐπεὶ καὶ τὸ ἐκείνου μεμνῆσθαι μὴ παρόντος οὐ μικρὰ ὠφέλει τοὺς εἰωθότας τε αὐτῷ συνεῖναι καὶ ἀποδεχομένους ἐκεῖνον. καὶ γὰρ παίζων οὐδὲν ἧττον ἢ σπουδάζων
2 ἐλυσιτέλει τοῖς συνδιατρίβουσι. πολλάκις γὰρ ἔφη μὲν ἄν τινος ἐρᾶν, φανερὸς δ᾽ ἦν οὐ τῶν τὰ σώματα πρὸς ὥραν, ἀλλὰ τῶν τὰς ψυχὰς πρὸς ἀρετὴν εὖ πεφυκότων ἐφιέμενος. ἐτεκμαίρετο δὲ τὰς ἀγαθὰς φύσεις ἐκ τοῦ ταχύ τε μανθάνειν οἷς προσέχοιεν καὶ μνημονεύειν ἃ μάθοιεν καὶ ἐπιθυμεῖν τῶν μαθημάτων πάντων δι᾽ ὧν ἔστιν οἰκίαν τε καλῶς οἰκεῖν καὶ πόλιν καὶ τὸ

ὅλον ἀνθρώποις τε καὶ τοῖς ἀνθρωπίνοις πράγμασιν εὖ χρῆσθαι· τοὺς γὰρ τοιούτους ἡγεῖτο παιδευθέντας οὐκ ἂν μόνον αὐτούς τε εὐδαίμονας εἶναι καὶ τοὺς ἑαυτῶν οἴκους καλῶς οἰκεῖν, ἀλλὰ καὶ ἄλλους ἀνθρώπους καὶ πόλεις δύνασθαι εὐδαίμονας ποιεῖν. οὐ τὸν 3
αὐτὸν δὲ τρόπον ἐπὶ πάντας ᾔει, ἀλλὰ τοὺς μὲν οἰομένους φύσει ἀγαθοὺς εἶναι, μαθήσεως δὲ καταφρονοῦντας ἐδίδασκεν ὅτι αἱ ἄρισται δοκοῦσαι εἶναι φύσεις μάλιστα παιδείας δέονται, ἐπιδεικνύων τῶν τε ἵππων τοὺς εὐφυεστάτους, θυμοειδεῖς τε καὶ σφοδροὺς ὄντας, εἰ μὲν ἐκ νέων δαμασθεῖεν, εὐχρηστοτάτους καὶ ἀρίστους γιγνομένους, εἰ δὲ ἀδάμαστοι γένοιντο, δυσκαθεκτοτάτους καὶ φαυλοτάτους· καὶ τῶν κυνῶν τῶν εὐφυεστάτων, φιλοπόνων τε οὐσῶν καὶ ἐπιθετικῶν τοῖς θηρίοις, τὰς μὲν καλῶς ἀχθείσας ἀρίστας γίγνεσθαι πρὸς τὰς θήρας καὶ χρησιμωτάτας, ἀναγώγους δὲ γιγνομένας ματαίους τε καὶ μανιώδεις καὶ δυσπειθεστάτας.
ὁμοίως δὲ καὶ τῶν ἀνθρώπων τοὺς εὐφυεστάτους, ἐρρω- 4
μενεστάτους τε ταῖς ψυχαῖς ὄντας καὶ ἐξεργαστικωτάτους ὧν ἂν ἐγχειρῶσι, παιδευθέντας μὲν καὶ μαθόντας, ἃ δεῖ πράττειν, ἀρίστους τε καὶ ὠφελιμωτάτους γίγνεσθαι· πλεῖστα γὰρ καὶ μέγιστα ἀγαθὰ ἐργάζεσθαι· ἀπαιδεύτους δὲ καὶ ἀμαθεῖς γενομένους κακίστους τε καὶ βλαβερωτάτους γίγνεσθαι· κρίνειν γὰρ οὐκ ἐπισταμένους, ἃ δεῖ πράττειν, πολλάκις πονηροῖς ἐπιχειρεῖν πράγμασι, μεγαλείους δὲ καὶ σφοδροὺς ὄντας δυσκαθέκτους τε καὶ δυσαποτρέπτους εἶναι, διὸ πλεῖστα καὶ μέγιστα κακὰ ἐργάζεσθαι. τοὺς δ' ἐπὶ πλούτῳ μέγα 5
φρονοῦντας καὶ νομίζοντας οὐδὲν προσδεῖσθαι παιδείας, ἐξαρκέσειν δὲ σφίσι τὸν πλοῦτον οἰομένους πρὸς τὸ διαπράττεσθαί τε ὅ τι ἂν βούλωνται καὶ τιμᾶσθαι

ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ἐφρένου λέγων, ὅτι μῶρος μὲν εἴη, εἴ τις οἴεται μὴ μαθὼν τά τε ὠφέλιμα καὶ τὰ βλαβερὰ τῶν πραγμάτων διαγνώσεσθαι, μῶρος δ', εἴ τις μὴ διαγιγνώσκων μὲν ταῦτα, διὰ δὲ τὸν πλοῦτον ὅ τι ἂν βούληται ποριζόμενος οἴεται δυνήσεσθαι τὰ συμφέροντα πράττειν, ἠλίθιος δ', εἴ τις μὴ δυνάμενος τὰ συμφέροντα πράττειν εὖ τε πράττειν οἴεται καὶ τὰ πρὸς τὸν βίον αὐτῷ [ἢ καλῶς ἢ] ἱκανῶς παρεσκευάσθαι, ἠλίθιος δὲ καί, εἴ τις οἴεται διὰ τὸν πλοῦτον, μηδὲν ἐπιστάμενος, δόξειν τι ἀγαθὸς εἶναι ἤ, μηδὲν ἀγαθὸς εἶναι δοκῶν, εὐδοκιμήσειν.

II. Τοῖς δὲ νομίζουσι παιδείας τε τῆς ἀρίστης τετυχηκέναι καὶ μέγα φρονοῦσιν ἐπὶ σοφίᾳ ὡς προσεφέρετο, νῦν διηγήσομαι. καταμαθὼν γὰρ Εὐθύδημον τὸν καλὸν γράμματα πολλὰ συνειλεγμένον ποιητῶν τε καὶ σοφιστῶν τῶν εὐδοκιμωτάτων καὶ ἐκ τούτων ἤδη τε νομίζοντα διαφέρειν τῶν ἡλικιωτῶν ἐν σοφίᾳ καὶ μεγάλας ἐλπίδας ἔχοντα πάντων διοίσειν τῷ δύνασθαι λέγειν τε καὶ πράττειν, πρῶτον μέν, αἰσθανόμενος αὐτὸν διὰ νεότητα οὔπω εἰς τὴν ἀγορὰν εἰσιόντα, εἰ δέ τι βούλοιτο διαπράξασθαι, καθίζοντα εἰς ἡνιοποιεῖόν τι τῶν ἐγγὺς τῆς ἀγορᾶς, εἰς τοῦτο καὶ αὐτὸς ᾔει τῶν μεθ' ἑαυτοῦ
2 τινας ἔχων. καὶ πρῶτον μὲν πυνθανομένου τινός, πότερον Θεμιστοκλῆς διὰ συνουσίαν τινὸς τῶν σοφῶν ἢ φύσει τοσοῦτον διήνεγκε τῶν πολιτῶν, ὥστε πρὸς ἐκεῖνον ἀποβλέπειν τὴν πόλιν, ὁπότε σπουδαίου ἀνδρὸς δεηθείη, ὁ Σωκράτης βουλόμενος κινεῖν τὸν Εὐθύδημον εὔηθες ἔφη εἶναι τὸ οἴεσθαι τὰς μὲν ὀλίγου ἀξίας τέχνας μὴ γίγνεσθαι σπουδαίους ἄνευ διδασκάλων ἱκανῶν, τὸ δὲ προεστάναι πόλεως, πάντων ἔργων μέγιστον ὄν, ἀπὸ ταὐτομάτου παραγίγνεσθαι τοῖς ἀνθρώποις.

πάλιν δέ ποτε παρόντος τοῦ Εὐθυδήμου, ὁρῶν αὐτὸν 3
ἀποχωροῦντα τῆς συνεδρίας καὶ φυλαττόμενον μὴ δόξῃ τὸν Σωκράτη θαυμάζειν ἐπὶ σοφίᾳ· Ὅτι μέν, ἔφη, ὦ ἄνδρες, Εὐθύδημος οὑτοσὶ ἐν ἡλικίᾳ γενόμενος, τῆς πόλεως λόγον περί τινος προτιθείσης, οὐκ ἀφέξεται τοῦ συμβουλεύειν, εὔδηλόν ἐστιν ἐξ ὧν ἐπιτηδεύει· δοκεῖ δέ μοι καλὸν προοίμιον τῶν δημηγοριῶν παρασκευάσασθαι φυλαττόμενος μὴ δόξῃ μανθάνειν τι παρά του. δῆλον γὰρ ὅτι λέγειν ἀρχόμενος ὧδε προοιμιάσεται·
„Παρ' οὐδενὸς μὲν πώποτε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, 4
οὐδὲν ἔμαθον, οὐδ' ἀκούων τινὰς εἶναι λέγειν τε καὶ πράττειν ἱκανοὺς ἐζήτησα τούτοις ἐντυχεῖν, οὐδ' ἐπεμελήθην τοῦ διδάσκαλόν τινά μοι γενέσθαι τῶν ἐπισταμένων, ἀλλὰ καὶ τἀναντία· διατετέλεκα γὰρ φεύγων οὐ μόνον τὸ μανθάνειν τι παρά τινος, ἀλλὰ καὶ τὸ δόξαι. ὅμως δὲ ὅ τι ἂν ἀπὸ ταὐτομάτου ἐπίῃ μοι
συμβουλεύσω ὑμῖν.“ ἁρμόσειε δ' ἂν οὕτω προοιμιά- 5
ζεσθαι καὶ τοῖς βουλομένοις παρὰ τῆς πόλεως ἰατρικὸν ἔργον λαβεῖν· ἐπιτήδειόν γ' ἂν αὐτοῖς εἴη τοῦ λόγου ἄρχεσθαι ἐντεῦθεν· „Παρ' οὐδενὸς μὲν πώποτε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὴν ἰατρικὴν τέχνην ἔμαθον, οὐδ' ἐζήτησα διδάσκαλον ἐμαυτῷ γενέσθαι τῶν ἰατρῶν οὐδένα· διατετέλεκα γὰρ φυλαττόμενος οὐ μόνον τὸ μαθεῖν τι παρὰ τῶν ἰατρῶν, ἀλλὰ καὶ τὸ δόξαι μεμαθηκέναι τὴν τέχνην ταύτην. ὅμως δέ μοι τὸ ἰατρικὸν ἔργον δότε· πειράσομαι γὰρ ἐν ὑμῖν ἀποκινδυνεύων μανθάνειν.“ πάντες οὖν οἱ παρόντες ἐγέλασαν
ἐπὶ τῷ προοιμίῳ. ἐπεὶ δὲ φανερὸς ἦν ὁ Εὐθύδημος 6
ἤδη μὲν οἷς ὁ Σωκράτης λέγοι προσέχων, ἔτι δὲ φυλαττόμενος αὐτός τι φθέγγεσθαι καὶ νομίζων τῇ σιωπῇ σωφροσύνης δόξαν περιβάλλεσθαι, τότε ὁ Σωκράτης

βουλόμενος αὐτὸν παῦσαι τούτου· Θαυμαστὸν γάρ, ἔφη, τί ποτε οἱ βουλόμενοι κιθαρίζειν ἢ αὐλεῖν ἢ ἱππεύειν ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων ἱκανοὶ γενέσθαι πειρῶνται ὡς συνεχέστατα ποιεῖν, ὅ τι ἂν βούλωνται δυνατοὶ γενέσθαι, καὶ οὐ καθ' ἑαυτούς, ἀλλὰ παρὰ τοῖς ἀρίστοις δοκοῦσιν εἶναι, πάντα ποιοῦντες καὶ ὑπομένοντες ἕνεκα τοῦ μηδὲν ἄνευ τῆς ἐκείνων γνώμης ποιεῖν, ὡς οὐκ ἂν ἄλλως ἀξιόλογοι γενόμενοι· τῶν δὲ βουλομένων δυνατῶν γενέσθαι λέγειν τε καὶ πράττειν τὰ πολιτικὰ νομίζουσί τινες ἄνευ παρασκευῆς καὶ ἐπιμελείας αὐτόματοι ἐξαίφνης δυνατοὶ ταῦτα ποιεῖν
7 ἔσεσθαι. καίτοι γε τοσούτῳ ταῦτα ἐκείνων δυσκατεργαστότερα φαίνεται, ὅσῳπερ πλειόνων περὶ ταῦτα πραγματευομένων ἐλάττους οἱ κατεργαζόμενοι γίγνονται. δῆλον οὖν ὅτι καὶ ἐπιμελείας δέονται πλείονος καὶ
8 ἰσχυροτέρας οἱ τούτων ἐφιέμενοι ἢ οἱ ἐκείνων. κατ' ἀρχὰς μὲν οὖν ἀκούοντος Εὐθυδήμου τοιούτους λόγους ἔλεγε Σωκράτης· ὡς δ' ᾔσθετο αὐτὸν ἑτοιμότερον ὑπομένοντα, ὅτε διαλέγοιτο, καὶ προθυμότερον ἀκούοντα, μόνος ἦλθεν εἰς τὸ ἡνιοποιεῖον, παρακαθεζομένου δ' αὐτῷ τοῦ Εὐθυδήμου· Εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Εὐθύδημε, τῷ ὄντι, ὥσπερ ἐγὼ ἀκούω, πολλὰ γράμματα συνῆχας τῶν λεγομένων σοφῶν ἀνδρῶν γεγονέναι; καὶ ὁ Εὐθύδημος· Νὴ τὸν Δί', ἔφη, ὦ Σώκρατες· καὶ ἔτι γε συνάγω,
9 ἕως ἂν κτήσωμαι ὡς ἂν δύνωμαι πλεῖστα. Νὴ τὴν Ἥραν, ἔφη ὁ Σωκράτης, ἄγαμαί γέ σου, διότι οὐκ ἀργυρίου καὶ χρυσίου προείλου θησαυροὺς κεκτῆσθαι μᾶλλον ἢ σοφίας· δῆλον γὰρ ὅτι νομίζεις ἀργύριον καὶ χρυσίον οὐδὲν βελτίους ποιεῖν τοὺς ἀνθρώπους, τὰς δὲ τῶν σοφῶν ἀνδρῶν γνώμας ἀρετῇ πλουτίζειν τοὺς κεκτημένους. καὶ ὁ Εὐθύδημος ἔχαιρεν ἀκούων

ταῦτα, νομίζων δοκεῖν τῷ Σωκράτει ὀρθῶς μετιέναι
τὴν σοφίαν. ὁ δὲ καταμαθὼν αὐτὸν ἡσθέντα τῷ
ἐπαίνῳ τούτῳ· Τί δὲ δὴ βουλόμενος ἀγαθὸς γενέσθαι, 10
ἔφη, ὦ Εὐθύδημε, συλλέγεις τὰ γράμματα; ἐπεὶ δὲ
διεσιώπησεν ὁ Εὐθύδημος σκοπῶν ὅ τι ἀποκρίναιτο,
πάλιν ὁ Σωκράτης· Ἆρα μὴ ἰατρός; ἔφη· πολλὰ
γὰρ καὶ ἰατρῶν ἐστι συγγράμματα. καὶ ὁ Εὐθύδημος·
Μὰ Δί', ἔφη, οὐκ ἔγωγε. Ἀλλὰ μὴ ἀρχιτέκτων βούλει
γενέσθαι; γνωμονικοῦ γὰρ ἀνδρὸς καὶ τοῦτο δεῖ. Οὔκουν
ἔγωγ', ἔφη. Ἀλλὰ μὴ γεωμέτρης ἐπιθυμεῖς, ἔφη, γενέ-
σθαι ἀγαθός, ὥσπερ ὁ Θεόδωρος; Οὐδὲ γεωμέτρης,
ἔφη. Ἀλλὰ μὴ ἀστρολόγος, ἔφη, βούλει γενέσθαι; ὡς
δὲ καὶ τοῦτο ἠρνεῖτο· Ἀλλὰ μὴ ῥαψῳδός; ἔφη· καὶ
γὰρ τὰ Ὁμήρου σέ φασιν ἔπη πάντα κεκτῆσθαι. Μὰ
Δί' οὐκ ἔγωγ', ἔφη· τοὺς γάρ τοι ῥαψῳδοὺς οἶδα τὰ
μὲν ἔπη ἀκριβοῦντας, αὐτοὺς δὲ πάνυ ἠλιθίους ὄντας.
καὶ ὁ Σωκράτης ἔφη· Οὐ δήπου, ὦ Εὐθύδημε, ταύτης 11
τῆς ἀρετῆς ἐφίεσαι, δι' ἣν ἄνθρωποι πολιτικοὶ γίγνον-
ται καὶ οἰκονομικοὶ καὶ ἄρχειν ἱκανοὶ καὶ ὠφέλιμοι
τοῖς τε ἄλλοις ἀνθρώποις καὶ ἑαυτοῖς; καὶ ὁ Εὐθύδη-
μος· Σφόδρα γ', ἔφη, ὦ Σώκρατες, ταύτης τῆς ἀρετῆς
δέομαι. Νὴ Δί', ἔφη ὁ Σωκράτης, τῆς καλλίστης
ἀρετῆς καὶ μεγίστης ἐφίεσαι τέχνης· ἔστι γὰρ τῶν
βασιλέων αὕτη καὶ καλεῖται βασιλική. ἀτάρ, ἔφη, κατα-
νενόηκας, εἰ οἷόν τέ ἐστι μὴ ὄντα δίκαιον ἀγαθὸν
ταῦτα γενέσθαι; Καὶ μάλα, ἔφη· καὶ οὐχ οἷόν τέ γε
ἄνευ δικαιοσύνης ἀγαθὸν πολίτην γενέσθαι. Τί οὖν; 12
ἔφη, σὺ δὴ τοῦτο κατείργασαι; Οἶμαί γ', ἔφη, ὦ Σώ-
κρατες, οὐδενὸς ἂν ἧττον φανῆναι δίκαιος. Ἆρ' οὖν,
ἔφη, τῶν δικαίων ἐστὶν ἔργα ὥσπερ τῶν τεκτόνων;
Ἔστι μέντοι, ἔφη. Ἆρ' οὖν, ἔφη, ὥσπερ οἱ τέκτονες

ἔχουσι τὰ ἑαυτῶν ἔργα ἐπιδεῖξαι, οὕτως οἱ δίκαιοι τὰ αὑτῶν ἔχοιεν ἂν ἐξηγήσασθαι; Μὴ οὖν, ἔφη ὁ Εὐθύδημος, οὐ δύναμαι ἐγὼ τὰ τῆς δικαιοσύνης ἔργα ἐξηγήσασθαι; καὶ νὴ Δί' ἔγωγε τὰ τῆς ἀδικίας· ἐπεὶ οὐκ ὀλίγα ἔστι καθ' ἑκάστην ἡμέραν τοιαῦτα ὁρᾶν τε
13 καὶ ἀκούειν. Βούλει οὖν, ἔφη ὁ Σωκράτης, γράψωμεν ἐνταυθοῖ μὲν δέλτα, ἐνταυθοῖ δὲ ἄλφα, εἶτα ὅ τι μὲν ἂν δοκῇ ἡμῖν τῆς δικαιοσύνης ἔργον εἶναι, πρὸς τὸ δέλτα τιθῶμεν, ὅ τι δ' ἂν τῆς ἀδικίας, πρὸς τὸ ἄλφα; Εἴ τί σοι δοκεῖ, ἔφη, προσδεῖν τούτων, ποίει ταῦτα.
14 καὶ ὁ Σωκράτης γράψας ὥσπερ εἶπεν· Οὐκοῦν, ἔφη, ἔστιν ἐν ἀνθρώποις ψεύδεσθαι; Ἔστι μέντοι, ἔφη. Ποτέρωσε οὖν, ἔφη, θῶμεν τοῦτο; Δῆλον ὅτι, ἔφη, πρὸς τὴν ἀδικίαν. Οὐκοῦν, ἔφη, καὶ ἐξαπατᾶν ἔστι; Καὶ μάλα, ἔφη. Τοῦτο οὖν ποτέρωσε θῶμεν; Καὶ τοῦτο δῆλον ὅτι, ἔφη, πρὸς τὴν ἀδικίαν. Τί δὲ τὸ κλέπτειν; Καὶ τοῦτο, ἔφη. Τὸ δὲ ἀνδραποδίζεσθαι; Καὶ τοῦτο. Πρὸς δὲ τῇ δικαιοσύνῃ οὐδὲν ἡμῖν τούτων
15 κείσεται, ὦ Εὐθύδημε; Δεινὸν γὰρ ἂν εἴη, ἔφη. Τί δ'; ἐάν τις στρατηγὸς αἱρεθεὶς ἄδικόν τε καὶ ἐχθρὰν πόλιν ἐξανδραποδίσηται, φήσομεν τοῦτον ἀδικεῖν; Οὐ δῆτα, ἔφη. Δίκαια δὲ ποιεῖν οὐ φήσομεν; Καὶ μάλα. Τί δ'; ἐὰν ἐξαπατᾷ πολεμῶν αὐτοῖς; Δίκαιον, ἔφη, καὶ τοῦτο. Ἐὰν δὲ κλέπτῃ τε καὶ ἁρπάζῃ τὰ τούτων, οὐ δίκαια ποιήσει; Καὶ μάλα, ἔφη· ἀλλ' ἐγώ σε τὸ πρῶτον ὑπελάμβανον πρὸς τοὺς φίλους μόνον ταῦτα ἐρωτᾶν. Οὐκοῦν, ἔφη, ὅσα πρὸς τῇ ἀδικίᾳ ἐθήκαμεν, ταῦτα καὶ πρὸς τῇ δικαιοσύνῃ θετέον ἂν εἴη; Ἔοικεν,
16 ἔφη. Βούλει οὖν, ἔφη, ταῦτα οὕτω θέντες διορισώμεθα πάλιν πρὸς μὲν τοὺς πολεμίους δίκαιον εἶναι τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, πρὸς δὲ τοὺς φίλους ἄδικον, ἀλλὰ

δεῖν πρός γε τούτους ὡς ἁπλούστατον εἶναι; Πάνυ
μὲν οὖν, ἔφη ὁ Εὐθύδημος. Τί οὖν; ἔφη ὁ Σωκρά- 17
της, ἐάν τις στρατηγὸς ὁρῶν ἀθύμως ἔχον τὸ στρά-
τευμα ψευσάμενος φήσῃ συμμάχους προσιέναι καὶ τῷ
ψεύδει τούτῳ παύσῃ τῆς ἀθυμίας τοὺς στρατιώτας,
ποτέρωθι τὴν ἀπάτην ταύτην θήσομεν; Δοκεῖ μοι,
ἔφη, πρὸς τὴν δικαιοσύνην. Ἐὰν δέ τις υἱὸν ἑαυτοῦ
δεόμενον φαρμακείας καὶ μὴ προσιέμενον φάρμακον
ἐξαπατήσας ὡς σιτίον τὸ φάρμακον δῷ καὶ τῷ ψεύδει
χρησάμενος οὕτως ὑγιᾶ ποιήσῃ, ταύτην αὖ τὴν ἀπά-
την ποῖ θετέον; Δοκεῖ μοι, ἔφη, καὶ ταύτην εἰς τὸ
αὐτό. Τί δ'; ἐάν τις, ἐν ἀθυμίᾳ ὄντος φίλου, δείσας,
μὴ διαχρήσηται ἑαυτόν, κλέψῃ ἢ ἁρπάσῃ ἢ ξίφος ἢ ἄλλο
τι τοιοῦτον, τοῦτο αὖ ποτέρωσε θετέον; Καὶ τοῦτο
νὴ Δί', ἔφη, πρὸς τὴν δικαιοσύνην. Λέγεις, ἔφη, σὺ 18
οὐδὲ πρὸς τοὺς φίλους ἅπαντα δεῖν ἁπλοΐζεσθαι; Μὰ
Δί' οὐ δῆτα, ἔφη· ἀλλὰ μετατίθεμαι τὰ εἰρημένα,
εἴπερ ἔξεστι. Δεῖ γέ τοι, ἔφη ὁ Σωκράτης, ἐξεῖναι
πολὺ μᾶλλον ἢ μὴ ὀρθῶς τιθέναι. τῶν δὲ δὴ τοὺς 19
φίλους ἐξαπατώντων ἐπὶ βλάβῃ, ἵνα μηδὲ τοῦτο παρα-
λίπωμεν ἄσκεπτον, πότερος ἀδικώτερός ἐστιν, ὁ ἑκὼν
ἢ ὁ ἄκων; Ἀλλ', ὦ Σώκρατες, οὐκέτι μὲν ἔγωγε πιστεύω
οἷς ἀποκρίνομαι· καὶ γὰρ τὰ πρόσθεν πάντα νῦν
ἄλλως ἔχειν δοκεῖ μοι, ἢ ὡς ἐγὼ τότε ᾤμην· ὅμως
δὲ εἰρήσθω μοι ἀδικώτερον εἶναι τὸν ἑκόντα ψευδό-
μενον τοῦ ἄκοντος. Δοκεῖ δέ σοι μάθησις καὶ ἐπιστήμη 20
τοῦ δικαίου εἶναι ὥσπερ τῶν γραμμάτων; Ἔμοιγε.
Πότερον δὲ γραμματικώτερον κρίνεις, ὃς ἂν ἑκὼν μὴ
ὀρθῶς γράφῃ καὶ ἀναγιγνώσκῃ ἢ ὃς ἂν ἄκων; Ὃς ἂν
ἑκών, ἔγωγε· δύναιτο γὰρ ἄν, ὁπότε βούλοιτο, καὶ
ὀρθῶς αὐτὰ ποιεῖν. Οὐκοῦν ὁ μὲν ἑκὼν μὴ ὀρθῶς

γράφων γραμματικὸς ἂν εἴη, ὁ δὲ ἄκων ἀγράμματος; Πῶς γὰρ οὔ; Τὰ δίκαια δὲ πότερον ὁ ἑκὼν ψευδόμενος καὶ ἐξαπατῶν οἶδεν ἢ ὁ ἄκων; Δῆλον ὅτι ὁ ἑκών. Οὐκοῦν γραμματικώτερον μὲν τὸν ἐπιστάμενον γράμματα τοῦ μὴ ἐπισταμένου φῂς εἶναι; Ναί. Δικαιότερον δὲ τὸν ἐπιστάμενον τὰ δίκαια τοῦ μὴ ἐπισταμένου; Φαίνομαι· δοκῶ δέ μοι καὶ ταῦτα οὐκ οἶδ' ὅπως λέγειν.
21 Τί δὲ δή, ὃς ἂν βουλόμενος τἀληθῆ λέγειν μηδέποτε ταὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν λέγῃ, ἀλλ' ὁδόν τε φράζων τὴν αὐτὴν τοτὲ μὲν πρὸς ἕω, τοτὲ δὲ πρὸς ἑσπέραν φράζῃ, καὶ λογισμὸν ἀποφαινόμενος τὸν αὐτὸν τοτὲ μὲν πλείω, τοτὲ δ' ἐλάττω ἀποφαίνηται, τί σοι δοκεῖ ὁ τοιοῦτος; Δῆλος νὴ Δί' εἶναι ὅτι ἃ ᾤετο εἰδέναι
22 οὐκ οἶδεν. Οἶσθα δέ τινας ἀνδραποδώδεις καλουμένους; Ἔγωγε. Πότερον διὰ σοφίαν ἢ δι' ἀμαθίαν; Δῆλον ὅτι δι' ἀμαθίαν. Ἆρ' οὖν διὰ τὴν τοῦ χαλκεύειν ἀμαθίαν τοῦ ὀνόματος τούτου τυγχάνουσιν; Οὐ δῆτα. Ἀλλ' ἄρα διὰ τὴν τοῦ τεκταίνεσθαι; Οὐδὲ διὰ ταύτην. Ἀλλὰ διὰ τὴν τοῦ σκυτεύειν; Οὐδὲ δι' ἓν τούτων, ἔφη, ἀλλὰ καὶ τοὐναντίον· οἱ γὰρ πλεῖστοι τῶν γε τὰ τοιαῦτα ἐπισταμένων ἀνδραποδώδεις εἰσίν. Ἆρ' οὖν τῶν τὰ καλὰ καὶ ἀγαθὰ καὶ δίκαια μὴ εἰδότων
23 τὸ ὄνομα τοῦτ' ἐστίν; Ἔμοιγε δοκεῖ, ἔφη. Οὐκοῦν δεῖ παντὶ τρόπῳ διατειναμένους φεύγειν ὅπως μὴ ἀνδράποδα ὦμεν. Ἀλλὰ νὴ τοὺς θεούς, ἔφη, ὦ Σώκρατες, πάνυ ᾤμην φιλοσοφεῖν φιλοσοφίαν δι' ἧς ἂν μάλιστα ἐνόμιζον παιδευθῆναι τὰ προσήκοντα ἀνδρὶ καλοκαγαθίας ὀρεγομένῳ· νῦν δὲ πῶς οἴει με ἀθύμως ἔχειν, ὁρῶντα ἐμαυτὸν διὰ μὲν τὰ προπεπονημένα οὐδὲ τὸ ἐρωτώμενον ἀποκρίνεσθαι δυνάμενον ὑπὲρ ὧν μάλιστα χρὴ εἰδέναι, ἄλλην δὲ ὁδὸν οὐδεμίαν

ἔχοντα ἣν ἂν πορευόμενος βελτίων γενοίμην; καὶ ὁ 24
Σωκράτης· Εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Εὐθύδημε· εἰς Δελφοὺς
δὲ ἤδη πώποτε ἀφίκου; Καὶ δίς γε νὴ Δί᾽, ἔφη.
Κατέμαθες οὖν πρὸς τῷ ναῷ που γεγραμμένον τὸ
Γνῶθι σαυτόν; Ἔγωγε. Πότερον οὖν οὐδέν σοι τοῦ
γράμματος ἐμέλησεν ἢ προσέσχες τε καὶ ἐπεχείρησας
σαυτὸν ἐπισκοπεῖν ὅστις εἴης; Μὰ Δί᾽ οὐ δῆτα, ἔφη·
καὶ γὰρ δὴ πάνυ τοῦτό γε ᾤμην εἰδέναι· σχολῇ γὰρ
ἂν ἄλλο τι ᾔδη, εἴ γε μηδ᾽ ἐμαυτὸν ἐγίγνωσκον. Πό- 25
τερα δέ σοι δοκεῖ γιγνώσκειν ἑαυτόν, ὅστις τοὔνομα
τὸ ἑαυτοῦ μόνον οἶδεν, ἢ ὅστις, ὥσπερ οἱ τοὺς ἵππους
ὠνούμενοι οὐ πρότερον οἴονται γιγνώσκειν ὃν ἂν βού-
λωνται γνῶναι, πρὶν ἂν ἐπισκέψωνται, πότερον εὐ-
πειθής ἐστιν ἢ δυσπειθής, καὶ πότερον ἰσχυρὸς ἢ
ἀσθενής, καὶ πότερον ταχὺς ἢ βραδύς, καὶ τἄλλα τὰ
πρὸς τὴν τοῦ ἵππου χρείαν ἐπιτήδειά τε καὶ ἀνεπιτήδεια
ὅπως ἔχει, οὕτως ἑαυτὸν ἐπισκεψάμενος, ὁποῖός ἐστι
πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην χρείαν, ἔγνωκε τὴν αὑτοῦ δύ-
ναμιν; Οὕτως ἔμοιγε δοκεῖ, ἔφη, ὁ μὴ εἰδὼς τὴν
αὑτοῦ δύναμιν ἀγνοεῖν ἑαυτόν. Ἐκεῖνο δὲ οὐ φανερόν, 26
ἔφη, ὅτι διὰ μὲν τὸ εἰδέναι ἑαυτοὺς πλεῖστα ἀγαθὰ
πάσχουσιν ἄνθρωποι, διὰ δὲ τὸ ἐψεῦσθαι ἑαυτῶν πλεῖστα
κακά; οἱ μὲν γὰρ εἰδότες ἑαυτοὺς τά τε ἐπιτήδεια ἑαυ-
τοῖς ἴσασι καὶ διαγιγνώσκουσιν ἅ τε δύνανται καὶ ἃ
μή· καὶ ἃ μὲν ἐπίστανται πράττοντες πορίζονταί τε
ὧν δέονται καὶ εὖ πράττουσιν, ὧν δὲ μὴ ἐπίστανται
ἀπεχόμενοι ἀναμάρτητοι γίγνονται καὶ διαφεύγουσι τὸ
κακῶς πράττειν· διὰ τοῦτο δὲ καὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώ-
πους δυνάμενοι δοκιμάζειν καὶ διὰ τῆς τῶν ἄλλων
χρείας τά τε ἀγαθὰ πορίζονται καὶ τὰ κακὰ φυλάτ-
τονται. οἱ δὲ μὴ εἰδότες, ἀλλὰ διεψευσμένοι τῆς 27

ἑαυτῶν δυνάμεως πρός τε τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους καὶ τἆλλα ἀνθρώπινα πράγματα ὁμοίως διάκεινται, καὶ οὔτε ὧν δέονται ἴσασιν οὔτε ὅ τι πράττουσιν οὔτε οἷς χρῶνται, ἀλλὰ πάντων τούτων διαμαρτάνοντες τῶν τε ἀγαθῶν ἀποτυγχάνουσι καὶ τοῖς κακοῖς περιπίπτουσι.
28 καὶ οἱ μὲν εἰδότες ὅ τι ποιοῦσιν, ἐπιτυγχάνοντες ὧν πράττουσιν, εὔδοξοί τε καὶ τίμιοι γίγνονται· καὶ οἵ τε ὅμοιοι τούτοις ἡδέως χρῶνται, οἵ τε ἀποτυγχάνοντες τῶν πραγμάτων ἐπιθυμοῦσι τούτους ὑπὲρ αὑτῶν βουλεύεσθαι, καὶ προΐστασθαί γε αὑτῶν τούτους, καὶ τὰς ἐλπίδας τῶν ἀγαθῶν ἐν τούτοις ἔχουσι, καὶ διὰ [πάντα]
29 ταῦτα πάντων μάλιστα τούτους ἀγαπῶσιν. οἱ δὲ μὴ εἰδότες ὅ τι ποιοῦσι, κακῶς τε αἱρούμενοι καὶ οἷς ἂν ἐπιχειρήσωσιν ἀποτυγχάνοντες, οὐ μόνον ἐν αὐτοῖς τούτοις ζημιοῦνταί τε καὶ κολάζονται, ἀλλὰ καὶ ἀδοξοῦσι διὰ ταῦτα καὶ καταγέλαστοι γίγνονται καὶ καταφρονούμενοι καὶ ἀτιμαζόμενοι ζῶσιν. ὁρᾷς δὲ καὶ τῶν πόλεων ὅτι ὅσαι ἂν ἀγνοήσασαι τὴν ἑαυτῶν δύναμιν κρείττοσι πολεμήσωσιν, αἱ μὲν ἀνάστατοι γίγνονται,
30 αἱ δ' ἐξ ἐλευθέρων δοῦλαι. καὶ ὁ Εὐθύδημος· Ὡς πάνυ μοι δοκοῦν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, περὶ πολλοῦ ποιητέον εἶναι τὸ ἑαυτὸν γιγνώσκειν, οὕτως ἴσθι· ὁπόθεν δὲ χρὴ ἄρξασθαι ἐπισκοπεῖν ἑαυτόν, τοῦτο πρὸς σὲ ἀποβλέπω εἴ μοι ἐθελήσαις ἂν ἐξηγήσασθαι.
31 Οὐκοῦν, ἔφη ὁ Σωκράτης, τὰ μὲν ἀγαθὰ καὶ τὰ κακὰ ὁποῖά ἐστι πάντως που γιγνώσκεις; Νὴ Δί', ἔφη, εἰ γὰρ μηδὲ ταῦτα οἶδα, καὶ τῶν ἀνδραπόδων φαυλότερος ἂν εἴην. Ἴθι δή, ἔφη, καὶ ἐμοὶ ἐξήγησαι αὐτά. Ἀλλ' οὐ χαλεπόν, ἔφη· πρῶτον μὲν γὰρ αὐτὸ τὸ ὑγιαίνειν ἀγαθὸν εἶναι νομίζω, τὸ δὲ νοσεῖν κακόν· ἔπειτα καὶ τὰ αἴτια ἑκατέρου αὐτῶν καὶ ποτὰ καὶ

βρωτὰ καὶ ἐπιτηδεύματα τὰ μὲν πρὸς τὸ ὑγιαίνειν φέροντα ἀγαθά, τὰ δὲ πρὸς τὸ νοσεῖν κακά. Οὐκοῦν, 32
ἔφη, καὶ τὸ ὑγιαίνειν καὶ τὸ νοσεῖν, ὅταν μὲν ἀγαθοῦ τινος αἴτια γίγνηται, ἀγαθὰ ἂν εἴη, ὅταν δὲ κακοῦ, κακά. Πότε δ' ἄν, ἔφη, τὸ μὲν ὑγιαίνειν κακοῦ αἴτιον γένοιτο, τὸ δὲ νοσεῖν ἀγαθοῦ; Ὅταν νὴ Δί', ἔφη, στρατείας τε αἰσχρᾶς καὶ ναυτιλίας βλαβερᾶς καὶ ἄλλων πολλῶν τοιούτων οἱ μὲν διὰ ῥώμην μετασχόντες ἀπόλωνται, οἱ δὲ δι' ἀσθένειαν ἀπολειφθέντες σωθῶσιν. Ἀληθῆ λέγεις· ἀλλ' ὁρᾷς, ἔφη, ὅτι καὶ τῶν ὠφελίμων οἱ μὲν διὰ ῥώμην μετέχουσιν, οἱ δὲ δι' ἀσθένειαν ἀπολείπονται. Ταῦτα οὖν, ἔφη, ποτὲ μὲν ὠφελοῦντα, ποτὲ δὲ βλάπτοντα, τί μᾶλλον ἀγαθὰ ἢ κακά ἐστιν; Οὐδὲν μὰ Δία φαίνεται κατά γε τοῦτον τὸν λόγον.
Ἀλλ' ἥ γέ τοι σοφία, ὦ Σώκρατες, ἀναμφισβητήτως 33
ἀγαθόν ἐστι· ποῖον γὰρ ἄν τις πρᾶγμα οὐ βέλτιον πράττοι σοφὸς ὢν ἢ ἀμαθής; Τί δέ; τὸν Δαίδαλον, ἔφη, οὐκ ἀκήκοας ὅτι ληφθεὶς ὑπὸ Μίνω διὰ τὴν σοφίαν ἠναγκάζετο ἐκείνῳ δουλεύειν καὶ τῆς τε πατρίδος ἅμα καὶ τῆς ἐλευθερίας ἐστερήθη καὶ ἐπιχειρῶν ἀποδιδράσκειν μετὰ τοῦ υἱοῦ τόν τε παῖδα ἀπώλεσε καὶ αὐτὸς οὐκ ἐδυνήθη σωθῆναι, ἀλλ' ἀπενεχθεὶς εἰς τοὺς βαρβάρους πάλιν ἐκεῖ ἐδούλευε; Λέγεται νὴ Δί', ἔφη, ταῦτα. Τὰ δὲ Παλαμήδους οὐκ ἀκήκοας πάθη; τοῦτον γὰρ δὴ πάντες ὑμνοῦσιν ὡς διὰ σοφίαν φθονηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως ἀπόλλυται. Λέγεται καὶ ταῦτα, ἔφη. Ἄλλους δὲ πόσους οἴει διὰ σοφίαν ἀνασπάστους πρὸς βασιλέα γεγονέναι καὶ ἐκεῖ δουλεύειν;
Κινδυνεύει, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἀναμφιλογώτατον ἀγαθὸν 34
εἶναι τὸ εὐδαιμονεῖν. Εἴ γε μή τις αὐτό, ἔφη, ὦ Εὐθύδημε, ἐξ ἀμφιλόγων ἀγαθῶν συντιθείη. Τί δ'

ἄν, ἔφη, τῶν εὐδαιμονικῶν ἀμφίλογον εἴη; Οὐδέν,
ἔφη, εἴ γε μὴ προσθήσομεν αὐτῷ κάλλος ἢ ἰσχὺν ἢ
πλοῦτον ἢ δόξαν ἢ καί τι ἄλλο τῶν τοιούτων. Ἀλλὰ
νὴ Δία προσθήσομεν, ἔφη· πῶς γὰρ ἄν τις ἄνευ
35 τούτων εὐδαιμονοίη; Νὴ Δί', ἔφη, προσθήσομεν ἄρα,
ἐξ ὧν πολλὰ καὶ χαλεπὰ συμβαίνει τοῖς ἀνθρώποις·
πολλοὶ μὲν γὰρ διὰ τὸ κάλλος ὑπὸ τῶν ἐπὶ τοῖς ὡραίοις
παρακεκινηκότων διαφθείρονται, πολλοὶ δὲ διὰ τὴν
ἰσχὺν μείζοσιν ἔργοις ἐπιχειροῦντες οὐ μικροῖς κακοῖς
περιπίπτουσι, πολλοὶ δὲ διὰ τὸν πλοῦτον διαθρυπτό-
μενοί τε καὶ ἐπιβουλευόμενοι ἀπόλλυνται, πολλοὶ δὲ
διὰ δόξαν καὶ πολιτικὴν δύναμιν μεγάλα κακὰ πε-
36 πόνθασιν. Ἀλλὰ μήν, ἔφη, εἴ γε μηδὲ τὸ εὐδαιμονεῖν
ἐπαινῶν ὀρθῶς λέγω, ὁμολογῶ μηδ' ὅ τι πρὸς τοὺς
θεοὺς εὔχεσθαι χρὴ εἰδέναι. Ἀλλὰ ταῦτα μέν, ἔφη ὁ
Σωκράτης, ἴσως διὰ τὸ σφόδρα πιστεύειν εἰδέναι οὐδ'
ἔσκεψαι· ἐπεὶ δὲ πόλεως δημοκρατουμένης παρασκευ-
άζει προεστάναι, δῆλον ὅτι δημοκρατίαν γε οἶσθα τί
37 ἐστι. Πάντως δήπου, ἔφη. Δοκεῖ οὖν σοι δυνατὸν
εἶναι δημοκρατίαν εἰδέναι μὴ εἰδότα δῆμον; Μὰ Δί'
οὐκ ἔμοιγε. Καὶ δῆμον ἄρ' οἶσθα τί ἐστιν; Οἶμαι
ἔγωγε. Καὶ τί νομίζεις δῆμον εἶναι; Τοὺς πένητας
τῶν πολιτῶν ἔγωγε. Καὶ τοὺς πένητας ἄρα οἶσθα;
Πῶς γὰρ οὔ; Ἆρ' οὖν καὶ τοὺς πλουσίους οἶσθα;
Οὐδέν γε ἧττον ἢ καὶ τοὺς πένητας. Ποίους δὲ πένη-
τας καὶ ποίους πλουσίους καλεῖς; Τοὺς μέν, οἶμαι,
μὴ ἱκανὰ ἔχοντας εἰς ἃ δεῖ τελεῖν πένητας, τοὺς δὲ
38 πλείω τῶν ἱκανῶν πλουσίους. Καταμεμάθηκας οὖν
ὅτι ἐνίοις μὲν πάνυ ὀλίγα ἔχουσιν οὐ μόνον ἀρκεῖ
ταῦτα, ἀλλὰ καὶ περιποιοῦνται ἀπ' αὐτῶν, ἐνίοις δὲ
πάνυ πολλὰ οὐχ ἱκανά ἐστι; Καὶ νὴ Δί', ἔφη ὁ

*Εὐθύδημος, ὀρθῶς γάρ με ἀναμιμνήσκεις, οἶδα καὶ
τυράννους τινάς, οἳ δι᾽ ἔνδειαν ὥσπερ οἱ ἀπορώτατοι
ἀναγκάζονται ἀδικεῖν. Οὐκοῦν, ἔφη ὁ Σωκράτης, εἴ 39
γε ταῦτα οὕτως ἔχει, τοὺς μὲν τυράννους εἰς τὸν δῆμον
θήσομεν, τοὺς δὲ ὀλίγα κεκτημένους, ἐὰν οἰκονομικοὶ
ὦσιν, εἰς τοὺς πλουσίους. καὶ ὁ Εὐθύδημος ἔφη·
Ἀναγκάζει με καὶ ταῦτα ὁμολογεῖν δῆλον ὅτι ἡ ἐμὴ
φαυλότης· καὶ φροντίζω μὴ κράτιστον ᾖ μοι σιγᾶν·
κινδυνεύω γὰρ ἁπλῶς οὐδὲν εἰδέναι. καὶ πάνυ ἀθύμως
ἔχων ἀπῆλθε καὶ καταφρονήσας ἑαυτοῦ καὶ νομίσας
τῷ ὄντι ἀνδράποδον εἶναι. πολλοὶ μὲν οὖν τῶν οὕτω 40
διατεθέντων ὑπὸ Σωκράτους οὐκέτι αὐτῷ προσῇσαν,
οὓς καὶ βλακοτέρους ἐνόμιζεν· ὁ δὲ Εὐθύδημος ὑπέ-
λαβεν οὐκ ἂν ἄλλως ἀνὴρ ἀξιόλογος γενέσθαι, εἰ μὴ
ὅ τι μάλιστα Σωκράτει συνείη· καὶ οὐκ ἀπελείπετο
ἔτι αὐτοῦ, εἰ μή τι ἀναγκαῖον εἴη· ἔνια δὲ καὶ ἐμι-
μεῖτο ὧν ἐκεῖνος ἐπετήδευεν. ὁ δ᾽, ὡς ἔγνω αὐτὸν
οὕτως ἔχοντα, ἥκιστα μὲν διετάραττεν, ἁπλούστατα δὲ
καὶ σαφέστατα ἐξηγεῖτο ἅ τε ἐνόμιζεν εἰδέναι δεῖν καὶ
ἐπιτηδεύειν κράτιστα εἶναι.*

Τὸ μὲν οὖν λεκτικοὺς καὶ πρακτικοὺς [καὶ μηχανι- III.
*κοὺς] γίγνεσθαι τοὺς συνόντας οὐκ ἔσπευδεν, ἀλλὰ
πρότερον τούτων ᾤετο χρῆναι σωφροσύνην αὐτοῖς ἐγ-
γενέσθαι. τοὺς γὰρ ἄνευ τοῦ σωφρονεῖν ταῦτα δυ-
ναμένους ἀδικωτέρους τε καὶ δυνατωτέρους κακουργεῖν
ἐνόμιζεν εἶναι. πρῶτον μὲν δὴ περὶ θεοὺς ἐπειρᾶτο* 2
*σώφρονας ποιεῖν τοὺς συνόντας. [ἄλλοι μὲν οὖν αὐτῷ
πρὸς ἄλλους οὕτως ὁμιλοῦντι παραγενόμενοι διηγοῦντο·
ἐγὼ δέ, ὅτε πρὸς Εὐθύδημον τοιάδε διελέγετο, παρε-
γενόμην.] Εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Εὐθύδημε, ἤδη ποτέ σοι* 3
ἐπῆλθεν ἐνθυμηθῆναι, ὡς ἐπιμελῶς οἱ θεοὶ ὧν οἱ

ἄνθρωποι δέονται κατεσκευάκασι; καὶ ὅς· Μὰ τὸν Δί᾽, ἔφη, οὐκ ἔμοιγε. Ἀλλ᾽ οἶσθά γ᾽, ἔφη, ὅτι πρῶτον μὲν φωτὸς δεόμεθα, ὃ ἡμῖν οἱ θεοὶ παρέχουσι; Νὴ Δί᾽, ἔφη, ὅ γ᾽ εἰ μὴ εἴχομεν, ὅμοιοι τοῖς τυφλοῖς ἂν ἦμεν ἕνεκά γε τῶν ἡμετέρων ὀφθαλμῶν. Ἀλλὰ μὴν καὶ ἀναπαύσεώς γε δεομένοις ἡμῖν νύκτα παρέχουσι κάλλιστον ἀναπαυτήριον. Πάνυ γ᾽, ἔφη, καὶ τοῦτο
4 χάριτος ἄξιον. Οὐκοῦν καὶ ἐπειδὴ ὁ μὲν ἥλιος φωτεινὸς ὢν τάς τε ὥρας τῆς ἡμέρας ἡμῖν καὶ τἆλλα πάντα σαφηνίζει, ἡ δὲ νὺξ διὰ τὸ σκοτεινὴ εἶναι ἀσαφεστέρα ἐστίν, ἄστρα ἐν τῇ νυκτὶ ἀνέφηναν, ἃ ἡμῖν τῆς νυκτὸς τὰς ὥρας ἐμφανίζει, καὶ διὰ τοῦτο πολλὰ ὧν δεόμεθα πράττομεν; Ἔστι ταῦτα, ἔφη. Ἀλλὰ μὴν ἥ γε σελήνη οὐ μόνον τῆς νυκτός, ἀλλὰ καὶ τοῦ μηνὸς τὰ μέρη
5 φανερὰ ἡμῖν ποιεῖ. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Τὸ δ᾽, ἐπεὶ τροφῆς δεόμεθα, ταύτην ἡμῖν ἐκ τῆς γῆς ἀναδιδόναι καὶ ὥρας ἁρμοττούσας πρὸς τοῦτο παρέχειν, αἳ ἡμῖν οὐ μόνον ὧν δεόμεθα πολλὰ καὶ παντοῖα παρασκευάζουσιν, ἀλλὰ καὶ οἷς εὐφραινόμεθα; Πάνυ, ἔφη, καὶ
6 ταῦτα φιλάνθρωπα. Τὸ δὲ καὶ ὕδωρ ἡμῖν παρέχειν οὕτω πολλοῦ ἄξιον, ὥστε συμφύειν τε καὶ συναύξειν τῇ γῇ καὶ ταῖς ὥραις πάντα τὰ χρήσιμα ἡμῖν, συντρέφειν δὲ καὶ αὐτοὺς ἡμᾶς καὶ μιγνύμενον πᾶσι τοῖς τρέφουσιν ἡμᾶς εὐκατεργαστότερά τε καὶ ὠφελιμώτερα καὶ ἡδίω ποιεῖν αὐτά, καὶ ἐπειδὴ πλείστου δεόμεθα τούτου, ἀφθονέστατον αὐτὸ παρέχειν ἡμῖν; Καὶ τοῦτο, ἔφη,
7 προνοητικόν. Τὸ δὲ καὶ τὸ πῦρ πορίσαι ἡμῖν, ἐπίκουρον μὲν ψύχους, ἐπίκουρον δὲ σκότους, συνεργὸν δὲ πρὸς πᾶσαν τέχνην καὶ πάντα ὅσα ὠφελείας ἕνεκα ἄνθρωποι κατασκευάζονται; ὡς γὰρ συνελόντι εἰπεῖν οὐδὲν ἀξιόλογον ἄνευ πυρὸς ἄνθρωποι τῶν πρὸς τὸν

βίον χρησίμων κατασκευάζονται. Ὑπερβάλλει, ἔφη,
καὶ τοῦτο φιλανθρωπίᾳ. Τὸ δὲ τὸν ἥλιον, ἐπειδὰν ἐν 8
χειμῶνι τράπηται, προσιέναι τὰ μὲν ἁδρύνοντα, τὰ δὲ
ξηραίνοντα, ὧν καιρὸς διελήλυθε, καὶ ταῦτα διαπραξά-
μενον μηκέτι ἐγγυτέρω προσιέναι, ἀλλ' ἀποτρέπεσθαι
φυλαττόμενον μή τι ἡμᾶς μᾶλλον τοῦ δέοντος θερμαί-
νων βλάψῃ, καὶ ὅταν αὖ πάλιν ἀπιὼν γένηται, ἔνθα
καὶ ἡμῖν δῆλόν ἐστιν ὅτι, εἰ προσωτέρω ἄπεισιν, ἀπο-
παγησόμεθα ὑπὸ τοῦ ψύχους, πάλιν αὖ τρέπεσθαι καὶ
προσχωρεῖν, καὶ ἐνταῦθα τοῦ οὐρανοῦ ἀναστρέφεσθαι
ἔνθα ὢν μάλιστ' ἂν ἡμᾶς ὠφελοίη; Νὴ τὸν Δί', ἔφη,
καὶ ταῦτα παντάπασιν ἔοικεν ἀνθρώπων ἕνεκα γιγνο-
μένοις. Τὸ δ', ἐπειδὴ καὶ τοῦτο φανερὸν ὅτι οὐκ ἂν 9
ὑπενέγκοιμεν οὔτε τὸ καῦμα οὔτε τὸ ψῦχος, εἰ ἐξα-
πίνης γίγνοιτο, οὕτω μὲν κατὰ μικρὸν προσιέναι τὸν
ἥλιον, οὕτω δὲ κατὰ μικρὸν ἀπιέναι, ὥστε λανθάνειν
ἡμᾶς εἰς ἑκάτερα τὰ ἰσχυρότατα καθισταμένους; Ἐγὼ
μέν, ἔφη ὁ Εὐθύδημος, ἤδη τοῦτο σκοπῶ, εἰ ἄρα τί
ἐστι τοῖς θεοῖς ἔργον ἢ ἀνθρώπους θεραπεύειν· ἐκεῖνο
δὲ μόνον ἐμποδίζει με, ὅτι καὶ τἆλλα ζῷα τούτων
μετέχει. Οὐ γὰρ καὶ τοῦτ', ἔφη ὁ Σωκράτης, φανερὸν 10
ὅτι καὶ ταῦτα ἀνθρώπων ἕνεκα γίγνεταί τε καὶ ἀνα-
τρέφεται; τί γὰρ ἄλλο ζῷον αἰγῶν τε καὶ οἰῶν καὶ
βοῶν καὶ ἵππων καὶ ὄνων καὶ τῶν ἄλλων ζῴων το-
σαῦτα ἀγαθὰ ἀπολαύει ὅσα ἄνθρωποι; ἐμοὶ μὲν γὰρ
δοκεῖ, πλείω ἢ τῶν φυτῶν· τρέφονται γοῦν καὶ χρη-
ματίζονται οὐδὲν ἧττον ἀπὸ τούτων ἢ ἀπ' ἐκείνων·
πολὺ δὲ γένος ἀνθρώπων τοῖς μὲν ἐκ τῆς γῆς φυομέ-
νοις εἰς τροφὴν οὐ χρῆται, ἀπὸ δὲ βοσκημάτων γάλακτι
καὶ τυρῷ καὶ κρέασι τρεφόμενοι ζῶσι· πάντες δὲ
τιθασεύοντες καὶ δαμάζοντες τὰ χρήσιμα τῶν ζῴων

εἴς τε πόλεμον καὶ εἰς ἄλλα πολλὰ συνεργοῖς χρῶνται. Ὁμογνωμονῶ σοι καὶ τοῦτ', ἔφη· ὁρῶ γὰρ αὐτῶν καὶ τὰ πολὺ ἰσχυρότερα ἡμῶν οὕτως ὑποχείρια γιγνόμενα τοῖς ἀνθρώποις ὥστε χρῆσθαι αὐτοῖς ὅ τι ἂν βούλωνται.
11 Τὸ δ', ἐπειδὴ πολλὰ μὲν καλὰ καὶ ὠφέλιμα, διαφέροντα δὲ ἀλλήλων ἐστί, προσθεῖναι τοῖς ἀνθρώποις αἰσθήσεις ἁρμοττούσας πρὸς ἕκαστα, δι' ὧν ἀπολαύομεν πάντων τῶν ἀγαθῶν· τὸ δὲ καὶ λογισμὸν ἡμῖν ἐμφῦσαι, ᾧ περὶ ὧν αἰσθανόμεθα λογιζόμενοί τε καὶ μνημονεύοντες καταμανθάνομεν, ὅπη ἕκαστα συμφέρει, καὶ πολλὰ μηχανώμεθα, δι' ὧν τῶν τε ἀγαθῶν ἀπολαύομεν καὶ τὰ
12 κακὰ ἀλεξόμεθα· τὸ δὲ καὶ ἑρμηνείαν δοῦναι, δι' ἧς πάντων τῶν ἀγαθῶν μεταδίδομέν τε ἀλλήλοις διδάσκοντες καὶ κοινωνοῦμεν καὶ νόμους τιθέμεθα καὶ πολιτευόμεθα; Παντάπασιν ἐοίκασιν, ὦ Σώκρατες, οἱ θεοὶ πολλὴν τῶν ἀνθρώπων ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι. Τὸ δὲ καί, ᾗ ἀδυνατοῦμεν τὰ συμφέροντα προνοεῖσθαι ὑπὲρ τῶν μελλόντων, ταύτῃ αὐτοὺς ἡμῖν συνεργεῖν, διὰ μαντικῆς τοῖς πυνθανομένοις φράζοντας τὰ ἀποβησόμενα καὶ διδάσκοντας ᾗ ἂν ἄριστα γίγνοιτο; Σοὶ δ', ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἐοίκασιν ἔτι φιλικώτερον ἢ τοῖς ἄλλοις χρῆσθαι, εἴ γε μηδὲ ἐπερωτώμενοι ὑπὸ σοῦ
13 προσημαίνουσί σοι ἅ τε χρὴ ποιεῖν καὶ ἃ μή. Ὅτι δέ γε ἀληθῆ λέγω, καὶ σὺ γνώσει, ἂν μὴ ἀναμένῃς ἕως ἂν τὰς μορφὰς τῶν θεῶν ἴδῃς, ἀλλ' ἐξαρκῇ σοι τὰ ἔργα αὐτῶν ὁρῶντι σέβεσθαι καὶ τιμᾶν τοὺς θεούς. [ἐννόει δὲ ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ θεοὶ οὕτως ὑποδεικνύουσιν· οἵ τε γὰρ ἄλλοι ἡμῖν τἀγαθὰ διδόντες οὐδὲν τούτων εἰς τοὐμφανὲς ἰόντες διδόασι, καὶ ὁ τὸν ὅλον κόσμον συντάττων τε καὶ συνέχων, ἐν ᾧ πάντα καλὰ καὶ ἀγαθά ἐστι, καὶ ἀεὶ μὲν χρωμένοις ἀτριβῆ τε καὶ ὑγιᾶ

καὶ ἀγήρατα παρέχων, θᾶττον δὲ νοήματος ὑπηρετοῦντα ἀναμαρτήτως, οὗτος τὰ μέγιστα μὲν πράττων ὁρᾶται, τάδε δὲ οἰκονομῶν ἀόρατος ἡμῖν ἐστιν.] ἐννόει δ' ὅτι 14
καὶ ὁ πᾶσι φανερὸς δοκῶν εἶναι ἥλιος οὐκ ἐπιτρέπει τοῖς ἀνθρώποις ἑαυτὸν ἀκριβῶς ὁρᾶν, ἀλλ', ἐάν τις αὐτὸν ἀναιδῶς ἐγχειρῇ θεάσασθαι, τὴν ὄψιν ἀφαιρεῖται. καὶ τοὺς ὑπηρέτας δὲ τῶν θεῶν εὑρήσεις ἀφανεῖς ὄντας· κεραυνός τε γὰρ ὅτι μὲν ἄνωθεν ἀφίεται, δῆλον, καὶ ὅτι οἷς ἂν ἐντύχῃ πάντων κρατεῖ, ὁρᾶται δ' οὔτ' ἐπιὼν οὔτ' ἐγκατασκήψας οὔτε ἀπιών· καὶ ἄνεμοι αὐτοὶ μὲν οὐχ ὁρῶνται, ἃ δὲ ποιοῦσι φανερὰ ἡμῖν ἐστι, καὶ προσιόντων αὐτῶν αἰσθανόμεθα. ἀλλὰ μὴν καὶ ἀνθρώπου γε ψυχή, ἥ, εἴπερ τι καὶ ἄλλο τῶν ἀνθρωπίνων, τοῦ θείου μετέχει, ὅτι μὲν βασιλεύει ἐν ἡμῖν, φανερόν, ὁρᾶται δὲ οὐδ' αὐτή. ἃ χρὴ κατανοοῦντα μὴ καταφρονεῖν τῶν ἀοράτων, ἀλλ' ἐκ τῶν γιγνομένων τὴν δύναμιν αὐτῶν καταμανθάνοντα τιμᾶν τὸ δαιμόνιον. ['Εγὼ 15
μέν, ὦ Σώκρατες, ἔφη ὁ Εὐθύδημος, ὅτι μὲν οὐδὲ μικρὸν ἀμελήσω τοῦ δαιμονίου, σαφῶς οἶδα· ἐκεῖνο δὲ ἀθυμῶ, ὅτι μοι δοκεῖ τὰς τῶν θεῶν εὐεργεσίας οὐδ' ἂν εἷς ποτε ἀνθρώπων ἀξίαις χάρισιν ἀμείβεσθαι. 'Αλλὰ μὴ τοῦτο ἀθύμει, ἔφη, ὦ Εὐθύδημε· ὁρᾷς γὰρ 16
ὅτι ὁ ἐν Δελφοῖς θεός, ὅταν τις αὐτὸν ἐπερωτᾷ πῶς ἂν τοῖς θεοῖς χαρίζοιτο, ἀποκρίνεται· Νόμῳ πόλεως· νόμος δὲ δήπου πανταχοῦ ἐστι κατὰ δύναμιν ἱεροῖς θεοὺς ἀρέσκεσθαι. πῶς οὖν ἄν τις κάλλιον καὶ εὐσεβέστερον τιμῴη θεοὺς ἤ, ὡς αὐτοὶ κελεύουσιν, οὕτω ποιῶν; ἀλλὰ χρὴ τῆς μὲν δυνάμεως μηδὲν ὑφίεσθαι· ὅταν γάρ τις τοῦτο ποιῇ, φανερὸς δήπου ἐστὶ τότε οὐ 17
τιμῶν θεούς. χρὴ οὖν μηδὲν ἐλλείποντα κατὰ δύναμιν τιμᾶν τοὺς θεοὺς θαρρεῖν τε καὶ ἐλπίζειν τὰ μέγιστα

ἀγαθά. οὐ γὰρ παρ' ἄλλων γ' ἄν τις μείζω ἐλπίζων σωφρονοίη ἢ παρὰ τῶν τὰ μέγιστα ὠφελεῖν δυναμένων, οὐδ' ἂν ἄλλως μᾶλλον ἢ εἰ τούτοις ἀρέσκοι· ἀρέσκοι δὲ πῶς ἂν μᾶλλον ἢ εἰ ὡς μάλιστα πείθοιτο
18 αὐτοῖς;] τοιαῦτα μὲν δὴ λέγων τε καὶ αὐτὸς ποιῶν εὐσεβεστέρους τε καὶ σωφρονεστέρους τοὺς συνόντας παρεσκεύαζεν.

IV. ['Αλλὰ μὴν καὶ περὶ τοῦ δικαίου γε οὐκ ἀπεκρύπτετο ἣν εἶχε γνώμην, ἀλλὰ καὶ ἔργῳ ἀπεδείκνυτο, ἰδίᾳ τε πᾶσι νομίμως τε καὶ ὠφελίμως χρώμενος καὶ κοινῇ ἄρχουσί τε ἃ οἱ νόμοι προστάττοιεν πειθόμενος καὶ κατὰ πόλιν καὶ ἐν ταῖς στρατείαις οὕτως ὥστε
2 διάδηλος εἶναι παρὰ τοὺς ἄλλους εὐτακτῶν, καὶ ὅτε ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐπιστάτης γενόμενος οὐκ ἐπέτρεψε τῷ δήμῳ παρὰ τοὺς νόμους ψηφίσασθαι, ἀλλὰ σὺν τοῖς νόμοις ἠναντιώθη τοιαύτῃ ὁρμῇ τοῦ δήμου ἣν
3 οὐκ ἂν οἶμαι ἄλλον οὐδένα ἄνθρωπον ὑπομεῖναι· καὶ ὅτε οἱ τριάκοντα προσέταττον αὐτῷ παρὰ τοὺς νόμους τι, οὐκ ἐπείθετο· τοῖς τε γὰρ νέοις ἀπαγορευόντων αὐτῶν μὴ διαλέγεσθαι καὶ προσταξάντων ἐκείνῳ τε καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν πολιτῶν ἀγαγεῖν τινα ἐπὶ θανάτῳ, μόνος οὐκ ἐπείσθη, διὰ τὸ παρὰ τοὺς νόμους αὐτῷ
4 προστάττεσθαι· καὶ ὅτε τὴν ὑπὸ Μελήτου γραφὴν ἔφευγε, τῶν ἄλλων εἰωθότων ἐν τοῖς δικαστηρίοις πρὸς χάριν τε τοῖς δικασταῖς διαλέγεσθαι καὶ κολακεύειν καὶ δεῖσθαι παρὰ τοὺς νόμους, καὶ διὰ τὰ τοιαῦτα πολλῶν πολλάκις ὑπὸ τῶν δικαστῶν ἀφιεμένων, ἐκεῖνος οὐδὲν ἠθέλησε τῶν εἰωθότων ἐν τῷ δικαστηρίῳ παρὰ τοὺς νόμους ποιῆσαι, ἀλλὰ ῥᾳδίως ἂν ἀφεθεὶς ὑπὸ τῶν δικαστῶν, εἰ καὶ μετρίως τι τούτων ἐποίησε, προείλετο μᾶλλον τοῖς νόμοις ἐμμένων ἀποθανεῖν ἢ

παρανομῶν ζῆν. καὶ ἔλεγε δὲ οὕτως καὶ πρὸς ἄλλους 5
μὲν πολλάκις,] οἶδα δέ ποτε αὐτὸν καὶ πρὸς Ἱππίαν
τὸν Ἠλεῖον περὶ τοῦ δικαίου τοιάδε διαλεχθέντα. διὰ
χρόνου γὰρ ἀφικόμενος ὁ Ἱππίας Ἀθήναζε παρεγένετο
τῷ Σωκράτει λέγοντι πρός τινας, ὡς θαυμαστὸν εἴη
τό, εἰ μέν τις βούλοιτο σκυτέα διδάξασθαί τινα ἢ
τέκτονα ἢ χαλκέα ἢ ἱππέα, μὴ ἀπορεῖν ὅποι ἂν πέμ-
ψας τούτου τύχοι· [φασὶ δέ τινες καὶ ἵππον καὶ βοῦν
τῷ βουλομένῳ δικαίους ποιήσασθαι πάντα μεστὰ εἶναι
τῶν διδαξόντων·] ἐὰν δέ τις βούληται ἢ αὐτὸς μαθεῖν
τὸ δίκαιον ἢ υἱὸν ἢ οἰκέτην διδάξασθαι, μὴ εἰδέναι
ὅποι ἂν ἐλθὼν τύχοι τούτου. καὶ ὁ μὲν Ἱππίας ἀκού- 6
σας ταῦτα ὥσπερ ἐπισκώπτων αὐτόν· Ἔτι γὰρ σύ,
ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἐκεῖνα τὰ αὐτὰ λέγεις ἃ ἐγὼ πάλαι
ποτέ σου ἤκουσα; καὶ ὁ Σωκράτης· Ὃ δέ γε τούτου
δεινότερον, ἔφη, ὦ Ἱππία, οὐ μόνον ἀεὶ τὰ αὐτὰ λέγω,
ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν αὐτῶν· σὺ δ' ἴσως διὰ τὸ πολυ-
μαθὴς εἶναι περὶ τῶν αὐτῶν οὐδέποτε τὰ αὐτὰ λέγεις.
Ἀμέλει, ἔφη, πειρῶμαι καινόν τι λέγειν ἀεί. Πότερον, 7
ἔφη, καὶ περὶ ὧν ἐπίστασαι; οἷον περὶ γραμμάτων
ἐάν τις ἔρηταί σε, πόσα καὶ ποῖα Σωκράτους ἐστίν,
ἄλλα μὲν πρότερον, ἄλλα δὲ νῦν πειρᾷ λέγειν; ἢ περὶ
ἀριθμῶν τοῖς ἐρωτῶσιν, εἰ τὰ δὶς πέντε δέκα ἐστίν,
οὐ τὰ αὐτὰ νῦν ἃ καὶ πρότερον ἀποκρίνει; Περὶ μὲν
τούτων, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ὥσπερ σύ, καὶ ἐγὼ ἀεὶ τὰ
αὐτὰ λέγω· περὶ μέντοι τοῦ δικαίου πάνυ οἶμαι νῦν
ἔχειν εἰπεῖν, πρὸς ἃ οὔτε σὺ οὔτ' ἂν ἄλλος οὐδεὶς
δύναιτ' ἀντειπεῖν. Νὴ τὴν Ἥραν, ἔφη, μέγα λέγεις 8
ἀγαθὸν ηὑρηκέναι, εἰ παύσονται μὲν οἱ δικασταὶ δίχα
ψηφιζόμενοι, παύσονται δ' οἱ πολῖται περὶ τῶν δικαίων
ἀντιλέγοντές τε καὶ ἀντιδικοῦντες καὶ στασιάζοντες,

παύσονται δ' αἱ πόλεις διαφερόμεναι περὶ τῶν δικαίων
καὶ πολεμοῦσαι. καὶ ἐγὼ μὲν οὐκ οἶδ' ὅπως ἂν ἀπο-
λειφθείην σου πρὸ τοῦ ἀκοῦσαι τηλικοῦτον ἀγαθὸν
9 ηὑρηκότος. Ἀλλὰ μὰ Δί', ἔφη, οὐκ ἀκούσει, πρίν γ'
ἂν αὐτὸς ἀποφήνῃ, ὅ τι νομίζεις τὸ δίκαιον εἶναι.
ἀρκεῖ γάρ, ὅτι τῶν ἄλλων καταγελᾷς ἐρωτῶν μὲν καὶ
ἐλέγχων πάντας, αὐτὸς δ' οὐδενὶ ἐθέλων ὑπέχειν λόγον
10 οὐδὲ γνώμην ἀποφαίνεσθαι περὶ οὐδενός. Τί δέ, ὦ
Ἱππία; ἔφη, οὐκ ᾔσθησαι, ὅτι ἐγὼ ἃ δοκεῖ μοι δίκαια
εἶναι οὐδὲν παύομαι ἀποδεικνύμενος; Καὶ ποῖος δή
σοι, ἔφη, οὗτος ὁ λόγος ἐστίν; Εἰ δὲ μὴ λόγῳ, ἔφη,
ἀλλ' ἔργῳ ἀποδείκνυμαι· ἢ οὐ δοκεῖ σοι ἀξιοτεκ-
μαρτότερον τοῦ λόγου τὸ ἔργον εἶναι; Πολύ γε νὴ
Δί', ἔφη· δίκαια μὲν γὰρ λέγοντες πολλοὶ ἄδικα
ποιοῦσι, δίκαια δὲ πράττων οὐδ' ἂν εἷς ἄδικος εἴη.
11 Ἤισθησαι οὖν πώποτέ μου ἢ ψευδομαρτυροῦντος ἢ
συκοφαντοῦντος ἢ φίλους ἢ πόλιν εἰς στάσιν ἐμβάλ-
λοντος ἢ ἄλλο τι ἄδικον πράττοντος; Οὐκ ἔγωγ', ἔφη.
Τὸ δὲ τῶν ἀδίκων ἀπέχεσθαι οὐ δίκαιον ἡγεῖ; Δῆλος
εἶ, ἔφη, ὦ Σώκρατες, καὶ νῦν διαφεύγειν ἐγχειρῶν τὸ
ἀποδείκνυσθαι γνώμην, ὅ τι νομίζεις τὸ δίκαιον· οὐ
γὰρ ἃ πράττουσιν οἱ δίκαιοι, ἀλλ' ἃ μὴ πράττουσι,
12 ταῦτα λέγεις. Ἀλλ' ᾤμην ἔγωγ', ἔφη ὁ Σωκράτης, τὸ
μὴ θέλειν ἀδικεῖν ἱκανὸν δικαιοσύνης ἐπίδειγμα εἶναι.
εἰ δέ σοι μὴ δοκεῖ, σκέψαι, ἐὰν τόδε σοι μᾶλλον ἀρέ-
σκῃ· φημὶ γὰρ ἐγὼ τὸ νόμιμον δίκαιον εἶναι. Ἆρα
τὸ αὐτὸ λέγεις, ὦ Σώκρατες, νόμιμόν τε καὶ δίκαιον
13 εἶναι; Ἔγωγε, ἔφη. Οὐ γὰρ αἰσθάνομαί σου μᾶλλον
ὁποῖον νόμιμον ἢ ποῖον δίκαιον λέγεις. Νόμους δὲ
πόλεως, ἔφη, γιγνώσκεις; Ἔγωγε, ἔφη. Καὶ τίνας
τούτους νομίζεις; Ἃ οἱ πολῖται, ἔφη, συνθέμενοι ἅ

τε δεῖ ποιεῖν καὶ ὧν ἀπέχεσθαι ἐγράψαντο. Οὐκοῦν, ἔφη, νόμιμος μὲν ἂν εἴη ὁ κατὰ ταῦτα πολιτευόμενος, ἄνομος δὲ ὁ ταῦτα παραβαίνων; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ δίκαια μὲν ἂν πράττοι ὁ τούτοις πειθόμενος, ἄδικα δ' ὁ τούτοις ἀπειθῶν; Πάνυ μὲν οὖν. Οὐκοῦν ὁ μὲν τὰ δίκαια πράττων δίκαιος, ὁ δὲ τὰ ἄδικα ἄδικος; Πῶς γὰρ οὔ; Ὁ μὲν ἄρα νόμιμος δίκαιός ἐστιν, ὁ δὲ ἄνομος ἄδικος. καὶ ὁ Ἱππίας· Νό- 14
μους δ', ἔφη, ὦ Σώκρατες, πῶς ἄν τις ἡγήσαιτο σπουδαῖον πρᾶγμα εἶναι ἢ τὸ πείθεσθαι αὐτοῖς, οὕς γε πολλάκις αὐτοὶ οἱ θέμενοι ἀποδοκιμάσαντες μετατίθενται; Καὶ γὰρ πόλεμον, ἔφη ὁ Σωκράτης, πολλάκις ἀράμεναι αἱ πόλεις πάλιν εἰρήνην ποιοῦνται. Καὶ μάλα, ἔφη. Διάφορον οὖν τι οἴει ποιεῖν, ἔφη, τοὺς τοῖς νόμοις πειθομένους φαυλίζων, ὅτι καταλυθεῖεν ἂν οἱ νόμοι, ἢ εἰ τοὺς ἐν τοῖς πολέμοις εὐτακτοῦντας ψέγοις, ὅτι γένοιτ' ἂν εἰρήνη; ἢ καὶ τοὺς ἐν τοῖς πολέμοις ταῖς πατρίσι προθύμως βοηθοῦντας μέμφει; Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ', ἔφη. Λυκοῦργον δὲ τὸν Λακεδαιμόνιον, 15
ἔφη ὁ Σωκράτης, καταμεμάθηκας ὅτι οὐδὲν ἂν διάφορον τῶν ἄλλων πόλεων τὴν Σπάρτην ἐποίησεν, εἰ μὴ τὸ πείθεσθαι τοῖς νόμοις μάλιστα ἐνειργάσατο αὐτῇ; τῶν δὲ ἀρχόντων ἐν ταῖς πόλεσιν οὐκ οἶσθα ὅτι, οἵτινες ἂν τοῖς πολίταις αἰτιώτατοι ὦσι τοῦ τοῖς νόμοις πείθεσθαι, οὗτοι ἄριστοί εἰσι, καὶ πόλις, ἐν ᾗ μάλιστα οἱ πολῖται τοῖς νόμοις πείθονται, ἐν εἰρήνῃ τε ἄριστα διάγει καὶ ἐν πολέμῳ ἀνυπόστατός ἐστιν; ἀλλὰ μὴν 16
καὶ ὁμόνοιά γε μέγιστόν τε ἀγαθὸν δοκεῖ ταῖς πόλεσιν εἶναι καὶ πλειστάκις ἐν αὐταῖς αἵ τε γερουσίαι καὶ οἱ ἄριστοι ἄνδρες παρακελεύονται τοῖς πολίταις ὁμονοεῖν, καὶ πανταχοῦ ἐν τῇ Ἑλλάδι νόμος κεῖται τοὺς πολίτας

ὀμνύναι ὁμονοήσειν, καὶ πανταχοῦ ὀμνύουσι τὸν ὅρκον τοῦτον· οἶμαι δ' ἐγὼ ταῦτα γίγνεσθαι οὐχ ὅπως τοὺς αὐτοὺς χοροὺς κρίνωσιν οἱ πολῖται, οὐδ' ὅπως τοὺς αὐτοὺς αὐλητὰς ἐπαινῶσιν, οὐδ' ὅπως τοὺς αὐτοὺς ποιητὰς αἱρῶνται, οὐδ' ἵνα τοῖς αὐτοῖς ἥδωνται, ἀλλ' ἵνα τοῖς νόμοις πείθωνται. τούτοις γὰρ τῶν πολιτῶν ἐμμενόντων, αἱ πόλεις ἰσχυρόταταί τε καὶ εὐδαιμονέσταται γίγνονται· ἄνευ δὲ ὁμονοίας οὔτ' ἂν πόλις εὖ
17 πολιτευθείη οὔτ' οἶκος καλῶς οἰκηθείη. ἰδίᾳ δὲ πῶς μὲν ἄν τις ἧττον ὑπὸ πόλεως ζημιοῖτο, πῶς δ' ἂν μᾶλλον τιμῷτο, ἢ εἰ τοῖς νόμοις πείθοιτο; πῶς δ' ἂν ἧττον ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἡττῷτο ἢ πῶς ἂν μᾶλλον νικῴη; τίνι δ' ἄν τις μᾶλλον πιστεύσειε παρακαταθέσθαι ἢ χρήματα ἢ υἱοὺς ἢ θυγατέρας; τίνα δ' ἂν ἡ πόλις ὅλη ἀξιοπιστότερον ἡγήσαιτο τοῦ νομίμου; παρὰ τίνος δ' ἂν μᾶλλον τῶν δικαίων τύχοιεν ἢ γονεῖς ἢ οἰκεῖοι ἢ οἰκέται ἢ φίλοι ἢ πολῖται ἢ ξένοι; τίνι δ' ἂν μᾶλλον πολέμιοι πιστεύσειαν ἢ ἀνοχὰς ἢ σπονδὰς ἢ συνθήκας περὶ εἰρήνης; τίνι δ' ἂν μᾶλλον ἢ τῷ νομίμῳ σύμμαχοι ἐθέλοιεν γίγνεσθαι; τῷ δ' ἂν μᾶλλον οἱ σύμμαχοι πιστεύσειαν ἢ ἡγεμονίαν ἢ φρουραρχίαν ἢ πόλεις; τίνα δ' ἄν τις εὐεργετήσας ὑπολάβοι χάριν κομιεῖσθαι μᾶλλον ἢ τὸν νόμιμον; ἢ τίνα μᾶλλον ἄν τις εὐεργετήσειεν ἢ παρ' οὗ χάριν ἀπολήψεσθαι νομίζει; τῷ δ' ἄν τις βούλοιτο μᾶλλον φίλος εἶναι ἢ τῷ τοιούτῳ, ἢ τῷ ἧττον ἐχθρός; τῷ δ' ἄν τις ἧττον πολεμήσειεν ἢ ᾧ μάλιστα μὲν φίλος εἶναι βούλοιτο, ἥκιστα δ' ἐχθρός, καὶ ᾧ πλεῖστοι μὲν φίλοι καὶ σύμμαχοι βούλοιντο εἶναι,
18 ἐλάχιστοι δ' ἐχθροὶ καὶ πολέμιοι; ἐγὼ μὲν οὖν, ὦ Ἱππία, τὸ αὐτὸ ἀποδείκνυμαι νόμιμόν τε καὶ δίκαιον εἶναι· σὺ δ' εἰ τἀναντία γιγνώσκεις, δίδασκε. καὶ

ὁ Ἱππίας· Ἀλλὰ μὰ τὸν Δί᾽, ἔφη, ὦ Σώκρατες, οὔ μοι δοκῶ τἀναντία γιγνώσκειν οἷς εἴρηκας περὶ τοῦ
δικαίου. Ἀγράφους δέ τινας οἶσθα, ἔφη, ὦ Ἱππία, 19
νόμους; Τούς γ᾽ ἐν πάσῃ, ἔφη, χώρᾳ κατὰ ταὐτὰ νομιζομένους. Ἔχοις ἂν οὖν εἰπεῖν, ἔφη, ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὺς ἔθεντο; Καὶ πῶς ἄν, ἔφη, οἵ γε οὔτε συνελθεῖν ἅπαντες ἂν δυνηθεῖεν οὔτε ὁμόφωνοί εἰσι; Τίνας οὖν, ἔφη, νομίζεις τεθεικέναι τοὺς νόμους τούτους; Ἐγὼ μέν, ἔφη, θεοὺς οἶμαι τοὺς νόμους τούτους τοῖς ἀνθρώποις θεῖναι· καὶ γὰρ παρὰ πᾶσιν ἀνθρώ-
ποις πρῶτον νομίζεται θεοὺς σέβειν. Οὐκοῦν καὶ 20
γονέας τιμᾶν πανταχοῦ νομίζεται; Καὶ τοῦτο, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ μήτε γονέας παισὶ μίγνυσθαι μήτε παῖδας γονεῦσιν; Οὐκέτι μοι δοκεῖ, ἔφη, ὦ Σώκρατες, οὗτος θεοῦ νόμος εἶναι. Τί δή; ἔφη. Ὅτι, ἔφη, αἰσθάνομαί
τινας παραβαίνοντας αὐτόν. Καὶ γὰρ ἄλλα πολλά, 21
ἔφη, παρανομοῦσιν· ἀλλὰ δίκην γέ τοι διδόασιν οἱ παραβαίνοντες τοὺς ὑπὸ τῶν θεῶν κειμένους νόμους, ἣν οὐδενὶ τρόπῳ δυνατὸν ἀνθρώπῳ διαφυγεῖν, ὥσπερ τοὺς ὑπ᾽ ἀνθρώπων κειμένους νόμους ἔνιοι παραβαίνοντες διαφεύγουσι τὸ δίκην διδόναι, οἱ μὲν λανθά-
νοντες, οἱ δὲ βιαζόμενοι. Καὶ ποίαν, ἔφη, δίκην, ὦ 22
Σώκρατες, οὐ δύνανται διαφεύγειν γονεῖς τε παισὶ καὶ παῖδες γονεῦσι μιγνύμενοι; Τὴν μεγίστην νὴ Δί᾽, ἔφη· τί γὰρ ἂν μεῖζον πάθοιεν ἄνθρωποι τεκνοποιού-
μενοι τοῦ κακῶς τεκνοποιεῖσθαι; Πῶς οὖν, ἔφη, κακῶς 23
οὗτοι τεκνοποιοῦνται, οὕς γε οὐδὲν κωλύει ἀγαθοὺς αὐτοὺς ὄντας ἐξ ἀγαθῶν παιδοποιεῖσθαι; Ὅτι νὴ Δί᾽, ἔφη, οὐ μόνον ἀγαθοὺς δεῖ τοὺς ἐξ ἀλλήλων παιδοποιουμένους εἶναι, ἀλλὰ καὶ ἀκμάζοντας τοῖς σώμασιν· ἢ δοκεῖ σοι ὅμοια τὰ σπέρματα εἶναι τὰ τῶν ἀκμα-

ζόντων τοῖς τῶν μήπω ἀκμαζόντων ἢ τῶν παρηκμακότων; Ἀλλὰ μὰ Δί', ἔφη, οὐκ εἰκὸς ὅμοια εἶναι. Πότερα οὖν, ἔφη, βελτίω; Δῆλον ὅτι, ἔφη, τὰ τῶν ἀκμαζόντων. Τὰ τῶν μὴ ἀκμαζόντων ἄρα οὐ σπουδαῖα; Οὐκ εἰκὸς μὰ Δί', ἔφη. Οὐκοῦν οὕτω γε οὐ δεῖ παιδοποιεῖσθαι; Οὐ γὰρ οὖν, ἔφη. Οὐκοῦν οἵ γε οὕτω παιδοποιούμενοι ὡς οὐ δεῖ παιδοποιοῦνται; Ἔμοιγε δοκεῖ, ἔφη. Τίνες οὖν ἄλλοι, ἔφη, κακῶς ἂν παιδοποιοῖντο, εἴ γε μὴ οὗτοι; Ὁμογνωμονῶ σοι, ἔφη, καὶ
24 τοῦτο. Τί δέ; τοὺς εὖ ποιοῦντας ἀντευεργετεῖν οὐ πανταχοῦ νόμιμόν ἐστι; Νόμιμον, ἔφη· παραβαίνεται δὲ καὶ τοῦτο. Οὐκοῦν καὶ οἱ τοῦτο παραβαίνοντες δίκην διδόασι, φίλων μὲν ἀγαθῶν ἔρημοι γιγνόμενοι, τοὺς δὲ μισοῦντας ἑαυτοὺς ἀναγκαζόμενοι διώκειν; ἢ οὐχ οἱ μὲν εὖ ποιοῦντες τοὺς χρωμένους ἑαυτοῖς ἀγαθοὶ φίλοι εἰσίν, οἱ δὲ μὴ ἀντευεργετοῦντες τοὺς τοιούτους διὰ μὲν τὴν ἀχαριστίαν μισοῦνται ὑπ' αὐτῶν, διὰ δὲ τὸ μάλιστα λυσιτελεῖν τοῖς τοιούτοις χρῆσθαι τούτους μάλιστα διώκουσι; Νὴ τὸν Δί', ὦ Σώκρατες, ἔφη, θείοις ταῦτα πάντα ἔοικε· τὸ γὰρ τοὺς νόμους αὐτοὺς τοῖς παραβαίνουσι τὰς τιμωρίας ἔχειν βελτίονος ἢ κατ'
25 ἄνθρωπον νομοθέτου δοκεῖ μοι εἶναι. Πότερον οὖν, ὦ Ἱππία, τοὺς θεοὺς ἡγεῖ τὰ δίκαια νομοθετεῖν ἢ ἄλλα τῶν δικαίων; Οὐκ ἄλλα μὰ Δί', ἔφη· σχολῇ γὰρ ἂν ἄλλος γέ τις τὰ δίκαια νομοθετήσειεν, εἰ μὴ θεός. Καὶ τοῖς θεοῖς ἄρα, ὦ Ἱππία, τὸ αὐτὸ δικαιόν τε καὶ νόμιμον εἶναι ἀρέσκει.

[Τοιαῦτα λέγων τε καὶ πράττων δικαιοτέρους ἐποίει τοὺς πλησιάζοντας.]

V. [Ὡς δὲ καὶ πρακτικωτέρους ἐποίει τοὺς συνόντας ἑαυτῷ, νῦν αὖ τοῦτο λέξω. νομίζων γὰρ ἐγκράτειαν

ὑπάρχειν ἀγαθὸν εἶναι τῷ μέλλοντι καλόν τι πράξειν,
πρῶτον μὲν αὐτὸς φανερὸς ἦν τοῖς συνοῦσιν ἠσκηκὼς
αὑτὸν μάλιστα πάντων ἀνθρώπων, ἔπειτα διαλεγόμενος
προετρέπετο πάντων μάλιστα τοὺς συνόντας πρὸς ἐγκρά-
τειαν. ἀεὶ μὲν οὖν περὶ τῶν πρὸς ἀρετὴν χρησίμων 2
αὐτός τε διετέλει μεμνημένος καὶ τοὺς συνόντας πάντας
ὑπομιμνήσκων·] οἶδα δέ ποτε αὐτὸν καὶ [πρὸς Εὐθύ-
δημον] περὶ ἐγκρατείας τοιάδε διαλεχθέντα· Εἰπέ μοι,
ἔφη, ὦ Εὐθύδημε, ἆρα καλὸν καὶ μεγαλεῖον νομίζεις
εἶναι καὶ ἀνδρὶ καὶ πόλει κτῆμα ἐλευθερίαν; Ὡς οἷόν
τέ γε μάλιστα, ἔφη. Ὅστις οὖν ἄρχεται ὑπὸ τῶν διὰ 3
τοῦ σώματος ἡδονῶν καὶ διὰ ταύτας μὴ δύναται πράτ-
τειν τὰ βέλτιστα, νομίζεις τοῦτον ἐλεύθερον εἶναι;
Ἥκιστα, ἔφη. Ἴσως γὰρ ἐλευθέριον φαίνεταί σοι τὸ
πράττειν τὰ βέλτιστα, εἶτα τὸ ἔχειν τοὺς κωλύσοντας
τὰ τοιαῦτα ποιεῖν ἀνελεύθερον νομίζεις; Παντάπασί
γ', ἔφη. Παντάπασιν ἄρα σοι δοκοῦσιν οἱ ἀκρατεῖς 4
ἀνελεύθεροι εἶναι; Νὴ τὸν Δί' εἰκότως. Πότερα δέ
σοι δοκοῦσιν οἱ ἀκρατεῖς κωλύεσθαι μόνον τὰ κάλ-
λιστα πράττειν ἢ καὶ ἀναγκάζεσθαι τὰ αἴσχιστα ποιεῖν;
Οὐδὲν ἧττον ἔμοιγ', ἔφη, δοκοῦσι ταῦτα ἀναγκάζεσθαι
ἢ ἐκεῖνα κωλύεσθαι. Ποίους δέ τινας δεσπότας ἡγεῖ 5
τοὺς τὰ μὲν ἄριστα κωλύοντας, τὰ δὲ κάκιστα ἀναγκά-
ζοντας; Ὡς δυνατὸν νὴ Δί', ἔφη, κακίστους. Δουλείαν
δὲ ποίαν κακίστην νομίζεις εἶναι; Ἐγὼ μέν, ἔφη, τὴν
παρὰ τοῖς κακίστοις δεσπόταις. Τὴν κακίστην ἄρα
δουλείαν οἱ ἀκρατεῖς δουλεύουσιν; Ἔμοιγε δοκεῖ, ἔφη.
Σοφίαν δὲ τὸ μέγιστον ἀγαθὸν οὐ δοκεῖ σοι ἀπείργουσα 6
τῶν ἀνθρώπων ἡ ἀκρασία εἰς τοὐναντίον αὐτοὺς ἐμ-
βάλλειν; ἢ οὐ δοκεῖ σοι προσέχειν τε τοῖς ὠφελοῦσι
καὶ καταμανθάνειν αὐτὰ κωλύειν, ἀφέλκουσα ἐπὶ τὰ

ἡδέα, καὶ πολλάκις αἰσθανομένους τῶν ἀγαθῶν τε καὶ τῶν κακῶν ἐκπλήξασα ποιεῖν τὸ χεῖρον ἀντὶ τοῦ βελ-
7 τίονος αἱρεῖσθαι; Γίγνεται τοῦτ', ἔφη. Σωφροσύνης δέ, ὦ Εὐθύδημε, τίνι ἂν φαίημεν ἧττον ἢ τῷ ἀκρατεῖ προσήκειν; αὐτὰ γὰρ δήπου τὰ ἐναντία σωφροσύνης καὶ ἀκρασίας ἔργα ἐστίν. Ὁμολογῶ καὶ τοῦτο, ἔφη. [Τοῦ δ' ἐπιμελεῖσθαι ὧν προσήκει οἴει τι κωλυτικώτερον εἶναι ἀκρασίας; Οὔκουν ἔγωγ', ἔφη.] Τοῦ δὲ ἀντὶ τῶν ὠφελούντων τὰ βλάπτοντα προαιρεῖσθαι ποιοῦντος καὶ τούτων μὲν ἐπιμελεῖσθαι, ἐκείνων δὲ ἀμελεῖν πείθοντος καὶ τοῖς σωφρονοῦσι τὰ ἐναντία ποιεῖν ἀναγκάζοντος οἴει τι ἀνθρώπῳ κάκιον εἶναι; Οὐδέν,
8 ἔφη. Οὐκοῦν τὴν ἐγκράτειαν τῶν ἐναντίων ἢ τὴν ἀκρασίαν εἰκὸς τοῖς ἀνθρώποις αἰτίαν εἶναι; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ τῶν ἐναντίων τὸ αἴτιον εἰκὸς ἄριστον εἶναι; Εἰκὸς γάρ, ἔφη. Ἔοικεν ἄρ', ἔφη, ὦ Εὐθύδημε, ἄριστον ἀνθρώπῳ ἐγκράτεια εἶναι; Εἰκότως
9 γάρ, ἔφη, ὦ Σώκρατες. Ἐκεῖνο δέ, ὦ Εὐθύδημε, ἤδη πώποτε ἐνεθυμήθης; Ποῖον; ἔφη. Ὅτι καὶ ἐπὶ τὰ ἡδέα, ἐφ' ἅπερ μόνα δοκεῖ ἡ ἀκρασία τοὺς ἀνθρώπους ἄγειν, αὐτὴ μὲν οὐ δύναται ἄγειν, ἡ δ' ἐγκράτεια πάντων μάλιστα ἥδεσθαι ποιεῖ. Πῶς; ἔφη. Ἡ μὲν ἀκρασία οὐκ ἐῶσα καρτερεῖν οὔτε λιμὸν οὔτε δίψος οὔτε ἀφροδισίων ἐπιθυμίαν οὔτε ἀγρυπνίαν, δι' ὧν μόνων ἔστιν ἡδέως μὲν φαγεῖν τε καὶ πιεῖν καὶ ἀφροδισιάσαι, ἡδέως δ' ἀναπαύσασθαί τε καὶ κοιμηθῆναι, περιμείναντας καὶ ἀνασχομένους, ἕως ἂν ταῦτα ὡς ἔνι ἥδιστα γένηται, κωλύει τοῖς ἀναγκαιοτάτοις τε καὶ συνεχεστάτοις ἀξιολόγως ἥδεσθαι· ἡ δ' ἐγκράτεια μόνη ποιοῦσα καρτερεῖν τὰ εἰρημένα μόνη καὶ ἥδεσθαι ποιεῖ ἀξίως μνήμης ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις. Παντάπασιν, ἔφη,

ἀληθῆ λέγεις. Ἀλλὰ μὴν τοῦ μαθεῖν τι καλὸν καὶ 10
ἀγαθὸν καὶ τοῦ ἐπιμεληθῆναι τῶν τοιούτων τινός, δι'
ὧν ἄν τις καὶ τὸ ἑαυτοῦ σῶμα καλῶς διοικήσειε καὶ
τὸν ἑαυτοῦ οἶκον καλῶς οἰκονομήσειε καὶ φίλοις καὶ
πόλει ὠφέλιμος γένοιτο καὶ ἐχθροὺς κρατήσειεν, ἀφ'
ὧν οὐ μόνον ὠφέλειαι, ἀλλὰ καὶ ἡδοναὶ μέγισται γί-
γνονται, οἱ μὲν ἐγκρατεῖς ἀπολαύουσι πράττοντες αὐτά,
οἱ δ' ἀκρατεῖς οὐδενὸς μετέχουσι. τῷ γὰρ ἂν ἧττον
φήσαιμεν τῶν τοιούτων προσήκειν, ἢ ᾧ ἥκιστα ἔξεστι
ταῦτα πράττειν, κατεχομένῳ ἐπὶ τῷ σπουδάζειν περὶ
τὰς ἐγγυτάτω ἡδονάς; καὶ ὁ Εὐθύδημος· Δοκεῖς μοι, 11
ἔφη, ὦ Σώκρατες, λέγειν ὡς ἀνδρὶ ἥττονι τῶν διὰ τοῦ
σώματος ἡδονῶν πάμπαν οὐδεμιᾶς ἀρετῆς προσήκει.
Τί γὰρ διαφέρει, ἔφη, ὦ Εὐθύδημε, ἄνθρωπος ἀκρατὴς
θηρίου τοῦ ἀμαθεστάτου; ὅστις γὰρ τὰ μὲν κράτιστα
μὴ σκοπεῖ, τὰ ἥδιστα δ' ἐκ παντὸς τρόπου ζητεῖ ποιεῖν,
τί ἂν διαφέροι τῶν ἀφρονεστάτων βοσκημάτων; ἀλλὰ
τοῖς ἐγκρατέσι μόνοις ἔξεστι σκοπεῖν τὰ κράτιστα τῶν
πραγμάτων, καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ διαλέγοντας κατὰ γένη
τὰ μὲν ἀγαθὰ προαιρεῖσθαι, τῶν δὲ κακῶν ἀπέχεσθαι.
καὶ οὕτως ἔφη ἀρίστους τε καὶ εὐδαιμονεστάτους ἄν- 12
δρας γίγνεσθαι καὶ διαλέγεσθαι δυνατωτάτους· ἔφη
δὲ καὶ τὸ διαλέγεσθαι ὀνομασθῆναι ἐκ τοῦ συνιόντας
κοινῇ βουλεύεσθαι διαλέγοντας κατὰ γένη τὰ πράγματα.
[δεῖν οὖν πειρᾶσθαι ὅτι μάλιστα πρὸς τοῦτο ἑαυτὸν
ἕτοιμον παρασκευάζειν καὶ τούτου μάλιστα ἐπιμελεῖ-
σθαι· ἐκ τούτου γὰρ γίγνεσθαι ἄνδρας ἀρίστους τε
καὶ ἡγεμονικωτάτους καὶ διαλεκτικωτάτους.]

Ὡς δὲ καὶ διαλεκτικωτέρους ἐποίει τοὺς συνόν- VI.
τας, πειράσομαι καὶ τοῦτο λέγειν. Σωκράτης γὰρ τοὺς
μὲν εἰδότας, τί ἕκαστον εἴη τῶν ὄντων, ἐνόμιζε καὶ

τοῖς ἄλλοις ἂν ἐξηγεῖσθαι δύνασθαι· τοὺς δὲ μὴ εἰδότας
οὐδὲν ἔφη θαυμαστὸν εἶναι αὐτούς τε σφάλλεσθαι καὶ
ἄλλους σφάλλειν· ὧν ἕνεκα σκοπῶν σὺν τοῖς συνοῦσι,
τί ἕκαστον εἴη τῶν ὄντων, οὐδέποτ' ἔληγε. πάντα μὲν
οὖν ᾗ διωρίζετο πολὺ ἔργον ἂν εἴη διεξελθεῖν· ἐν
ὅσοις δὲ τὸν τρόπον τῆς ἐπισκέψεως δηλώσειν οἶμαι,
2 τοσαῦτα λέξω. πρῶτον δὲ περὶ εὐσεβείας ὧδέ πως
ἐσκόπει· Εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Εὐθύδημε, ποῖόν τι νομί-
ζεις εὐσέβειαν εἶναι; καὶ ὅς· Κάλλιστον νὴ Δί', ἔφη.
Ἔχεις οὖν εἰπεῖν ὁποῖός τις ὁ εὐσεβής ἐστιν; Ἐμοὶ
μὲν δοκεῖ, ἔφη, ὁ τοὺς θεοὺς τιμῶν. Ἔξεστι δὲ ὃν
ἄν τις βούληται τρόπον τοὺς θεοὺς τιμᾶν; Οὐκ ἀλλὰ
3 νόμοι εἰσὶ καθ' οὓς δεῖ τοὺς θεοὺς τιμᾶν. Οὐκοῦν ὁ
τοὺς νόμους τούτους εἰδὼς εἰδείη ἂν ὡς δεῖ τοὺς θεοὺς
τιμᾶν; Οἶμαι ἔγωγ', ἔφη. Ἆρ' οὖν ὁ εἰδὼς ὡς δεῖ τοὺς
θεοὺς τιμᾶν οὐκ ἄλλως οἴεται δεῖν τοῦτο ποιεῖν ἢ ὡς
οἶδεν; Οὐ γὰρ οὖν, ἔφη. Ἄλλως δέ τις θεοὺς τιμᾷ ἢ
4 ὡς οἴεται δεῖν; Οὐκ οἶμαι, ἔφη. Ὁ ἄρα τὰ περὶ τοὺς
θεοὺς νόμιμα εἰδὼς νομίμως ἂν τοὺς θεοὺς τιμῴη;
Πάνυ μὲν οὖν. Οὐκοῦν ὅ γε νομίμως τιμῶν ὡς δεῖ
τιμᾷ; Πῶς γὰρ οὔ; Ὁ δέ γε ὡς δεῖ τιμῶν εὐσεβής
ἐστι; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Ὁ ἄρα τὰ περὶ τοὺς θεοὺς
νόμιμα εἰδὼς ὀρθῶς ἂν ἡμῖν εὐσεβὴς ὡρισμένος εἴη;
Ἐμοὶ γοῦν, ἔφη, δοκεῖ.

5 Ἀνθρώποις δὲ ἄρα ἔξεστιν ὃν ἄν τις τρόπον βού-
ληται χρῆσθαι; Οὐκ ἀλλὰ καὶ περὶ τούτους [ὁ εἰδὼς ἃ]
ἐστι νόμιμα, καθ' ἃ δεῖ [πρὸς ἀλλήλους χρῆσθαι, νό-
μιμος ἂν εἴη]. Οὐκοῦν οἱ κατὰ ταῦτα χρώμενοι ἀλλή-
λοις ὡς δεῖ χρῶνται; Πῶς γὰρ οὔ; Οὐκοῦν οἵ γε
ὡς δεῖ χρώμενοι καλῶς χρῶνται; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη.
Οὐκοῦν οἵ γε τοῖς ἀνθρώποις καλῶς χρώμενοι καλῶς

πράττουσι τἀνθρώπεια πράγματα; Εἰκός γ', ἔφη. [Οὐκοῦν οἱ τοῖς νόμοις πειθόμενοι δίκαια οὗτοι ποιοῦσι; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη.] Δίκαια δὲ οἶσθα, ἔφη, ὁποῖα 6
καλεῖται; Ἃ οἱ νόμοι κελεύουσιν, ἔφη. Οἱ ἄρα ποιοῦντες ἃ οἱ νόμοι κελεύουσι δίκαιά τε ποιοῦσι καὶ ἃ δεῖ; Πῶς γὰρ οὔ; Οὐκοῦν οἵ γε τὰ δίκαια ποιοῦντες δίκαιοί εἰσιν; Οἶμαι ἔγωγ', ἔφη. Οἴει οὖν τινας πείθεσθαι τοῖς νόμοις μὴ εἰδότας ἃ οἱ νόμοι κελεύουσιν; Οὐκ ἔγωγ', ἔφη. Εἰδότας δὲ ἃ δεῖ ποιεῖν οἴει τινὰς οἴεσθαι δεῖν μὴ ταῦτα ποιεῖν; Οὐκ οἶμαι, ἔφη. Οἶσθα δέ τινας ἄλλα ποιοῦντας ἢ ἃ οἴονται δεῖν; Οὐκ ἔγωγ', ἔφη. Οἱ ἄρα τὰ περὶ ἀνθρώπους νόμιμα εἰδότες οὗτοι τὰ δίκαια ποιοῦσι; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Οὐκοῦν οἵ γε τὰ δίκαια ποιοῦντες δίκαιοί εἰσι; Τίνες γὰρ ἄλλοι; ἔφη. Ὀρθῶς ἄν ποτε ἄρα ὁριζοίμεθα ὁριζόμενοι δικαίους εἶναι τοὺς εἰδότας τὰ περὶ ἀνθρώπους νόμιμα; Ἔμοιγε δοκεῖ, ἔφη.

Σοφίαν δὲ τί ἂν φήσαιμεν εἶναι; εἰπέ μοι, πότερά 7
σοι δοκοῦσιν οἱ σοφοί, ἃ ἐπίστανται, ταῦτα σοφοὶ εἶναι, ἢ εἰσί τινες ἃ μὴ ἐπίστανται σοφοί; Ἃ ἐπίστανται δῆλον ὅτι, ἔφη· πῶς γὰρ ἄν τις, ἅ γε μὴ ἐπίσταιτο, ταῦτα σοφὸς εἴη; Ἆρ' οὖν οἱ σοφοὶ ἐπιστήμῃ σοφοί εἰσι; Τίνι γὰρ ἄν, ἔφη, ἄλλῳ τις εἴη σοφός, εἴ γε μὴ ἐπιστήμῃ; Ἄλλο δέ τι σοφίαν οἴει εἶναι ἢ ᾧ σοφοί εἰσιν; Οὐκ ἔγωγε. Ἐπιστήμη ἄρα σοφία ἐστίν; Ἔμοιγε δοκεῖ. Ἆρ' οὖν δοκεῖ σοι ἀνθρώπῳ δυνατὸν εἶναι τὰ ὄντα πάντα ἐπίστασθαι; Οὐδὲ μὰ Δί' ἔμοιγε πολλοστὸν μέρος αὐτῶν. Πάντα μὲν ἄρα σοφὸν οὐχ οἷόν τε ἄνθρωπον εἶναι; Μὰ Δί' οὐ δῆτα, ἔφη. Ὃ ἄρα ἐπίσταται ἕκαστος, τοῦτο καὶ σοφός ἐστιν; Ἔμοιγε δοκεῖ.

Ἆρ' οὖν, ὦ Εὐθύδημε, καὶ τἀγαθὸν οὕτω ζητη- 8

τέον ἐστί; Πῶς; ἔφη. Δοκεῖ σοι τὸ αὐτὸ πᾶσιν ὠφέλιμον εἶναι; Οὐκ ἔμοιγε. Τί δέ; τὸ ἄλλῳ ὠφέλιμον οὐ δοκεῖ σοι ἐνίοτε ἄλλῳ βλαβερὸν εἶναι; Καὶ μάλα, ἔφη. Ἄλλο δ' ἄν τι φαίης ἀγαθὸν εἶναι ἢ τὸ ὠφέλιμον; Οὐκ ἔγωγ', ἔφη. Τὸ ἄρα ὠφέλιμον ἀγαθόν ἐστιν ὅτῳ ἂν ὠφέλιμον ᾖ; Δοκεῖ μοι, ἔφη.

9 Τὸ δὲ καλὸν ἔχοιμεν ἄν πως ἄλλως εἰπεῖν; ἢ ἔστιν, ὃ ὀνομάζεις καλὸν ἢ σῶμα ἢ σκεῦος ἢ ἄλλ' ὁτιοῦν, ὃ οἶσθα πρὸς πάντα καλὸν ὄν; Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ', ἔφη. Ἆρ' οὖν, πρὸς ὃ ἂν ἕκαστον χρήσιμον ᾖ, πρὸς τοῦτο ἑκάστῳ καλῶς ἔχει χρῆσθαι; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Καλὸν δὲ πρὸς ἄλλο τί ἐστιν ἕκαστον, ἢ πρὸς ὃ ἑκάστῳ καλῶς ἔχει χρῆσθαι; Οὐδὲ πρὸς ἓν ἄλλο, ἔφη. Τὸ χρήσιμον ἄρα καλόν ἐστι πρὸς ὃ ἂν ᾖ χρήσιμον; Ἔμοιγε δοκεῖ, ἔφη.

10 Ἀνδρείαν δέ, ὦ Εὐθύδημε, ἆρα τῶν καλῶν νομίζεις εἶναι; Κάλλιστον μὲν οὖν ἔγωγ', ἔφη. Χρήσιμον ἄρα οὐ πρὸς τὰ ἐλάχιστα νομίζεις τὴν ἀνδρείαν; Νὴ Δί', ἔφη, πρὸς τὰ μέγιστα μὲν οὖν. Ἆρ' οὖν δοκεῖ σοι πρὸς τὰ δεινά τε καὶ ἐπικίνδυνα χρήσιμον εἶναι τὸ ἀγνοεῖν αὐτά; Ἥκιστά γ', ἔφη. Οἱ ἄρα μὴ φοβούμενοι τὰ τοιαῦτα διὰ τὸ μὴ εἰδέναι τί ἐστιν οὐκ ἀνδρεῖοί εἰσι; Νὴ Δί', ἔφη, πολλοὶ γὰρ ἂν οὕτω γε τῶν τε μαινομένων καὶ τῶν δειλῶν ἀνδρεῖοι εἶεν. Τί δὲ οἱ καὶ τὰ μὴ δεινὰ δεδοικότες; Ἔτι γε νὴ Δί' ἧττον, ἔφη. — Ἆρ' οὖν τοὺς μὲν ἀγαθοὺς πρὸς τὰ δεινὰ καὶ ἐπικίνδυνα ὄντας ἀνδρείους ἡγεῖ εἶναι, τοὺς δὲ κακοὺς
11 δειλούς; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Ἀγαθοὺς δὲ πρὸς τὰ τοιαῦτα νομίζεις ἄλλους τινὰς ἢ τοὺς δυναμένους αὐτοῖς καλῶς χρῆσθαι; Οὐκ ἀλλὰ τούτους, ἔφη. Κακοὺς δὲ ἄρα τοὺς οἵους τούτοις κακῶς χρῆσθαι; Τίνας γὰρ ἄλλους; ἔφη. Ἆρ' οὖν ἕκαστοι χρῶνται ὡς οἴονται

δεῖν; Πῶς γὰρ ἄλλως; ἔφη. Ἆρ' οὖν οἱ μὴ δυνάμενοι καλῶς χρῆσθαι ἴσασιν ὡς δεῖ χρῆσθαι; Οὐ δήπου γε, ἔφη. Οἱ ἄρα εἰδότες, ὡς δεῖ χρῆσθαι, οὗτοι καὶ δύνανται; Μόνοι γ', ἔφη. Τί δέ; οἱ μὴ διημαρτηκότες ἆρα κακῶς χρῶνται τοῖς τοιούτοις; Οὐκ οἶμαι, ἔφη. Οἱ ἄρα κακῶς χρώμενοι διημαρτήκασιν; Εἰκός γ', ἔφη. Οἱ μὲν ἄρα ἐπιστάμενοι τοῖς δεινοῖς τε καὶ ἐπικινδύνοις καλῶς χρῆσθαι ἀνδρεῖοί εἰσιν, οἱ δὲ διαμαρτάνοντες τούτου δειλοί; Ἔμοιγε δοκοῦσιν, ἔφη.

Βασιλείαν δὲ καὶ τυραννίδα ἀρχὰς μὲν ἀμφοτέρας 12
ἡγεῖτο εἶναι, διαφέρειν δὲ ἀλλήλων ἐνόμιζε. τὴν μὲν γὰρ ἑκόντων τε τῶν ἀνθρώπων καὶ κατὰ νόμους τῶν πόλεων ἀρχὴν βασιλείαν ἡγεῖτο, τὴν δὲ ἀκόντων τε καὶ μὴ κατὰ νόμους, ἀλλ' ὅπως ὁ ἄρχων βούλοιτο, τυραννίδα. καὶ ὅπου μὲν ἐκ τῶν τὰ νόμιμα ἐπιτελούντων αἱ ἀρχαὶ καθίστανται, ταύτην μὲν τὴν πολιτείαν ἀριστοκρατίαν ἐνόμιζεν εἶναι, ὅπου δ' ἐκ τιμημάτων, πλουτοκρατίαν, ὅπου δ' ἐκ πάντων, δημοκρατίαν.

Εἰ δέ τις αὐτῷ περί του ἀντιλέγοι μηδὲν ἔχων 13
σαφὲς λέγειν, ἀλλ' ἄνευ ἀποδείξεως ἤτοι σοφώτερον φάσκων εἶναι, ὃν αὐτὸς λέγοι, ἢ πολιτικώτερον ἢ ἀνδρειότερον ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων, ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν
ἐπανῆγεν ἂν πάντα τὸν λόγον ὧδέ πως· Φῂς σὺ ἀμείνω 14
πολίτην εἶναι ὃν σὺ ἐπαινεῖς ἢ ὃν ἐγώ; Φημὶ γὰρ οὖν. Τί οὖν οὐκ ἐκεῖνο πρῶτον ἐπεσκεψάμεθα, τί ἐστιν ἔργον ἀγαθοῦ πολίτου; Ποιῶμεν τοῦτο. Οὐκοῦν ἐν μὲν χρημάτων διοικήσει κρατοίη ἂν ὁ χρήμασιν εὐπορωτέραν τὴν πόλιν ποιῶν; Πάνυ μὲν οὖν. Ἐν δέ γε πολέμῳ ὁ καθυπερτέραν τῶν ἀντιπάλων; Πῶς γὰρ οὔ; Ἐν δὲ πρεσβείᾳ ἆρ' ὃς ἂν φίλους ἀντὶ πολεμίων παρασκευάζῃ; Εἰκός γε. Οὐκοῦν καὶ ἐν δημηγορίᾳ

ὁ στάσεις τε παύων καὶ ὁμόνοιαν ἐμποιῶν; Ἔμοιγε δοκεῖ. οὕτω δὲ τῶν λόγων ἐπαναγομένων καὶ τοῖς
15 ἀντιλέγουσιν αὐτοῖς φανερὸν ἐγίγνετο τἀληθές. ὁπότε δὲ αὐτός τι τῷ λόγῳ διεξίοι, διὰ τῶν μάλιστα ὁμολογουμένων ἐπορεύετο, νομίζων ταύτην τὴν ἀσφάλειαν εἶναι λόγου. τοιγαροῦν πολὺ μάλιστα ὧν ἐγὼ οἶδα, ὅτε λέγοι, τοὺς ἀκούοντας ὁμολογοῦντας παρεῖχε. ἔφη δὲ καὶ Ὅμηρον τῷ Ὀδυσσεῖ ἀναθεῖναι τὸ ἀσφαλῆ ῥήτορα εἶναι, ὡς ἱκανὸν αὐτὸν ὄντα διὰ τῶν δοκούντων τοῖς ἀνθρώποις ἄγειν τοὺς λόγους.

VII. Ὅτι μὲν οὖν ἁπλῶς τὴν ἑαυτοῦ γνώμην ἀπεφαίνετο Σωκράτης πρὸς τοὺς ὁμιλοῦντας αὐτῷ, δοκεῖ μοι δῆλον ἐκ τῶν εἰρημένων εἶναι· ὅτι δὲ καὶ αὐτάρκεις ἐν ταῖς προσηκούσαις πράξεσιν αὐτοὺς εἶναι ἐπεμελεῖτο, νῦν τοῦτο λέξω. πάντων μὲν γὰρ ὧν ἐγὼ οἶδα μάλιστα ἔμελεν αὐτῷ εἰδέναι, ὅτου τις ἐπιστήμων εἴη τῶν συνόντων αὐτῷ· ὧν δὲ προσήκει ἀνδρὶ καλῷ κἀγαθῷ εἰδέναι, ὅ τι μὲν αὐτὸς εἰδείη, πάντων προθυμότατα ἐδίδασκεν· ὅτου δὲ αὐτὸς ἀπειρότερος εἴη,
2 πρὸς τοὺς ἐπισταμένους ἦγεν αὐτούς. ἐδίδασκε δὲ καὶ μέχρι ὅτου δέοι ἔμπειρον εἶναι ἑκάστου πράγματος τὸν ὀρθῶς πεπαιδευμένον. αὐτίκα γεωμετρίαν μέχρι μὲν τούτου ἔφη δεῖν μανθάνειν, ἕως ἱκανός τις γένοιτο, εἴ ποτε δεήσειε, γῆν μέτρῳ ὀρθῶς ἢ παραλαβεῖν ἢ παραδοῦναι ἢ διανεῖμαι ἢ ἔργον ἀποδείξασθαι· οὕτω δὲ τοῦτο ῥᾴδιον εἶναι μαθεῖν ὥστε τὸν προσέχοντα τὸν νοῦν τῇ μετρήσει ἅμα τήν τε γῆν ὁπόση ἐστὶν εἰδέναι
3 καὶ ὡς μετρεῖται ἐπιστάμενον ἀπιέναι. τὸ δὲ μέχρι τῶν δυσσυνέτων διαγραμμάτων γεωμετρίαν μανθάνειν ἀπεδοκίμαζεν. ὅ τι μὲν γὰρ ὠφελοίη ταῦτα, οὐκ ἔφη ὁρᾶν· καίτοι οὐκ ἄπειρός γε αὐτῶν ἦν· ἔφη δὲ ταῦτα

ἱκανὰ εἶναι ἀνθρώπου βίον κατατρίβειν καὶ ἄλλων πολλῶν τε καὶ ὠφελίμων μαθημάτων ἀποκωλύειν. ἐκέλευε δὲ καὶ ἀστρολογίας ἐμπείρους γίγνεσθαι, καὶ 4
ταύτης μέντοι μέχρι τοῦ νυκτός τε ὥραν καὶ μηνὸς καὶ ἐνιαυτοῦ δύνασθαι γιγνώσκειν ἕνεκα πορείας τε καὶ πλοῦ καὶ φυλακῆς, καὶ ὅσα ἄλλα ἢ νυκτὸς ἢ μηνὸς ἢ ἐνιαυτοῦ πράττεται, πρὸς ταῦτ' ἔχειν τεκμηρίοις χρῆσθαι, τὰς ὥρας τῶν εἰρημένων διαγιγνώσκοντας· καὶ ταῦτα δὲ ῥᾴδια εἶναι μαθεῖν παρά τε νυκτοθηρῶν καὶ κυβερνητῶν καὶ ἄλλων πολλῶν, οἷς ἐπιμελὲς ταῦτα εἰδέναι. τὸ δὲ μέχρι τούτου ἀστρονομίαν μανθάνειν, 5
μέχρι τοῦ καὶ τὰ μὴ ἐν τῇ αὐτῇ περιφορᾷ ὄντα, καὶ τοὺς πλάνητάς τε καὶ ἀσταθμήτους ἀστέρας, γνῶναι καὶ τὰς ἀποστάσεις αὐτῶν ἀπὸ τῆς γῆς καὶ τὰς περιόδους καὶ τὰς αἰτίας αὐτῶν ζητοῦντας κατατρίβεσθαι, ἰσχυρῶς ἀπέτρεπεν. ὠφέλειαν μὲν γὰρ οὐδεμίαν οὐδ' ἐν τούτοις ἔφη ὁρᾶν· καίτοι οὐδὲ τούτων γε ἀνήκοος ἦν· ἔφη δὲ καὶ ταῦτα ἱκανὰ εἶναι κατατρίβειν ἀνθρώπου βίον καὶ πολλῶν καὶ ὠφελίμων ἀποκωλύειν. ὅλως 6
δὲ τῶν οὐρανίων, ᾗ ἕκαστα ὁ θεὸς μηχανᾶται, φροντιστὴν γίγνεσθαι ἀπέτρεπεν· οὔτε γὰρ εὑρετὰ ἀνθρώποις αὐτὰ ἐνόμιζεν εἶναι οὔτε χαρίζεσθαι θεοῖς ἂν ἡγεῖτο τὸν ζητοῦντα ἃ ἐκεῖνοι σαφηνίσαι οὐκ ἐβουλήθησαν. κινδυνεῦσαι δ' ἂν ἔφη καὶ παραφρονῆσαι τὸν ταῦτα μεριμνῶντα οὐδὲν ἧττον ἢ Ἀναξαγόρας παρεφρόνησεν ὁ μέγιστον φρονήσας ἐπὶ τῷ τὰς τῶν θεῶν μηχανὰς ἐξηγεῖσθαι. ἐκεῖνος γὰρ λέγων μὲν τὸ αὐτο 7
εἶναι πῦρ τε καὶ ἥλιον ἠγνόει, ὅτι τὸ μὲν πῦρ οἱ ἄνθρωποι ῥᾳδίως καθορῶσιν, εἰς δὲ τὸν ἥλιον οὐ δύνανται ἀντιβλέπειν, καὶ ὑπὸ μὲν τοῦ ἡλίου καταλαμπόμενοι τὰ χρώματα μελάντερα ἔχουσιν, ὑπὸ δὲ τοῦ

πυρὸς οὔ· ἠγνόει δὲ καί, ὅτι τῶν ἐκ τῆς γῆς φυομένων ἄνευ μὲν ἡλίου αὐγῆς οὐδὲν δύναται καλῶς αὔξεσθαι, ὑπὸ δὲ τοῦ πυρὸς θερμαινόμενα πάντα ἀπόλλυται· φάσκων δὲ τὸν ἥλιον λίθον διάπυρον εἶναι καὶ τοῦτο ἠγνόει, ὅτι λίθος μὲν ἐν πυρὶ ὢν οὔτε λάμπει οὔτε πολὺν χρόνον ἀντέχει, ὁ δὲ ἥλιος τὸν πάντα χρόνον πάντων
8 λαμπρότατος ὢν διαμένει. ἐκέλευε δὲ καὶ λογισμοὺς μανθάνειν. καὶ τούτων δὲ ὁμοίως τοῖς ἄλλοις ἐκέλευε φυλάττεσθαι τὴν μάταιον πραγματείαν, μέχρι δὲ τοῦ ὠφελίμου πάντα καὶ αὐτὸς συνεσκόπει καὶ συνδιεξῄει
9 τοῖς συνοῦσι. προύτρεπε δὲ σφόδρα καὶ ὑγιείας ἐπιμελεῖσθαι τοὺς συνόντας παρά τε τῶν εἰδότων μανθάνοντας, ὅσα ἐνδέχοιτο, καὶ ἑαυτῷ ἕκαστον προσέχοντα διὰ παντὸς τοῦ βίου, τί βρῶμα ἢ τί πῶμα ἢ ποῖος πόνος συμφέροι αὐτῷ, καὶ πῶς τούτοις χρώμενος ὑγιεινότατ' ἂν διάγοι· τοῦ γὰρ οὕτω προσέχοντος ἑαυτῷ ἔργον ἔφη εἶναι εὑρεῖν ἰατρὸν τὰ πρὸς ὑγίειαν συμφέροντα αὐτῷ μᾶλλον διαγιγνώσκοντα [αὑτοῦ].

10 [Εἰ δέ τις μᾶλλον ἢ κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην σοφίαν ὠφελεῖσθαι βούλοιτο, συνεβούλευε μαντικῆς ἐπιμελεῖσθαι. τὸν γὰρ εἰδότα δι' ὧν οἱ θεοὶ τοῖς ἀνθρώποις περὶ τῶν πραγμάτων σημαίνουσιν οὐδέποτ' ἔρημον ἔφη γίγνεσθαι συμβουλῆς θεῶν.

VIII. Εἰ δέ τις, ὅτι φάσκοντος αὐτοῦ τὸ δαιμόνιον ἑαυτῷ προσημαίνειν, ἅ τε δέοι καὶ ἃ μὴ δέοι ποιεῖν, ὑπὸ τῶν δικαστῶν κατεγνώσθη θάνατος, οἴεται αὐτὸν ἐλέγχεσθαι περὶ τοῦ δαιμονίου ψευδόμενον, ἐννοησάτω πρῶτον μέν, ὅτι οὕτως ἤδη τότε πόρρω τῆς ἡλικίας ἦν, ὥστ', εἰ καὶ μὴ τότε, οὐκ ἂν πολλῷ ὕστερον τελευτῆσαι τὸν βίον· εἶτα ὅτι τὸ μὲν ἀχθεινότατον τοῦ βίου καὶ ἐν ᾧ πάντες τὴν διάνοιαν μειοῦνται ἀπέλιπεν,

ἀντὶ δὲ τούτου τῆς ψυχῆς τὴν ῥώμην ἐπιδειξάμενος εὔκλειαν προσεκτήσατο, τήν τε δίκην πάντων ἀνθρώπων ἀληθέστατα καὶ ἐλευθεριώτατα καὶ δικαιότατα εἰπὼν καὶ τὴν κατάγνωσιν τοῦ θανάτου πρᾳότατα καὶ ἀνδρωδέστατα ἐνεγκών. ὁμολογεῖται γὰρ οὐδένα πω 2
τῶν μνημονευομένων ἀνθρώπων κάλλιον θάνατον ἐνεγκεῖν. ἀνάγκη μὲν γὰρ ἐγένετο αὐτῷ μετὰ τὴν κρίσιν τριάκοντα ἡμέρας βιῶναι διὰ τὸ Δήλια μὲν ἐκείνου τοῦ μηνὸς εἶναι, τὸν δὲ νόμον μηδένα ἐᾶν δημοσίᾳ ἀποθνῄσκειν ἕως ἂν ἡ θεωρία ἐκ Δήλου ἐπανέλθῃ, καὶ τὸν χρόνον τοῦτον ἅπασι τοῖς συνήθεσι φανερὸς ἐγένετο οὐδὲν ἀλλοιότερον διαβιοὺς ἢ τὸν ἔμπροσθεν χρόνον· καίτοι τὸν ἔμπροσθέν γε πάντων ἀνθρώπων μάλιστα ἐθαυμάζετο ἐπὶ τῷ εὐθύμως τε καὶ εὐκόλως ζῆν. καὶ πῶς ἄν τις κάλλιον ἢ οὕτως ἀποθάνοι; ἢ 3
ποῖος ἂν εἴη θάνατος καλλίων ἢ ὃν κάλλιστά τις ἀποθάνοι; ποῖος δ' ἂν γένοιτο θάνατος εὐδαιμονέστερος τοῦ καλλίστου; ἢ ποῖος θεοφιλέστερος τοῦ εὐδαιμονεστάτου; ⟨Λέξω δὲ καὶ ἃ Ἑρμογένους τοῦ Ἱππονίκου 4
ἤκουσα περὶ αὐτοῦ. ἔφη γάρ, ἤδη Μελήτου γεγραμμένου αὐτὸν τὴν γραφήν, αὐτὸς ἀκούων αὐτοῦ πάντα μᾶλλον ἢ περὶ τῆς δίκης διαλεγομένου λέγειν αὐτῷ, ὡς χρὴ σκοπεῖν, ὅ τι ἀπολογήσεται. τὸν δὲ τὸ μὲν πρῶτον εἰπεῖν· Οὐ γὰρ δοκῶ σοι τοῦτο μελετῶν διαβεβιωκέναι; ἐπεὶ δὲ αὐτὸν ἤρετο, ὅπως, εἰπεῖν αὐτόν, ὅτι οὐδὲν ἄλλο ποιῶν διαγεγένηται ἢ διασκοπῶν μὲν τά τε δίκαια καὶ τὰ ἄδικα, πράττων δὲ τὰ δίκαια καὶ τῶν ἀδίκων ἀπεχόμενος, ἥνπερ νομίζοι καλλίστην μελέτην ἀπολογίας εἶναι. αὐτὸς δὲ πάλιν εἰπεῖν· Οὐχ 5
ὁρᾷς, ὦ Σώκρατες, ὅτι οἱ Ἀθήνησι δικασταὶ πολλοὺς μὲν ἤδη μηδὲν ἀδικοῦντας λόγῳ παραχθέντες ἀπέκτειναν,

πολλοὺς δὲ ἀδικοῦντας ἀπέλυσαν; Ἀλλὰ νὴ τὸν Δία,
φάναι αὐτόν, ὦ Ἑρμόγενες, ἤδη μου ἐπιχειροῦντος
φροντίσαι τῆς πρὸς τοὺς δικαστὰς ἀπολογίας ἠναν-
6 τιώθη τὸ δαιμόνιον. καὶ αὐτὸς εἰπεῖν· Θαυμαστὰ
λέγεις. τὸν δέ· Θαυμάζεις, φάναι, εἰ τῷ θεῷ δοκεῖ
βέλτιον εἶναι ἐμὲ τελευτᾶν τὸν βίον ἤδη; οὐκ οἶσθ'
ὅτι μέχρι μὲν τοῦδε τοῦ χρόνου ἐγὼ οὐδενὶ ἀνθρώπων
ὑφείμην ἂν οὔτε βέλτιον οὔθ' ἥδιον ἐμοῦ βεβιωκέναι;
ἄριστα μὲν γὰρ οἶμαι ζῆν τοὺς μάλιστα ἐπιμελομένους
τοῦ ὡς βελτίστους γίγνεσθαι, ἥδιστα δὲ τοὺς μάλιστα
7 αἰσθανομένους ὅτι βελτίους γίγνονται. ἃ ἐγὼ μέχρι
τοῦδε τοῦ χρόνου ᾐσθανόμην ἐμαυτῷ συμβαίνοντα,⟩
καὶ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις ἐντυγχάνων καὶ πρὸς τοὺς
ἄλλους παραθεωρῶν ἐμαυτὸν οὕτω διατετέλεκα περὶ
ἐμαυτοῦ γιγνώσκων· καὶ οὐ μόνον ἐγώ, ἀλλὰ καὶ οἱ
ἐμοὶ φίλοι οὕτως ἔχοντες περὶ ἐμοῦ διατελοῦσιν, οὐ
διὰ τὸ φιλεῖν ἐμέ, καὶ γὰρ οἱ τοὺς ἄλλους φιλοῦντες
οὕτως ἂν εἶχον πρὸς τοὺς ἑαυτῶν φίλους, ἀλλὰ διόπερ
καὶ αὐτοὶ ἂν οἴονται ἐμοὶ συνόντες βέλτιστοι γίγνε-
8 σθαι. ⟨εἰ δὲ βιώσομαι πλείω χρόνον, ἴσως ἀναγκαῖον
ἔσται τὰ τοῦ γήρως ἐπιτελεῖσθαι καὶ ὁρᾶν τε καὶ ἀκού-
ειν ἧττον καὶ διανοεῖσθαι χεῖρον καὶ δυσμαθέστερον
ἀποβαίνειν καὶ ἐπιλησμονέστερον, καὶ ὧν πρότερον
βελτίων ἦν, τούτων χείρω γίγνεσθαι· ἀλλὰ μὴν ταῦτά
γε μὴ αἰσθανομένῳ μὲν ἀβίωτος ἂν εἴη ὁ βίος, αἰσθα-
νόμενον δὲ πῶς οὐκ ἀνάγκη χεῖρόν τε καὶ ἀηδέστερον
9 ζῆν;⟩ ἀλλὰ μὴν εἴ γε ἀδίκως ἀποθανοῦμαι, τοῖς μὲν
ἀδίκως ἐμὲ ἀποκτείνασιν αἰσχρὸν ἂν εἴη τοῦτο· εἰ
γὰρ τὸ ἀδικεῖν αἰσχρόν ἐστι, πῶς οὐκ αἰσχρὸν καὶ τὸ
ἀδίκως ὁτιοῦν ποιεῖν; ἐμοὶ δὲ τί αἰσχρὸν τὸ ἑτέρους
μὴ δύνασθαι περὶ ἐμοῦ τὰ δίκαια μήτε γνῶναι μήτε

ποιῆσαι; ⟨ὁρῶ δ' ἔγωγε καὶ τὴν δόξαν τῶν προγεγο- 10
νότων ἀνθρώπων ἐν τοῖς ἐπιγιγνομένοις οὐχ ὁμοίαν
καταλειπομένην τῶν τε ἀδικησάντων καὶ τῶν ἀδικη-
θέντων. οἶδα δ' ὅτι καὶ ἐγὼ ἐπιμελείας τεύξομαι ὑπ'
ἀνθρώπων, καὶ ἐὰν νῦν ἀποθάνω, οὐχ ὁμοίως τοῖς
ἐμὲ ἀποκτείνασιν· οἶδα γὰρ ἀεὶ μαρτυρήσεσθαί μοι,
ὅτι ἐγὼ ἠδίκησα μὲν οὐδένα πώποτε ἀνθρώπων οὐδὲ
χείρω ἐποίησα, βελτίους δὲ ποιεῖν ἐπειρώμην ἀεὶ τοὺς
ἐμοὶ συνόντας.⟩ τοιαῦτα μὲν πρὸς Ἑρμογένη τε διε-
λέχθη καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους.] τῶν δὲ Σωκράτη 11
γιγνωσκόντων, οἷος ἦν, οἱ ἀρετῆς ἐφιέμενοι πάντες
ἔτι καὶ νῦν διατελοῦσι πάντων μάλιστα ποθοῦντες
ἐκεῖνον, ὡς ὠφελιμώτατον ὄντα πρὸς ἀρετῆς ἐπιμέλειαν.
ἐμοὶ μὲν δή, τοιοῦτος ὢν οἷον ἐγὼ διήγημαι, εὐσεβὴς
μὲν οὕτως ὥστε μηδὲν ἄνευ τῆς τῶν θεῶν γνώμης ποιεῖν,
δίκαιος δὲ ὥστε βλάπτειν μὲν μηδὲ μικρὸν μηδένα,
ὠφελεῖν δὲ τὰ μέγιστα τοὺς χρωμένους αὐτῷ, ἐγκρατὴς
δὲ ὥστε μηδέποτε προαιρεῖσθαι τὸ ἥδιον ἀντὶ τοῦ
βελτίονος, φρόνιμος δὲ ὥστε μὴ διαμαρτάνειν κρίνων
τὰ βελτίω καὶ τὰ χείρω μηδὲ ἄλλου προσδέεσθαι, ἀλλ'
αὐτάρκης εἶναι πρὸς τὴν τούτων γνῶσιν, ἱκανὸς δὲ
καὶ λόγῳ εἰπεῖν τε καὶ διορίσασθαι τὰ τοιαῦτα, ἱκανὸς
δὲ καὶ ἄλλους δοκιμάσαι τε καὶ ἁμαρτάνοντας ἐλέγξαι
καὶ προτρέψασθαι ἐπ' ἀρετὴν καὶ καλοκαγαθίαν, ἐδόκει
τοιοῦτος εἶναι οἷος ἂν εἴη ἄριστός τε ἀνὴρ καὶ εὐδαι-
μονέστατος. [εἰ δέ τῳ μὴ ἀρέσκει ταῦτα, παραβάλλων
τὸ ἄλλων ἦθος πρὸς ταῦτα οὕτω κρινέτω.]

INDEX NOMINUM.
